

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ' ΤΕΥΧΟΥΣ 9 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

Ξυμῆς, ἔδῃς...

...καὶ οὐ ἄλλοι

Ο αλασσοδαρεντες καὶ πελαγοδρομήσαντες ἐπὶ τινὰ καιρὸν οἱ ἀνταγωνισταὶ μας, σὺν τῇ σασπικάρῃα πού δὲν ἀντέχουν στὶς ὑπερωκεάνιες διαδρομὲς, ἤρχισαν ἤδη νὰ «κάνουν νερά» καὶ νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ ἀναπόφευκτον «φοῦντο»! Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἐβδομαδιαία περιοδικὰ τοῦ ταλήρου, ἀφοῦ εἰς μάτην ἠγωνίσθησαν νὰ κρατήσουν τὴν κλονισθεῖσαν ἰσορροπίαν των ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ «Θησαυροῦ», ἤδη παραιτοῦνται τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος καὶ ἀναμένουν μοῖρα λατρικῶς τὸ τέλος των. Ἀλλὰ τοὺς προειδοποιήσαμεν — καὶ ἄς μᾶς εἰρωνεύθησαν — ὅπως θὰ τὸ ἐνθυμοῦνται : «Γιὰ πόσον καιρὸν θὰ καταφέρνουν νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας; Θὰ λαχναύσσουν οἱ δύστυχοι, γιατί ἐμεῖς ἐχομε σκοπὸ νὰ τρέχωμε ἀταμάτῃα πρὸς τὴν πρόοδο, ἀνανεούμενοι καὶ ἀνακαινοζόμενοι». Συνεπῶς τὸ λάθος δὲν εἶνε δικό μας!...

Η ταμπέλα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα συνέλαθε σατυρικὸν ἐμμετρον, δημοσιευόμενον εἰς λίαν ἐπιτυχῶς τιτλοφορουμένην «Σελίδα τοῦ Κ ε φ ι ο ὺ» οὐδετέρου περιοδικοῦ τοῦ ταλήρου. Ἐφ' ὧ καὶ τὸ παραδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ νὰ σπάσουν... κέφι : «Ζέστη, κουνούπια, σκνίπες — φρούτα ξένα κ' ἀγίνωτα — θέρος, πολυσομία — Ὑπονομοὶ καὶ τρύπες, — δροσιτικὰ πού πίνωτα — καὶ μοῦρχειται ναυτία, — Γιάτσα καὶ κατακρίδες — μυῖγες ἄλλὰ καὶ ψύλλοι — κ' αἰμοχαρεῖς κορέοι, — Ἐρως, καντάδες, γίδες — τσίτσιδο κάθε θῆλυ — ἀκρίδες κ' ἀρουραῖοι, — Κλούβια αὐγά, κεφάλια — κ' ἀσφαλτος καμίνι — ὁ τζίτζικας τσιρίζει, — Κάθε ρωμὸς σὲ χάλια — πυρῶν ἐσὼν λαγῆνι — κ' ἀφρίζει καὶ ξαφρίζει, — Θεέ μου δὲς περάση — ἐτοῦτο τὸ κακὸ — ἄφησε πιά τ' ἀστῆτα... — Μᾶς ἔχεις πολυ-

θράσει — καὶ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; — Θὰ σκάσωμε καὶ θάχης — ἐσὺ τὴν ἁμαρτίαν — καὶ ποῖος θὰ σὲ δικάσῃ;» Ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ δικάσῃ τὸν χ α ρ ι τέρυτον δράστην τοῦ ὧς ἀνω σατυρικοῦ ἐμμέτρου;

Σ τοὺς ἀθηναίκοις δρόμους ἀρχισε δειλά-δειλά νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τὸ γυναικεῖο θεριακλήκι. Οἱ κοσμικὲς κυρίες πού ὡς τώρα ἐκάνιζαν μόνον στὸ σπῆτι τοὺς καὶ στὰ κέ-τρα, τολμοῦν τώρα νὰ περιφέρουν τὸ τσιγάρο τοὺς καὶ κατ' ὁδόν. Ἡ μόδα, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ μεμνημένος εἰς τὰ κοσμικὰ μυστήρια ἀναγνώστης μας, ἐκοιμήθη ἐκ Παρισίων ἀπὸ μίαν κυρίαν ξένου διπλωμάτου καὶ μετὰ τὸν μαϊμουδισμόν πού μᾶς διακρίνει, τὴν νει νὰ γενικευθῇ. Ἡδὴ οἱ λουτροπόλεις μας ἐφέτος, τὸ κάπνισμα τῶν κυριῶν στοὺς δρόμους ἔχει καταστῇ σὺνθετος φαινόμενον καὶ προβλέπεται ὅτι τὸν χειμῶνα θὰ προσλάβῃ καὶ ἐδῶ τὴν μορφήν ἐπιδημίας.

Σ ἐ λίγο, λοιπόν, ἡ ὁδὸς Σταδίου θὰ γεμίῃ ἀπὸ Ἀθηναίους πού καπνίζουν. Καὶ δὲν θὰ εἶνε σπάνιον τὸ θέαμα μίᾳς κυρίας πού θὰ μᾶς σταματῇ στὸν δρόμον καὶ ἀψηφούσα τὸν κίνδυνον εὐνοήτων παρεξηγήσεων, θὰ μᾶς λέγῃ :

—Τὴ φωτιά σας, παρακαλῶ!

Α ν καὶ τὰ μπαιν-μιέτ θρίσκωνται ἀκόμη στὶς δόξες τοὺς, ἡ κοσμικὴ στήλη μας πληροφορεῖ ἐγκαίρως τὰς τάσεις τῆς χειμωνιάτικης μόδας, ἡ ὁποία δὲν θὰ διαφέρῃ φαίνεται καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν καλοκαιρινήν :

«Γνωρίζετε ὅτι τὰ φορέματα τῶν σμάρτ θὰ εἶνε εἰπέρ ποτε ντε-κολτέ, μετὰ τὴν πλάτην σχεδὸν γυμνήν, θὰ προτιμηθοῦν δὲ γενικῶς ὑφάσματα διαφανῆ προσβιβίζοντά εἰς τὰς θρωπυῖδας ἐλεγκτὰς δεξιότητες τὸν τόνον φαντασμαγορίας!» Τὸ κατὰ π' ὅσον ἀποτελοῦν φαντασμαγορικὸν θέαμα οἱ γυμνὲς πλάτες, τὸ γνωρίζομεν — φεῦ! — καὶ ἀπὸ τὴν Γλυφάδα. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ διαφανῆ ὑφάσματα

πού προκαλοῦν τόσας εὐλόγους δόξαμαπάτας, μετὰ τὰς ὑποθητικὰς φωτοσκιάσεις των, καλύτερα νὰ ἔλειπαν. Προτιμώτερον θὰ ἦταν νὰ καθιερωθῇ καὶ στὰ σάλωνα τὸ μαγιά. Νὰ ξέρωμε, τουλάχιστον, τί βλέπομε!

Υστερα ἀπὸ τὴν ἡρώκην καταρχάθειν μίᾳς γκυουβέ-τσαας, τὴν ὁποίαν εἶχαν μάλιστα ἐμποτίσει δεόντως καὶ με μερικὲς ὁκάδες ρετσίνα, πέντε Ἑλληνες ἐξεστράτευσαν εἰς τὸ Κалаμακι καὶ ἐρρίφθησαν αὐσπαστικῶς στὴν θάλασσαν. Ἀντιθέτως ὁμως με τοὺς θρυλικούς πέντε Ἑλλήνας πού ἐξηφρεύθησαν ἀκόπως τὴν Ἀφρικὴν, οἱ πέντε γενναῖοι ἐξεφρευνηταὶ τοῦ Σαρωνικοῦ δὲν τὰ ἐκατάφεραν διόλου καλά. Καὶ ἐπνίγησαν κυριολεκτικῶς σὲ μίαν κουταλιά νερό.

Τὸ ἀτύχημά των, πού δὲν πρόκειται, θεοσάως, νὰ συνετίσῃ κανένα, ἀποδεικνύει ἐν τούτοις πόσον δίκαιον εἶχε ὁ μακαρίτης ὁ Κουσουλάκος, ὅταν θυμοσφοῶν ἔλεγε : «Οἱ Ἑλληνες, δὲν ξέρουν κολύμπι, δὲν ταξιδεύουν, δὲν πλένουνται, τρώνε σαρκέλλες τοῦ κουτιοῦ καὶ μπακαλιάρου, καὶ ἐνθυμοῦνται τὴν θάλασσαν μόνον ὅταν πρόκειται νὰ γράψουν ποιήματα. Εἶνε καιρὸς λοιπόν νὰ... καταργήσωμεν τὴν θάλασσαν!»...

Ρ αγδασιότη σημειοῦται ἡ πτώσις τῆς κυκλοφορίας τοῦ γνωστοῦ ἐντύπου, τὸ ὁποῖον διευθύνει (!) ὁ ἀνεκδιήγητος «μικρὸς Ναπολέων» τοῦ δύστυχου Ἑλληνικοῦ χυοῖμορ. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς παρακμῆς τὰ εἶδαν τὴν περασμένην ἐβδομάδα δ. πότε τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν πού «ἀπειλοῦσε» ὅτι... θὰ κλίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα, ἐξεδόθη μετὰ θλιθερῶς μειωμένων τῶν ἀριθμῶν τῶν σελίδων του, μετὰ σχεδὸν κατὰ μίαν πολυχρωμίαν καὶ μετὰ ἓνα μόνον πτωχὸν ἐξωφυλλὸν ἀντὶ τῶν δύο πού εἶχε καθιερώσει τελευταίως κατὰ δουλικὴν ἀπομίμησιν τοῦ «Θησαυροῦ».

Δὲν εἴμεθα χαϊρέκακοι καὶ δὲν θὰ πανηγυρίσωμεν, θέεσσι, διὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ μείρακος διευ-

θυντοῦ (!). Ελπίζομεν 6116161 τὸ πάθημα θὰ τὸν ἐσυνέτισε καὶ ὅτι κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ «Ἀντρώπου πού ἐπέσε ἀπὸ τὸν Ἀρην», θὰ φροντίσῃ νὰ συνηθίσῃ εἰς τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀθλιότη-τας τῆς σκληρᾶς κυκλοφοριακῆς πραγματικότητος.

Ι φιλοθεάμονες συμπολίται πού παραθερίζουν στὶς λουτροπόλεις ἄς παραθερίζουν. Τὰ «σὸρτ» πρόκειται νὰ ἀπαγορευθοῦν, διὰ λόγους εὐπρεπείας. Οἱ κομπῆς κυρίες θὰ παύσουν νὰ ἐμφανίζονται μετὰ τὰ κοντὰ πανταλονάκια τοὺς στοὺς δρόμους καὶ μετὰ τὰ μικροσκοπικὰ τοὺς φορέμα-τα, πού κατὰ τὴν ἐκφρασίν τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ «δὲχουν ὅλα δὲσα σκεπάζουν». Τοῦ λοιποῦ, θὰ ἐπιτρέπονται μόνον οἱ πυτζά-μες τῆς πλάς καὶ μερικὲς ἄλλες ἀμφιέσεις ὀλιγώτερον εὐγλωττες.

Εἴμεθα θέεσσι οἱ ἑρασιτέ-χνη τῶν σκανδαλωδῶν θεαμάτων θὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὴν ἀπό-φασιν πού τοὺς στρεφί ἀπὸ τῶσον γραφικὰς ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ θὰ παρηγορηθοῦν, ὑποθέτομεν, γρηγορά. Ἀφοῦ ἐπιτρέπονται οἱ πυτζά-μες, οἱ κυρίες τῶν λουτροπό-λεων θὰ κυκλοφοροῦν τοῦ λοιποῦ γύρω των με ἐνδυμα κοιτώνος... Εἶνε καὶ αὐτὸ ἓνα προνόμιον τὸ δ. πού ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον δὲν ἀπολαμβάνουν οἱ παραθερίζοντες εἰς τὰς Ἀρῆνας καὶ πού ὁμολογοῦμένως ἀΐζει τὰ ἔ-ξοδα τοῦ παραθερισμοῦ.

Σ ΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ

Σ —Γιατί τὸ γνωστὸν ἐξδο-μαδιαῖον ἐγκυκλο-π α ι δ ι κὸν περιοδικόν, πού τὸ διευ-τῇ (διάδασε «λυμάνεται») τὸ παρεγνωρισμένον παίδι-θαῦμα ἀναγγέλλει ὅλα τὰ τεύχη τοῦ π α ν η γ υ ρ ι κ ᾶ; —Γιατί ὅλα εἶνε γιὰ τὰ... π α ν η γ υ ρ ι α ι!

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΑΙ

ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ παίρνουν ἀνελλιπῶς καὶ ἀσφαλῶς τὸν «Θησαυρόν» :

«Ἄς σπεύδουν νὰ ἐγγρά-φωιν συνδρομηταὶ διὰ τὸς θερινὸς μηνῆς : ΔΙ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ : Δρ. 20 ΔΙΑ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ : Δρ. 45 ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ : Δρ. 65.

Πρόκειται περὶ εἰδικῶν τιμολογίου πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ μόνον τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Θησαυροῦ», οἱ ὁποῖοι ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΑΣΦΑΛΩΣ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΚΑΙ ΑΝ ΕΥΡΙΑΣΚΩΝΤΑΙ.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα ἐν Ἀθήναις : ἀπὸ τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ἢ ἀπὸ τὰ περίπτερα : ΒΑΝΔΩΡΟΥ (γωνία ὁδοῦ Σταδίου καὶ Κοραῆς) καὶ Κ. Τολποῦλου (Ἀθηνᾶς 49 καὶ Ἐδριπιδίου) καὶ εἰς τὰ Ἀρχεῖα Παλαιῶν ἐφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοὰ Πάππου) καὶ Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εἰς τὰς ἐπαρχίας : ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ἢ δι' ἐπιστολὴς ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματοσήμα).

ΤΟ «ΑΛΜΠΟΥΜ» ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ἀποκλείονται οἱ σκοτεινὲς ἢ φλοῦ, καθὼς καὶ οἱ τολμηρὲς φωτογραφίαι

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Καλλιτεχνική Ζωή

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Η άπειλή

Ο συναγωνισμός μεταξύ των δύο μεγάλων θεατρικών συγκροτημάτων του Σαμαρτζή και του Μακρέδου, εν όψει της χειμερινής περιόδου, είχε ως αποτέλεσμα να αναγγελθούν ή διαλυθούν της θεατρικής εταιρίας Κονκίνη - Μαυρέα.

Ο κ. Κονκίνης τον χειμώνα θα παίξει στο «Μοντιάλ», ο δέ κ. Μαυρέας διαπραγματεύεται ήδη συμβόλαια με τον κ. Σαμαρτζή. Οι λοιποί ηθοποιοί που παίζουν τώρα στο «Λυρικό», θα μοιρασθούν ανάλογως.

Η Λουίζα Ποζέλλι, υπέγραψε συμβόλαιο με τον κ. Μακρέδου και θα εμφανισθεί τον χειμώνα στο «Μοντιάλ». Ο μισθός της ώριστη σε 28.000 δραχ. μηνιαίως, θα φέρει δε στα προγράμματα του θεάτρου, υποχρεωτικώς ως πρωταγωνίστρια. Το γεγονός έχει όμως δυσμενείς τις άλλες πρωταγωνίστριες του θεάτρου, και προδίδονται για τον χειμώνα πολλές αποσκιρτήσεις από τον θίασο.

Στο «Περόκε», που εστάγχε τον άτυχισμένο θίασον Γκιουζέπε - Μακρή, πρόκειται να αρχιστεί τις παραστάσεις του εντός αλλήλου, ο συγκροτηθείς υπό τον κ. Πρινιάν θίασος, του οποίου πρωταγωνίστριες θα είναι η κ. Μ. Κούρη, και η δνς Έρλη Αφεντάκη.

Στη «Μάντρα» του Άττικ, μετέχει από της παρελθούσης Παρασκευής η κ. Σωτηρία Γατρίδου, η οποία προσελήφθη εις αντικατάστασιν της κ. Αγγελίας Λυκαρίδου, που πρόκειται να αποχωρήσει από το θέατρο. Η εκλεκτή καλλιτέχνης εμφανίζεται σε μερικές παλιές επιτυχίες της (όπως στα «Γέλια» του κ. Βώτη) και σε νέα σκέτα που έγραψαν ειδικώς γι' αυτήν από τον κ. Άττικ.

Στο «Λυρικό» συνεχίζονται οι δοκιμές της επιθεώρησης «Οι Μαργαρίτες» των κ. Κ. Κινύση - Ρηγουπούλου. Επίσης στο «Μοντιάλ» ο θίασος «προβάει» τα νούμερα της νέας επιθεώρησης του κ. Γιαννουκάκη «Γυναικείες και Λουλούδιες». Η προετοιμασία του έργου θα δοθεί πιθανώς μετά 15 ημέρες.

Η άπειλή του πολέμου, που δεν λείπει να λείπει τα τελευταία χρόνια από τον διεθνή ορίζοντα, έχει δημιουργήσει μία ιδιαιτέρη νοοτροπία μεταξύ του κοσμάκη.

— Δεν τὰ μουντζώνεις δλα!, σου λέει ο άλλος. Έδω άπειλείται, να γίνη από ήμερα σε ήμερα πόλεμος.

Μ' αυτή την κακή πρόβλεψη δικαιολογούν πολλοί την τεμπελιά τους.

— Προς τί να παιδεύομαι και να σκοτίζομαι; Αύριο μπορεί να γίνη κανένας πόλεμος.

Ακόμη και ένας μικρός μαθητής άπειράθηκε να δικαιολογήσῃ με τον ίδιον τρόπο την άμελεία του. Τόν ρώτησε ο καθηγητής του:

— Έδιδάσκες τὸ μάθημά σου;

— Όχι, κύριε καθηγητά. Έδω πόλεμος μυρίζεται...

Αυτή η νοοτροπία έχει κακές συνέπειες για τις άρραθωνισμένες και τις έρωτευμένες. Ματαίως περιμένουν οι καυμένες την εκπλήρωσιν της περιγὰμου υποσχέσεως του καλού τους.

— Μὰ τί θὰ γίνη, Τάκη; Δὲ λὲς νὰ με παντρευθῇς καμιά φορά;

— Περίμενε, Λιλή, νὰ ἰδοῦμε, πὼς θὰ πᾶνε τὰ πράγματα. Σήμερα πάλι τὰ ἔγραψαν ἄσχημα οἱ ἑφημερίδες.

Αλλ' ἡ Λιλή ἔχει θαρεθῇ νὰ περιμένη. Καὶ ζητᾷ τὴν ἐπέμβασι των γονέων της, οἱ ὅποιοι διατυπώνουν ὀρθά-κοφτά τὴν ἀπαίτησί τους:

— Βρὲ σὺ, θὰ τὸ πάρῃς τὸ κορίτσι;

Ο νέος συνεχίζει τὸν ἴδιο τρόπο δικαιολογίας:

— Μὰ δὲν εἶδατε; Ἡ Ἰαπωνία πρόκειται νὰ ἀπευθύνῃ τηλεγράφο στὴν Ρωσσία.

Εν τῷ μεταξύ όμως φθάνει πρὸς αὐτὸν τὸν... τηλεγράφο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς νέας:

— Ἡ θὰ τὴν πάρῃς τὴν ἀδελφή μου ἢ θὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος!

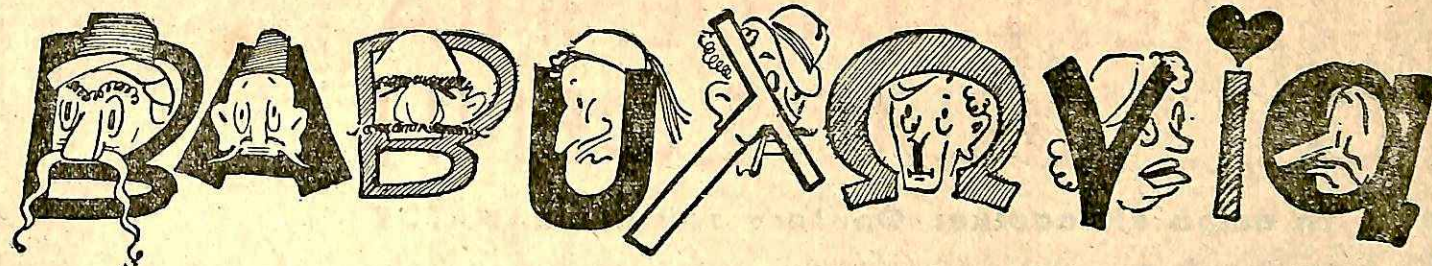
Οἱ χρεώσται τέλος παρελκύουν μετὴν ἴδια δικαιολογία, τὴν πληρωμὴ των χρεῶν τους:

— Θὰ μοῦ δώσης ἐκεῖνο τὸ πεντάκοσάριο, ποῦ μοῦ χρωστάς; Ναί ἢ ὄχι;

— Περίμενε, ἀδερφέ! Μὴν κάνῃς ἔτσι. Έδω πόλεμος πρόκειται νὰ ἔκρυσσῃ...

Καί, πράγματι, ὁ πόλεμος... ἐκρήγνυται μεταξύ δανειστοῦ καὶ χρεώστου!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η γνώμη του Άρτιν ΙΜΠΑΛΛΟΡΙΝΟΣ ΣΕΒΝΤΑ ΕΧΩ!

Α μάν, κουζούμ! Ίφιλος μου Κιρκόρ ντίπ χαφίφη άντρώπο είνε! Ίστέ, ἱ-χιτέσ μααζί μου βίζιτα ἔκανε, μέαλο σκέντιο γιά τσάκ παρὰ νὰ καζαντίζη μου εἶπε. Κιρκόρ ἐπιτεώρησι γραμμένο τὰ κάνη, ἰνούμερα καὶ ἰσκέτσια μπόλικά ἐτοιμασμένο τὰ ἔχη, ἰστέ ἐξυπνοφτιαγμένο πλάνο μου γιά τὸ πολυμορφικὸ καὶ σινεϊδοτρωμένο σπρώξιμο τοῦ θεάτρου πρὸς τὰ ἀψηλά.

—Θὰ φτιάξω, τοῦπα, δυὸ ἐπιθεώρησεις τοῦ πιὸ θαθεῖο νοημάτου, θὰ δώσω τοὺς στίχους νὰ γραφτοῦνε ἀπὸ ποιητάδες ποὺ διαφεντεύουνε γερὰ τὸν Πήγασσο, σὰ νὰ λέμε τὸ μεγάλο μας ἱπλάμα, καὶ θὰ πῶ καὶ τῆς Σπανούδαινας ποὺ εἶνε στο χαστικιά δουλεύτρα τῆς μου σικοφιλολογικῆς ἐξέλιξης νὰ συνεργαστῇ μετὸν περι-σπούδαχτο Μητρόπουλο γιά

— Ἀρκαντασιμ Κιρκόρ, ἰλέω. Ίστέ μουσιού Μαμάκη—Ἀχμάκη σπουνταῖο γκα ζετοτζί εἶνε μετέ. Ἀνάγκη ἰντικὸ σου ἰνούμερο ντέν ἔχει. Ίστέ φιλάν φυστίκ, κριτικὲς—μυτικὲς ἱγράφει, παρσκήνια τσάκ νταραβέρι ἔχει, γκιουζέλ άντρώπο εἶνε, ἱμπαλλορίνος σεβντά μέαλο ἔχουνε, γιανκίν θάρ ἱφονάζουν, Μαμάκη μπάκ τέατρο καλὰ ἱγνρίζει. Ἐπιτεώρησι μπαρκαμπέρ μουσιού Γιοκαρίνη ἱράφη, κόσμος ἱσκαμένος ἀπ' τὰ γέλια τὰ ἔνεται.

— Τζάνουμ, Ἄρτιν, λέει. Ίστέ ἱσινεράτης μου νὰ γίνης, γκιουζέλ ἰνούμερα ἱφτιαγμένα νὰ κάνουμε, μουσιού Γιοκαρίνη άντεία ντὼ ση,κουκλότέατρο Ντουργκού τι θὰ ἱκάνουμε, ἰστέ τρῶπα τὰ ἀνοῖξουμε, ἱφωμί μας τὰ ἱδγάζουμε.

Κιρκόρ αὐτὰ μοῦ εἶπε, πιστεμένο ἔκανα. Ἰνούμερα σίντι καὶ ἐγὼ θὰ ἱράψω, παρὰ καζαντημένο νὰ ἱκάνω, ὠτομομπίλι μέαλο τὰ πάρω, ἱμπαλλορίνος ἱσεβνταλῆς νὰ ἔνω. Ἰμισκίνης άντρώπο εἶμαι, ἄμα ἔτσι σπουνταῖο τὰ ἔνωμαι. Ἄγναντί;

ΑΡΤΙΝ ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΙΑΝ
Ἐπιτεώρησι ἱουραφες

Η γνώμη του «Μαλλιαρού»

ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΦΡΥΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Κορφολογώντας λογῆς-λογῆς εἰδησεις ἀπὸ κυκλοφορούμενες φυλλάδες

τὴν μουσική. Μαζί μ' αὐτοῦν θὰ θάλομε κι' ἄλλους σπουδαίους νοματαίους τῶ γραμμάτων καὶ τῆς ποιήσης νὰ συνεργαστοῦνε καὶ θὰ γίνουνε ἔτσι ἔργα ἀτράνταχτα, ποὺ θ' ἀνεβάσουνε στὰ μεσοῦρανα τὶς ἐπιχειρήσεις Μακρέδου.

Ἄγκαλὰ κι' ὁ Μακρέδος μ' ἀρώτησε:

—Καὶ τοῦλόγου σου τί θὰ κάνῃς στὰ ἔργα ποῦπες;

—Εγὼ, τοῦ ἀντίσκοψα θὰ βάνω τὴ φίρμα μου καὶ τὶς ἱδέες καὶ μιά κι' εἶμαι μάνα γιά ρεκλαμαδόρος, θὰ λανσάρω τὸ ἔργο μετὶς κριτικάδες ὅπου θεὰ γρά-φω.

Ο Ἄντρέας ἀνήμπορος νὰ φτάσῃ τὸ ψῆλος τῆς μυριοπλούμιστης ἀπὸ κόλπα συγγραφιάδικης κομπίνας μου, μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἀμ' σὲ προλάβαινε, κακομοίρη ἄλλοι, ἐξυπνότεροι!

Κι' ἔτσι ἀποτράπηκε τὸ ἀνέβασμα τοῦ θεάτρου σὲ ἱδεατὰ καὶ δυσκολόφταστα ἐπιπέδα. Ἄμποτες νὰ μὴ μετανοιώσῃ ὁ κύρ Ἄντρέας: ΛΑΛΕ Σ ΦΕΓΓΑΡΟΠΛΟΥΜΙ ΣΤΟ Σ

συγγραφῆς τῆς ἐπιθεώρησης

Τί θές, θρὲ λέ—, σαχλέ—ω—λαί, καὶ μοῦ μιλάς στὸ δρόμο; Γιά ποιά μετὶ πῆ—; Δὲν σοῦχω πῆ θὰ φέρω ἀστυνόμο;

Ἐγὼ, βρὲ εἰ—τοῦ Ἐλενί— ἢ κόρη ἢ παινεμένη, ποῦχα πὸ Καὶ πέντε ὀκέ— καὶ δυὸ στή... Μενεμένη!

Ἐγὼ, βρὲ σὺ, στὸ Καὶ καρὰ ἱπινα πάντα γάλα, καὶ ἱσεργιά— μετὰ τὰ παιδιὰ μπροστὰ στὴν Καθεντράλα.

Θὰ πῶ στὸν Κῶ— ποῦ μ' ἔχει γκό— τί μοῦπες καὶ θὰ γένῃ πολὺ κακὸ καὶ φονικό. Στὸ λέω...

ΜΕΛΟΜΕΝΗ

Γιατί φωνά—, μαρὴ κουρνά—; Γιατί φωνά—τοῦ κάκου; Γὰ σοῦ μιλά μετὶ τὸ καλὸ κι' ἄ θέλῃς κάτσε κι' ἄκου;

Τοῦ τζέ σου, ρέ, δυὸ κουθέ— θὰ ξηγηθῶ στὸ οὖς του καὶ θὰ τοῦ φά— τὸν οἰσοφά— ἀπλῶς καὶ χάρι γούστου!...

Γιατί ἐγὼ, ἀπὸ τ' αὐγὸ γούσταρα τὰ σερμπέτια, κι' ἐγὼ, Σμυρνιά, δὲν πολυνιά— γιά φυλακὲς καὶ τέτοια!

Ἰσα, λοιπόν! Ἐπὶ σκοπὸν ἐξηγήσου καὶ θὰ ἱδῇς, πὼς, δηλαδή, εἶνε παιδί λαμπρὸ ὁ...

Η γνώμη του Νιόνιου ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ

Μεγάλο μαντάτο, τζόγια μου, αὐτοῦ. Ἀπὸ τὰ πῖο μεγάλα μαντάτα, μὰ τὸν Ἄγιο. Μαρεῖ εἶδες τὸ πὼς ἔγινε; Δύο ζουρνάλιστες τοῦ Ἀθῆνας, ὁ σιὸρ Ἀχιλλέας ὁ Μαμάκης κι' ὁ σιὸρ Νικόλως ὁ Γιοκαρίνας, κάτσανε καὶ γράψανε ἕνα ἔργου μουζικάλε ποῦ θ' ἀνέβῃ δίχως μπαρτζόλες τὸν ἄλλον τὸ χειμῶνα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ θέατρα τοῦ Ἀθῆνας!

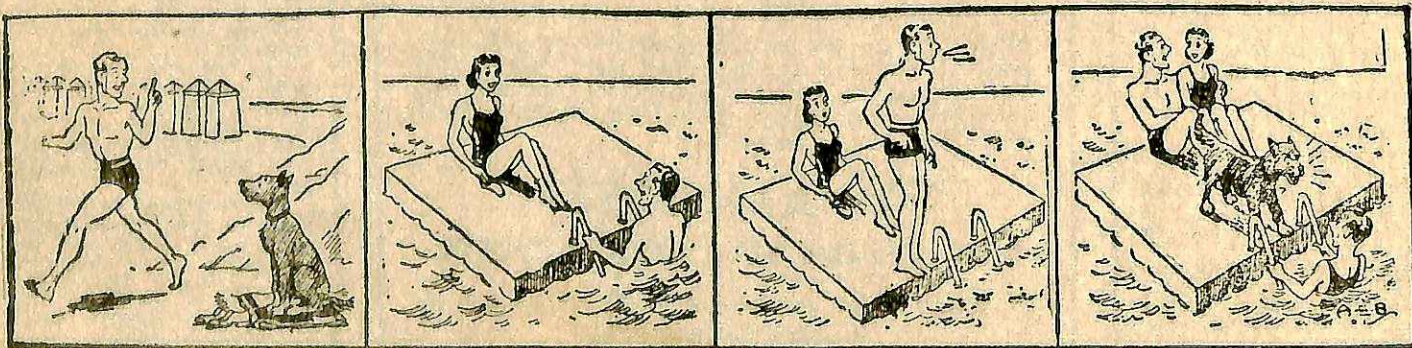
Ἄκουσα, τζόγια μου! Ἐγὼ μία φορά, ἀπὸ πάρτι μου, θὰ πάω σ' αὐτὴν ἐπιθεώρησι καὶ θὰ κουβανίσω μαζί οὐλοὺς τσὸ κόντηδες καὶ τοῦ κοντέσσερ τοῦ Τζάντε, ὅλα τὰ φῖορα τοῦ Λεβάντε, παναπῆ!

Σκουζάτε με κι' ἄλας ποῦ σὰς παρλάρω με τέτοια ζέσι, μὰ ἔτσι κάνω κάθε φορά ποῦ θὰ δῶ ξεπεταρούδια τοῦ σκηνῆς νὰ ξεμπουκάρουν ἀπάνω στὸ πάλκο. Παιδιά πράγματα, τζόγια μου, ὁ σιὸρ Ἀχιλλέας κι' ὁ σιὸρ Νικόλως, πρέπει νὰ θροῦνε ὑποστήριξι, γιατί μπορεῖ νὰ φάνε τὸ φάτσερ τσου, τοῦ ἔμορφες τὰ κακόρικα! Κι' ἄμα φάῃ τὴ μούρη του ὁ σιὸρ Ἀχιλλέας, ποῖονα ὁδῆν ὁ πατριώτης μου ὁ Ξενοπούλος, νὰ τοῦ γράφῃ πὼς εἶναι ὁ πῖο μέγας συγγραφέας τοῦ Ἑλλάδας, πίσω ἀπὸ τὸν Ὀμηρο; Αὐτὸ, τζόγια μου εἶναι τὸ ζήτημα καὶ γι' αὐτὸ ὁ σιὸρ Ξενοπούλος καὶ θεαὶ καὶ γράφει πὼς ὁ Ἀχιλλέας εἶν' ἀπὸ τοῦ πῖο φῖνους κριτικούς.

Τσου στίχους τοῦ ἐπιθεώρησης θὰ τοῦ γράψῃ, κατὰ τὴν ἔμαθα, ὁ ποιέτας ὁ Μαλακάσης καὶ τοῦ πρόζες ἐκεῖος ὁ Ξενοπούλος. Τὴ μουσική καὶ τοῦ στίχους ποῦ θὰ μέινουνε, θὰ τοῦ γράψῃ ὁ Θεόφρατος ὁ Σακελλαρίδης. Κι' ὁ σιὸρ Ἀχιλλέας μετὶ τὸ σὺντροφό του τὸ σιὸρ Νικόλως; Αὐτοὶ, μὰ τὴν τία μου, θὰ γράψουνε τὴν κριτική! Αὐτὸ παναπῆ μετὰ γὰρ ἐξυπνάδα, τζόγια μου, πῖο μεγάλη ἀπ' ὅτι μπορεῖ νὰ φανταστῇ ἢ ψυχούλια σου.

Λέω ἄσκημα;

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὸ τεχνάσμα τοῦ νεορὸ δουδῆ, γιά νὰ μὴν ἔρθου ἄλλοι... ἐνοχλητικοὶ κολυμβηταὶ στὴν φελοῦκα τῆς πλάζ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΝΝΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ

Από τη σειρά «Κλασσικοί Θρύλοι» του Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Την πρώτη ειδησι ότι πέθανε ο Μέγας Αλέξανδρος, στήν Αθήνα τουλάχιστον δεν την πίστεψε κανείς. Είνε μυστήριο, άλλως τε, και πώς διεβιάσθη ένα τέτοιο νέο τόσο γρήγορα από τη Βαβυλώνα, ενώ συγκοινωνιακά μέσα όχι μόνο δεν υπήρχαν τακτικά, αλλά ούτε καν βέβαια. Όπωςδήποτε, σε καμμιάν άλλη περίπτωση στον κόσμο το φοβερό αξίωμα «ο θάνατός σου, ζωή μου» δεν μπορούσε ναχη κατά γράμμα τόσο απόλυτην εφαρμογή όσο είχε εκείνη τη στιγμή για τον Αθηναίο ρήτορα Δημοσθένη, προς τον οποίον Ιστροφέτο κάθε σκέψης μεταξύ των Ελλήνων ήταν ακούστηκε ότι δεν υπάρχει πια ο Μακεδών κατακτητής.

Ήταν Μάιος του 322 (π. Χ.) και μέσα στα πλούσια μυρωμένα στολίσια της άνοιξη άνοιξε η Αθήνα, η Αττική γη προετοιμασμένη για την επανάστασι. Ο Δημοσθένης, αρκετά άκασιτος παρά τα 63 χρόνια της ηλικίας του και τις αφάνταστες ταλαιπωρίες της βασιανισμένης του ζωής, είδε ξάφνου ένα πρωί σά γλυκύ πραγματοποιημένο όνειρο το σηκωμό της πατρίδος του για την ανεξαρτησία της. Η δημοσία του δρᾶσις ξανάρχισε, και η ιδέα αυτή του χάριζε σφρίγος νεανικό.

Και όμως, αυτό το ίδιο καλοκαίρι, ο σκληροτράχηλος αυτός αγωνιστής κατά του πεπρωμένου, θα έκλεινε για πάντα την ιστορία του, με μιάν ακόμη ήττα, την τρομερώτερη απ' όλες τις ήττες, που ήταν γραφτό να δοκιμάσει από την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε.

Ο Δημοσθένης βρισκόταν τότε στην Αίγινα. Φυγάς. Μιά τελευταία του απόπειρα στήν Αθήνα με τον ίδιο πάντα σκοπό της εξεγέρσεως κατά του Μακεδονικού ζυγού, είχε γίνει άφορμή να ληφθεί του σε πρόστιμο τόσο βαρύ, που έπειδή δεν είχε να το πληρώσει έδραπέτευσε. (Ο Αρπαλος, ο ταμίης του Αλεξάνδρου, γενόμενος καταχραστής, είχε φθάσει κρυφά στην Αθήνα κι' έμοιρα σε χρήματα για την άρρωστη επαναστάσεως. Και απ' αυτό το περιστατικό, προέκυψαν αντίζηλιες και φανώ-

μαρες και δικαστήρια).

Ο Υπερείδης, ρήτωρ μεγάλος και σπουδαίος, έκαμε μια προσπάθεια να τον κατηγορήσει τώρα εξόριστο, με πρόθεσι να μη επί κεφαλής στον άγωνα αυτός. Αλλά, η πρώτη θέσις άνηκε στο Δημοσθένη δικαιωματικώς και δεν μπορούσε με τίποτε να του την πάρη κανείς. Είχε φάει όλα του τα χρόνια στην επίμονη προπαγάνδα ότι οι Αθηναίοι και όχι οι Μακεδόνες έπρεπε να ηγούνται σε κάθε κίνησι εξέπλωσης του Έλληνικού πολιτισμού. Είχε αντίσταθι στο Φίλιππο με τόσο φλογερή πίστι, ώστε κατατάχθηκε κι' ο ίδιος έθελοντής και πήγε να πολεμήσει έναντίον του στη Χαϊρώνεια. Οι Αθηναίοι γι' αυτό τοδχαν φορέσει επίσημώς χρυσό στεφάνι στα Διόνυσια.

Τώρα, λοιπόν, τώρα που το φόβητρο του Αλεξάνδρου χανότανε από τη μέση, έγινε ψήφισμα του Δήμου και μια τριήρης σημαιοστολισμέ

νη ξεκίνησε να φέρη πανηγυρικά το τιμημένο και πονεμένο αυτό πρόσωπο του τόπου από το αντικρυνό νησί. Όταν ο Δημοσθένης έφτασε έτσι από την Αίγινα στον Πειραιά και είδε όλο τον πληθυσμό μαζεμένο στην ακρογιαλιά να τον περιμένη με τρελλό ένθουσιασμό, και τους Ιερείς να τον εύλογούν, δεν μπόρεσε να κρατηθί απ' τη συγκίνησι. Πατώντας το πόδι του στη στεριά, έσήκωσε τα χέρια του ψηλά κι' έπρόφερε σαν ένα είδος προσευχής προς τους θεούς: —Σας ευχαριστώ, γιατί οι πολίται όχι με το ζόρι, αλλά με τη θέλησί τους παίρνουν το σωστό δρόμο αυτή τη φορά.

Στά μάτια του όμως δάκρυ δεν έφάνηκε. Ο Δημοσθένης δεν έδάκρυσε ποτέ. Ούτε όταν πέθανε. Η φύσις του δεν αγαπούσε τα δάκρυα. Ένα πράγμα μονάχα γνώριζε: Τη δύναμι και τον πόλεμο.

Μικρό παιδί, σαν άνοιξε τα μάτια του στον κόσμο, αντίκρυσε άμέσως την πίκρα και τη συμφορά, κι' έμαθε ν' αντιιστέκεται στη μοίρα του. Δημοσθένη έλεγαν και τον πατέρα του, αλλά πατέρα δεν γνώρισε. Ορφανός από μωρό, είδε όταν λίγο μεγάλωσε, τον κηδεμόνα του να του τρώη την περιουσία του. Σκέφτηκε άμέσως ν' άμυνθί, κι' έρρίχτηκε με τα μούτρα στα γράμματα. Νά γίνη ο ίδιος δικηγόρος για να τιμωρήση μόνος του τον κλέφτη — ήταν ο άκατανίκητος πόθος του. Είχε το ένστικτο εύγενικό, και το μυαλό του έπήγε στο Νόμο. Αλ λολιώς, η μανία του για την εκδίκησι θα τον έκανε ένα κοινό φονιά. Πώς όμως να γίνη ομιλητής, άφοι ήταν κατωμένος ψευδός; Έμπιστεύτηκε τον καμώ του μυστικά στη θάλασσα. Κατέβαινε — παιδί — τα βράδια στο Φάληρον. Εξέλοντας να φωνάζη πολύ για ν' άσκήται, χωρίς και να προκαλή την περιέργεια, άγόρευε άπάνω σ' έρημικούς βράχους ενώ έβουδσαν τα κύματα. Εγείμιζε το στόμα του με χαλίκια κάνοντας τη γλώσσα του να ποινή ως που να λυθί. Και το κατάρθωσε. Όταν μεγάλωσε, έπληξε τον αντίδικό του στη Δικαιοσύνη, τον έκυνήγηση και τον έψησε χρόνια όλόκληρα. Αλλά, στο τέλος — τέλος, του το χάρισε από οίκτο, και γιατί η ιδέα του πλουτισμού δεν τον συγκινούσε πιά. Φιλοσοφημένος βαθεία, είδε τη ζωή πλατύτερα. Τον έναχλούσε στο φυλετικό του έγωϊσμό η Μακεδονική έπαρσις. Έκύταζε τον Παρθενώνα με τα επιβλητικά του άσπρα μαρμαρα άπάνω στην Ακρόπολι. Και παράτησε όλωοδιόλου το δικηγορικό επάγγελμα. Η ψηχή του έδιψούσε πλατύτερο προορισμό.

Μ' ένα κομμάτι καλάμι, γεμάτο μελάνι από μέσα — είδος πρωτόγονο στυλό — που τώσερνε πάντα σαν ζυγίο (γιατί ήταν το ζυγίο του) στη ζώσι του, έγραφε τους περίφημους Ολυμπιακούς και τους Φιλιππικούς λόγους του, που έμειναν από τότε —τόσους αιώνας— μνημεία σθένους στην Ανθρωπότητα, για να ύψωση το φρόνημα των Αθηναίων και να τους ξυπνήση τον έρωτα προς την παληά τους δόξα που ζέπεφτε.

Μ' αυτό το καλάμι στη μέση τώρα, οι Αθηναίοι τον

έβλεπαν και τον έπευφημούσαν και περίμεναν απ' αυτόν την καινούργια τους άνάδειξι. Το μάτι του, λοιπόν, δεν έδάκρυσε. Άστραψε μόνο, γιατί είδε ότι οι κόποι του καρποφόρησαν στη γενική συνειδησι.

Δεν είχε μπη καλά — καλά το φθινόπωρο όμως, και το όνειρο διελύετο δραματικά.

Η άργανωμένη πολεμική δύναμις των Μακεδόνων, βασισημένη πάντα στη βαρβαρική όρμη του βορρά, κι' ένθαρρυσμένη από το ήθικό και τα πλούτη της κοσμοκρατορίας που προηγήθηκε επί δέκα χρόνια τώρα στην Ανατολή, έκαμε την τσακισμένη από τα τόσα παθήματα ψυχής των Αθηναίων — και γενικά των Ελλήνων — να λυγιση τελειωτικά.

Ενώ στην Ασία οι στρατηγοί διάδοχοι του Αλεξάνδρου μέσα σε ποτάμια από

αίμα άδελφικής εξοντώσεως διεκδικούσαν καθέναν τους κομμάτια — κομματάκια το στέμμα του μεγάλου τους νεκρού στις άπέραντες χώρες που τους άφινε έτοιμες ν' άλωνίσουν το δαιμόνιο πνεύμα εκείνου, ο τοποτηρητής του κέντρου Αντίπατρος κατάλαβε ότι ήταν ανάγκη να καθυποτάξη με τις Μακεδονικές φάλαγγες την Ελλάδα πολύ χειρότερα από όσο πριν το είχαν κάμει ο Φίλιππος και ο Αλέξανδρος. Όρμησε, λοιπόν, προς τη Θεσσαλία που είχε άποστατά πλούτη της κοσμοκρατορίας που προηγήθηκε επί δέκα χρόνια τώρα στην Ανατολή, έκαμε την τσακισμένη από τα τόσα παθήματα ψυχής των Αθηναίων — και γενικά των Ελλήνων — να λυγιση τελειωτικά.

Ενώ στην Ασία οι στρατηγοί διάδοχοι του Αλεξάνδρου μέσα σε ποτάμια από

Το μοιραίο ήταν αναπότρεπτο.

Τρεις ή τέσσερις φορές ο Αντίπατρος, από πολύ μακριά ακόμα, έναν και άπαράβατον όρον έβαζε στις προτάσεις του: Να του παραδοθούν οι ρήτορες: Τ' άλλα όλα τα θεωρούσε δευτεράτερα.

Είχαν περάσει τα μέσα του Σεπτεμβρη, και μια μέρα καθώς η θρησκευτική πομπή των Αθηναίων κατά τα Έλευσινία Μυστήρια έπροχωρούσε προς την παραλία του Σκαρμαγκά, φάνηκαν αίφνης οι άσπίδες των Μακεδόνων και ακούστηκαν τα κοντάρια τους σε ανατριχιαστική βοή, καθώς έκαναν την απόβασι. Τα κλέη της έν Σαλαμίνα ναυμαχίας ήρθαν στη μνήμη του Λαού, εκεί, πλάι σ' αυτά τα νερά. Αλλά, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου όπως πριν. Φρικίσιας τους έπέρασε τα μέλη του σώματος. Κι' έπηκολούθησε πανικός.

Μαύρες στιγμές όδυμοιο και ταπεινώσεως. Οι Μακεδόνες έπετοόκοβαν άλύπητα δεξιά και άριστερά. Ίσαμε δώδεκα χιλιάδες νοματαίοι αναγκάστηκαν να τ' σκάσουν για να σωθούν, και γύριζαν κουρελίδες ζητιάνοι, κρυμμένοι μέσα σε σπηλιές, πέρα για πέρα στην Ελλάδα από τ' Ακροκεράνεια έως το Ταίναρο.

Ο Δέμος εξαναγκάστηκε να καταδικάση σε θάνατο τους ρήτορες, που είχαν φύγει, για να γλυτώση από την πίεσι του Αντίπατρου που άπειλούσε γενικό χαλασμό άν δεν του παρεδίδοντο.

Αρχηγό του άποσπάσματος θα κατεδίωκε παντού τους πνευματικούς ηγέτας των Αθηνών, ο Αντίπατρος διώρισε ένα φοβερόέξωμότη, τον Έλληνα Αρχία από την κάτω Ιταλία, που τον είχε έμπιστο στην ύπηρεσία του, και τουδωκε διαταγή να του τους πάη ζωντανούς ή σκοτωμένους του ίδιου, άλλωιως να μη γυρίση ποτέ αυτός.

Ο Αρχίας ήταν γνωστό σε όλη την Αθήνα κάθαρμα. Τυχοδιώκτης, ήμιμαθής, ήθοποιός κάποτε το επάγγελμα, αλλά χωρίς αξία, είχε την ασέβεια και το μίσος που διακρίνει πάντα τους άποτυχημένους στον κύκλο των Καλών Τεχνών. Με προσωπική έμπάθεια ανέλαβε να εκτελέση την άτιμωτική του άποστολή. Κατέφυγε σε φαύλους για να του προδώσουν, έσκόρπισε χρήματα, και τέλος έμαθε ότι οι έκλεκτοι Αθηναίοι ήγήτορες είχαν καταφύγει στην Αίγινα.

Επήρε πλοία και όγηκε νύχτα εκεί. Εύρηκε πραγματικά τον Υπερείδη και κάτι άλλους. Δεμένους τους έστειλε στον Αντίπατρο κι' εκείνος έπήρε την κακή εύχα-

ρίστησι ότι τους είδε να θανατώνονται μπροστά του. Αλλά δεν ήσούχασε:

—Το Δημοσθένη θέλω! έφώναξε κι' έβγαίνουν από το στόμα του άφροί.

Από την Αίγινα ο Δημοσθένης είχε περάσει στον Πόρο μόνος του. Τον πρόδωσαν,

Τριάντα Σεπτεμβρίου έφθανε ο Αρχίας με τα στήθη των δορυφόρων του στον Πόρο, την αυγή.

Εβάδιζε κατ' ευθείαν προς το ιερό του Ποσειδώνος της Καλαυρίας, εκεί στη χαράδρα όπου σήμερα είναι το Μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής.

Ο Δημοσθένης είχε ξενοχτήσει καθισμένος στα μαρμαρένια σκαλοπάτια μπροστά στην είσοδο του ναού και πλάι στο μεγαλοπρεπές άγαλμα του Θεού των Θαλασσών. Από την κούρασι και τη λύπη, τον είχε μόλις πάρει ο ύπνος κι' έδλεπε ένα παράξενο όνειρο. Είδε ότι τάχα ήταν θεατρίνος και στη σκηνή είχε άπέναντί του τον Αρχία να διαγωνισθούν! Ένώ λοιπον έπαίξε πολύ καλύτερα απ' αυτόν το μέρος του στην τραγωδία, αίφνης ένοιωσε ότι τουέλειπαν τα μέσα άπρο παρασκευής και χορηγίας και ο Αρχίας — δηλαδή ο τυχών — τον νίκησε: Έτσι μισοκοιμισμένος έζυπνησε από κάποιο θόρυβο και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο μπροστά στον ίδιο τον Αρχία, κυκλωμένος από τους στρατιώτες του!

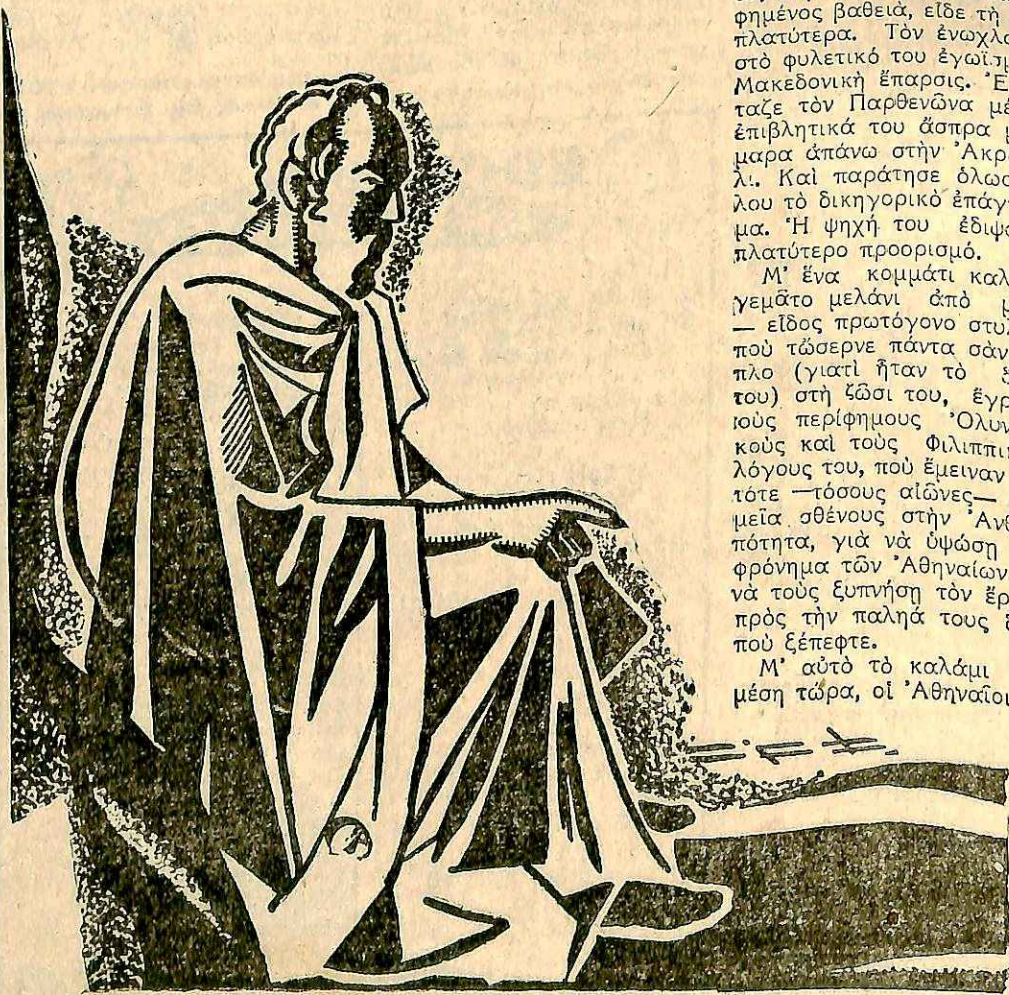
Ο Αρχίας τον ντράπηκε. Δεν άπλωσε να τον πιάση. Δεν τολμούσε να δάλη χέρι άπάνω του. Σάστισε. Αναλογίστηκε τί αισχρή δουλειά έκανε δίπλα στον ήθικό όγκο του ένδόξου θύματος.

—Σας παρακαλώ — του έιπε γλυκά — μεγάλε Δημοσθένη, άν θέλετε να λάθετε την καλωσύνη να έπισκεφθήτε τον αντιβασιλέα Αντίπατρο, και νάχετε έμπιστοσύνη στην ύψηλότητά του ότι θα σας κάνη θερμή υποδοχή!

Ο Δημοσθένης άτάραχος δεν έκουνήθηκε από τη θέσι του. Καθιστός, όπως ήταν, έσήκωσε το δλέμμα, και έιπε ψύχραιμα:

—Βρε Αρχία, ποτέ σου δεν με έπεισεσ παίζοντας στο θέατρο. Πώς φαντάστηκες ότι μπορείς να με πείσης τώρα στο νέο ρόλο σου; Ο Αρχίας έιπε κι' άλλα πολλά κολακευτικά, αλλά δεν έκανε τίποτα. Ως που άρχισε ν' άπειλϊ ότι θα τον πάρη σκωτικό. Ο Δημοσθένης του έιπε πάλι:

(Το τέλος στη σελίδα 69)

(Εικονογράφησις Σ. Όροφιδη)

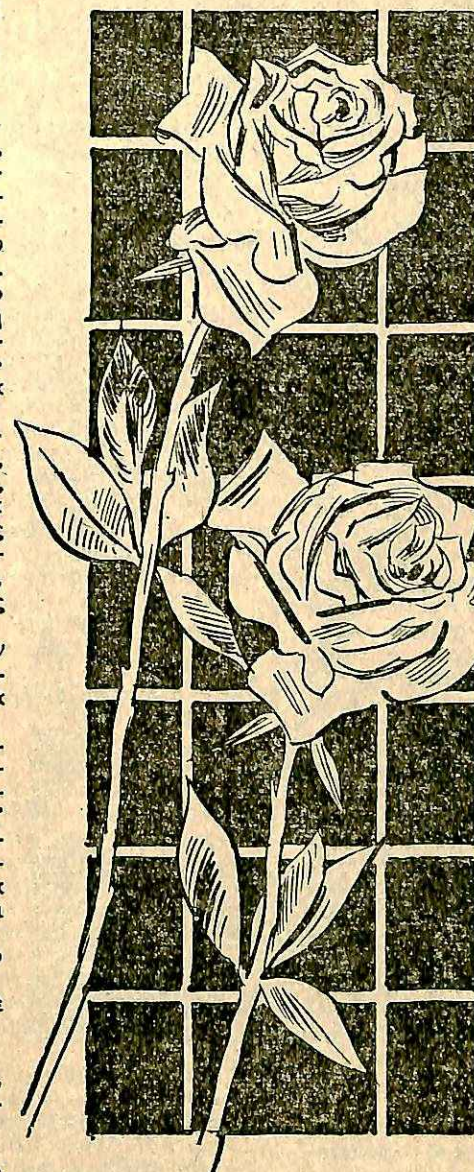
Κουβέντες για τα πράγματα που φέρνει η εποχή...

‘Ο ΚΛΕΩΝ ΠΑΕΙ ΕΞΟΧΗ!

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ἡπτιν το... κρεμασεται

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν πάει ποτὲ τὸ μυαλό

ἀνεσι, στήν καλοπέρασι... Ὁ ἔρωτας
δὲ ζῇ μὲ στερήσεις, καὶ πολὺ περισ-

κόμη ζωντανούς συγγενείς:

4 ΚΟΠΕΛΛΕΣ - 1 ΡΟΒΙΝΣΩΝ...

Ένα πολύ χαριτωμένο καλοκαιρινό διήγημα της ΤΙΤΑ-Υ-ΝΑ

Η Κλώντ ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα επάνω στην άμμο:

—Τό κακό είνε, είπε, πώς είμαι γυναίκα. Άν ήμουν άνδρας...

—Τί θάκανες; άναστέναζε ή Ζανίν, ξαπλωμένη άνάσκελα.

—Θάφευγα μ' ένα κόττερο. Ξέρω νά κυβερνώ ίστιοφόρο όσο κανείς.

—Θά μ' έπαιρνες μαζί σου,

—Ίσως, γιατί δέν είσαι κουτή και ξέρεις νά παίξης φουσαρμόνικα.

—Έκείνο πού μάς λείπει όμως, είνε τó χρημα.

—Τί ξέρεις! άκούστηκε μιά γλυκειά φωνή. Έχω έγω λίγα χρήματα. Θάταν πολύ ευχάριστο νά φεύγαμε κι' οί τρείς επάνω σ' ένα κόττερο έντελώς δικό μας. Έσύ Κλώντ θάσαι ό καπιτάνιος, ή Ζανίν ναύτης κι' έγώ θά σάς βοηθώ στην κουζίνα.

—Θά φύγαμε τέσσερις, είπε ή Ζανίν γιατί πρέπει νά μὴν άφήσω μόνη τή Μπλανσέτ...

—Σύμφωνοι, συνεπλήρωσε ή Κλώντ. Έγώ θάμαι ό καπετάνιος, ή Ζανίν ναύτης, ή Μαντλέν έκαναν τίς βάρδιες τους στό τιμόνι κι' ή Μπλανσέτ είχε δηλώσει άδυναμία γι' αὐτή τήν... ύπηρεσία!

Γιατί δέν είχε τήν απαιτούμενη δύναμη. Οί τρείς φίλες της τήν χρησιμοποιούσαν γιά χίλιες δυό άλλες δουλειές πού έπρεπε νά γίνονιν μέσα στό κόττερο κι' έτσι ή Μπλανσέτ άναγκαζόταν ν' άνεβοκατεβαίνει διαρκώς τή μικρή σκάλα πού ώδηγούσε στό σαλονάκι του ίστιοφόρου και στίς καμπίνες.

Ποῦδρες και καλλοντικά είχαν ξεχαστή από εβδομάδες. Ό ήλιος κι' ή άλμη τής θάλασσας είχαν χαλκοποιήσει τίς έπιδερμίδες των κι' οί σκληρές δουλειές τους είχαν ροζιάσει τά χέρια. Οί έίρες κι' οί μέρες περνούσαν

ευχάριστα και τή νύχτα, άφού μάζευαν τά πανιά κι' άναβαν τó φανάρι τής πλώρης, οί τέσσερις κοπέλλες ξάπλωναν ή μιά κοντά στην άλλη επάνω στό κατάστρωμα, στό σεληνόφως κι' έκοιμώντανε χωρίς όνειρα...

★

Μιά μέρα — ύστερα από πόσον καιρό; — τó κόττερο έφθασε σ' έναν όρμο στεφανωμένον από καουτσουκόδενηρα και ίνδοκαρυδιές.

Στό βάθος του όρμου φαινόταν ή έκβολή ένός ποταμιού. Έκεί τά τέσσερα κορίτσια άγκυροβόλησαν τó κόττερό τους, έβρισαν τή βαρκούλα του στη θάλασσα και προχώρησαν, γιά ν' αποβιβάσουν στην άγνωστη εκείνη άφρικανική άκτή. Η ιδέα νά πάρουν ένα μπάνιο σ' εκείνη τήν καταγάλανη θάλασσα, πλημμύρισε τó μυαλό τους. Ύστερα θάκοβαν άγριολούδρα, θά περπατούσαν στην ξηρά και θάκούγαν τó κελάδημα τών πουλιών, πράγματα πού από πολύν καιρό τάχαν ξεχάσει.

Σάν βγήκαν στην άκτή, ή Κλώντ παρέτήρησε ότι μπροστά στό ποτάμι ή θάλασσα έσχημάτιζε ένα είδος «πισίνας» μέ πολύ βαθειά νερά κι' εκεί πήγε και βούτηξε αρχίζοντας νά κολυμπά σαν ψάρι.

—Πιθανόν νά υπάρχουν ζώα και ψάρια πού δέν ξέρουμε! φώναζε ή Μπλανσέτ καθήμενη επάνω σ' ένα βράχο.

—Ναι, κάτω από τήν πέτρα πού κάθεσαι βρίσκεται ένα φεϊδι!

Κι' ή Μπλανσέτ έβούτησε άμέσως στό νερό, από τόν φόβο της.

—Κουτή, τής είπε ή Ζανίν, δέν υπάρχουν φείδια άνάμεσα στους βράχους!

Τήν ίδια ώρα όμως πού οί τέσσερις κοπέλλες έπαιρναν τó μπάνιο τους, από τó άπέναντι μονοπάτι περνούσαν δυό άνδρες. Έκείνος πού περπατούσε μπροστά ήταν ένός λευκός ως είκοσι δυό χρόνων. Ό άλλος ήταν ένας νέγρος, φορτωμένος μέ δυό όπλα, ό όποιος πρώτος στάθηκε γιά ν' άφουγκραστή λίγο κι' ύστερα ειπε:

—Άφεντικό, άκούς;

Άκούγονταν παφλασμοί και γέλια.

Ό νέος προχώρησε πρós έναν βράχο πού έδέσποζε του όρμου, έπεσε μπρούμυτα επάνω σ' αυτόν κι' άντικρυσε τίς τέσσερις λευκές κοπέλλες πού παιγνίδιζαν μέσα στό ήσυχο νερό.

Ύστερα, ντυμένος καθώς ήταν, βούτηξε από τόν βράχο κι' έπεσε άνάμεσα στίς τέσσερις μοντέρνες νύμφες, οί όποιες από τó φόβο τους έσπευσαν νά κρυφτούν όπου εύρισκαν καλύτερα. Σάν είδαν όμως πώς ό λευκός δέν ήταν άγριος, βγήκαν από τίς κρυψώνες τους. Η γνωριμία έγινε σχεδόν άμέσως.

—Πώς λέγεσθε; τόν ρώτησε ή Κλώντ.

—Ζάν Πιέρ.

—Τί κάνετε έδω;

—Πλήττω μέσα στίς φυτείες του πατέρα μου, πού άπτεχουν είκοσι λεπτά τής ώρας άπ' έδω. Σάς παρακαλώ νάρθιτε ως εκεί.

Ό Ζάν Πιέρ ήταν ό μόνος Είρωπαίος σ' εκείνη τήν περιοχή. Μιά νέγρα έσπευσε άμέσως νά φέρη άναψυκτικά και όρεκτικά. Κι' ένψ οί κοπέλλες έπιναν, ό Ζάν Πιέρ έξήγησε:

—Έκανα πολλές στραβοκεφαλές. Έπαιζα χαρτιά. Ύστερα κοιμάτιασα τó αυτοκίνητο του πατέρα μου κι' εκείνος μ' έστειλε έδω. Ό πατέρας μου είνε διευθυντής μιάς Έταιρίας ναρκών και καουτσούκ. Έγώ βρίσκομαι έδω σχεδόν ένα χρόνο. Κι' έσεις;

—Εμείς, είπε ή Μπλανσέτ, περιπλανώμεθα μ' ένα κόττερο.

Λίγη ώρα άργότερα οί πέντε νέοι έγευματίζαν γύρω από ένα τραπέζι μέ περίεργα φαγητά.

—Απόψε τó βράδυ, είπε ή Μαντλέν, θά σάς κάνω κοτόπουλα ψητά μέ πατάτες σωτέ.

—Κι' έγώ, είπε ό Ζάν Πιέρ, θά οργανώσω έναν περίφημο χορό μέ τούς νέγρους μου. Μήν πάτε στό κόττερο. Θά κοιμηθήτε έδω.

Τό βράδυ τά Τάμ-Τάμ, οί χοροί, τά τραγούδια κι' οί κραυγές από τή ζούγκλα παρουσίασαν στίς τέσσερις κοπέλλες τί έσήμαινε άφρικανική νύχτα.

★

Η Ζανίν έξ όνόματος του πληρώματος, πήρε τόν λόγο.

—Άκούστε, Ζάν, Πιέρ, Έχομε άποφασίσει νά μὴν πά-

ρωμε άνδρα στό κόττερο, γιατί παντα οί άνδρες είνε γκρινιάρηδες. Θά κάνουμε όμως μιάν έξαίρεσι γιά σάς. Άν θέλετε, σάς παίρνομε μαζί μας.

Τήν ήμέρα εκείνη ό Ζάν-Πιέρ έγραψε τριάντα γράμματα στους γονείς του και άφησε παραγγελία στον βοηθό του νά ταχυδρομή ένα τήν ήμέρα. Ύστερα, μπήκε στό «Χελιδόνι» μαζί μέ τίς κοπέλλες.

Φτωχέ Ζάν-Πιέρ!

—Θά μού καθαρίσετε τίς πατάτες, τού είπε ή Μαντλέν.

—Θά σάς είμαι ευγνώμων, αν μού πλύνετε τó κατάστρωμα, άναστέναζε ή Μπλανσέτ.

—Τυλίξτε τά πανιά! Αὐτή είνε άνδρική δουλειά, κύριε Ζάν-Πιέρ, είπε ή Ζανίν.

—Εί! Ζάν Πιέρ! Έλάτε στό τιμόνι! φώναζε ή Κλώντ.

Κι' ό Ζάν-Πιέρ καθάρισε τίς πατάτες, έπλυνε τó κατάστρωμα, τύλιξε τά πανιά κι' έκάθησε στό τιμόνι!

★
Ένα πρωί, ό ήλιος θρήκε τούς πέντε ναυαγούς επάνω στην άμμουδιά ένός έρημόνησου, νά κυττάζουν τó κόττερό τους πού θούλιαζε.

—Θάπρεπε νά γράψη κανείς τήν περιπέτειά μας, είπε ή Μπλανσέτ.

—Κρυώνω! είπε ή Ζανίν.

—Πεινώ, είπε ή Μαντλέν.

Κι' ό Ζάν-Πιέρ έβγαλε από τήν τσέπη του ένα κουτί σπέρτα προφυλαγμένα σέ μιά θήκη από καουτσούκ και μ' έναν σουγιά έκοψε ξύλα γιά ν' άνάψη φωτιά. Ό ήλιος, τή νύχτα, φύλασε τά τέσσερα κορίτσια από τά δηλητηριώδη έντομα κι' από τά φίδια!

★
Μιά μέρα, ή Ζανίν ειπε στον Ζάν-Πιέρ, ένψ μόνον καθάριζαν ένα άγριο-πούλι:

—Ζάν-Πιέρ, αν μιά μέρα ξαναγυρίσαμε άνάμεσα στον πολιτισμένο κόσμο, θέλεις νά παντρευτούμε; Έγώ σ' άγαπώ!

Κι' ό Ζάν Πιέρ, χωρίς νά πη λέξι, φίλησε τή Ζανίν στό μέτωπο.

Η Μπλανσέτ μέ τόν έγωισμό τών δέκα πέντε χρόνων της, μίλησε πιδ άποφασιστικά:

—Ξέρεις, Ζάν Πιέρ, αν μιά μέρα κανένα πλοίο μάς πάη στη Γαλλία, θά σέ παντρευτώ.

Κι' ό Ζάν Πιέρ έσκασε δυό ήχητικά φιλιά στό μάγουλα τής παιδούλας.

Η Κλώντ ύπηρεζε πιδ πολύπλοκος. Κολυμπούσε κοντά του, καθώς πήγαιναν νά μαζέψουν ξύλα στην άπέναντι άχτή του όρμου. Χωρίς νά τόν κυττάξη καθόλου, τού ειπε:

—Ξέρεις, Ζάν Πιέρ, ή άγάπη διατηρείται όταν έχη ως βάση τή φιλία. Μιά μέρα, αν ξαναγυρίσαμε στό Παρίσι, αν τó θέλης κι' έσύ, δέν θά σοί πώ όχι.

Κι' ό Ζάν Πιέρ πιδ τή στιγμή εκείνη κολυμπούσε επάνω σ' ένα κύμα, δέν άπήντησε.

Από τήν ήμέρα εκείνη ό Ζάν Πιέρ ζούσε ευτυχισμένος σαν σ' ένα παραμύθι χιλίων και μιάς νύχτας. Τήν ώρα του ύπνου ή Μπλανσέτ, γονατισμένη κοντά του, τού έκανε άέρα μ' ένα μεγάλο φύλλο μπανανιάς, ή Ζανίν τού τραγουδούσε κι' ή Κλώντ τού έτοιμάζε ψάρια γιά τó δείπνο.

Όσο γιά τή Μαντλέν, δέν μιλούσε άλλα μόνον του έρχινε κρυφές ματιές.

★

Η μητέρα του Ζάν Πιέρ, πού βρισκόταν στό Παρίσι, ζούσε σέ μιάν άνέκφραστη αγωνία και διαρκώς σκεφτόταν τόν γιού της, πού ό πατέρας του γιά τιμωρία τόν είχε στείλει στην Άφρική και περίμενε άνυπόμονα γράμμα του.

Μιά μέρα πήρε τριάντα γράμματά του μαζί:

Όσα τηλεγραφήματα τού έστειλε, ζητώντας του εξηγήσεις, έμειναν άναπάντητα.

Τότε ή μητρική της σκέψις έγέμισε από κάθε λογής κακές φαντασίες. Θά τόν είχε κατασπαράξει καμιά τίγρις, θά τόν έψησαν ζωντανό οί άνθρωποφάγοι! Ό κυβερνήτης της άποικίας άπήντησε σ' ένα τηλεγράφημά της ότι ό Ζάν Πιέρ είχε έπιβιβασθή σ' ένα κόττερο μαζί μέ τέσσερις κοπέλλες.

Άργότερα εξακριβώθηκε πώς ό νέγρος βοηθός του Ζάν Πιέρ είχε ταχυδρομήσει και τά τριάντα γράμματα μαζί! Τότε ή μητέρα του Ζάν Πιέρ άρμάτωσε τó γιότ της, πού χρησιμοποιούσε γιά καλοκαιρινά ταξίδια, ό άνδρας της άφησε τή δουλειά του κι' οί δυό έφυγαν πρós τήν άφρικανική άκτή, τήν κατοικουμένη από άγρίους και θηρία.

★

Τήν ήμέρα εκείνη ή Μπλανσέτ καθήμενη σταυροπόδι έψηνε ψάρια στη σχάρα. Δάκρυα άκράτητα κυλούσαν στό μάγουλά της από τόν καπνό τών ψαριών.

Κι' άνάμεσα από τόν πέπλο πού σχημάτιζαν τά δάκρυα, γιά μιά στιγμή διέκρινε στον όρίζοντα ένα βαπόρι. Δέν έκανε λάθος. Άργότερα ένα γιότ άγκυροβόλησε εκεί.

—Ζάν Πιέρ, Κλώντ, Ζανίν, Μαντλέν, έλάτε γρήγορα, ένα πλοίο!

Σέ λίγο μιά βάρκα έρχόταν πρós τήν άκτή. Μιά ήλικωμένη κυρία πήδησε από τή βάρκα στό νερό και σηκώνοντας τó φουστάνι της γιά νά μὴ βραχί, βγήκε στην άμμουδιά. Κι' ό Ζάν Πιέρ ρίχτηκε στην άγκαλιά της. Η κυρία, άφού καταφίλησε τόν γιού της, στράφηκε και κύτταξε τίς τέσσερις κοπέλλες, ντυμένες σαν τήν Εβα.

—Θέέ μου! Τί κοστούμια! Πηγαινέτε στό γιότ κι' έκεί θά βρήτε φορέματα πιδ σεμνά!

Στό γιότ, οί τέσσερις κοπέλλες ντύθηκαν μέ ό,τι βρήκαν. Η Μπλανσέτ είχε πουδραριστή μέ τάλκ, πού βρήκε μέσα στό μπάνιο. Η Ζανίν είχε κοκκινίσει τά χείλη της μέ μπογιά άκουαρέλλας κι' ή Μαντλέν είχε όντουλάρει τά μαλλιά της μέ χαρτιά και σύρματα.

Τό ίδιο βράδυ γλέντησαν πολύ μέσα στό γιότ.

Δέκα πέντε μέρες άργότερα, καθήμενες σ' ένα μπαρ, ή Κλώντ, ή Ζανίν και ή Μπλανσέτ, έσχαλιάζαν τούς άρραβώνες του Ζάν Πιέρ μέ τήν Μαντλέν.

—Μά γιατί παντρεύεται τήν Μαντλέν; ρώτησε μέ ύφος ζήλειας ή Μπλανσέτ.

—Γιατί, ώμολόγησε ή Κλώντ, μόνον αὐτή δέν τού είχε ζητήσει νά τήν παντρευθή!

ΤΙΤΑ-Υ-ΝΑ

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Η κ. Μάρθα έρχεται στην 'Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις διδυμες κόρες της, τη Μαρία και την 'Αννα. 'Η 'Αννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά Μάρως, στην οποία ο κ. Τρύφων, ο ιδιοκτήτης μιας έρημικης έπαυλεως, έξω από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να κλέψει μια κοπέλλα που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, το πτώμα της οποίας έχει θαλασσοβεί και έχει κρύψει στο υπόγειο της έπαυλεως, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο. 'Η κυρά Μάρω κατορθώνει μ' ένα τέχνασμα και οδηγεί στην έρημική έπαυλη όχι μόνο την 'Αννα, αλλά και τη Μαρία, την οποία έχει έρωτευθεί αγνά και θέλει να την κάνει σύντροφο της ζωής του ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. Στην έρημική έπαυλη η Μαρία και η 'Αννα απομονώνονται μέσα σε δημοφροσολισμένες κάμαρες που μοιάζουν με πολυτελείς φυλακές).

9ον

Επί τέλους το άμαξι έφθασε στην έρημική έπαυλη... Κόντευε μεσημέρι. 'Ο ήλιος έκαιγε. Πέρα στα δένδρα τα τζιτζικία έτραγουδούσαν, μέσα στην ήσυχία της έξοχης.

—Ποι είμαστε; ρώτησε η Μαρία, βλέποντας με θαυμασμό, μαζί και με φόβο την έπαυλη του κ. Τρύφωνος.

—Έχε λίγη υπομονή, της είπε η κυρά - Μάρω, ενώ την έβοηθούσε να κατεβή από το άμαξι.

Εμπήκαν στην έπαυλη. 'Η Μαρία ξεπερπατούσε σαν ύπνοβάτισ. 'Ηταν αλήθεια λοιπόν; Θά έβλεπε, σε λίγο την αδελφή της; 'Η καρδιά της έκτυπούσε δυνατά. Τα γόνατά της παρέλυαν.

Εν τω μεταξύ ο Νίκος έπροχώρησε για να είδοποίηση τον κ. Τρύφωνα.

—'Η κυρά - Μάρω και η Μαρία έμπηκαν στο χώλλ.

—Κάθησε μια στιγμή, της είπε η κυρά - Μάρω.

'Η Μαρία δεν κάθησε όμως... Σαν να ύπνοπεύθηκε, για πρώτη φορά τότε, ρώτησε με ζωηρή ταραχή:

—Ποι είναι οι αδελφές μου;

—Έχε λοιπόν υπομονή και θά την ίδης. Κάθησε... μά κάθησε, σου λέω, επέμεινε.

'Η Μαρία έπεσε σε μια πολυθρόνα καταβεβλημένη, από την συγκίνησιν. 'Ακουγε την καρδιά της να κτυπά δυνατά...

Σε λίγο ο Νίκος ξαναγύρισε. 'Εφαινόταν ταραγμένος. 'Επήγε κοντά στην κυρά - Μάρω και της είπε σιγά για να μη τον ακούση η Μαρία:

—Το άφεντικό δεν ήθελε να την φέ-

ρωμε τέτοια ώρα... Φοβάται μή τυχόν σάς ειδαν... 'Ηθελε να έλθωμε νύχτα.

—Δέν λέει, πώς καταφέραμε και ήλθαμε... Σε μένα να το χρώσταγ. 'Ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω, ότι την ξελόγιασα κι' αυτή. 'Ελα, λέγε τι θά γίνη τώρα... 'Η κοπέλλα άνωπομονεί... Θά μάς φύγη! Θά μάς άνακαλύψουνε!...

'Ο Νίκος όμως αντί ν' άπάντησιν στην κυρά - Μάρω έγενε στην Μαρία να τον ακολουθήσιν. Φοβισμένη εκείνη, ρίχνοντας γύρω της ματιές, που έφανέρωναν όλον τον τρόμο της, έσηκώθηκε. Ντρεπόταν τώρα, γιατί είχεν έλθει με τη μπλε ποδιά του σπιτιού, που την έκανε να φαίνεται σαν μαθήτρια, εκεί, σε μια τέτοια βίλλα!

Παρ' όλο το άπλο ντύσιμό της όμως η όμορφη της έλαμπε. Οι φωτεινοί κυματισμοί των μαλλιών της, τα παθητικά μεγάλα μάτια της, τα χείλη της, που έμοιαζαν με ροδόφυλλα θ' άφηναν έκστατικούς έκείνους, που την έβλεπε. Κι' η όμορφη της ήταν πιο γοητευτική τώρα που το κουκλίστικο πρόσωπό της είχε την έκφραση του τρόμου...

*

'Ο Νίκος προχώρησε. 'Η Μαρία τον ακολουθούσε. 'Ανέβηκαν στο δεύτερο πάτωμα της έπαυλεως. Μπήκαν σ' ένα μισοσκοτεινό δωμάτιο. Σε μια στιγμή μ' ο Νίκος άνοιξε μια πόρτα και παραμερίζοντας, για να περάσιν η Μαρία, της είπε:

—Περίμενε έδω. 'Η αδελφή σας θά έλθη σε λίγο.

Με το βήμα ύπνοβάτιδος έμπηκε στο δημοφροσολισμένο, αλλά μισοσκοτεινό δωμάτιο η Μαρία. 'Ερριξε μια φοβισμένη ματιά, γύρω της.

Αλλά μόλις άκουσε να κλειδώνεται η πόρτα, τότε όλη η αγωνία της εξέσπασεν... 'Ετρεξε σαν τρελλή στην πόρτα και κτυπώντας με όση δύναμη είχεν, έξεφώνισεν η άμοιρη:

—'Ανοίξτε μου! Θεέ μου! 'Ανοίξτε!... Γιατί με κλείσατε έδω; 'Ανοίξτε!

Μά δεν έπρόλαβε να πη περισσότερα... 'Η φωνή της επνίγηκε στο λαϊμό της, μια σκοτοδίνη κι' έπειτα μια σβυσμάρα αίσθάνθηκε, τα αυτιά της έβούζαν και με μια υπόκωφη κραυγή, μια κραυγή πόνου και διαμαρτυρίας κατά της σκληρής τύχης της, έσωριάσθηκε λιπόθυμη, μπροστά στην κλειστή πόρτα...

... ..

Σε μια στιγμή, όταν ο Τώνης άκουσε από το στόμα της γυναίκουλας του λαού, ότι η κυρά - Μάρθα είχε χάσει και την άλλη κόρη της, τη Μαρία, την αγαπημένη του, απέφασε να τρέξη μέσα στο σπίτι και να ζητήσιν να βεβαιωθή από την ίδια την μητέρα της Μαρίας... Δεν έφοβόταν, δεν τον ένοιαζε πιά, αν έκτεθη... 'Επ' τέλους θά έλεγεν ότι αγαπούσε την κόρη της, και θά την έκανε σύντροφο της ζωής

του, όταν θά έπαιρνε το δίπλωμά του...

Μά ενώ ο Τώνης έπροχωρούσε, για να μπη στο σπίτι της αγαπημένης του, διασταυρώθηκε με δυο άλλες γειτόνισσες, που έβγαιναν από την αυλή της κυρά - Μάρθας.

—'Η κακομοίρα θαρρεί ότι την Μαρία της την έκλειψεν ο φίλος της, έλεγεν η μία.

—Μά είχε φίλο; Αυτή έφαινόταν καλή κοπέλλα, φρόνημη, έπρόσθεσεν η άλλη.

—'Η κυρά - Γιάννενα λέει, ότι την είδε τις προάλλες να κρυφομιάη τη νύχτα μ' ένα λιμνικοντόρο, στο παράθυρο...

—Μπά την σιγανοπαπαξίτσα!...

Και οι δυο γυναικούλες έπροχώρησαν.

'Ο Τώνης είχε μείνει σαν άποσβολωμένος...

'Επειτα σαν νευρόσπαστο άπομα κρύνθηκε... 'Όποτε η γειτονιά το ήξευρε, ότι εκρυφομολούσαν τη νύχτα στο παράθυρο; Του έρχόταν τώρα να θροντοφωνάξη, εκεί καταμεσής στο δρόμο, ότι είχε καλό σκοπό για την κόρη της κυρά - Μάρθας, του έρχόταν να πη σ' όλους εκείνους, με τους οποίους διεσταυρωνόταν ότι αγαπούσε αληθινά τη Μαρία κι' ότι δεν έμοιαζε με πολλούς άλλους νέους, που ξελογιάζουν ένα τίμιο κορίτσι, για να διασκεδάσουν μάζι του... 'Η άπελπισία του τον έπνιγε τώρα...

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μια έκπληξις έπερίμενε τον Τώνη, όταν εγύρισε στο ξενοδοχείο του θείου του. Μια έκπληξις, που σκόρπισε για μια στιγμή θάλασμο παρηγορίας στην πονεμένη καρδιά του. 'Ο Πέτρος, ο γιός της κυρά - Μάρθας, ο αδελφός της κυρά - Μάρθας, ο αδελφός της κυρά - Μάρθας, που είχε πάει λίγες μέρες πριν στην Κόρινθο, για να ξαναβρή ύστερα από δεκαπέντε χρόνια την οικογένειά του, βρισκόταν εκεί στο σαλόνι του ξενοδοχείου σκεπτικός και θλιμμένος.

Μόλις ο Τώνης τον είδε, έτρεξε κοντά του και του έσφιξε το χέρι. 'Αλλ' ήταν τόσο η συγκίνησή του, που δεν μπορούσε ν' αρθρώσιν ούτε λέξη.

—Δε με ρωτάς, του είπε ο Πέτρος με μια φανερή θλίψη, αν αντίμαστα τους δικούς μου στην Κόρινθο;

—Όλος ο πόνος τότε του Τώνη, όλη του η μετάνοια, γιατί είχε κρύψει από τον Πέτρο το μυστικό της οικογενείας του, έξέσπασε.

—Δε σε ρωτάω, γιατί ξέρω ότι δε θρήκεις τη μητέρα σου, του είπε με μια υπόκωφη φωνή που έτρεμε από συγκίνησι.

—Πώς το ξέρεις; άπόρησε ο Πέτρος.

—Πάμε πάνω στην κάμαρή μου και θά τ' άμάρης έλα, είπε ο Τώνης.

'Ο Πέτρος τον ακολουθούσε κυττάζοντας τον περίεργα και έρωπηματικά,

'Ανέβηκαν στη σοφίτα που ήταν το δωμάτιο του Τώνη για να μιλήσουν ήσυχα εκεί, επειδή στο σαλόνι του ξενοχείου ήταν κόσμος εκείνη τη στιγμή.

—'Από τ' άνοιχτά παράθυρα της σοφίτας έφαινόταν κάτω η 'Νέα Σκηνή».

—Λέγε λοιπόν πώς το ξέρεις; ρώτησε τον Τώνη ο Πέτρος.

—'Αλλοίμονο, άνεστέναξε εκείνος. Είπε μια θλιβερή ιστορία.

Τρομαγμένος ο Πέτρος του άρπαξε το χέρι.

—Τι είναι; ρώτησε με άλλαγμένη φωνή. Μήπως δεν ζουν πιά οι δικοί μου;

Στά χείλη του Τώνη ήλθε τότε η φράσι: «Γιατί δεν τους θυμώσουν τόσο χρόνια που ήσουν στην 'Αμερική»; Μά δεν την είπε, ρώτησε μόνο τον Πέτρο:

—Τι έμαθες στην Κόρινθο για τη μητέρα σου και τις αδελφές σου;

—'Αλλοίμονο! άναστέναξε ο Πέτρος. Κανείς δεν ήξερε να μου πη τί άπόγιναν. Το φτωχικό σπίτι που κάθμασταν και είχα περάσει εκεί τα ξένοιαστα παιδικά μου χρόνια, το βρήκα ρημαγμένο. Και μόνο μια μισότρελλη γρηά που γυρίζει νύχτα-μέρα στους δρόμους γυρεύοντας το γιό της που πνίγηκε στον κάθο, μόνον αυτή μου είπε πώς η μητέρα μου και οι αδελφές μου μαρκάρανε για τον Περαιά.

—'Ω, τώρα καταλαβαίνω, άν και περάσαν τόσο χρόνια, τη λαχτάρα της μάνας μου και νοιώθω τύψεις. Ναι, τύψεις, πιστεύε με, γιατί τις άφησα χωρίς γράμμα τόσο καιρό.

—'Η μισότρελλη γρηά σου είπε την αλήθεια. 'Η μητέρα και οι αδελφές σου βρίσκονται έδω στην 'Αθήνα είπα

ο Τώνης, με τρεμόμενη φωνή.

—Πώς το ξέρεις;

*

'Ο Τώνης τότε διηγήθηκε με όλες τις λεπτομέρειες τον έρχομό της κυρά - Μάρθας με τις διδυμες κόρες της στην 'Αθήνα. Του είπεν ακόμη ότι είχαν καθήσει λίγες ήμέρες στο ξενοδοχείο του θείου του κι' έπειτα έγκαταστάθηκαν σ' ένα σπιτάκι, στο τέρμα της οδού Μαυρομυιάλη.

—Το ξέρεις το σπίτι; ρώτησε με παραφορά ο Πέτρος.

—Ναι.

—Τότε πρέπει να με π' άμέσως εκεί. Πάμε, θέλω να ιδω την μητέρα μου. 'Ω, τί άνέλπιστη χαρά! Κι' έγώ, που ήμουν άπελπισμένος, ένόμιζα για χαμένους τους δικούς μου. Και συλλογίζόμουν, ότι δεν θά ξαναθάλαπη τη μητέρα μου και ότι τα λόγια της μισότρελλης γρηάς δεν ήταν αληθινά. Πάμε λοιπόν.

'Ο Τώνης όμως δεν έκουλήθηκε άπ' τη θέσι του.

—Γιατί δεν έρχεσαι; τον ρώτησεν ο Πέτρος, με δυσπιστία. Μη τυχόν δεν είν' αλήθεια τα όσα μου είπες;

Και έσφιξε τις γροθιές του άπειλητικά. ο Πέτρος.

—'Ολα είν' αλήθεια, Πέτρο, αλλά σκέψου, ότι η μητέρα σου δεν πρέπει να σε ιδή άπότομα. 'Όπως ξέρεις, είναι καρδιακή και μπορεί να πάθι. Νά της κάνη κακό, αυτό.

—'Εχεις δίκιο. Τι πρέπει να γίνη τότε; Νά είδοποιήσουμε τις αδελφές μου.

'Η καρδιά του Τώνη έκτύπησε δυνατά. Πώς να το φανερώσιν, ότι οι αδελφές του, η Μαρία και η 'Αννα, δεν ήταν πιά κοντά στην μητέρα τους;

Και όμως έπρεπε να το μάθι ο Πέτρος.

—Κάθησε, δεν έτελείωσα, είπεν ο Τώνης.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; Το ξέρεις, ότι με τρομάζεις!... Είσαι παράξενος σήμερα.

—Είσαι άνδρας, έξ άλλου είσαι και ένοχος, λίγο ή πολύ άδιάφορο, άπέναντι στην μητέρα σου και στην αδελφή σου. του άποκρίθηκε ο Τώνης.

—Εσκυψε το κεφάλι του ο Πέτρος, με συντριβή.

—Αυτή είν' η αλήθεια, έμουρμούρισε. 'Εχεις δίκιο!

'Ο Τώνης τότε του άπεκάλυψεν, ότι η 'Αννα πρώτα και η Μαρία έπειτα έχάθηκαν. 'Ο Πέτρος έμεινε βωβός, άπ' την κατάπληξή του, για κάμποσες στιγμές.

—Επειτα ρώτησε:

—Και η άστυνομία; Τι κάνει η άστυνομία; Κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια; Τι; 'Αμερική έγινε η 'Ελλάδα, που κλέβουν τα παιδιά;

—'Η άστυνομία έκαμε το χρέος της, του άποκρίθηκε ο Τώνης.

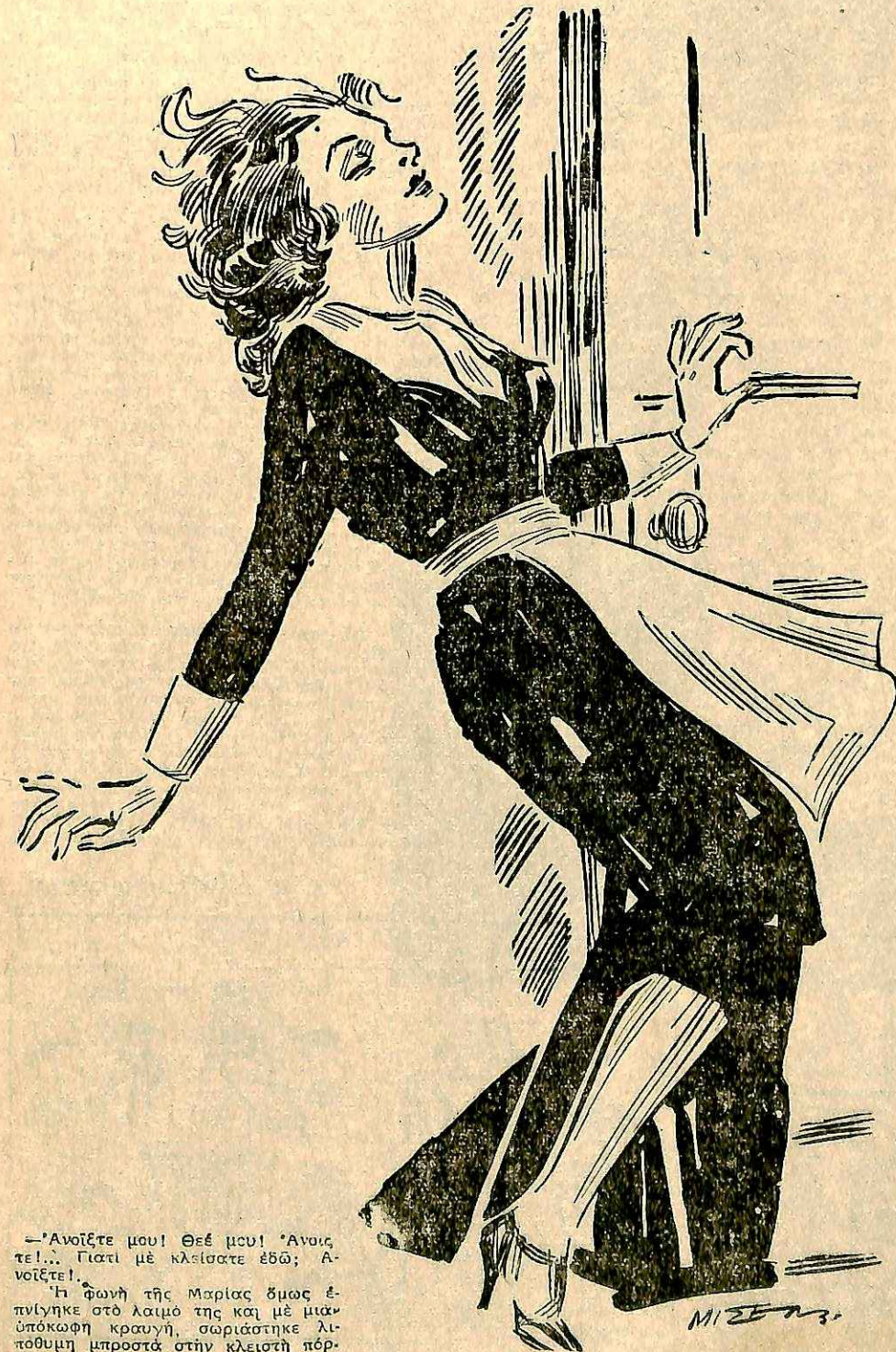
Του άπέκρυψεν όμως ότι είχε θάλει κι' αυτός ένα μυστικόν άστυνόμουν, για να ανακαλύψη, που βρισκόταν η 'Αννα, όμως του έκουσε και τον έρωτά του, για την Μαρία.

*

'Ο Πέτρος άκούοντας τη διήγησι του Τώνη, έπρινύριζε σαν το θηοό, μέσα στο κλουβί του, στο δωμάτιο. 'Αλλ' όταν ο Τώνης του έφανέρωσεν ότι η κυρά - Μάρθα έλαθε δυο γράμματα από την χαμένη κόρη της, τότε άγούχασε κάπως.

—'Ανοίξτε μου! Θεέ μου! 'Ανοίξτε!... Γιατί με κλείσατε έδω; 'Ανοίξτε!

—'Η φωνή της κυράς όμως επνίγηκε στο λαϊμό της και με μια υπόκωφη κραυγή, σωριάστηκε λιπόθυμη μπροστά στην κλειστή πόρτα...

— Οί ίδιοι, που επήραν την Άννα μας, επήραν και την Μαρία, είπε ο Πέτρος, σε μία στιγμή. Μά μπορεί και να αναγκάσανε την αδελφή μου, να γράψω τα γράμματα αυτά. Έμπρός, πάμε, πάμε στο σπίτι της μητέρας μου. Θά τις βρω εγώ τις αδελφές μου. Και τότε θα λογαριασθούμε μ' εκείνον που ετόλμισε να τις πάρη από το σπίτι μας!

Πάλι του ήλθε 'νός φορές του Τώνη να του πη, ότι έπρεπε να συλλογισθ' την μητέρα του και τις αδελφές του, τόσα χρόνια που ήταν στην 'Αμερική και όχι να τις αφήση, στο έλεος του Θεού!

...

Εβγήκαν απ' το ξενοδοχείο. Έπληραν απ' την Πλατεία της Όμοιοις ένα διπλό άμαξι.

— Στην οδό Μαυρομυχάλη θά πάς, είπε ο Τώνης στον άμαξά.

Και όταν το άμαξι έφθασε λίγο πιο κάτω από το σπίτι της κυρά-Μάρθας τότε ο Τώνης είπε στον άμαξά να σταθ'.

— Θα πάω εγώ, είπε έπειτα στον Πέτρο, να προετοιμάσω τη μητέρα σου. Περιμένε με εδώ στ' άμαξι.

Πράγματι, ο Τώνης, κατέβηκε απ' τ' άμαξι και με καρδιοκτύπι έπροχώρησε στο σπίτι της κυρά-Μάρθας. Περνώντας απ' το κλειστό παράθυρο που έκρυφε κουβέντιαζε με την πολυαγαπημένη του, αισθάνθηκε την καρδιά του, να σφίγγεται. Δεν θά την ξανάβλεπε λοιπόν ποτέ πια την Μαρία;

Μιά γειτόνισσα παραστεκόταν στο προσκέφαλο της κυρά-Μάρθας. Η άμοιρη γυναίκα είχε πυρετό, πολύ πυρετό και η καλή γειτόνισσα της έβρεχε το κεφάλι μ' ένα πανί. Θουημένο στο νερόξυδο...

...

Η γειτόνισσα της κυρά-Μάρθας, βλέποντας τον Τώνη, να μπαίνει στην κάμαρη νόμισαν, ότι ήταν κανέναν γνωστός της άρρωστης. 'Αλλ' όταν είδε την κυρά-Μάρθα ν' ανοίγει τα κόκκινα από τον πυρετό μάτια της και να κυττάξη παραξενεμένη τον νεαρόν φοιτητήν, τότε τον ρώτησε:

— Τι θέλετε, κύριε;

— Είμαι γιατρός, της απεκρίθηκε ο Τώνης.

Η κυρά-Μάρθα ανεστένανε θαβεία.

— Αφήστε μας μόνους σάς παρα-

καλώ, είπε ο Τώνης, στη γειτόνισσα.

Εκείνη έβγηκε από την κάμαρη, αφού πριν του είπε, ότι αν την έχρειάζονταν να την φωνάξη. Έκαθόταν στην αντικρινή αύλη.

★

Όταν η καλή γειτόνισσα έκλεισε την πόρτα της κάμαρης, ο Τώνης έπηγε κοντά στο κρεβάτι της κυρά-Μάρθας και την ρώτησε:

— Με θυμάσθε; Είμαι ο άνεπιός του κ. Κλεώπα του ξενοδόχου.

— Με συμπαθάς παιδάκι μου. Έχω πολλή θερμ'η ή αμοιρη.

Ο Τώνης της έπιασε το χέρι, για να κυττάξη τον σφυγμό της.

— Δεν έχετε τίποτε, της είπε. Τώρα μάλιστα, που θα μάθετε ένα ευχάριστο νέο, θά σάς περάσουν όλα.

Ανασηκώθηκε στο προσκέφαλό της; ή άρρωστη. Και τ'ά μάτια της, τον έκύτταζαν έρωτηματικά.

— Τι ευχάριστο; ρώτησε, με σβυσμένη φωνή.

— Θα ιδήτε ένα πρόσωπο, που έχετε πολλόν καιρό να ιδήτε!

— Την κόρη μου, την Άννα; ρώτησε, με χειρονομίες τρελλής ή κυρά-Μάρθα.

— Όχι, της απεκρίθηκε ο Τώνης. Ξανάπεσε στο προσκέφαλό της, ή άρρωστη, με άπογοήτευσ.

Τότε ο Τώνης της είπε, ότι ο γυιός της είχε γυρίσει από την Άμερική και ότι έπηγε στην Κόρινθο α τη βρή.

Ένα χαμόγελο χαρ'ας άπλώθηκε στο πρόσωπο της άρρωστης. Τά μάτια της, που είχαν την γυαλάδα του πυρετού έκύτταζαν με τρυφερότητα, με λαχτάρα τον νέον.

— Εγύρισεν ο Πέτρος μου, από την Άμερική; ρώτησε. Ζή λοιπόν, ο Πέτρος μου. Το παιδί μου ζή;

— Δεν το πίστευαν ή άμοιρη.

— Ναι, ζή και αύριο θά είναι έδω, την έβεβαίωσαν ο Τώνης. Δεν θά τον γνωρίσετε, όταν θά τον ιδήτε.

— Πέρασαν δέκα πέντε χρόνια από τότε!... Θεέ μου, σάν ψέματα, σάν όνειρο μου φαίνεται, ότι θά ξαναδω το γυιό μου. Και τί σύμπτωσι! Τώρα, που έχασα τις κορούλες μου, τώρα ξαναβρίσκω το παιδί μου, που το νόμιζα για χαμένο! Δεκαπέντε χρόνια! Έπειτα από δέκα πέντε χρόνια. Μιά υλόκληρη ζωή!... Πώς το ξεύρετε, γυιέ μου, ότι το παιδί μου θά είναι αύριο έδω;

(Ακολουθεί)

Γιά τ'ά λουλουδία σας

Τό ζιμπούλι

Αυτό τ' όραιο φυτό ζή πολλά χρόνια, έχει φύλλα στενά λογχοειδή. Οι κλάδοι του φθάνουν σε ύψος τους 20 πόντους και στις κορυφές θγαίνουν πολλά λουλουδία. Έπιστημονικά λέγεται υάκινθος.

Ιστορικό.— Κατά την μυθολογία, ο Υάκινθος ήταν ήρωας της Λακωνίας και για την εξωτική όμορφιά του τον αγαπούσε πολύ ο Απόλλων, ο οποίος και τον έσκότωσε κατά λάθος με τον δίσκο του, τον όποιον, ως λέγεται, διήυθνε στο κεφάλι του Υακίνθου, λόγω αντίζηλίας, ο Βορέας και ο Ζέφυρος. Μετά τον θάνατό του, ο Απόλλων τον μεταμόρφωσε στο όμουνμο άνθος, τον υάκινθο. Σχετικώς γράφει κάπου ο ποιητής:

«Κι' ενθ' αὐτῷ δὲν ἦταν αἷμα, παρὰ θαυμάσιον ἄνθος, πού οὐ καλῶς τοῦ εἶχε τὸ σχῆμα καὶ τὴν ὁμορφίαν τοῦ κρῖνου. Κι' ὁ Ἀπόλλων θέλησε ἀκόμα κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἡ κλαυψάρα νὰ διαδίδεται μὲ γράμματα χρυσὰ αὐτοῦ καλῶς τοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ λουλουδί «δὲλεπ' ἀκόμα ν' ἀνασάινῃ τὸ κακόμοιρο παιδί» τῆς Λακωνίας πού ἀκόμα ἀναζητᾷ τις χαλιδεὺς ματιές τοῦ φοιτοῦ καὶ φοβάται ν' ἀνένισῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ζέφυρου».

Καλλιέργεια.— Τό ζιμπούλι καλλιεργεῖται σὲ δύο ποικιλίες, τὴν μιά μὲ τὰ ἀπλά καὶ τὴν ἄλλη μὲ τὰ διπλά λουλουδία. Εὐδοκίμει σὲ λεπτή γῆ καὶ προτιμᾷ τὰ ὑγρά καὶ ψυχρά μέρη. Στὴν Ὀλλανδία καλλιεργεῖται σὲ 2.000 περίπου ποικιλίες μέσα σὲ γλάστρες, σὲ κασσόνια καὶ στὰ περιβόλια.

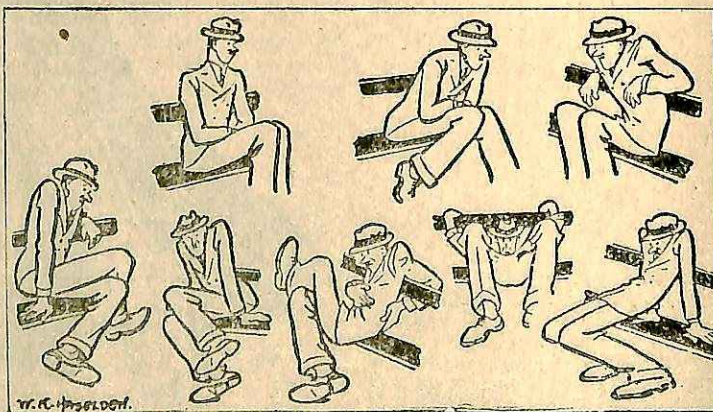
Πὼς πολλαπλασιάζεται.— 1) Στὸ περιβόλι: τοὺς βολβοὺς φυτεύουμε τὸν Σεπτέμβριο ἢ τὸν Ὀκτώβριο καὶ σὲ θάλας 10 πόντων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Καλύτεροι βολβοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν κανονικὸ στρουγγυλὸ σχῆμα. Ἀφ'οὗ τοὺς φυτεύουμε, σκεπάζουμε ἀπὸ πάνω τὸ χώμα μὲ ξερὰ φύλλα. Τὶ πρώτες μέρες πρέπει νὰ τοὺς ποτίζουμε μὲ λίγο νερὸ κι' ὕστερα ἀφ'οὗ φανοῦν τὰ πρώτα φύτρα, μὲ περισσότερο. Τὰ φυτὰ ἀνθοῦν τὸν Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο, ὅποτε καὶ σπανίως ποτίζουμε τὰ ἀνθῆ.

2) Σὲ κασσόνια ἢ γλάστρες: Στὲς γλάστρες φυτεύουμε ἕναν μόνον βολβό, στὰ δὲ κασσόνια, πού ἔχουν μήκος 15—20 πόντους καὶ ἀνάλογο φάρδος καὶ ὕψος, μπορούμε νὰ φυτέψουμε δύο καὶ τρεῖς βολβοὺς. Τὲς γλάστρες ἢ τὰ κασσόνια τὰ γεμίζουμε μὲ κοκκινισμένο χώμα, μὲ κάμποσο ἀσπρόχωμα ἀνακατεμένο καὶ λίγη κοπριά. Ὑστερα, ὅταν ξεπετάξουν τὰ πρώτα τοὺς φύλλα, μπορούμε νὰ τοὺς μεταφυτέψουμε σὲ περιβόλι καὶ σὲ ἀπόστασ 15—20 πόντους τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

3) Σὲ καράφες: Παίρνουμε μιά γυάλινη καράφα μὲ φαρδύ στόμιο, ρίχνουμε μέσα ἕνα κομμάτι κάρβουνο, πού νὰ ἔχη λίγο καπν, γεμίζουμε τὴν καράφα νερὸ καὶ τοποθετοῦμε τὸν βολβό τοῦ ζιμπουλίου μὲ τὸ πλατὺ μέρος πρὸς τὰ κάτω καὶ κατὰ τέτοιον τρόπο, πού μόλις νὰ ἐρέχεται ἀπὸ τὸ νερὸ. Ὑστερα τὴν καράφα τὴν τοποθετοῦμε σὲ μέρος σκοτεινὸ γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε νὰ πετάξουν ἀμέσως οἱ ρίζες κι' ὅταν πιά, στὰ σκοτεινὰ, οἱ ρίζες μεγαλώσουν 3—4 πόντους, τότε μεταφέρουμε τὴν καράφα μὲ τὸ φυτὸ σὲ φῶς, ὅποτε σὲ λίγο θάχουμε πρῶτης τάξεως ἀνθισμένα ζιμπούλια μέσα σὲ καράφα.

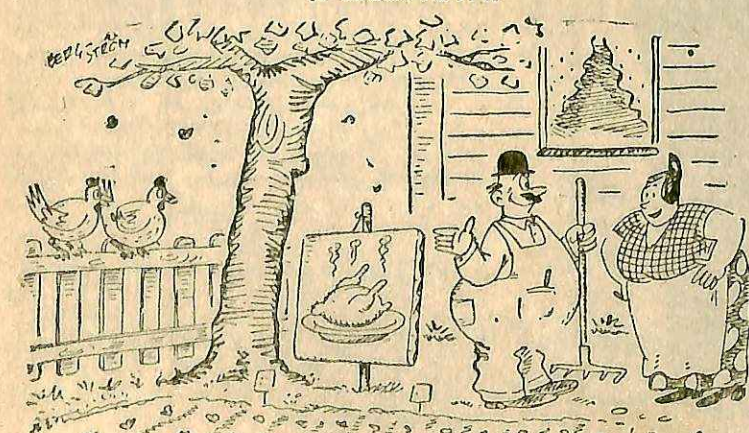
Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΕ 8... ΠΟΖΕΣ

Όταν το παγκάκι είχε σκληρό...

Η ΦΟΒΕΡΙΣΤΡΑ

Από την ημέρα που έβγαλα από τον πίνακα έδω, δεν ξαναβατούν οι κόττες του γείτονα στον κήπο μου!

ΕΝΑ «ΣΟΥΡΠΡΑΪΖ ΠΑΡΤΥ»

Από τη σειρά

«ΓΙΑΤΙ ΜΕΘΟΥΝ»

—Τά ξέρετε, λοιπόν, γιατί εξαφανίστηκε ο Μάκης; Ε;

—Τί; Έμιας τίποτε;

—Τά έμαθα όλα!... Πού νά σ'ας τ'ά λέω...

Κι' ο Νότης τράβηξε μιὰ καρέκλα και κόνθησε κοντά στους φίλους του. Αυτοί, σκύψανε πρὸς τὸ μέρος του περιμένοντας ν' ἀκούσουν...

Θά μάθαιναν, τέλος πάντων, τί εσήμαινε ἡ παράξενη στάσις τοῦ Μάκη τὸν τελευταῖο καιρό. Διὸ μὴνες τώρα, ἀπ' τὴν ἡμέρα πού εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του, εἶχε χαθῆ ἀπ' τὴ συντροφιά τους. Οὔτε ἀπ' τὸ καφενεῖο περνοῦσε, οὔτε σὲ καμμιὰ ταβέρνα πῆγαινε μαζί τους. Ἀπ' τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ, καὶ —κυρίως— ἀπὸ τὸ βράδυ ὥς τὸ πρῶτ', ἔμενε κλεισμένος μέσα στὸ σπίτι του.

Ε, βέβαια, τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἀνθούλα του, τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Μήπως ἀπὸ ἔρωτα δὲν τὴν εἶχε πάρει; Τῆς εἶχε δειξίει ὅμως τὴν ἀγάπη του ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμῆς. Σ' ὅλη τῆς τὴν ἀορώστεια δὲν εἶχε λείψει ἀπ' τὸ πλευρὸ της, δὲν εἶχε κλείσει μάτι. Κι' ὅταν ἡ ἀτυχὴ πέθανε — εἰκοσιδύο χρονῶν κοπέλλα — τοῦσαν κάνει ἔνεσι οἱ γιαιτροὶ γιὰ νὰ μὴ σωριαστῇ κι' αὐτὸς νεκρὸς, ἀπ' τὴν κόπωση κι' ἀπ' τὴν ἀπελπισία, δίπλα της.

Εἶχαν περάσει ὅμως δύο μῆνες ἀπὸ τότε. Καὶ θάπρεπε νὰ τὴν πάρει ἀφορασιπιά. Οἱ φίλοι του, ἄλλως τε, ἄλλο πού δὲν ἤθελαν, παρὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Αὐτὸς ὡς τόσο οὔτε ἤθελε νὰ δῇ κανέναν. Εἶχαν εξαφανισθῇ ἀπὸ παντοῦ.

—Λοιπόν, τί έμαθες; ρώτησεν ὁ Λάμπης, ἀπὸ ἀνυπόμονος ἀπ' τοὺς τρεῖς. Ὁ Νότης ξερόθηκε.

—Χμ... Νά: Εἶδα ἀπόψε τυχαία, στὸ δρόμο, τὴν κυρά Μαριγώ...

—Τὴν γρηά ὑπηρέτρια του;

—Ναί. Τὴν ρώτησα, λοιπόν, γιὰ τὸν Μάκη, κι' αὐτὴ μού τᾶπε ὅλα. Φαντασθῆτε πὼς μόλις νυχτωσῇ, κλειδώνεται μέσα στὸ δωμάτιό του. Ὅχι μόνος ὅμως...

—Αἱ! Ὅστε ἔχει καὶ παρέα; εἶπε κλείνοντας τὸ μάτι πονηρὰ ὁ Μίμης. Κι' ἐμεῖς πού τὸν νομιζαμε ἀπαρηγόρητο...

—Έχει καὶ παρέα, ναί, ἀλλὰ ξέρετε τί παρέα; Μιά μπουκάλια κρασί! Καὶ σιγά - σιγά τὴν ἀδειάζει.

—Αὐτὸ, λοιπόν, ἦταν; Κι' ἦταν ἀνάγκη, δηλαδή,

Νά, ἔτσι ἔρχεται κάθε βράδυ... Στέκεται ἀμίλητ' κοντά μου καὶ μὲ κερνάει...

νὰ κλειδώνεται ὁ εὐλογημένος γιὰ νὰ κἀνῇ ἕνα τέτοιο πράγμα; Δὲν ἔρχοταν νὰ μᾶς βρῇ ἑμᾶς, νὰ τὸν βοηθήσουμε κιόλας; εἶπε γελώντας ὁ Λάμπης.

Ὁ Νότης ἐκύτταξε πρὸς τὸν φίλον του.

—Ε, αὐτὸ ἀκριβῶς θά γίνῃ ἀπόψε! εἶπε. Δὲν θάρθῃ, φυσικά, αὐτὸς νὰ μᾶς βρῇ, ἀλλὰ... θά πάμε ἐμεῖς νὰ τὸν βροῦμε! Ὁ ἄβερωπος πίνει γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν πόνο του, φαίνεται. Εἶναι σάν τὸν ἄρρωστο πού ἀπο-

Τοῦ κ. Νίκου ΧΑΓΕΡΜΠΟΥΦΙΔΗ

καὶ θά πάμε στὸ σπίτι του! Θά εξαφανιστῇ μὲν, ἀλλὰ θά μᾶς δεχθῇ!...

—Σουρμπράιζ - πάρτυ λοιπόν, εἰ;

—Ακριβῶς. Σουρμπράιζ πάρτυ!

★

...Ὁ Μάκης εξαφανίστηκε πρᾶγματι σάν τοὺς εἶδε. Τᾶχας. Έσκυθρώσανε.

Αὐτοὶ ὅμως δὲν τὸν ἀφήσαν νὰ τοὺς πῇ τίποτα. Μὲ φωνές καὶ μὲ κακὸ ὥρμησαν στὴν τραπέζα.

Ὁ Μάκης, σιωπηλὸς, τοὺς ἀκολουθῆσε.

Ξεδίπλωσαν τὰ πακέτα μὲ τοὺς μεζέδες, ἀνοίξαν τὲς μπουκάλιας — καὶ τότε μόνον παρετήρησαν ὅτι πάνω στὸ τραπέζι βρισκόταν ἡδὴ καὶ μιὰ ἄλλη μπουκάλια γεμάτη σχεδόν.

—Α, ὥστε ἔτσι!... Εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ τραβᾷ τὰ σκονάκια σου, εἰ; τοῦ εἶπεν ὁ Λάμπης.

—Καθῆστε... ἔκαμε ὁ Νότης.

Πόσο εἶχε ἀδυνατίσει, ἀλήθεια!... Ἦταν ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ του εἰσατοῦ.

Έγέμισαν τὰ ποτήρια τους.

—Εβίβα, τὸ λοιπόν!

—Εβίβα!

—Μάκη, ὅμως, δὲν εἶσαι ἐν τάξει... Ἦταν ἀνάγκη δηλαδή νὰ κλείνεσαι ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ πίνης;... Γιὰτὶ δὲν ἔρχοσουν μαζί μας;

—Γιατί, ἀλήθεια; ρώτησαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο.

Ὁ Μάκης προσάθησε νὰ χαμογελάσῃ, δὲν κατόρθωσε ὅμως παρὰ νὰ κἀνῇ μιὰ γκριμάτσα.

Έγέμισε τὸ ποτήρι του, τὸ ἤπιε μονορροφῇ καὶ κατόπιν τὸ ξαναγέμισε.

—Γιατί; εἶπε ἀργά. Θά μάθετε σὲ λίγο τὸ γιατί... Ἀκόμη δὲν εἶναι ὥρα...

Οἱ ἄλλοι κυτταχτήκαν. Τὴν ἤθελε νὰ πῇ, ἀρά γε;... Ἦσαν κι' αὐτοὶ τὸ κρασί τους, κάπως στενοχωρημένοι ὅμως τώρα...

Ὁ Μάκης ἀδείασε καὶ τὸ δεύτερο ποτήρι.

Τὰ μάτια του ἀρχίσαν νὰ λάμπουν κάπως περίεργα...

Έπέσαν λίγη ὥρα. Ἐπὶ ναν ἀμίλητοι. Κάποια στιγμή, ὁ Λάμπης εἶπε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ λίγο κέφι στὴν συντροφιά:

—Νότη... Δὲ λέμε κανένα τραγουδάκι ἀπὸ τὰ παλιά; «Ε, Μάκη, τί λές; Θά μᾶς συντροφιάς κι' εἰς;»

Ὁ Μάκης δὲν ἀπάντησε. Έκύτταζε μπροστά του μ'

Ένα βλέμμα απλάνες. Είχε μεθύσει...

«Ο Νότης άρχισε :
«Βάλασμο μέσ' στην καρδιά (μου) ρίχνεις κι' άς είσαι άπονη σκληρράάά...»

«Έξαφνα, ο Μάκης σηκώθηκε όρθιος. Μία νεκρική χλωμάδα είχαν άπλωθή στο πρόσωπό του. Οί άλλοι τρόμαξαν καθώς τον είδαν. Έτσι. Τό τραγοϋδι σταμάτησε.

—Τήν βλέπτε ; ... είπε με φωνή που έτρεμε ο Μάκης.

Οί άλλοι άνατρίχισαν.
—Νά ... «Ετσι έρχεται κάθε βράδυ ... έξακολούθησε ο Μάκης. Σηκώνεται άπ' τον τάφο της, κι' έρχεται νά μ' εύρη... Στέκεται άμυλητή κοντά μου... θ-πως τώρα... και με κερνάει... ως τό πρωί...

Οί φίλοι του είχαν παγώσει. Αυτός εκύταζε προς την άκρη του τραπεζιού, σαν ν' αντίκρυζε κάποιον...

Κι' έξαφνα, γύρισε προς τους φίλους του.

—Τήν άκούσατε ; ... είπε σιγά. Θέλει νά μείνω με μόνοι... Δέν μάς παρεξηγείτε, έ; «Έχει νά μού πη τόσα...

«Ο Νότης κι' ο Λάμπης σηκάθηκαν.

«Αμίλητοι προχώρησαν ως την πόρτα. Τήν άνοιξαν, και βρέθηκαν στο δρόμο...

«Εκεί μονάχα άνέπνευσαν. —Τόν δυστυχισμένο!

Ψιθύρισε ο Λάμπης.

—Γιατί ; Τόν ευτυχισμένο, πές καλλίτερα, είπε ο Νότης.

N. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Μικρά-μικρά

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

• Μερικά λουλούδια, και ίδίως τά όρχεοειδή, αλλάζουν τό άρωμά τους αναλόγως τών διαφορών τής ημέρας.

• «Ο Ούαλτ Ντίσνεϋ, ο πατέρας τού «Μίκυ Μάους», χρειάζεται τούλάχιστον δυό χρόνια γιά νά τελειώση ένα φιλμ κινουμένων χαρτονιών.

• Στόν κόλπο τού Παναμά μπορεί κανείς ν' αγοράση μωμιποιημένα ανθρώπινα κεφάλια, πού η τιμή τους κυμαίνεται μεταξύ 5.000 και 45.000 δραχμών.

• Κατά την πρώτη δύναστεία τών Γάλλων βασιλέων, όποιος είχε μεγαλύτερη κοιλιά πληρώνε περισσότερο φόρο. Μόνον οι άρχοντες έξερουντο τού μέτρου.

• Στήν αρχαία Ρώμη τό δαχτυλίδι τών αρραβώνων τό έθάζαν στόν αντίχειρα.

• Σε παλαιότερα έποχή στήν Κίνα φύλαγαν στίς τους τά σώματα τών πεθαμένων συγγενών των επί 4 χρόνια κι' ύστερα τά έβραζαν.

• Υπολογίστηκε πώς γιά νά μπορή ο μακαρίτης ο Βίσμαρκ νά φά ή δα τό παρόσημο πού του είχαν άπονεμηθή, έπρεπε τό στήθος του νά είχε πλάτος 9 μέτρα.

• Υπολογίστηκε πώς γιά νά μπορή ο μακαρίτης ο Βίσμαρκ νά φά ή δα τό παρόσημο πού του είχαν άπονεμηθή, έπρεπε τό στήθος του νά είχε πλάτος 9 μέτρα.

• Υπολογίστηκε πώς γιά νά μπορή ο μακαρίτης ο Βίσμαρκ νά φά ή δα τό παρόσημο πού του είχαν άπονεμηθή, έπρεπε τό στήθος του νά είχε πλάτος 9 μέτρα.

• Υπολογίστηκε πώς γιά νά μπορή ο μακαρίτης ο Βίσμαρκ νά φά ή δα τό παρόσημο πού του είχαν άπονεμηθή, έπρεπε τό στήθος του νά είχε πλάτος 9 μέτρα.

Τά πλάσματα πού λατρεύουμε

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

στη γερμανική ποίηση και στίς παραδόσεις

ΟΙ γυναίκες, αυτά τά θεία πλάσματα τής δημιουργίας, γύρω από τά όποια στρέφονται τά πάντα — και ίδίως οι άνδρες — έχουν άδίκηθή!

«Όλοι τις αγαπάμε, τις λατρεύουμε, τις ποθοϋμε. Μά τις θύζουμε κι' όλας.

Αυτό τό βλέπομε όλοι μας καθαρά στά διάφορα μυντέρνα τραγοϋδια, πού οι στιχουργοί διά μέσου τών συμπαθεστάτων ντιζέρ ή ντιζέζ ψάλλουν τής γυναίκας τόν αναβαλλόμενο και μάς τήν παρουσιάζουν ως τό μεγαλύτερον τέρας τής φύσεως.

«Κακούργα, δέ σε λογαριάζω», άκούς τόν ήχο κάποιου ταγκό. «Σφάξε με και πάρε τήν καρδιά μου» άκούς στόν ήχο ένός ζωηρού φόξ. Και «άπ' τά νύχια σου έξέρψα... συγχώρεσέ με» άκούς στόν ήχο ένός λικνιστικού θάλας.

Μά ή έκστρατεία αυτή έναντίον τής γυναίκας δέν είναι σημερινή. «Αν ρίξη κανείς μία ματιά στήν παλιά ποίηση, θά δη πώς έχουν γραφίπολυ χειρότερα πράγματα έναντίον τών πλάσμάτων πού λέγονται γυναίκες.

Οί Γερμανοί ποιητάι έχουν εξυμνήσει άρκετά τή γυναίκα, μά τής έβαλαν και τόν άναβαλλόμενο συγχρόνως. Στούς τελευταίους αυτούς προστίθενται κι' οι γερμανικές παροιμίες, οι όποιες δέν πάνε πίσω.

«Ένας Γερμανός συγγραφέας λέει κάπου :

«Ο έπιτύμβιος λίθος τής άρετής πωλείται στά κομηματοπωλεία».

Και ένας άλλος :

«Η γυναίκα φύσις μοιάζει με τή θάλασσα. Δίνει τή έντύπωσι πώς είναι άτάραχη, ήσυχη ... αλλά, άλλοι-μονο, άν έπιχειρήση κανείς νά εξετάση τό τί κρύβει μέσα της!»

Μία λαϊκή γερμανική παροιμία λέει τά εξής :

«Τά κορίτσια και τά ποτήρια διατρέχουν τόν ίδιο κίνδυνο».

Και εις έπικουρίαν τής απόψεως αυτής ένωσαν μία άλλη πού λέει :

«Πολλές γυναίκες νομίζουν πώς είναι έναρετες, ένω άπλούστατα, είναι προσεκτικές!»

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

«Ένωείται, ότι όλοι γενικά άναγνωρίζουν ότι ή γυναίκα είναι παντοδύναμη. Η παντοδυναμία τής γυναίκας έχει εξυμνηθή άρκετά και περισσά, άπό τό κατώτερο αϊθιοπικό έπίγραμμα, πού οι Γερμανοί τάχουν στήν πρώτη σειρά :

«Τό σίδερο είναι δυνατό, μά τό νικάει ή φωτιά, ή φωτιά είναι δυνατή, μά τή νικάει τό νερό.

Τό νερό είναι δυνατό, μά τό νικάει ο ήλιος.

«Ο ήλιος είναι δυνατός, μά τόν νικάει τό σύννεφο. Τό σύννεφο είναι δυνατό, μά τό νικάει ή γή.

«Η γή είναι δυνατή, μά τή νικάει ο άνθρωπος.

«Ο άνθρωπος είναι δυνατός, μά τόν νικάει ή λύπη, ή λύπη είναι δυνατή, μά τή νικάει τό κρασί.

Τό κρασί είναι ιδιανό, μά τό νικάει ο ύπνος.

Μά άπ' όλα δυνατότερο είναι ή γυναίκα!

ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΤΑΣΙΣ

Τό άν και κατά πόσον είναι ή γυναίκα έπιπόλαιη, είναι ζήτημα άλλο, πάντως γιά τήν έπιπολαιότητά της έχουν γραφή πάρα πολλά.

«Ένας συγγραφέας λέει :

«Η γυναίκα δέ ρωτάει ποτέ τί μπορεί νά δώση! Δέ λογαριάζει ούτε σκέπτεται τίποτα. Έρωτεύεται και δίνει ευχάριστα ό,τι τής είναι δυνατόν. Τόν έαυτό της μόνο...»

Και μία λαϊκή παροιμία προσθέτει :

«Η έρωτευμένη γυναίκα μοιάζει με τό σπέρτο! «Αμα πάρη φωτιά, όπως και τό σπέρτο, χάνει τό κεφάλι της!»

«Ακόμα και αυτός ο Γκαίτε πού έξεθείσε μέχρι βαθ-μοϋ άπιστεύτου τή γυναίκα, γράφει κάπου ειρωνικά :

«Κατηγορώς τή γυναίκα

πώς τρέχει άπό τόν Έναν στόν άλλον! Μήν τή βρίζης. Ψάχνει νά βρη Έναν άντρα πιστό».

«Όσο γιά τήν αιώνα άντίρρηση πού φέρνει ή γυναίκα στόν άντρα: γιά όλα γενικώς τά ζητήματα, ένας Γερμανός ποιητής λέει :

«Η γυναίκα μοιάζει με τήν ήχώ. Πάντα έννοεί νά πη τήν τελευταία λέξη. Μά διαφέρει άπό τήν ήχώ κατά τοϋτο : Η γυναίκα λέει τήν τελευταία λέξη, αλλά αντίθετα. Μαϋρο τής λές, άσπρο σοϋ άπαντάει!»

ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Και τί δέν έχει γραφή γιά τά δεσμά τού γάμου! «Ο άντρας υποδουλώνεται και τοϋ συνιστούν νά προσέξη πολύ σ' αυτό τό ζήτημα.

Μιά παροιμία λέει :

«Ο πιδ καλός γάμος γιά μία γυναίκα είναι νά παντρευτή Έναν πλούσιον άντρα άπό έρωτα!»

Και μία άλλη λέει :

«Ο άντρας άνύπαντρος είναι παγώνι, άρραβωνιασμένος λεοντάρι και νυμφευμένος γαϊδαρός!»

«Επίσης :

«Όποιος ή μονός του είναι ή Θεός ή διάβολος».

Και :

«Τό κορίτσι τά δίνει όλα γιά νά γίνη γυναίκα!»

«Άλλες δυό παροιμίες προσθέτουν :

«Στίς γυναίκες δέ λείπει παρά ο άντρας».

Και ή άλλη :

«Όταν μία γυναίκα άποκητήση τόν άντρα πού τής λείπει, τότε τής λείπουν όλα!»

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Γιά τόν έρωτα έχουν γραφή χιλιάδες τόμοι. Αυτός μάς έξαπατά. Και τήν παθαίνουμε, γιατί ο έρωτας είναι τυφλός!

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

«Ο έρωτας φορεί γυαλιά και πάνε όλα στραβά...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΣ

Δ. ΨΑΘΑ

ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Τά πιό απλά, τά πιό άσημαντα πράγματα αποτελούσαν τήν εύτυχίαν τού «Αριστείδη». Αγαθός νέος καθώς ήταν, είχε ψυχρή παιδιού και άρκοϋσε ένα τίποτε νά τόν διασκεδάση. Είχε όλη τήν προδιάθεσι τής ευθυμίας, ο «Ατυχής». Η μοίρα του όμως τού έφερνε διαρκώς κάτραπαικίες και τόν έβύθιζε στίς πιό πικρές μελαγχολίες.

Ίδου μία ιστορία περιέργη πού τού συνέβη πάλι :

«Επήγαινε ήσυχος κι' άμέριμνος στόν δρόμο του «Αριστείδη». Κι' έξαφνα συναντήθηκε με τόν φίλο του κ. Φαράση. Ήταν ένας περιέργος τύπος αυτός, πού συμπαθούσε πολύ ο «Αριστείδης», γιατί ήταν πάντα ευθυμικός και σκάρωνε φάρσες, πολλές φορές ήλίθιες, αλλά και όχι σπανίως έξυπνες. Τόν ήξερε πάντα γελαστόν ο «Αριστείδης». Πάντα χαρούμενος. Πάντα έτοιμο νά πη κάποιο άστείο. Γι' αυτό καθώς αυτή τή φορά είχε τά μούτρα του κατεβασμένα, άπόρησε ο «Αριστείδης».

«Φαράση μου!

—Άμε στό διάολο!

—Τί σοϋ συμβαίνει!

—Άμε στόν τριβόλο!

—Μαζί μου τάχεις;

—Μα, τί σοϋ έκανα!

«Ο φίλος του Φαράσης άγρίεψε άκόμα περισσότερο. Έβαλε τό χέρι του στήν τσέπη, τόν ξανακούτταξε με μίση και έλεπε :

—Παληάθρωπε : νομίζεις πώς δέν θά τά μάθαινα; Με πέρασες γιά ήλιθιο, ντιπ γι' ντιπ έμένα, έ; Τά έέρω όλα!

«Χωρίσας ο «Ατυχής» :

—Ποιά όλα;

—Ότι ξελόγιασες τήν Κοκό.

—Υψιστε Κύριε! Ποιά Κοκό;

—Τήν φιλενάδα μου.

—Έχεις έσύ, Φαράση μου, φιλενάδα Κοκό; Σ' άδικίζωμαι πώς ούτε τό ύποπτεϋθήκα καθόλου.

—Σκάσε, γιατί μοϋ άνάβουν τά αίματα. Παλητόμαρο! άναίσχυντε: «Ατιμε άνθρωπε!

«Ο «Ατυχής άρχισε νά θυμώνει :

—Γιά πρόσεχε τις κουβέντες σου, Φαράση μου. «Ασε τ' άστεία...

—Αστεία τά λές αυτά βρέ καθάρμα;

Και ένφ έβριζε έτσι ο Φα

ράσης έβγαλε άπό τήν τσέπη του μαινόμενος ένα πιστόλι και έσκόπευσε τόν «Ατυχή». Ήταν τόσο ραγδαία ή χειρονομία, ώστε ο «Αριστείδης, πού δέν έπερίμενε νά φτάσουν άστραπιαώς σέ τήν δέϋτητα τά πράγματα, έκλεισε με φρίκη τά μάτια του, και κυλίστηκε στόν δρόμο με φωνές :

—Βοήθεια!

«Εμαζεύτηκε κόσμος. Έτρεξαν πολλοί νά δοϋν τό δρόμο, νά σώσουν τόν άνθρωπο πού έσπάραζε άπ' τόν τρόπο του στό πεζοδρόμιο. Εκεί σ' αυτή τήν άξιοθήρηνη θεαν έμενε ο «Ατυχής, άκούε φασαρία άπό πάνω του, έπερίμενε τόν θάνατο και δέν τολμούσε νά σηκώση τό κεφάλι. Μονάχα έβογγούσε ύποχθονίως :

—Σώστε με Χριστιανοί!...

«Αλλά έξαφνα άκούσε παταγώδη γέλια. Έσήκωσε τότε με χίλιες προφυλάξεις τό κεφάλι και είδε ότι ο Φαράσης πυροβολούσε με τσιγάρα τούς περιέργους. Τό πιστόλι ήταν ψεύτικο, άπό εκείνα πού χρησιμοποιούνται ως σιγαροθήκες, και πού πετούν σιγαρέττα αντί σφαιρών. Ήταν τόση ή εκπληξίς του όταν τού έπέταξε ο Φαράσης ένα τσιγάρο, πιάζων τήν σκανδάλην τού πιστολίου, ώστε ο κόσμος

κατάπληκτοι.

Ήταν έντελώς άγνωστός μ' αυτό τό ύρος ο άγαθός κ. «Ατυχής. Ο κ. Ψιττακός έσηκώθηκε έπάνω στε νοχωρήμένος :

—Τί συμβαίνει «Αριστείδη;

—Συμβαίνει αυτό πού ξέρεις!

—Ποιό;

—Είσιαν ένα παλητόμαρο, «Εγώ «Αριστείδη μου;

—Τά έέρω όλα.

—Ποιά;

—Αυτά πού ξέρεις και κάνεις πώς δέν ξέρεις!

«Ανησούχσαν όλοι. Κάτι τό σοβαρό συνέβαινε, βέβαια, γιά νά είχε αυτό τό ύφος ο «Ατυχής. Ο Ψιττακός, ιδιαιτέρως, τά είχε χαμένα :

—Μά τί σοϋ έκανα;

—Μοϋ πήρες τήν Κοκό!

—Ποιά Κοκό;

—Μήν κάνης τήν πάπια, παλητόμαρο!

—Γιά νά σοϋ πω!

—Κτήνος!

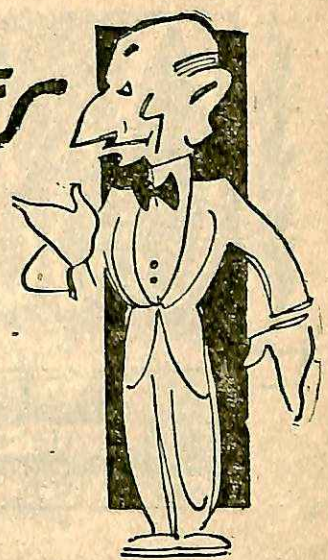
—Έσύ είσαι κτήνος!

—Γαϊδοϋρί!

—Βρέ πώς στό διάολο «Αριστείδη; Σοϋ έστριψε :

«Αλλά ο «Αριστείδης δέθεν δέν έκρατήθη πλέον. Έκανε ένα βήμα πίσω, έφερε με ταχύτητα τό χέρι στήν πιαστή τσέπη του κι' έτράβηξε τό πιστόλι. Τήν ίδια στιγμή όμως ο Ψιττακός, βλέπων τόν έσχατον τών κινδύνων, ώρμησε έπάνω του με άστραπιαία ταχύτητα και τού έβάρεσε μία γροθιά.

—Ωχι! Έκανε ο «Ατυχής. Έπετάχτηκαν άπ' τις κα-

ρέκλες των οί θαμώνες τού καφενείου. Προς στιγμήν έδημιουργήθη πανικός. Οί τολμηρότεροι βλέποντας πιστόλι ώρμησαν έπάνω στόν «Αριστείδη νά σώσουν τήν ζωή τού Ψιττακού και άρπαξαν τά χέρια του, ένφ άλλοι τόν χτυπούσαν στα σίγουρα με μανιάν.

—Βοήθεια, ούρλιαζε ο «Ατυχής.

—Φονιά!

—Είσε τσιγάρα!

—Κακούργε!

—Ωωωω: άστείο τι έστρίγγιζε μέσα άπ' τις γροθίες και τις φωνές ο «Αριστείδης «Ατυχής.

—Αστεία με πιστόλια;

—Φάπ!

—Τσιγάρα ήτανε!

—Φούπ!

—Φάα - φούπ!...

—Δέν είχε πιστόλι... βοή παιδιά. Κουτάξτε το! Είσε τσιγαροπίστολο!...

Κανείς δέν έπρόσεχε όμως μέσα στήν όργη του τήν έξαλλη τσιγαρολογία τού δερομένου «Ατυχούς. Κάποιος, τέλος, άρπαξε τό πιστόλι νά τ' άδειάση, μη γίνη κανένα δυστύχημα. Και τότε είδαν όλοι ότι τό πιστόλι ήταν ψεύτικο. Γέλιο παταγώδες διεδόχη τήν άτμόσφαιραν.

—Χαχαχού-χαχα — χα...

Τραγικός τήν θεαν έσηκώθηκε έπάνω ο «Αριστείδης «Ατυχής. Τά μάτια του είχαν πρησθή άπό τις γροθίες. Δέν ήμπορούσε νά σταθή στά πόδια του άπό τό ξύλο. Κι' ένφ οι θαμώνες κρατώντας τήν κοιλιά τους άπό τά γέλια έμοιράζοντο μεταξύ τους τά τσιγάρα, ο «Ατυχής «Αριστείδης έκλαυθμίζε :

—Μοϋ κάνουν άπεισι, τήν παθαίνω. Τους κάνω άστεία τήν παθαίνω. Μά τόχη είν' αυτή!

Και άπεφάσισε ν' αυτοκτονήση.

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Δ. ΨΑΘΑ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΠΡΟΤΟΥ ΓΙΝΟΥΝ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

...ήσαν ξυλοκόποι, γκαρσόνια, καθηγηταί. πωλήτριες!

Από ποιά προέρχονται οι μεγάλοι σκηνοθέτες και οι μεγάλοι ηθοποιοί του Χόλλυγουντ; Τι επάγγελα άσκούσαν προτού αποφασίσουν να έπιδοθούν στον κινηματογράφο;

Στά ένδιαφέροντα αυτά ερωτήματα απαντά ένα αμερικανικό περιοδικό, παραθέτοντας σύντομες βιογραφίες των διασημωτέρων προσωπικοτήτων της οδόνης. Χαρακτηριστικόν είναι ότι κανείς από τους σημερινούς σκηνοθέτες και άστέρες δέν είχε την παραμικρή ιδέα ότι επρόκειτο να έπιδοθών στον κινηματογράφο, οι περισσότεροι δέ είχαν άκολουθήσει επάγγελατα έντελώς πεζά, πού δέν είχαν καμμία σχέση με την τέχνη. "Ετσι, π.χ., ό Εριχ φόν Στράχάιμ, πού έθαυμάσαμε έφετός σε τόσα φίλμς κατασκοπείας, υπήρξε αξιωματικός της αυτοκρατορικής άυστριακής φρουράς. Μετανάστευσε έπειτα στην Αμερική και εργάστηκε ως... κρουπιέρης στα διάφορα καζίνα! Κατά τόν πόλεμο προσελήφθη για να παίξη ρόλους Γερμανών αξιωματικών και άκολουθως έσκηνοθέτησε με πολλήν έπιτυχία την "Εξέθυμη Χήρα".

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, ό θρυλικός Σαρλώ, υπήρξε ένας πτωχός μίμος του Ουάιτ-τσάπελ, της έθραϊκής συνουικίας του Λονδίνου, έπαιξε

Η Λύν Κάμπερ, της "Μέισο Γκόλντμιν", είναι, κατά την δημοσίον των μεγαλυτέρων κριτών της οδόνης, τό άστρο πού θα έπισκιάσει όλες τις σύγχρονες ξανθές άρτίστες της τέχνης των κινουμένων σκιάων.

δέ επί 5 χρόνια στην παντομίμα του Κάρον.

Η Μάε Γουέστ, η περίφημη παχύσαρκη γόησσα του Χόλλυγουντ, προτού γίνει θεντέττα, υπήρξε... διευθύντρια ενός υπόπτου καμπαρέ στο Σικάγο!

Η Γκρέτα Γκάρμπο εργάστηκε ως μαννεκέν σ' ένα κατάστημα μόδας της Στοκχόλμης.

Ο Βίλχεμ Ντίτερλε, ό περίφημος σκηνοθέτης του "Λουί Παστέρ" και του "Έμιλ Ζολά", έξήσκησε όλα τά επάγγελατα. Υπήρξε φυγκυράν, γκαρσόν, καθηγητής της κολυμβήσεως, μεσίτης κρασιών και... δημοσιογράφος!

Ο Τζών Φόρδ (όχι ό βιομήχανος, αλλά ό σκηνοθέτης της "Μαρίας Στιούαρτ" και του "Δέν είμαι έγώ ό ένοχος") υπήρξε ξυλοκόπος στα παρθένα δάση του Φάρ-Ουέστ.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζάν "Επισταίν ό-ήρξε καθηγητής της Σορβώνης. Ο Γερμανός σκηνοθέτης Κάρλ Ντρέγιερ, ό δημιουργός της "Ζάν ντ' "Αρικ", άνεδείχθη από τους πρώτους αεροπόρους της χώρας και εφημερίσας άθλητικός συντάκτης μιας μεγάλης έφημερίδος της Κοπεγχάγης!

Η Τζόαν Κράουφορνδ ήταν πωλήτρια σ' ένα κατάστημα όπτικων ειδών. Κάποτε εξέλεξε την φωτογραφία της στη βιτρίνα για να διαφημίσει ένα χαρτί φωτογραφικής εκτυπώσεως και... ό σκηνοθέτης Γκρίφφιθ, πού την είδε τυχαίως, ένθουσιάστηκε και την προσέλαβε...

Η Μύρνα Λόου υπήρξε η πρώτη "Αμερικανίς πού υπηρέτησε ως σερβιτόρissa σε έπιβατικό αεροπλάνο. "Αλλά έκαμε μόνον δυο ταξίδια. Διότι έθάρμισε την όμορφιά της ό ταξιδεύων σκηνοθέτης Βάν Ντάικ και έτσι η Λόου από τά ύψη του επάγγελάτος της έρέθηκε στο ύψη της κινηματογραφικής δόξης...

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μαρσέλ Λερμιτιέ έ χρημάτισε μικροβιολόγος, δερματολόγος, ποιητής και σατυρογράφος. Μόνον ναυτικός δέν υπήρξε ποτέ και όμως έγινε διάσημος χάρις στα πολεμικά ναυτικά του φίλμς, μερικά εκ των οποίων είχαν έξαιρετική έπιτυχία στην "Ελλάδα".

Ο Σάρλ Μπουαγιέ, προτού άναδειχθών με την περίφημη "Μάχη", ήταν εργάτης στα εργοστάσια Σιτροέν. Ο πρώτος ρόλος του άνετέθη όταν γυριζόταν ένα φίλμ του Ρενέ Κλιρ, εργατικής υποθέσεως.

Ο σκηνοθέτης της "Μητροπόλεως" και της της "Νεμέσεως" Φρίτς Λαγκ άσκούσε άλλοτε τό έπάγγελα του αρχιτέκτονος.

Ο Βίλλυ Φρίτς ήταν ένας άποτυχημένος δικηγόρος και γι' αυτό τό θράδυ εργαζόταν και ως χορευτής σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Ο Ζάν Κεπούρα, προτού κατορθώσει να πάρη μίαν ύποτροφία του "Ωδείου της Βαρσοδίας, έ χρημάτισε... μπακαλόγατος! "Επειτα, φυσικά, έγινε διάσημος τένοντας, άκολουθως... διάσημος σύζυγος της Μάρθας "Εγκερνό και μετά διάσημος άστήρ.

Από όλες αυτές τις σύντομες βιογραφίες, μιά άλήθεια προκύπτει. "Οτι η κινηματογραφική δόξα όφείλεται πρωτίτως στην τύχη. Μιά σύμπτωση, μιά συνάντηση, ένα περιστά-

τικό τυχαίο και άμέσως άνασύρεται κανείς από την άφάνεια και κατακτά τη δόξα, πού χιλιάδες άλλων ανθρώπων, πού δέν έχουν τό-χν. άγωνίζονται ματαιώς να κατακτήσουν...

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Μία «σκανδαλώδης» άποκάλυψις

Ο Γκάρυ Κούπερ, ό διάσημος γόης της οδόνης, είναι ό μόνος πού δέν προκαλεί σκάνδαλα στο Χόλλυγουντ. Η παροιμιώδης σοβαρότης του έχει άπογοητεύσει κατά καιρούς όλες τις θεντέττες πού προσεπάθησαν να τον κατακτήσουν, όπως η Καρόλ Λομπάρντ, η Μπέατρις Μπριούς, η Μαντλαίν Καρόλ και η Μαρλένε Ντήτριχ, πού υπήρξαν σφοδρά έρωτευμένες μαζί του. Έννοείται ότι οι δημοσιογράφοι προσεπάθησαν έπανειλημμένως να άνακαλύψουν την αίτία της τόσης σοβαρότητας του Γκάρυ, υποθέτοντας ότι είναι κάποιος μυστικός έρωσ στη μέση.

Πράγματι δέ οι αμερικανικές έφημερίδες έδημοσίευσαν προ ήμερών διά μακρών τά «πρώτα σκάνδαλα του Γκάρυ Κούπερ». Ο γόης φαίνεται ότι είναι έρωτευμένος με την Έντυ Κίσλερ, με την όποία έχει άποκτήσει μάλιστα και ένα χαριτωμένο αγοράκι. Για όσους δέν θυμούνται αυτό τό όνομα, θα ύ-πενθυμίσουμε ότι η "Έντυ Κίσλερ υπήρξε η άλησμόνητος έρμηνεύτρια του "Εξτάς", του άριστουρμηματικού φίλμ, πού έγύρισε ό Τσε-χσλοβάκος σκηνοθέτης Μαχάτου. Στο τολμηρό και ρεαλιστικό εκείνο φίλμ, η "Έντυ έμφανιζόταν σε μιά σκηνή χωρίς κανένα άπολύτως ένδυμα, φαίνεται δέ ότι η νέα καλλιτέχνης, πού δέν έχει διόλου μανταλιτέ "μοιραίας γούσης, άρεσε έξαιρετικά στον Γκάρυ Κούπερ για τό φυσικό της παίξιμο και την μεγάλη της απλότητα.

Όταν η "Έντυ Κίσλερ ήλθε στο Χόλλυγουντ, τό είδύλιο πλέχτηκε κατ' εύλην και σε μίαν έροχική έπαυλι του Λός "Αντζελες στεγασήκε με μεγάλη μυστικότητα μιά άπολύτη εύτυχία. Λέγεται μάλιστα ότι η "Έντυ Κίσλερ, η όποία είχε μετακληθών στην "Αμερική για να γυρίση διάφορα φίλμς, παραιτήθηκε της ιδέας να κάνει καριέρα στον κινηματογράφο και άφιέρωθηκε στην άγάπη της.

Άκριβώς δέ τό «σκάνδαλο» πού άποκαλύπτουν οι αμερικανικές έφημερίδες, έγκειται στην κατηγορία ότι ό Γκάρυ Κούπερ, έξαιρετικά ζηλότυπος, δέν άφήνει τη φίλη του να παίξη στην οδόνη και έτσι η κινηματογραφική τέχνη στερείται μιάς ιδιοφυίας πού είχε με τόση δύναμη εκδηλωθών στο πολυκρότο "Εξτάς".

Κατά πόσον τώρα η κατηγορία αυτή είναι άληθινή ή όχι, κανείς δέν τό γνωρίζει. Πάντως, ό Γκάρυ Κούπερ, πού άποκαλείται στο Χόλλυγουντ και «σιωπηλός», άπέφυγε να άπαντήσει στις έφημερίδες, φροντίζοντας μόνον να έγκαταλείψη τη βίλλα του Λός "Αντζελες την όποία είχαν άρχισι να πολιορκούν φωτορέπορτες, δημοσιογράφοι και περιεργοί.

«Φύλλον μητρώου» 'Αστέρων

ENTY ΝΕΛΣΟΝ. Γεννήθηκε στην Πρόβιντενς του Ρόντ "Αϊλαντ στις 29 'Ιουνίου 1901. "Έχει ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια, άνάστημα 1.83. Καλλιέργησε τη φωνή του στην παιδική χορωδία της πατρίδος του. Μετά εργάστηκε σε διάφορα σιδηρουργεία και άργότερα επί δέκα χρόνια ως δημοσιογράφος. Στο τέλος όμως τον απέλυσαν γιατί άρχισε να προσέχη περισσότερο τη μουσική παρά την δημοσιογραφία. Τότε έπιδόθηκε κι' αυτός στην μουσική άποκλειστικά κι' έγινε άοιδός του μελοδράματος. "Ετραγούδησε σε συναυλίες και στο ραδιόφωνο και άφιέρωθών τελικώς στον κινηματογράφο, όπου οι ρόλοι του μαζί με την Ζαννέτ Μακντόναλντ τον έκαμαν παγκοσμίως γνωστόν.

ΤΖΟΝΝΥ ΒΑ-Ι-ΣΜΥΛΛΕΡ. Γεννήθηκε στο Σικάγο στις 2 'Ιουνίου 1904. "Έχει σκούρα καστανά μαλλιά, καστανά μάτια και άνάστημα 1.90. Όταν ήταν μικρό είχε μείνει καχεκτικός από μιά θάρειά άρρώστεια και ό γιατρός του συνέστησεν ως μόνον θεραπεία τό κολύμπι. Γρήγορα έθεραπεύθών και δέν άργησε να έξελιχθών και σε παγκόσμιον πρωταθλητή του κολυμβήματος. Πρωτοεμφανίσθηκε στην οδόνη σ' άθλητικές ταινίες και άργότερα έγινε διάσημος ως Τραζάν στις τρείς σχετικές ταινίες.

"Ας' τη βάρκα στο κύμα όπου θέλει να τρέχει, άς όρίξη τό άέρι τιμόνι, κουπί, τά φτερά άπλώσει πλέρια, άκρι η κόσμος δέν έχει, είναι πιο όμορφοι οι άγνωροι πάντα γιαλοί.

Η ζωή μιά δροσιά είναι, ένα κύμα' άς τό φέρη όπου θέλει τό άέρι, όπου ξέρει τό άέρι. "Ας άλλάζουν λειβάδια με βράχους και δάση, γύρω άς φεύγουν πού πύργοι, πού καλύβας καπνός.

Είτε είδύλλιο γελούμενο άπλώνεται η πλάση, είτε άντάρες και μπόρες κρεμώ ό ούρανός, μη θαρρής τό πανί σου μπορείς να βαστάξης όπου θέλει τό κύμα μαζί του θ' άράξης.

Τι γυρεύεις, τί θέλεις μη και σύ τό γνωρίζεις; Κι' έχεις πιάσει ποτέ σου τό τί κυνηγάς; Μη όπου σπέρνεις καλό, τό κακό δέν θερίζης. Δέ σκοντάβης σε ρώτημα σ' ό,τι ρωτάς;

Κι' ό,τι σ' έχει μαγέψει, κι' ό,τι σ' έχει γελάσει τό έχεις μόνος κερδίσει, μοναχός έτοιμάσει; "Ασε τότε τό κύμα όπου θέλει να σπάξη, άς τις ζάλες να σέρνουν τυφλά την καρδιά.

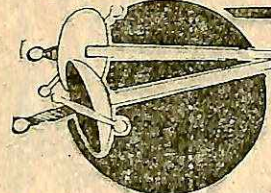
Κι' άν τριγύρω βογγά, κι' άν ψηλά συννεφιάξη, κάπου ό ήλιος σε κάποιο γιαλό θα γελά, κι' άν πικρό την ψυχή σου τό δάκρυ τη ραίνη, πάντα κάπου κρυφή μιά χαρά την προσμένει.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

"Ας τη βάρκα...

Του Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊσμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Πικουίλλο, ένα μικρό παιδί μαυριτανικής καταγωγής, που κρατιόταν αγκυλωτό επί τριών χρόνων στο δάσος ξενοδοχείο της ληστοσυμμορίας του Ζουάν Μπατίστα, κατορθώνει να δραπέτευση μία νύχτα απ' αυτό και πάει στη φυγή του σώζει τη ζωή του αντίπαλου λέως της Ναβάρρας Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ, που ταξίδευε με την κόρη του Κάρμεν και τη φίλη της 'Αϊζά. 'Ο αντίπαλος των αναλαμβάνει από την προστασία του και τον κρατεί στα άνακτορα ως υπηρέτην. Μεσα στα άνακτορα ο Πικουίλλο κατακτά τη συμπάθεια των δυο κοριτσιών και προσπαθεί με κάθε τρόπο να δείξει κι' αυτός την ευγνωμοσύνη του. Χάρης δε στις ενέργειες της Αϊζάς διορίζεται γραμματέας του αντιπασκίως με μισθόν εκατόν δουκάτων. Μία μέρα ο Πικουίλλο συναντά στο δρόμο του μία ζητιάνα και συγκινημένος από την δυστυχία της υποσχέθηκε να την βοηθήσει. 'Όταν πήγε σπίτι της ζητιάνας, που του είπε ότι λεγόταν 'Αλιάνα, την έρριξε να περιποιηθεί την άρρωστη κόρη της Ζιράλντα. Τις βοηθήσε και αυτές του είπαν την ιστορία τους. 'Απ' όσα άκουσε ο Πικουίλλο κι' από ένα τυχαίο περιστατικό κατάλαβε ότι ήταν γυιός της Ζιράλντας κι' έπρεπε συγκινημένος στην αγκαλιά της μάνας του. 'Όταν εξήγησε να μάθω τον πατέρα του ή Ζιράλντα του έδωσε ένα γράμμα προς τον κόμητα Ούζεντ, γιού του πρωθυπουργού, που έρριχόταν στη Μαδρίτη. 'Ο Πικουίλλο πήρε το γράμμα και γύρισε στα άνακτορα του αντιπασκίως, από τον οποίον εξήγησε μιάς εθιμοδιδάσκου έδωκε για τη Μαδρίτη. 'Ο άνεμος του αντιπασκίως συναντιόταν Φερνάντο 'Αλμπάντα που παρευρισκόταν εκεί μαζί με την άρραβωνιαστική του Κάρμεν και την 'Αϊζά, έπρότεινε να τον πάει μαζί του στο άμάξι του και ο Πικουίλλο δέχτηκε ένθουσιασμένος. 'Όταν ο αντίπασκίως έφυγε από το δωμάτιο μαζί με τον άνεμό του και την Κάρμεν ή 'Αϊζά θέλησε να μάθω την αλήθεια του εφικτού αυτού ταξιδιού στη Μαδρίτη, ο Πικουίλλο όμως άρνήθηκε μ' ευγένεια ν' άπαντήση σ' αυτό. Τότε του έδωσε εκ μέρους του Ντόν Ζουάν διακόσια δουκάτα, εκατόν για το μισθό του και εκατόν ως δώρον για τους προσεχείς γάμους της Κάρμεν με τον Φερνάντο και του είπε γελαστή μισοειρωνικά :

Ρον

— Καί ποιος την τύχη σου! Θα συνταξιδέψης μαζί με τον άνεμό και γαμπρό του αντιπασκίως που είναι και ένας από τους πρώτους βαρώνους της Βαλέντίας.

— Καί πού μοι φαίνεται λυσιπρός κύριος, συμπλήρωσε ο Πικουίλλο.

— Μόλις τον είδα για πρώτη φορά σήμερα, άπάντησε ή 'Αϊζά. 'Εσύ όμως πού θα ταξιδέψης μαζί του γράψε μου τις έντυπώσεις σου γι' αυτόν, προς το συμφέρον της Κάρμεν.

— Μοι δίδετε, λοιπόν, την άδεια να σας γράψω;

— Καί βέβαια, φίλε μου, είπεν ή 'Αϊζά δίνοντάς του το χέρι της.

'Ο Πικουίλλο τó έφερε με συγκίνησι στα χείλη του και γεμάτος έλπίδες βγήκε τρέχοντας απ' τη σάλα και τó παλάτι.

ΣΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗ

Τό πρώτο πράγμα που έκαμε όταν βρέθηκε στον δρόμο, ήταν να διαλέξη ένα εύπρόσωπο και εύηλο δια-

μέρισμά από τρία δωμάτια, αρκετά καλά επιπλωμένα, στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού κάποιος χήρας. 'Εδωσε προκαταβολικά τó ένοίκιο και είπεν στην νοικοκυρά ότι σε λίγη ώρα θα έρχόταν να κατοικήση εκεί ή κυρία 'Αλιάνα με την κόρη της. Μετέφερε μ' ένα άμάξι στο νέο σπίτι την μητέρα του και την γιγαία του κι' άφοι τις εγκατέστησε στη νέα τους κατοικία και τους άφησε κι' αρκετά χρήματα για να μη στερηθούν τίποτε, όσον καιρό αυτός θα έλειπε, έφίλησε την μητέρα του και εξαγύρισε στο παλάτι του αντιπασκίως.

Τό άμάξι ήταν έτοιμο στην αύλη του μεγάρου και περίμενε. Την ώρα που ο Φερνάντο έβαζε τó πόδι του στο άμάξι, ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ έσπευσε την Κάρμεν στην αγκαλιά του νέου, λέγοντας γελαστά :

— Φίλησε λοιπόν, κόρη μου, τον άντρα σου!

Σε λίγο τ' άμάξι ξεκίνησε για την Μαδρίτη κι' ο Πικουίλλο δέν άργησε να κατακτήση την συμπάθεια του Ντόν Φερνάντο, με τους καλούς του τρόπους και με τις άπειρες γνώσεις του. 'Όταν άργότερα τó άμάξι περνάσε από τó μέρος που ήταν άλλοτε τó ληστροικό ξενοδοχείο του Ζουάν Μπατίστα και πού τώρα φαίνονταν μονάχα τά έρείπιά του, ο Πικουίλλο βρήκε την ευκαιρία, στη διεξοδική τους συνομιλία, να έπιδείξη ακόμα και την μεγάλη του σαφήνεια πού έδιδε στις συζητήσεις του.

— Τά έξρω αυτά τά έρείπια, που σούφεραν τόσες θλιβερές άναμνήσεις, φίλε μου, άπήντησε ο Φερνάντο. Πρίν από έπτά σχεδόν χρόνια όταν είχα την τιμή να είμαι ακόμα λοχαγός του συντάγματος της βασιλίσσης, έπολιόρκησα τó ληστροικό ξενοδοχείο που ήταν χτισμένο εκεί και τού έβαλα φωτιά, γιατί οί κακοϋργοί που ήταν ταμπουρωμένοι μέσα, δέν έννοούσαν να παραδοθούν...

'Όταν έφτασαν στην Μαδρίτη, και την ώρα που ο Φερνάντο άποχαιρευόσε τον Πικουίλλο, του είπεν κτυπώντας τον φιλικά στον ώμο :

— Άγαπητέ μου, μην ξεχνάτε πως είμαι φίλος σας και πως μπορείτε πάντα να βασιζέσθε στο ενδιαφέρον και στην φιλία μου. Κι' ακόμα, τó σπίτι μου είναι στη διάθεσί σας.

'Ο Πικουίλλο τον ευχαρίστησε και ύποσχέθηκε να τον έπισκεφθή πολύ γρήγορα.

Μόλις χωρίστηκαν, ο Φερνάντο πήγε να συναντήση τον πρωθυπουργό για να τó ανακοινώση την άλωση της 'Οσάνδης, ενώ ο Πικουίλλο φρόντισε να μάθω τó σπίτι του κόμητος Ντ' Ούζεντ, πού δέν άργησε καθόλου γιατί όλοι γνώριζαν την κατοικία του γιου του πρωθυπουργού, κι' έπήγεν άμέσως για να τον συναντήση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

'Ο θυρωρός του μεγάρου του κόμη-

τος ντ' Ούζεντ είπεν στον Πικουίλλο πως ο κύριός του δέν ήταν εκεί, κι' έτσι ο νεαρός Μαυριτανός άναγκάστηκε να φύγη άπογοητευμένος και να ξαναγυρίση την άλλη μέρα, την ώρα που άνοιγε διάπλατα ή πόρτα του μεγάρου για να περάση τ' άμάξι του κόμητος που μόλις έπείσσεφεν την ώρα εκείνη στο μέγαρό του. 'Ο Πικουίλλο έτρεξεν άμέσως στον θυρωρό, μά εκείνος τó άπήντησε πως δέν μπορεί να δει τόν κόμητα.

— Γιατί; ρώτησε ο γραμματέας τού αντιπασκίως της Ναβάρρας.

— Γιατί πρέπει να ζητήσης άκρόασιν έγγραφως και να περιμένης την άπάντησι.

— Καί πόσο πρέπει να περιμένω;

— 'Ισως τρεις, ίσως πέντε, μπορεί όμως και όχτώ μέρες.

Μπρός σ' αυτή την άπογοητευτική άπάντησι ο Πικουίλλο άναγκάστηκε να φύγη και πάλιν άπρακτος και πήγε να έτοιμάση μία αίτησι άκρόσεως, πού έπέστρεψε και παρέδωσε σε λίγο στον θυρωρό. 'Υστερα γύρισε στο σπίτι του Φερνάντο όπου φιλοξενείτο κι' έκάθισε να γράφη στην 'Αϊζά, όπως είχε ύποσχεθή. Της έλεγε πως ήταν ένθουσιασμένος από την καλωσύνη κι' ευγένεια του Φερνάντο και πως μακάριζε την Κάρμεν πού θα είχε την τύχη να γίνει γυναίκα του.

'Όταν τελείωσε πήγε και ταχυδρόμησε τó γράμμα και μετά έκανε έναν περίπατο στην πόλι για να ιδι τ' αξιοθέατα της Μαδρίτης. Καθώς περνούσε από την όδον 'Αντόχα, μία από τις κεντρικώτερες της πόλεως, είδε στην πόρτα ενός καταστήματος, πού έλαμπε από καθαριότητα, την έπιγραφή :

«Άντρέα Καζολέτα, μυροπώλης της Αύλης».

Τό όνομα αυτό του φαινόταν πως κάπου τó είχε ξανακούσει, δέν μπορούσε όμως να θυμηθή. Προχωρώντας πάντα, μπήκε σ' ένα δρόμο κάπως στενό και στην πόρτα κάποιου κλεισμένου μαγαζιού, τον σταμάτησε μία γνώριμη τώρα έπιγραφή :

«Άμπέν - Άμπού Γογγαρέλο, Κουρέας».

Νά πού ξανάβρισκε λοιπόν τον παλιό του γνώριμο, τον θείο της Καλής Ζουανίτας, πού ποτέ του δέν την είχε ξεχάσει. 'Επλησίασε την κλεισμένη πόρτα και χτύπησε. Δέν πήρε όμως καμμία άπάντησι και τότε θυμήθηκε πως ο Καζολέτα, πού είχε εκεί κοντά τó κατάστημά του ήταν συγγενής τού Γογγαρέλου κι' άπεφάσισε να πάη εκεί να ζητήση πληροφορίες.

'Όταν θρέθηκε κοντά στον μυροπώλη, είπεν :

— Ήρθα να σας ρωτήσω πού κάβεται ο συγγενής σας ο κουρέας Γογγαρέλο, γιατί τó μαγαζί του είναι κλειστό.

— 'Ο συγγενής μου;! φώναξε τρομαγμένος ο μυροπώλης. Ποιος σας είπε πως είναι συγγενής μου;

— 'Ο ίδιος, πάνε χρόνια τώρα, είμαι φίλος του.

— Άλήθεια! Έκαμε πού ήσυχος τώ-
ρα ο Καζολέτα, σαν να τον είχε καθυσχάσει κάπως αυτή ή δήλωσις τού νέου.

— Καί θέβαια είμαι φίλος του. Τον έσωσα μάλιστα κάποτε από τά χέρια τού Ζουάν Μπατίστα, κάποιου άρχιληστού, στη Σιέρρα ντ' 'Οκα, όταν έρχόταν από την Παμπελόν, για να σας έρρι, όπως μάς είπεν, έδω στην Μαδρίτη.

— Ναί άλήθεια μάς έχει διηγήθη ο καυμένος αυτή την ιστορία. Με συγχωρείτε πού φέρθηκα έτσι πρό όλίγου, μά σας είχα πάρει κιά κανέναν άνθρωπο της άστynomίας.

— Μά γιατί, τί τού συνέβη;

— Σιωπή κύριε, σιγώτερα να μη μάς άκούσουν...

— 'Εγώ θα σας τó πω, πετάχτηκε ή γυναίκα τού μυροπώλου, ή Καζιλντα, πλησιάζοντας. Ναί κύριε, ο Γογγαρέλο είναι δικός μου συγγενής, όχι τού άνδρός μου.

Την άλλη μέρα ο Πικουίλλο ξαναγύρισε την ώρα που άνοιγε ή πόρτα του μεγάρου για να περάση τ' άμάξι του κόμητος

— Καλά όλα αυτά, μά πείστε μου τώρα, τού συνέβη κανένα κακό;

— Όυτε κι' έμεις ξέρουμε, κύριε, τί τού συνέβη. 'Εμάθαμε μονάχα, πως έδω και τρία χρόνια ένα δειλινό, είδαν οί γειτόνοι να μπαίνει στο κουρείο τού καυμένου τού Γογγαρέλο ένας άγριος άνθρωπος με μαύρα και πυκνά γένεια πού πήγαινε να ξυρισθί. Την άλλη μέρα τó πρωί, τέ κουρείο θρέθηκε κλειστό και ο Γογγαρέλο με την άνεψιά του έγιναν άφαντοι. Κανέναν από τότε δέν τούς είχε ξαναδεί, ούτε άκουσε να μιλούνε γι' αυτούς.

— Καί έχουμε την ιδέα, διέκοψε ο μυροπώλης, μήπως αυτός πού μπήκε τó θράδυ εκείνο για να ξυρισθί ήταν κανένας απ' τούς ανθρώπους της 'Ιεράς 'Εξετάσεως. Γι' αυτό μάς θλίπεις να φοβώμαστε να μιλήσουμε για τόν καυμένο τόν Γογγαρέλο.

'Ο Πικουίλλο έφυγε μελαγχολικός από τó μυροπωλείο της Αύλης και άφοι περίμενε άδικα τρεις μέρες ακόμα, χωρίς να πάη καμμία άπάντησι από τόν κόμητα Ντ' Ούζεντ, άπεφάσισε να ξαναπεράση από τó κατάστημα τού Καζολέτα και να παρακαλήση την γυναίκα του μήπως μπορούσε αυτή να τον βοηθήση να συναντηθή με τόν κόμητα. 'Η Καζιλντα τού είπεν πως ο γιός τού Πρωθυπουργού δουκός ντε Λάρμα θρυσκόταν πρίν από τρεις μέρες στο Βαλλαντολίντ, όπου πήγε να συναντήση την Αύλη. Τον συμβούλεψε λοιπόν τότε να πάη κι' αυτός εκεί αν ήθελε να συναντήση τόν κόμητα, και μάλιστα τού είπεν πως κι' αυτή μπορούσε να τον βοηθήση, αν δεχόταν να περάση για υπάλληλος τού καταστήματος. 'Ε-

πρεπε, του είπεν, να στείλουν την άλλη μέρα άκριβώς, ένα μικρό κιβώτιο με διάφορα μυρωδικά στον κόμητα Ντ' Ούζεντ, καθώς μία θαφή τριχών πού τά περίμενε μ' άυπομονησία, κι' έτσι αν ήθελε να μεταφέρη αυτός τó κιβώτιο εκείνο, μπορούσε νάταν θέβαιος πως θάβλεπε άμέσως τόν κόμητα.

'Ο Πικουίλλο δέχτηκε μ' ευχαρίστησί του να παίξη αυτόν τόν ρόλον και την άλλη μέρα έφυγε για τó Βαλλαντολίντ μαζί με τó μικρό κιβώτιο τού μυροπωλείου της Αύλης, με την έλπι-

δα να γνωρίση, επί τέλους τόν πατέρα του.

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΑΛΛΑΝΤΟΛΙΝΤ

Καθισμένος μπροστά στο πολυτελέστατο γραφείο του ο κόμης ντ' Ούζεντ, περιποιώταν με προσοχή τά νύχια του, όποτε ή πόρτα άνοιξε άθόρυβα και παρουσιάσθηκε ο ιδιαίτερος υπηρέτης του, για να τού πη πως διάφοροι αλικοί ζητούσαν να τόν ιδούν.

— Πέστε τους πως δέν μπορώ να δεχθώ κανέναν σήμερα, γιατί είμαι πολύ άπασχολημένος.

'Ο υπηρέτης έφυγε κι' ό... πολύ άπασχολημένος κόμης, εξακολούθησε να άσχολήται με την περιποίηση των νυχιών του, όποτε λίγα λεπτά άργότερα άκουσε να χτυπούν διακριτικά στη μικρή πορτίτσα πού συγκοινωνούσε με την βιβλιοθήκη του. Σηκώθηκε τότε ν' άνοίξη και είδε να μπαίνει ή κόμησησα Ντ' Άλταμέρα.

'Αν και όχι πιά νέα, ή κόμησησα ντ' Άλταμέρα, μία απ' τις δυο άδελφές τού αντιπασκίως της Ναβάρρας Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ, ήταν και σήμερα μία γυναίκα εξαιρετικής όμορφιάς. 'Επί της βασιλείας Φιλίππου τού Β', στην άκμή τότε της νεότητος και της έκθαμβωτικής καλλονής της, ήταν ή πού πανίσχυρη γυναίκα της Αύλης της Μαδρίτης. Τώρα όμως, μ' όλο πού διατηρούσε τόν τίτλο της παιδαγωγού τών βασιλοπαίδων — αν και δέν υπήρχαν ακόμα βασιλοπαίδια — μαζί με την νεότητα και όμορφιά της, είχε χάσει και την έπιρροή της στην σημερινή Αύλη. 'Υπερήφανη όμως καθώς ήταν, δέν μπορούσε να παραδεχθή άδιάφορα την μετάπτωσι αυτή κι' έκηρύχθηκε, χωρίς καμμία έπιφύλαξι, κατά τού Πρωθυπουργού τού νέου Βασιλέως, τού όποιου δέν μπορούσε ν' άνεχθή την παντοδυναμία. 'Ο δούξ ντε Λάρμα δέχτηκε την πρόκλησι, έκλεισε την πόρτα του στην κόμησησα ντ' Άλταμέρα κι' έτσι έγιναν θανάσιμοι έχθροι.

'Από την ήμέρα εκείνη ή άδελφή τού Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ έταξε ως σκοπό της ζωής της τήν με κάθε τρόπο εξόντωσι τού έννοσιμμένου πρωθυπουργού. Δέν ήταν όμως και τόσο εύκολο αυτό γιατί ο δούξ Ντε Λάρμα ήταν πανίσχυρος κι' απολάμβανε όλης της έμπιστοσύνης και έννοιας τού Βασιλέως. 'Επρεπε να εύρεθί ο κατάλληλος άνθρωπος πού θα μπορούσε να μετρηθή μαζί του φανερά

ΣΤΗΘΟΣ ΠΡΟΣ ΣΤΗΘΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Μιά καταπληκτική συλλογή από τελευταία λόγια έτοιμοθανάτων

Ένας Αμερικανός επιστήμων έληψε μια πολύ πρωτότυπη έρευνα για να μάθει τι σκέπτεται ο άνθρωπος μπροστά στον θάνατο, όταν πια έχει χάσει κάθε ελπίδα σωτηρίας. Έρωτησε, λοιπόν, πολλούς που είχαν τον άχρηστο νόμο να ιδούν τον θάνατο από κοντά, αλλά που την τελευταία στιγμή ως έκ θαύματος εγγλύτωνα από το ψυχρό δρεπάνι του.

Σχεδόν όλοι, όσους ρώτησε ο επιστήμων, γυναίκες και άνδρες, πλούσιοι και φτωχοί, συνειδησαν στο έσχατο κατά την ύστατη εκείνη στιγμή έχασαν κάθε συναίσθημα φόβου και το μισό τους ελπιούργησε φυσιολογικότητα.

Ένας αλβινοστής, υπερχαραγμένος, έπαιξε μια παγωμένη χαράδρα, ένοιωσε ξαφνικά να ανοίγεται κάτω από τα πόδια του μια άβυσσος και να γκρεμίζεται μέσα σ' αυτήν. Τη στιγμή εκείνη συναισθάνθηκε τον θάνατο, αλλά το μισό του δεν έθόλωσε. Έσπευσε να απαντήσει: «Η θά σπάσω το κεφάλι μου, ή θα μείνω για όλη μου τη ζωή σακάτης!»

Αποθύμησε τότε, κι' όταν συνήλθε, έμαθε ότι είχε σωθεί από μερικούς οδηγούς. Το φάνηκε πως αντίκρισε μια καινούργια ζωή.

Μια νέα κυρία, ταξιδεύοντας μ' ένα πλοίο χάριν αναψυχής, γλύστρησε από το κατάστρωμα κι' έπεσε στη θάλασσα. Δεν ήξερε και καλό κολύμπι και τη στιγμή που ένοιωσε το σώμα της να βουλιάζει στο νερό, σκέφθηκε: «Πριν να βουτήξω κανείς, για να με σώσει, θάχω πνιγμό». Ξαναγύρισε στην επιφάνεια παλεύοντας με το ύψος στοιχείο, αλλά άμέσως έβγαλε κόμα την έβουθισε και πάλιν. Τότε η κυρία έσπευσε πώς η τελευταία στιγμή της ζωής της έφθασε. Έκλεισε τα μάτια και — θάσας φανή απιστευτο — την ίδια στιγμή το μόνο που ήρθε στο νου της ήταν πως ο θάνατος δεν θα την άφηνε να αποτελειώσει ένα ρομάντσο που μόλις είχε αρχίσει να διαβάσει και της είχε προκαλέσει τόσο το ενδιαφέρον!...

Ένας στρατιώτης, τραυματισμένος από τρεις σφαίρες πολυβόλου, κατά τον πόλεμο, έπεσε στο έδαφος αιμόφυρτος. «Ε, λοιπόν! Πριν χάσω εντελώς τις αισθήσεις του δεν έσκέφθηκε ούτε τη μητέρα του, που ζούσε μακριά του, ούτε την άρραβωνιαστική του, ούτε την ίδια του τη ζωή. Το προηγούμενο βράδυ είχε νευρίσει πολύ γιατί είχε χάσει στα χαρτιά και το θυμήθηκε. Λυπόταν που ο θάνατος δεν θα τον άφηνε να ξαναπαίξει για να κερδίσει τον συμπαίκτη του την βραδυά εκείνη.

Ένας φτωχός ανθρωπάκος, που ήταν έτοιμος να πεθάνει κρεμασμένος έξω από ένα σχολείο που τυλίχτηκε από λαϊκό του καθώς εγγλύστρησε και γκρεμίστηκε ανεβαίνοντας σε μια απότομη κορυφή του Λευκού Όρους, διηγήθηκε σ' εκείνους που τον έρωσαν ότι την ώρα που το σινιλι του έσφιξε το λαιμό έχασε τις αισθή-

σεις του. Στις λίγες στιγμές όμως που διήρκεσε η αγωνία του είχε το συναίσθημα ότι ταξίδευε στο ελεύθερο, σ' έναν κόσμο άγνωστο και τρομακτικό, κατοικούμενο από ανθρώπους που τα πρόσωπά τους ήταν παραμορφωμένα από άπειρες γκριμάτσες.

Εξαιρείται το τελευταίο, όλα τα πρόσωπα που ρώτησε ο Αμερικανός επιστήμων τον διεβεβαίωσαν ότι ο θάνατος, σαν τον Ιδίο κανείς από κοντά, δεν είναι και τόσο τρομερός. Αυτή τουλάχιστον την γνώμη εξέφρασαν και πολλοί μεγάλοι άνδρες της ιστορίας.

Υπάρχει μια συλλογή των τελευταίων φράσεων των μεγάλων ανδρών. Όλοι γνωρίζουν ότι ο Αβουσταρ πέθανε διαρωπόμενος: «Η κομωδία τελείωσε: «Επαίξα, άρα γε καλά τον ρόλο μου;» Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ξεψύχησε με το χαμόγελο στα χείλη, λέγοντας: «Δεν θα πίστευα ποτέ μου ότι είναι τόσο εύκολο να πεθάνει κανείς.»

Κι' ο Ραμπιλαί, ο περίφημος συγγραφέας, είπε: «Φίλοι μου, πάω να βρω ένα μεγάλο έσως!» Ο Ραμπιλαί, έκτος από συγγραφέας, ήταν ιατρός και ιερέας κι' έτσι θα είχε φιλικές με τον θάνατο. Ο Έλβετος φυσιολόγος Χάλλερ πέθανε σκεπτόμενος και διαπιστώνων τα συμπτώματα του θανάτου του: «Η καρδιά χτυπά, χτυπά ακόμη, δεν χτυπά πια...!»

Οι Άγγλοι Κούπερ και Μπράιτ, διάσημοι ιατροί, ξεψύχησαν απαγγέλλοντας ευχές. Ο Δαρβίνος είπε: «Ο θάνατος είναι ωραίος και δεν με φοβίζεται καθόλου!» Ο Γάλλος φυσιοδίφης Κουβιέ, θλιπόντας να σφίγγονται τα δάχτυλά

του θάλα στο στρώμα του κρεββάτιού του, παρατήρησε: «Τό ωραίο έχει δική του: χτυπήθηκαν τα νεύρα της θέλησής μου.»

Ο Λιτώ, ο ιατρός του Λουδοβίκου ΙΕ' ήταν άθεος και κατά τις τελευταίες του στιγμές ενώ ο ιερέας προσπαθούσε να τον κάνει χριστιανό, τον διέκοψε λέγοντας: «Μά ναί, μά ναί, εγώ πιστεύω σ' ό,τι θέλετε εκτός από την Ιατρική». Και πράγματι η Ιατρική επιστήμη δεν κατάρθωσε να τον θεραπεύσει.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Αγαπάω τις γυναίκες, μά μερικές φορές η σκέψη μου τριγυρίζει στον γνωστό τύρανο που ήθελε το ανθρώπινο γένος να είχε ένα μόνο κεφάλι για να μπορέσει να το κόψει με μια σπαθιά. Κι' εγώ έχω μια ανάλογη επιθυμία, μά λιγότερο σκληρή και κακιά. Πολλές φορές πόθησα να είχαν όλες οι γυναίκες ένα κοινό τριανταφυλλένιο και μυρωδάτο στόμα για να μπορέσω με μιας να τις φιλήσω όλες μαζί απ' την άνατολή ως τη δύση!...» (Βύρων)

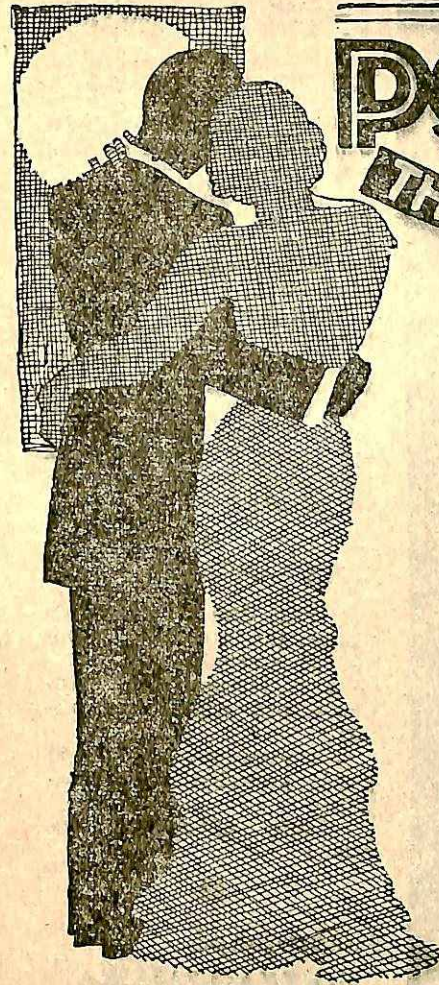
Ο άρραβών είναι μια σκάλα που οδηγεί στο βωμό του γάμου. Καμιά φορά, τυχαίως, ο άντρας κατακυλά απ' τη σκάλα και... σώζεται!

Ο φιλόσοφος Διογένης θλιπόντας κάποτε μια γυναίκα κρεμασμένη σ' ένα δένδρο είπε: «Τί ωραία που θα ήταν αν όλα τα δένδρα έκαναν τέτοιους καρπούς!»

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιος είναι ο συγγραφέας της περιφημής Κρητικής ήθρογραφίας «Ο Πατούχατος»;
 2. Πότε συναντώνται δύο παράλληλοι γραμμές;
 3. Ποιος είναι ο μόνος άνθρωπος στην Ευρώπη που γεννήθηκε θασίλευς;
 4. Ποιος έφευξε το αερόστατον και πότε;
 5. Πόσα εκατοστά του μέτρου είναι ένας πήχυς, ένας τεκτονικός πήχυς, μία ύαδα;
 6. Τι σημαντικών γεγονότων συνέβη εως τον Μεγάλο Ναπολέοντα την 9ην Μαρτίου 1769;
 7. Πότε και πού γεννήθηκε ο Κύριος ή μόνον Ιησούς Χριστός;
 8. Για να φανερωθεί ή από τόπου κινήσις, ποίαν κατάληξιν παίρνουν τα τοπικά επιρρήματα;
 9. Ποιος ήτο ο Φαέθων;
 10. Ποιά έστρατα γεννηθέντα εν Καναδά, από Καναδούς γονείς δεν θεωρούνται Καναδοί πολίται;
 11. Ποίοι περίπου σιδηροδρομικοί σταθμοί υπάρχουν εις ολόκληρον την περιοχήν του Λονδίνου;
 12. Πού ευρίσκεται ή νήσος Μπαλί;
 13. Πού ευρίσκονται οι ακριβώτερες εις ένδοικον κρεββατοκάμαρας πού κόσμευ;
 14. Ποιος είχε τον τίτλον του Βασιλέως της Ρώμης, πώς άλλως απέκαλετο, πότε γεννήθηκε σέ ποιά ηλικία απέθανε και πού;
 15. Όταν το τρέινο πλησιάζει εις μίαν δημοσίαν διασταύρωσιν τί σήμα δίδει;
 16. Ποιος κινηματογραφικός άσθης μερικανικής καταγωγής ήλλαξε το έπωνύμιόν του διότι είχε την γίνωμην ότι δεν μπορούσαν να τό προφέρουν οι Αμερικανοί;
 17. Σε τί υποδιαιρείται το μέτρον;
 18. Η έπιγραφή «Ελλήνων προμαχόντες Αθηναίοι Μαράθωνι, χρυσόφορων Μήδων έστάρτησαν δύναμιν» πού και παρὰ τίνων έγγραφή, και τί σημαίνει αυτή;
 19. Πότε γεννήθηκε ο μέγας επιστήμων Αλβέρτος Αινστάιν;
 20. Πόσα χρόνια έζησεν ο Αδάμ;
- Σ. Σ.: Οι έρωτήσεις, πού σημειούνται με (*) μάς απεστάλησαν από διαφόρους αναγνώστας μάς. Κάθε αναγνώστης του «θησαυρού» μπορεί να στέλνει μια ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ένδιαφέροντος, οι οποίες και θα δημοσιεύονται με την σχετικήν απαντήσιν πού θα δώσω με, έφ' όσον θα πρόκειται περί σοβαράς και έλλογολόγου έρωτήσεως.

Τις απαντήσεις θα βρήτε στή σελίδα 50 του «Θησαυρού»

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

-ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!...

Είδε ο Νίκος ένα πρωί στον αντίκρυνό εξώστη ένα φωτεινό, θελκτικό χαμόγελο, δύο μάτια, διδύμους ούρα-νούς αιθρίας και ανοιξιατικής γλυκύ-τητος, έναν φωτοστέφανο χρυσών μαλ-λιών. Ήταν η Νανίν, κόρη της γαλλι-κής οικογενείας.

Πόσο ωραία ήταν! Είχε στην μορφή της τό αόρο και τό αίθερο της καλλι-εργημένης γαλατικής ράτσας και την γλυκύτητα της ώριμότητας, πού είχε αρχίσει να καταλαμβάνει τα θέλητρα της. Ή Νανίν ήταν τότε είκοσιεπτά ε-τών. 'Αλλ' ή γυναικεία ώριμότης είναι μια έπί πλέον γοητεία για τα άγουρα... άνδρικά νείατα των δεκαενέα χρό-νων.

Ο Νίκος έγοητεύθηκε. Έδοκίμασε μπροστά στο θελκτικόν δραμα, πού αντίκρυζε συχνά στον φνικρυνόν εξώ-στη, όλη την κλίμακα των έρωτικών συγκινήσεων: 'Από τους πρώτους ανη-συχούς παλμούς της καρδιάς, όταν πρωτοείδε την Νανίν, μέχρι της έκστα-σεως και της παραφόρου λατρείας, ό-ταν την είδε, ένα απόγευμα, να τοῦ χαμογελά, από απέναντι, με καλω-σύνη.

Τοῦ έρριξε μίαν έντονη, ζωηρή μα-τιά. Και τοῦ χαμογέλασε... 'Από τότε ο φτωχός ο Νίκος έσύρθηκε σκλάβος από την ματιά εκείνη. 'Εφώτισε όλη του την ύπαρξή τοῦ χαμόγελο εκείνο και έγινε γι' αυτόν ο μοναδικός ήλιος ζω-ής. Πόσο άξιοι της συμπαθείας μάς εί-νε οι άισθαντικοί αυτοί νέοι, πού ζούν για ένα χαμόγελο, για μία ματιά!...

Ο χρυσός καταρράκτης των μαλ-λιών της Νανίν παρέσυρε την ήσυχια τοῦ νέου. Έζούσε πλέον με την διαρκή σκέψη της όμορφης Νανίν. 'Επλάσε γύρω από τό πρόσωπό της όλα τα ό-νειρα της ευτυχίας του. Και νόμιζε πως είδε τα όνειρά του να παίρνουν σάρκα σιγά-σιγά.

Ή Νανίν, μία μέρα, τοῦ μίλησε. 'Ε-πίασαν κουβέντα. Ένας τόνος χαρού-μενης άφελείας ύπήρχε στα λόγια της Γαλλίδος. Μία έντονη συγκίνησις έδο-νούσε τη φωνή τοῦ νέου. Αυτό τό εὔ-ρισκε ίκανοποιητικό γι' αυτήν και έν-διαφέρον ή νέα. Της άρεσε να παίξει με τα άισθήματα τοῦ άγνού εκείνου παιδιού.

Γι' αυτό έδέχθηκε, όταν ο Νίκος της έπρότεινε ένα βραδάκι να κάμουν μία βόλτα στο άλσος τοῦ Θησείου. 'Επήγε με τό μικρό της αδελφάκι. Τί ήταν για τόν Νίκο ο περίπατος εκείνος! Την έ-νοιωσε δίπλα του! Τα λόγια της έχάι-δευαν την άκοή του. 'Ο έρωτευμένος νέος δεν πατοδούσε στη γή. Νόμιζε πως έβάζει έπάνω στην όνειρώδη άπλωσις ροδίνων νεφών...

Ο τρελλός έρως του τόν ώδήγησε σε μία παραφορά μέθης πού τοῦ έδω-σε τό θάρρος να της πει:

—Νανίν, σε αγαπώ! Σε αγαπώ όσο τίποτε στή ζωή! Είσαι ή μοναδική μου σκέψις, ή μοναδική μου ευτυχία, ή μο-ναδική μου χαρά!...

Με τό συνηθισμένο χαμόγελο της ά-βρότητος και της καλωσύνης της, κά-πως όμως πιδό λαμπρό, πιδό ζωηρέμέ-νο, έδέχθηκε ή Νανίν τη φλογερή έ-κείνη έξομολόγησι. Και όταν, σε λίγο, έγύρισαν στα σπίτια τους, πριν χωρι-στούν, είπε στο Νίκο:

—Αυτή ή ώρα, πού περάσαμε μαζί, ήταν πολύ όμορφη.

Ο Νίκος έπλεε στην ευτυχία. 'Ο νοῦς του έταξίδευε διαρκώς στην λα-μαρτιανική λίμνη των ρωμαντικών ό-νειρων με την γόνιδο των χιμαϊρών. Στήν καρδιά του άντηχούσε μαγικό τραγούδι.

'Αλλ' αλλοίμονο! Τό τραγούδι εκεί-νο ήταν ο αντίπαλος τοῦ όλεθρίου τρα-γουδιού των Σειρήνων...

Ο Νίκος, ύστερα από λίγες μέρες, είδε την Νανίν συνοδευομένη από έ-ναν άξιωματικό. Την κρατούσε από τό μπράτσο. Και εκείνη έλαμπε από χα-ρά.

Καταχνία έπεσε μπροστά στα μάτια του, στο θέαμα εκείνο. 'Η καρδιά του έχασε τόν ρυθμό της. Κάτι παγερό και όδυνηρό έχύθηκε μέσα του.

Την περίμενε έξω από τό σπίτι της. Περίμενε μέχρις άργά τό βράδυ. 'Επ' τέλους την είδε μέσα στο σούρουπο να έρχεται. Βγήκε μπροστά της και την έσπαμάτησε με μία ματιά πού έστάζε παράπονο και θλίψη.

—Νανίν!... Μεγάλη της καλωσύνη της άστατης Γαλλίδος, πού δεν τοῦ έφέρθηκε σκλη-ρά. Τοῦ μίλησε με την συνηθισμένη ά-βρότητα και καλωσύνη της.

—Μην τό παίρνεις κατάκαρδα, Νί-κο! 'Εγώ δεν είμαι για σενα. 'Αν συν-δεθήκαμε με μία φίλια στενή, αυτό δεν έπρεπε να τό πάρης διότι σε αγαπώ. Δεν είμαι πιδό κοριτσάκι να παρασύρωμαι σε νεανικούς έρωτες. 'Εχω άρραβω-νιασθή μία φορά, διέλυσα τόν άρρα-βώνα εκείνον και τώρα... αλλά τί κά-θουμαι και σοῦ λέγω τό άισθηματικό μου παρελθόν; Αυτά δεν πρέπει να σ' ενδιαφέρουν. Δεν πρέπει να περιμένης τίποτε από μένα. Καληνύχτα, Νίκο.

Ο νέος ένοιωσε να κατακυλά σε έρείπια όλος ο κόσμος γύρω του. Και κάτω από τούς σωρούς των έρείπίων έσπάραζε ματωμένη ή καρδιά του...

Είχε συνυφάνει τόν τελευταίον και-ρό τη ζωή του με τό άισθηματικό του όνειρο. Τώρα τό όνειρο εκείνο διαλύ-θηκε. Και έμεινε άδεια ή ζωή του, χώ-

ρίς έλπιδα, καμιά χαρά, κανένα νόημα.

Όλα ήσαν γκρίζα και σκοτεινά γύρω του. Ως και αυτές άκόμη οι γαλανές άναμνήσεις του νησιού του. Έπρωιθεύθηκε ένα περίστροφο και έσυρε με άργό, πένθιμο βήμα τη θλίψη του προς το άλσος του Θησείου. Εκεί θα της έδινε ένα τέλος.

Στό δρόμο όμως τον συνήντησαν μερικοί φίλοι του.

—Νίκο, πού πάς; Έχεις δουλειά;

—Όχι.

—Πάμε στο καφενείο να παίξουμε χαρτιά;

—Όχι, δεν μπορώ.

—Τί έχεις; Φαίνεται στενοχωρημένος.

—Δέν έχω τίποτε.

—Πάμε, αδερφέ, να παίξουμε να διασκεδάσης λίγο. Φαίνεται στενοχωρημένος...

Η καυμένη ή φιλία πόσο καλή στέκεται σ' αυτές τις μαρτυρικές στιγμές μας! Προσπαθεί να μας διώξη τις θλιβερές σκέψεις, να μας διασκεδάσει... Άλλά ποτέ δεν μπορεί να μπη στο βάθος του ψυχικού μας δράματος.

Οι φίλοι του Νίκου έπέμεναν. Και αυτός, για να μη δώσει υποψίαν, έπηγε μαζί τους. Έπληγαν στο τέτε καφενείο «Κέντρον», στην πλατεία του Θησείου. Έπαιξαν χαρτιά αρκετή ώρα. Ο Νίκος έκέρδισε.

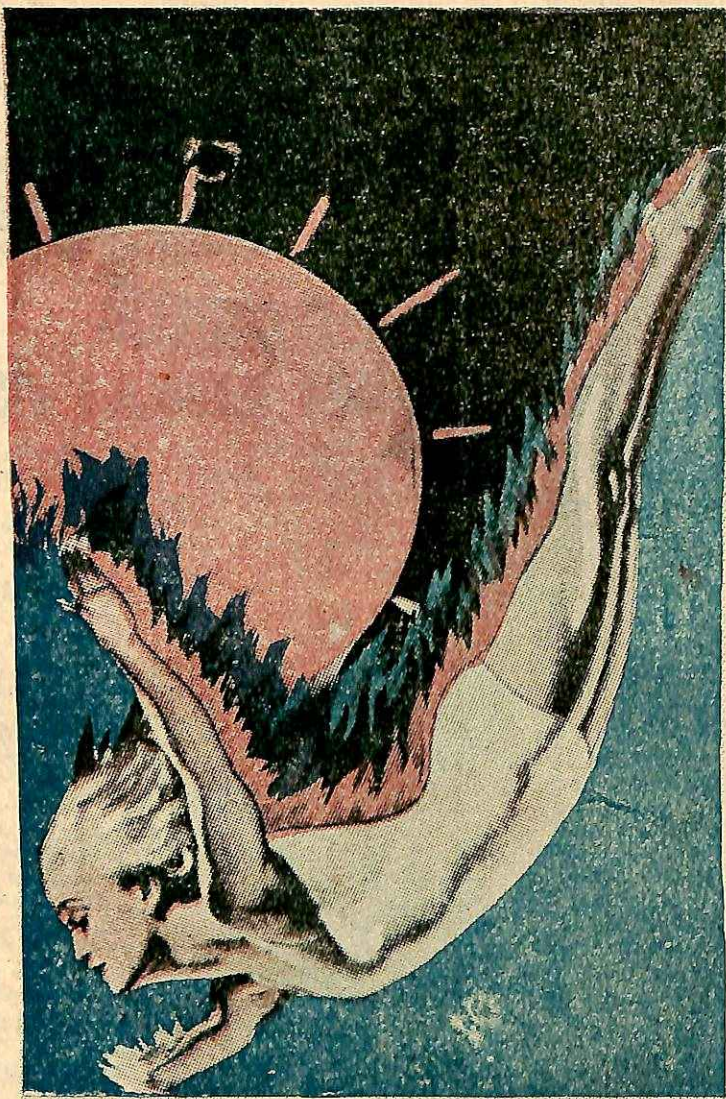
—Όποιος κερδίζει στα χαρτιά, χάνει στην αγάπη, που έπνε έντελώς άπονήρευτα ένας φίλος του.

Όλοι έγέλασαν. Έχαμογέλασε και ο Νίκος μαζί τους. Μέσα στο χαμόγελο του εκείνο έκλαιγε ή ψυχή του. Έχειρέτησε τους φίλους του και βγήκε. Είχε πιά νυχτώσει.

Έτραβηξε για τó γειτονικό άλσος. Μπήκε μέσα. Έπέρασε από τó μονοπάτι, που είχαν κάποτε διασχίσει μαζί με την Νανίν και τόν μικρό της αδερφό.

Ένας άντίλαλος τού γέλιου της από τó όμορφο εκείνο άπόγευμα ήλθε, να χαϊδέψει την ακοή του. Άλλά έσβυσε γρήγορα. Και παραδόθηκε ό άτυχος νέος στην φρικτή του άγωνία. Τόν παρέστεκε στο ήθικό του μαρτύριο ό ψίθυρος τών φύλλων και οι μαρμαρυγές τών μακρινών άστρων. Και όταν οι άνθρωποι μας αφήνουν μόνους, δέν μας έγκαταλείπει ή φύσις... Αυτή ή κοινή μητέρα έστάθηκε παρήγορος στις τελευταίες στιγμές του Νίκου. Και έδέχθηκε στην άγκαλιά της τόν αϊμόφυρτο σώμά του, ό τόν άντήχησε, σκληρός, μέσα στην νυκτερινή σιγαλιά, ό πυροβολισμός της ατακτονίας του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Αυτά και άλλα πολλά συμβαίνουν...

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΒΑΣΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

—Μά, δεσποινίς, πόσες ώρες κολυμπάτε σήμερα! Ξέρετε πώς είσθε τέσσερις ολόκληρες ώρες στο νερό; —Θά μείνω ως πού να νυχτώσω, γιατί έχασα τó μαγιώ μου και δέν θα μπορέσω να βγώ πριν σκοτεινιάση για καλά;)

★
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

—Γιατί ή Μαρίκα στέκει στην παραλία μ' ένα σκουίν στο χέρι;

—Έχει τó λόγο της. Έπειδή ό άντρας της κάνει τόν δένει με τó σκουίν από τή μέση και μόλις τόν βλέπει να πιάει την κουβέντα με καμιά... σειρήνα, τραβά τó σκουίν και τόν βγάζει στην ξηρά!

★
Ο ΚΥΝΙΚΟΣ ΜΠΑΝΙΕΡΗΣ

Ό κ. Άτυχής βγαίνει από τή θάλασσα, τρέχει στην καμπίνα του και άφίνει μία κραυγή!

αυτό;

—Έδω... στα μπαιν - μίετ.

★
ΤΣΙΓΓΟΥΝΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ό κ. Φιλάργυρος λέει στη σύζυγό του με μεγάλη φροντίδα:

—Δέν τó θέλω αυτό. Δέν πρέπει να κάνης μπάνιο μ' όλα σου τά κοσμήματα... Θά πάθης καμιά ώρα κανένα κακό.

—Μά δέν είμαι καμιά μικρούλα για να τά χάσω!

—Όχι γι' αυτό, αγαπητή μου. Πιθανόν όμως να πνιγής, πράγμα πού συμβαίνει καθημερινώς στις πιάζ, και ξέρεις πώς τά πτώματα τών πνιγμένων δέν βρίσκονται εύκολα!

★
ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΙΝΕΣ

—Έξω από τά μπάνια ό πάρχει μία πινακίδα: «λουτρό με κοστούμι 5».

—Ό κ. Πνευματώδης πληροφορεί στο ταμείο και ρωτά:

—Συγγνώμη, τó λουτρό χωρίς κοστούμι πόσο στοιχίζει;

—Τρεις εβδομάδες φυλακή!

Μικρά-μικρά

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Μία άγγλική σιδηροδρομική εταιρεία άπεφάσισε να προσθέσει σε κάθε σιδηροδρομικό συρμό κι' ένα θαγόνι ειδικά προωρισμένο για τούς ταξιδιώτες πού δέν θέλουν να ένοχληθούν από κανέναν κι' έτσι να διακόψουν τις σκέψεις τους. Στην πόρτα τού θαγονιού θά υπάρχουν ά διακριτικά στοιχεία: «Κ. Τ.» (νόου τόκιγκ) πού σημαίνει «Μην ήμυλείτε!»

★
Στόν Λονδίνο τώρα τόν τελευταίο καιρό, επειδή πολλά ατομικητικά δυστυχήματα όφείλονται στα σκυλιά, ή αστυνομία έδωσε ένα ειδικό σχολείο πού θα φυτύνει άδελφούς τού σκυλιά για να διδάσκονται από έναν ειδικό δάσκαλο πώς να περνούν από τó ένα πεζοδρόμιο στο άλλο χωρίς να διατρέχουν κίνδυνο να σκοτωθούν άπ' τ' αὐτοκίνητα. Η έφημερίς πού αναγράφει την ειδησιν προθέτει πώς «καλό θάνη, μαζί με τά σκυλιά, να μάθουν και οι κύριοι τούς τόν τρόπο να περπατούν κανονικά».

★
Στην Κορέα, ή κόρη πού πρόκειται να παντρευτή, δέν γνωρίζει τόν άρραβωνιαστικό της παρά την ημέρα τού γάμου της. Μόνον οι γονείς της κόρης τόν διαλέγουν κατά τά γούστα τους και τόν εγκρίνουν για άνδρα της κόρης τους.

★
Από τού 1865 μέχρι τού 1911, δηλαδή επί 46 χρόνια, τά όστα τού άποθανόντος προέδρου τών Ηνωμένων Πολιτειών Άברהμ Λίνκολν μετεφέρθησαν σε 17 διάφορα μέρη, μέχρις ότου άναπαυθούν όριστικώς στην Ουάσινγκτον.

★
Ό Πλάτων πήρε αυτό τó όνομα, καθώς λέγεται, από τις καταπληκτικές φαρδιές πλάτες του.

★
Οι ταξιδιώτες μόλις φθάσουν σε άπόστασι 100 μιλίων από τó Σάντος της Βραζιλίας, αισθάνονται τή μυρωδιά τού καφέ.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

Λευκή γέ Μαρν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

Ό εργάτης ναυπηγείων Ζακόμπ Μενιέ έπιστρέφοντας στο σπίτι του μαζί με τó φίλο του θιρωρό Σιμόν, μία νύχτα τού Ιουλίου τού 1848, ότε, επικρατούσαν στο Παρίσι οι έπαναστατες διακρίνει κάτω από μία γέφυρα τού Σηκουάνα μία άκυβέρνητη θαρκούλα. Ό Σιμόν φεύγει και ό Μενιέ κατορθώνει να πληροφορήσει τήν θαρκούλα μέσα στην όποία βρίσκεται ένα μικρό κοριτσάκι. Τό πηγαίνει σπίτι του και παρά τας άντιρρήσεις της γυναίκας του Μπέρθας, ό κρατεί και τó όνομάζει Τζέννη. Οι Μενιέ πρέπει να φύγουν για τó Μπορντώ κι' όταν ό Ζακόμπ θγαίνει έξω για να προμηθευθή τά τού ταξιδιού ή γυναίκα του γράφει ένα γράμμα στον άστυνόμο και άναφέρει τά της άνευρέσεως τού παιδιού. Δέν προλαμβάνει, όμως, να τó τελείωση, γιατί επιστρέφει ξαφνικά ό άνδρας της και τó πετά τσαλακωμένο μέσα σε μία ντουλάπα ή όποια λίγο άργότερα πωλείται, μαζί με κάτι άλλα έπιπλα στον παλαισιόπλη Ζοζέφ Μπρικό. Οι Μενιέ παίρνουν ένα άμαξι και πηγαίνουν για τόν σταθμό λεωφορείων τού Μπορντώ. Μόλις τó άμαξι τών χάθηκε στην γωνία τού δρόμου ό Μπρικό πού περίμενε την άναχώρησι τούς άνέθηκε τρέχοντας στο ξενοίκιαστο, τώρα διαμέρισμα κι' άρχισε να έπιθεωρή τά παλιά έπιπλα πού άγόρασε. Κάποια στιγμή, τραβώντας τó συρτάρι της ντουλάπας διέκρινε στο βάθος του τó τσαλακωμένο γράμμα της Μπέρθας. "Όταν τó διάβασεν άφησε φωνή θριαμβεύουσαν γ' άνακάλυπτε ξανά κρυμμένο θησαυρό κι' άμέσως κατέστρωσε τά σχέδιά του. Ρώτησε τόν θυρωρό άν ήξερε πού πήγαιναν οι Μενιέ κι' όταν δέν μπόρεσε να μάθι τίποτε άπεφάσισε να ζητήσει την συνδρομή κάποιου άστυνομικού φίλου του.

Έν τó μεταξύ ό Ζακόμπ Μενιέ κατέβηκε να βρή εργασία ως άρχιεργάτης στο ναυπηγείο τού κ. Ντανγκλάντ και έζωσε εύτυχισμένος με την οίκογένειά του. Είχαν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε όποτε ένα θράδυ ό Μενιέ άγγιγναι στην γυναίκα του ότι μετά δυό μέρες θα πήγαιναν να παραστούν στην καθέλευσι τού νέου όσποριού πού κατασκευάσθη στο ναυπηγείο πού εργαζόταν και ή Τζέννη θά καθόταν να φύλαγε τó σπίτι. Την συζήτησι αυτή την επανέλαβε μέσα σε μία ταβέρνα χωρίς όμως ν' άντιληφθή τόν Μπρικό πού καθισμένος πίσω του παρακολουθούσε ό,τι έλεγε.

909

Με δυσκολία ό παλαισιόπλης Μπρικό κρατιώταν να μην άναπηδήσει άπ' την χαρά του, άκούοντας την τόσο πολυτιμή για τούς σκοπούς του συνδιάλεξι. Έβλεπε, επί τέλους, ότι μπορούσε πιά να πραγματοποιήση τó σχέδιο, πού σχεδίασε από την στιγμή πού έπεσε στα χέρια του τó γράμμα της Μπέρθας πού προώριζε για τόν άστυνόμο και πού άν δέν πραγματοποιήθηκε τόσα χρόνια τώρα ήταν γιατί δέν έμεινε δυσκολία πού να μην συνήντησε μπροστά του.

«Όλα όμως είναι καλά, όταν τó τέλος είναι καλό!» σκεπτόταν ό άνθρωπος μας. Περιέμενε ώσπου έφυγε σε λίγο ό Ζακόμπ κι' άμέσως έκαμε κι' αυτός τó ίδιο. Μόλις βρέθηκε έξω από την ταβέρνα διευθύνθηκε βιαστικά στο ξενοδοχείο πού έμενε με την βδομάδα, κλείστηκε στο δωμάτιό του και άρχισε να γράφει ώρες ολόκληρες. Στο τέλος κλείνοντας τά χαρτιά του σ' έναν μεγάλο φάκελλο έγραψε άπ' έξω:

«Κύριον Γκοντράν ντ' Ωμόν, διασταύρωσις όδων Άγίου Δομενίκου και Άγίου Γερμανού, Παρίσιος.

★
«Όρθιος στην πρύμνη τού κατακαινούργιου και φρεσκοβαμμένου βαποριού, ό άρχιεργάτης τών ναυπηγείων

τού Λορμόν «Μ. Ντανγκλάντ και Σία» Ζακόμπ Μενιέ, σήκωνε ψηλά με τά δυό του χέρια τó κοφτερό τσεκούρι πού στο δυνατό κατέβασμά του θάκοβε τά καραβόσχοινα, πού κρατούσαν δεμένο στη δεξαμενή τó βαπόρι, μόλις ό ίδιος ό κ. Ντανγκλάντ έδινε τó συνθηματικό σημείο.

«Άπειρο πλήθος γύρω άπ' την δεξαμενή περίμενε καρφωμένο στη θέσι του μ' άγωνία και άνοιχτό τó στόμα, έτοιμο για να ζητωκραυγάση, τó σύνθημα αυτό, κι' ένω κανείς δέν μετεκινείτο, για να μην χάση την στιγμή εκείνη, ένας άνθρωπος άρχισε να τραβιέται προς τά πίσω, για ν' αφήση ένα στεναγμό άνακουφισώς μόλις βρέθηκε πίσω άπ' τó πλήθος.

«Τώρα, μπορώ νάμαι βέβαιος πώς ό κύριος άρχιεργάτης είναι άδύνατο να έγκαταλείψη για ώρες τó ναυπηγείο και να γυρίση ξαφνικά σπίτι του» σκέφτηκε ό άνθρωπος πού τόσες μέρες παρακολουθούσε τόν Μενιέ.

«Καιρός λοιπόν να πάγω για τήν μικρή» και ό Μπρικό ρίχνοντας μία ματιά στον όρθιο πάντοτε στην πρύμνη τού πλοίου Μενιέ και μία άλλη στα καθίσματα της πρόχειρης εξέδρας, ό πού διέκρινε την γυναίκα τού άρχιεργάτη, τράβηξε θιαστικά προς την έξοδο τού ναυπηγείου.

Βάδιζε τώρα κάπως σιγώτερα, για να σκεφθή πώς έπρεπε τελικά να ένεργήσει, όποτε άκούοντας ξαφνικά πίσω του βιαστικά βήματα και δυνατές συνομιλίες πού κάτι άνέφεραν για τó ναυπηγείο σταμάτησε ν' άκούσει. Κι' αυτό πού άκουσε ό Ζοζέφ Μπρικό, έκανε τά μάτια του να λάμψουν από διαβολική χαρά.

Κάποιο τρομερό δυστύχημα έγινε, άκουσε να λέν, λίγα λεπτά πύ πριν, στο ναυπηγείο τού κ. Ντανγκλάντ κι' έγινε ένα σωρό οι εργάτες πού τραυματίστηκαν.

«Και γιατί να μην είναι κι' ό Μενιέ άνάμεσα σ' αυτούς;» σκέφτηκε ό Μπρικό. Κι' άμέσως βρήκε εκείνο πού προσπαθούσε να σκεφθή τόσες μέρες. «Ηξερε τώρα με τί πρόφασι θά παρουσιαζόταν στην Τζέννη. Και δέν ήταν κι' άνάγκη να περιμένι και πολύ, γιατί τώρα δέν άργούσε να βραδυάση.

«Όταν έφθασε μπρός στο σπίτι τού ναυπηγού, πού γνώριζε πολύ καλά, έριξε γύρω του μία γρήγορη ματιά και μετά, άποφασιστικά, πέρασε ένα μικρό διάδρομο, και με βήματα σιγανά άνέβηκε τις σκάλες πού κατέληγαν σε δυό πόρτες. Στη μία άπ' αυτές ήταν μία γυάλινη ταμπελίτσα με την έπιγραφή:

«Κυρία ΛΑΡΝΤΙΓΚ».

«Στην άλλη λοιπόν πόρτα πρέπει να χτυπήσω» σκέφθηκε ό παλαισιόπλης. Τέντωσε τ' αυτί του για μία στιγμή και καθώς δέν άκουσε τίποτε, έπιασε τά γερούλια της πόρτας κι' έτοιμά»

στηκε να χτυπήσει...

Ο ΜΠΡΙΚΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙ

«Όταν ή Τζέννη είδε τόν Ζακόμπ και την Μπέρθα Μενιέ να έτοιμάζονται για τó πανηγύρι τού ναυπηγείου, μ' όλο πού τó ήξερε από μέρες αυτό, ένοιωσε κάτι να σφίγγη την καρδιά της, και δυσκολεύθηκε πολύ να κρύψη την συγκίνησί της όταν, άγκαλιάζοντάς την ό «πατέρας» της, της είπ» χαϊδευτικά:

— Έλπίζω, μαμαζέλ Τζέννη, πώς θάμιαστε φρόνιμα κορίτσια, τώρα μάλιστα πού έγινες και νοικοκυρά.

Κι' όταν ή Μπέρθα έσκυψε με στοργή και την φίλησε στα μάγουλά της, τó μικρό κορίτσι τύλιξε με λαιμή χτύρα τά χέρια του γύρω άπ' τó λαιμό της «μητέρας» του, σαν νόθελε να την κρατήσει κοντά της.

Όυτε ό Ζακόμπ όμως ούτε ή γυναίκα του πρόσεξαν περισσότερο την συγκίνησι της μικρούλας, ίσως για να μην την αϋξήσουν, και τράβηξαν προς την πόρτα, πού άμέσως ή Τζέννη έκλεισε πίσω τους. Μετά έτρεξε στο παράθυρο και παρακολούθησε, τά δυό εκείνα άτομα πού λάτρευε, ώσπου χάθηκαν άπ' τά μάτια της στην πρώτη στροφή τού δρόμου. Στάθηκε λίγες στιγμές, ακόμα ακίνητη μπρός στο άνοιχτό παράθυρο και μετά πήγε και κάθισε μελαγχολική μπρός στο τραπέζι πού πριν λίγες στιγμές είχε αφήσει τó κέντημά της.

«Άδικα όμως δοκίμασε να έργασθώ. Τό χέρι της όκνιμε, και τó θελόνη πού άλλως να μεταχειριζόταν με τόση έπιδεξιότητα θαρρείς κι' ανιόταν να την εξυπηρετήση τώρα. Κι' έτσι ή άπασχόλησι αυτή πού ήταν γι' αυτήν ή καθημερινή της ευχαρίστησι, σήμερα της ανιόταν θαρρείς και πολλές φορές άναγκάστηκε να την διακόψη, μονολογώντας:

— Μά τί έχω λοιπόν σήμερα!

Κάτι τó ψυχρό ένοιωσε να κυλά στις φλέβες της και σκεπτική προσπαθούσε να παλαίψη στο συναίσθημα της άκεφιάς και κακοδιαθεσίας πού ποτέ της ως τώρα δέν είχε νοιώσει. Δοκίμασε να τραγουδήση μ' ή φωνή της έσβυσε στα χείλη της και τó τραγούδι της κοβόταν στη μέση.

Τότε, μη μπορώντας πιά να διώξη με κανένα τρόπο τó θάρος πού ένοιώθε στην ψυχή της, παραδόθηκε σ' ένα σωρό σκέψεις πού ή μία διαδεχόταν την άλλη.

«Άρχισε να νυχτώνη κι' άπορροφημένη στις σκέψεις της όπως ήταν δέν είχε άνάψει ακόμα την λαμπτήρα και σκέφτηκε να ρίξη εύλα τάκι.

Ξαφνικά χτυπήματα στην πόρτα την έκαμαν ν' άναπηδήση χαρούμενη.

— Άμέσως! άμέσως! φώναξε νοσταλγικά.

μίζοντας πώς ήταν ή κ. Λάρντιγκ που
θα γύρισε νωρίτερα απ' ό,τι τους είχε
πεί.

Πάνω στη βιασύνη της, για ν' α-
νοίξει την πόρτα, έσπρωξε με το πόδι
της το τραπέζι κι όταν έβρε τους
σύρτες στάθηκε σύζυλη, βλέποντας ξ-
ναν άγνωστο υποπόδι της.

— Ποιόν ζητάτε; Έκαμε κρύζοντας
την ταραχή της. Λάθος θα κάματε θέ-
βαια, κύριε...

— Δεν πιστεύω, αποκρίθηκε ο
Μπρικού, κάνοντας την φωνή του όσο
μπορούσε πιο γλυκειά. Έδω σεν κά-
ντε ο κ. Μενιέ;

— Μάλιστα!... Άλλά, κατέβασε
την φωνή της ή Τζέννη, ο μπαμπάς
μου... ή ή μαμά μου... δεν είν' έδω!..

— Τό ξέρω, απάντησε με θλιβερό ύ-
φος ο παλαιοπάλης, και προσέθεσε:

— Και γι' αυτό ακριβώς ήλθα παι-
δί μου.

Και χωρίς να περιμένη να τον
προσκαλέσουν, μπήκε στο δωμάτιο,
κλείνοντας πίσω του την πόρτα που
τό κορίτσι είχε αφήσει μισάνοικτη.

“Ερρι- για ματιά γύρω του κι α-
μέσως είπε:

— “Έστείτε, μικρούλα μου, ή μα-
μά σου...”

— Για ποιά λόγο; Κύριε.

— Για να σε φωνάξω... για να σε
πάω κοντά της...

— “Εμένα;... Μά... μά είναι αδύνα-
το, κύριε!

— Δυστυχώς, παιδί μου, είναι α-
ληθέστατο κα... πρέπει να γίνει κά-
τι δυνατό.

— Δυστυχώς, είπατε; Τι έπαθε λοι-
πόν ο...

Δεν είχε πιά την δύναμη ν' όποτε-
λειώση την ερώτησή της... “Ο Μπρικού
της έπιασε τα χέρια και συνέχισε με
θλιβερό πάντα ύφος:

— “Ένα δυστύχημα συνέβη εκεί
που έβρισχαν το καράβι στην θάλασ-
σα... ο μπαμπάς του πληγώθηκε... κι
έπληρώθηκε θραεία... τον πήγαν αμέ-
σως στο νοσοκομείο... “Ω! δεν είναι
θέβαια και τόσο απελπιστική ή κα-
τάστασή του, μικρούλα μου, μόνο
που ή μαμά σου, που στεκόταν εκεί
κοντά με την γυναίκα μου, με παρε-
κάλεσε νάρθω να σε πάρω καί να
σε πάω κοντά της, γιατί... ο μπαμ-
πάς σου θέλει να σε ιδή... αμέσως!

— Πάμε, πάμε... αμέσως, κύριε, σάς
άκολουθώ.

“Ερριξε διαστικά το σάλι στους ώ-
μους της και δεν ξέχασε να κλείση
και το άνοιχτό παράθυρο ψιθυρίζον-
τας μέσ' τους λυγμούς της:

— “Ω! Θεέ μου!... Τόν καϊμένο τον
μπαμπά!...

“Έτρεμε τόσο πολύ, που θά προκα-
λούσε τον οίκτο κάθε άλλου έκτός
από τον αβλιον εκείνον Μπρικού που
διψούσε για χρήμα...

— Είμαι, έτοιμη, κύριε, είπε σκου-
πίζοντας τα δάκρυά της.

Κλείνοντας πίσω της την πόρτα,
για να μην πέση από την ταραχή της
ή δύστυχη μικρούλα, αναγκάστηκε να
δεχθή το μπάτσο του, που πρόθυμα
της προσέφερε ο Μπρικού, ενώ τα
πληγμένα του μάτια έλαμπαν από χα-
ρά... Νόμιζε ο άβλιος πώς πήρε κιό-
λας στα χέρια του τον θησαυρό που
ζητούσε...

— Πού πηγαίνουμε, κύριε, ρώτησε
όστερ' από λίγο ή Τζέννη διαστικά,
βλέποντας, ότι ο συνοδός της δεν α-
κολουθούσε τον δρόμο που οδηγούσε
στο ναυπηγείο.

— Παίρνω τον συντομώτερο δρόμο,
παιδί μου, για να φτάσουμε το γρη-
γορώτερο στο νοσοκομείο όπου, ό-
πως σου είπα, βρίσκεται ο μπαμπάς
σου.

Μή ξέροντας ή Τζέννη πού άκρι-
βώς θρισκόταν το νοσοκομείο αυτό,
εγκαταλείφθηκε από εκείνη την στιγ-
μή στη λύπη της και άφησε χωρίς δι-
σταγμούς, στον καλοκάγαθο, όπως
της φαινόταν, εκείνον άνθρωπο, να
την οδηγεί χωρίς να προσέξει καθό-
λου ότι οι δρόμοι που πέρνουσαν τώ-
ρα ήταν γεδών έρημικοί και τα σπι-
τιά γινόνταν δλοένα και πιο κα-
κοφτιαγμένα και σπάνια, κτισμένα
κατά άραία διασχήματα μέσα στα χω-
ράφια.

“Ο παλαιοπάλης δεν μιλούσε καθό-
λου. Βιαζόταν ν' άπομακρυνθή από
την πόλη, άφοι πήρε προγουμένως
όλα του τα μέτρα, για να φτάση στο
Παρίσι όσο μπορούσε γρηγορώτερα,
σε τρόπο ώστε να ξεφανίση κάθε
καταδιώξουν.

Σκεπτόταν όλομα ότι δεν έπρεπε
να σταματήσει σε κανένα πανδοχείο
που θα συναντούσε στο δρόμο του,
πριν έξασθελίση, όπως μπορούσε, την
σιωπή εκείνης που άπηγαν.

Ξαφνικά όμως ή Τζέννη συνήλθε
απ' την νάρκη που την έριξε ή λύπη
της, όταν έμαθε το δυστύχημα του
μπαμπά της.

— Μά έμεις, κύριε, είμαστε στην
έξοχή, φώναξε, σταματώντας άπότο-
μα.

“Ο Μπρικού αντί γι' απάντησι, έ-
σφιξε περισσότερο το χέρι του μικρού
κοριτσιού και εξακολούθησε τον δρό-
μο του, σέρνοντας μαζί του το άθωο
του θύμα που κατελήφθηκε και πάλιν
από τρόμο.

Λίγα λεπτά άκόμα και τα σκοτά-
δια της νύχτας ή άπλώνονταν πιά
πάνω στην πεδιάδα, όποτε φυσικά ο
Μπρικού δεν θάταν αναγκασμένος να
φέρνεται και τόσο επιφυλακτικά στο
άνυπεράσπιστο και δύστυχο κορίτσι.
Φάνει μόνο νάπαρνε όλες τις προφυ-
λάξεις για κάθε τυχαία σύμπτωσι που
θα μάταίωνα, τυχόν, το σχέδιό του.

Και με τις σκέψεις αυτές εγκατέ-
λειψε πιά τον δημόσιο δρόμο και
τράβηξε μέσα στα μονοπάτια.

Για πρώτη τότε φορά ή Τζέννη αν-
τέταξε μικρή αντίστασι.

— Γιατί πηγαίνετε απ' έδω; ρώ-
τησε.

— Γιατί έτσι πρέπει, συντεμύεται
ο δρόμος μας.

— Μά πού πηγαίνουμε λοιπόν, κύ-
ριε; Περπατούμε τόση ώρα κι' άκόμα
δεν φτάσαμε. Δεν είναι ποτέ δυνατόν
να πήγαν τον πληγωμένο πατέρα μου
τόσο μακριά... είν' αδύνατο!...

— “Ελα, έλα, δεν έχουμε καιρό να
χάνουμε, γιατί έχει νυχτώσει. Περ-
πάτα, λοιπόν, λιγάκι γρήγορα αν δεν
θέλεις να φτάσωμε πριν νυχτώση για
καλά.

Θέλοντας ν' αναγκάση την Τζέννη
να τρέξη περισσότερο, ενώ αυτή ή-
θελε τώρα να σταματήσει, έσφιγγε
όλοένα περισσότερο το μικρό μπρά-
τσο της, ενώ το πρόσώπό του έπαρνε
μιά κτηνώδεια όψη. Καθώς έσερνε
σχεδόν, έτσι το θύμα του, το φάνη-
κε πώς κάποιο μακρινό κύλισμα
τροχών έφτανε στ' αυτιά του, και τό-
τε σκέφθηκε ότι αν πέρμεινε να πε-
ράση τ' άμάξι από κοντά του, άφοι
δεν είχε άπομακρυνθή και πολύ από
τον δημόσιο δρόμο, δεν ήταν καθό-
λου άπίθανον, αυτή που τράβιζε μα-

ζί του και πού έδειχνε τώρα, πώς κά-
ποια μικρή όποια γεννίδωταν μέσα
της, να τον έφερνε σε δύσκολη θέσι,
καλώντας σε βοήθεια.

“Εγκαταλείποντας λοιπόν κάθε έ-
πιφύλαξι, και σφίγγοντας θανάουσα
το μπράτσο της μικρής που έτρεμε
συγκορμη από τον φόβο, την άναγ-
κασε δια της βίας πιά να έπιταχύνι
το θήμα της.

Κατατρομαγμένη ή Τζέννη ίκέτευε
σχεδόν τώρα τον άνθρωπο που τόσο
άπότομα άλλαξε τόνο και συμπεριφο-
ρά. Και ξαφνικά, μέσ' απ' το ταραγ-
μένο μυαλό της, πέρασε ή σκέψις,
ότι έκαμε ασυνχώρητη άπερισκεψία
άκολουθώντας, νυχτα σχεδόν, έναν
άγνωστο. “Ενα σωρό υποθέσεις τριγύ-
ριζαν στο κεφάλι της και άρχισε πιά
να υποπτεύεται πώς ο άνθρωπος έ-
κείνος την είχε γελήσει, λέγοντάς της
πώς ο πατέρας της ήταν πληγωμένος
και για να μεταχειρισθι το ψέμα αυ-
τό δεν έσήμαινε τίποτ' άλλο, θέβαια,
παρά ότι το έκαμε με σκοπούς έγ-
κληματικούς.

Τότε όμως, τί έπρόκειτο να της
συμβή!... Τι σκοπούς μπορεί να είχε
αυτός ο άνθρωπος που άπέφευγε ν'
άκολουθήη τον δημόσιο δρόμο; Και
μή μπορώντας να δώση μια λογική
απάντησι στις σκέψεις της αυτές, ά-
φηνε την φαντασία της να τρέχη στα
μέλλοντα να της συμβούν. “Εβλεπε
τόν εαυτό της άνήμπορο για κάθε
αντίστασι, στα χέρια του άνώστου έ-
κείνου, να της επιβάλι κάθε μαρτύ-
ριο, πιάς ξέρει όμως για ποιούς σκο-
πούς.

Ταράχτηκε ούσσωμη στις σκέψεις
της αυτές και μη βλέποντας με πιο
τρόπο θά μπορούσε να ξεφύγι από
τον άνθρωπο που την έσερνε με βία
μέσα στα χωράφια, κατέφυγε στο
μόνο μέσο που διαθέτουν τα παιδιά:!
“Αρχισε να κλαίη και προσπάθησε να
τον συγκινήση, δίνοντας στη γλυκειά
φωνή της έναν από τους τόνους εκεί-
νους που πηγαίνουν κατ' εύθειαν στην
ανθρώπινη καρδιά.

— “Αχ! καλέ μου κύριε, ίκέτευε
δακρυσμένη, πηγαίνετέ με πάλι στο
σπίτι μου!... Τι θά πη ο μπαμπάς μου
όταν δεν θά με βρη στο σπίτι; Κύ-
ριε, σάς παρακαλώ, άς γυρίσωμε πί-
σω... Φοβάμαι... φοβάμαι, κύριε...
Και όμως δεν μπορώ να πιστεψω πώς
θέλετε να μου κάμετε κακό!

Και το άθωο πλάσμα έκαμε να ρι-
χτή στα πόδια του ανθρώπου, που ά-
συγκίνητος και με πρόσωπο άγριεμέ-
νο, τραβούσε αδιάφορος τον δρόμο
του όλοένα και πιο διαστικά. Βλέ-
ποντας δέ το δυστύχο θύμα του να ή
θέλη να συμβαδίξη μαζί του, το άρ-
πάξε θανάουσα στα δυό του χέρια,
τώρριξε σά φορτίο στον ώμο του και,
κόβοντας δρόμο, άρχισε ν' άπομακρύ-
νεται απ' τον δημόσιο δρόμο, τρέχον-
τας μέσ' τους άγρούς.

“Ηταν καιρός γι' αυτόν, γιατί το κύ-
λισμα των τροχών του άμαξιού που
έρχόταν προς το μέρος τους, άκούό-
ταν τώρα πιο καθαρά...

Ριχμένο στον ώμο του το δυστύχο
θύμα του, μόλις κατάρθωνε ν' άφή-
νη πού και πού ύπόκωφες οίλωγές
που έκαμαν τον άπαγωγέα του να
δρίξη σαν αϊρετικός.

Και θέλοντας να σκεπάση και τις
φωνήες αυτές, που μπορούσαν να
προκαλέσουν την προσοχή κάποιου
διαβόλου, έβγαλε άπότομα την πλα-
τεία ταλάμη του στο στόμα της μι-
κρής.

Νομίζοντας ή Τζέννη, πάνω στον

τρόμο και ταραχή της, πώς ή χειρό-
νομία του αυτή, άπειλούσε πιά την
ίδια τη ζωή της, κατέβαλε μια υπε-
ράνθρωπη προσπάθεια, πού διδει το
αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως σε
στιγμή υπέρβολικής άπελπισίας, κι'
άφησε μια τρομερή σπαρακτική φωνή
απ' εκείνης που άφήνει το έτοιμο να
υποκύπη θύμα...

Στην άπελπιστική εκείνη έκκλησί
της, ένα έπιφώνημα εκπλήξεως άκού-
στηκε από τον δημόσιο δρόμο, και
κατάληκτες και προμαγμένως μαζί
ο παλαιοπάλης, γυρίζοντας πίσω το
κεφάλι του είδε ένα φως που προχω-
ρούσε, ενώ συγχρόνως, μαζί με το
κύλισμα των τροχών, άκούόταν καθα-
ρά και το ποδοβολητό άλόγων.

Στάθηκε κίπως διαστικά και ή
Τζέννη πού διέκρινε και αυτή το φως
φώναξε διπλάσιάζοντας την άπελπι-
στική φωνή της:

— Βοήθεια, δολοφόνοι, βοήθεια!

Δειλός ο Μπρικού, σαν όλους τους
κακοποιούς πού δεν έχουν την ψυχραι-
μία τ' επαγγελματίου εγκληματίου,
στο άκουσμα της κατηγορίας πού έ-
ξεστόμισε το θύμα του, στάθηκε έν-
τρομος, μη ξέροντας πιά τί έπρεπε
να κάμη.

— Κουράγιο λίγες στιγμές!... “Ο-
που νάναι έφτασα! άκούστηκε κοντά
της τώρα μια δυνατή άντρική φωνή,
ενώ ή άμαξα προχωρούσε όλο και πιο
γρήγα.

Βλέποντας ο Μπρικού, ότι φορτω-
μένος καθώς ήταν δεν θά μπορούσε
να ξεφύγι από εκείνους που άσφαλως
θα τρέχαν πίσω του, δεν άργησε να
πάρη έλλη άπόφασι.

— Στην πίστι μου, τόσο το χειρό-
τερο, είπε. “Ο κύριος Γκοντράν άς άρ-
κεσθι μονάχα σ' αυτό.

Κι' άφήνοντας κατά γής το τρο-

μαγμένο κορίτσι, άρπαξε διαστικά
απ' το λαμό του την μικρή άλυσι-
δα που κατέληγε στο άσημένο μεν-
ταγιόν, και, χωρίς πιά ν' άνησυχήση
για κείνη που εγκατέλειπε, χάθηκε
σαν άστραπή στο σκοτάδι.

ΑΠ' ΤΗΝ ΣΚΥΛΛΑ ΣΤΗΝ ΧΑΡΥΒΔΙ

Λίγες στιγμές άγονότερα το άμάξι
σταμάτησε στον δημόσιο δρόμο, ά-
κριβώς άπέναντι στο μέρος που θρι-
σκόταν ή Τζέννη και ή μικρή πού σαν
από θαύμα άνέκτησε την λευτεριά
της, κινήθηκε γρήγορα προς αυτό.
Δεν πρόφταε όμως να κάμη πολλά
θήματα και ξαντλημένη από τον μα-
κρή δρόμο πού έκαμε τόσες ώρες τώ-
ρα, την άγωνία, την ταραχή και συγ-
κίνησι, έπεσε χάμω άναίσθητη.

“Οδηγούμενος απ' τις οίλωγές της,
ο άνθρωπος πού έτρεξε να την βοη-
θήη, δεν άργησε να την ανακαλύψη
μέσα στα χόρτα. Μ' ένα πήδημα θρέ-
θηκε κοντά της και έσκυψε από πά-
νω της.

— Μωώω...ρέ! αυτό είναι σωστό
άγγελόυδι, τραβίσε σαν μεθυσμένος
και άνεσήκωσε το δυστύχο κορίτσι
που με τα χέρια συμπλεγμένα, ψιθύρι-
ζε λόγια εύγλωσσώνης, πού έδγαί-
ναν από την καρδιά της.

— Καλά, καλά, έκαμε ο άνθρωπος,
αυτά ιά λέμε άργότερα, όταν θά μπο-
ρέσης να μ' ήλθης, χωρίς να τρέμης.
Τότε θά μάς διηγηθής την ιστορία
σου. “Εκείνο πού θιάζει περισσότερο
τώρα είναι νάρθης στο σπίτι μας.

Κι' αυτό πού ο άγνωστος ώνόμασε
«σπίτι μας», ήταν μια απ' τις μεγάλες
έκείνες παλινάμαξες των πλανόδιων
άγύρτηδων και θαυματοποιών, μέσα
στις όποιες, άντρες, γυναίκες, παιδιά
και κάποτε και ζώα, ζούν άνάκατα

στον πιο άηδέτερο αυγρωτισμό.

“Όταν, κρατώντας πάντοτε απ' το
χέρι την Τζέννη, ο σωτήρας της, έ-
φτασε άρκετά κοντά στο «σπίτι» του,
φώναξε δυνατά:

— Αί! φίλենάδα, έλα να δής το
κελεπούρι που σου φέρνω!

— Τι είν' αυτό το κελεπούρι;
ρώτησε μια θρανή φωνή, φωνή μέ-
γαιρας, τραχεία κι' άποχαυνωμένη.

— “Ένα μυεϊάφικο, να πάδ' ή όρ-
γή, απάντησε ο θαυματοποιός με
καγχασμό.

Και καθώς φαίνεται μόλις και πρό-
λαβα να μη το στραγγαλίσουν. Νά,
δές το και σ' αυτό με τα μάτια σου.

“Εφερε την Τζέννη κατ' απ' το φα-
νάρι που άμαξιού του και έδειξε με
το δάχτυλο στην γυναίκα του. Τα
κόκκινα ίχνη πού είχαν αφήσει στο
λαμό της Τζέννης τα δάχτυλα του
Μπρικού.

— Καλά, καλά, έμυκτήρισε ή μέ-
γαιρα. “Ανέβα τώρα άπάνω μαζί του,
γιατί δεν έχουμε και πολύ καιρό για
χάσιμο, πρέπει να φτάσουμε πριν νυ-
χτώση.

“Η Τζέννη θρισκόταν τώρα στην κα-
τάστασι εκείνη πού δημιουργεί ή ανα-
πόφευκτη αντίδοσις του φόβου και
του νευρικού υπερερεθισμού. Και άνι-
κανη για κάθε αντίστασι, άκόμα και
για να προφέρη λέξι διαμαρτυρίας,
άφησε να την χώσουν μέσα στην άμα-
ξα και έμεινε άκίνητη στην θέσι πού
την έβαλαν. Και σαν να μην είχε συ-
ναίσθησι των όσων συνέβαιναν γύρω
της, ούτε την μέγαιρα όταν διέταξε
τον σύζυγό της να ξεκινήση άκουσε,
ούτε ότι ή θραεία άμαξα άρχισε κιό-
λας να κυλάη κατάλαδω...

Φαινόταν σαν ένα σύννεφο να πέ-
ρασε απ' τα μάτια της, ενώ συγχρό-
νως το πνεύμα της ναρκωνόταν. Και
δεν θγήκε από την νάρκη της αυτή,
παρά ύστερα από πολλήν ώρα, όταν
είχε πιά νυκτώσει για καλά.

Τ' άμάξι εξακολουθούσε να κυλιέ-
ται θραεία πάνω στον δημόσιο δρό-
μο...

ΤΟ ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ ΕΠΑΝΩ
ΣΤ' ΑΛΛΟ

“Όταν ο Μπρικού, ψάχνοντας να βρη
τρόπο άπαγωγής της Τζέννης, σοφίστη-
κε την ιστορία πού διηγήθηκε, ή
τύχη θέλησε να μην ήταν ψέματα τα ό-
σα της είχε πη για τον πατέρα της.

Πράγματι ή καθέλκυσις του πλοίου
στην κατάσταση του όποιου ο Μενιέ
είχε έπιστατήσει ή διευθύνει ως άρ-
χιεργάτης, άπέτυχε σε κάποιο σημείο
και ο πατέρας της Τζέννης έκτός του
ότι τραυματίστηκε θραεία στο κεφά-
λι, ή δεξιά του γάμπα έσπασε σχε-
δόν και γενικά όλο του το σώμα μω-
λωπίστηκε σε διάφορα μέρη.

Τόν σήκωσαν άναίσθητο και τον μετέ-
φεραν άμέσως στο νοσοκομείο, ενώ έ-
κείνοι πού τον συνώδευσαν γυρίζαν πί-
σω με την πεποίθησι ότι ο Μενιέ δεν θά
ξανασηκωνόταν πιά.

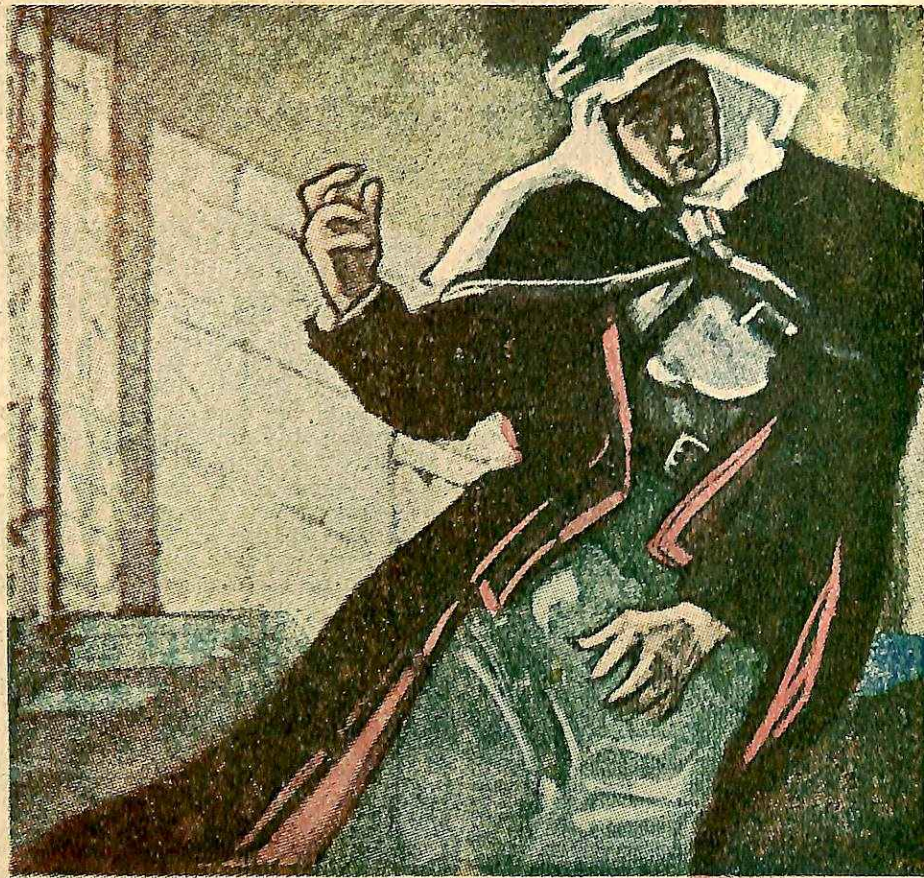
Με τίποτε δεν μπορεί να περιγράψη
κανείς τώρα την άπελπισία της Μπέρ-
θας Μενιέ όταν ο γιατρός της είπε ότι
το μόνο πού είχε να κάνει ήταν να έπι-
στρέψη σπίτι της και να περιμένη με ύ-
πομονή το άποτέλεσμα των ιατρικών
βοηθειών πού θά παρείχαν στον άντρα
της.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Έρωτική έξομολόγησης

Π ρ ο σ ω π α :
Παυσανίας, πλανόδιος παγω-
πατζής.
Λιντίνα, ή ώραία της συνου-
κίας.
Τερέζα.
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ: Παγωτά! Κρέμα!
Βανίλια! Σοκολάτα! Πεπόνι!
ΤΕΡΕΖΑ: Δός μου ένα παγωτό
των πενήντα λεπτών.
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ: Παγωμένο; 'Υπό
τὸ μηδέν;
ΤΕΡΕΖΑ (μὲ νάξι): Μοῦ εἶπε ἡ
Λιντίνα πὼς δὲν θὰ ξαναπάρῃ παγω-
τὸ ἀπὸ σένα.
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (σαστισμένος): Για-
τί; Πότε σοὺ τὸ εἶπε;
ΤΕΡΕΖΑ (τρώγοντας τὸ παγωτό
της): «Μοῦ δίνει παγωτά πὺ λυώ-
νουν ἀμέσως πρὶν τὰ θάλω στὸ στό-
μα μου... Ἐκλαψα πολὺ γι' αὐτό».
«Ἐτσι πὺ εἶπε.
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ: «Ἀχ, Τερέζα, θέ-
λεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ τρελλαθῶ; Μὰ
ἐγὼ εἶμ' ἑτοιμὸς νὰ τῆς χαρίσω ὁλό-
κληρὸ τὸ καρροτσάκι μου! Τερέζα,
πάρε αὐτὸ τὸ παγωτό πὺ εἶναι
σκληρὸ σὰν τὴν πέτρα καὶ πῆγα νὰ
νὰ τὸ δώσῃς τῆς Λιντίνας, χωρὶς λε-
πτά.
ΤΕΡΕΖΑ: Πολὺ καλὰ, τῆς τὸ πη-
γαίνω. (Φεύγει τρώγοντας τὸ παγω-
τό της).
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (μόνος): Αὐτὸ δὲν
τὸ περιμένει!... Κ' ἤθελα νὰ τῆς προ-
τείνω γάμο... Ἐχὼ μερικὰ χρήματα,
εἶμαι ἐπαγγελματίας κι' ἔχω χρυσὴ
καρδιά!...
ΤΕΡΕΖΑ (ἀπὸ τὴ γωνιά τοῦ δρό-
μου): Παυσανία! Ἐρχεται ἡ Λιντί-
να νὰ σ' εὐχαριστήσῃ.
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ: Τὴν περιμένω!
(Σκύβει στὰ δοχεῖα μὲ τὰ παγωτά,
γὰ νὰ δῇ τί ἐμπόρευμα θὰ δείξῃ στὴ
Λιντίνα).
ΛΙΝΤΙΝΑ: Λοιπὸν, Παυσανία; Τί
ἱστορία εἶν' αὐτή; Ἡ Τερέζα μοῦ ἔ-
φερε ἕνα θαυμάσιο παγωτό. Κι' ὅταν
ἔρχομαι ἐγὼ ν' ἀγοράσω, ἐνῶ φαί-
νεται ὥραίο καὶ σκληρὸ, μόλις κάνω
δύο θήματα, ἀμέσως λιώνει!
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ: «Ἄς δοκιμάσωμε.
Νά, παίρνω ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ δο-
χείου ὅπου τὸ παγωτό εἶναι πολὺ-πο-
λὺ σκληρὸ. Πάρε, Λιντίνα. Μ' ὅλη μου
τὴν καρδιά μέσα. (Δίνει τὸ παγωτό
στὴ Λιντίνα, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως
ἀρχίζει νὰ λυώνει).
ΛΙΝΤΙΝΑ. Ἐλύωσε κιόλας!
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (τὴν κυττάζει κα-
λὰ-καλὰ. Ὑστερὰ τοῦ ἔρχεται κάποια
ἰδέα στὸ νοῦ. Φωνάζει): Κατάλαβα,
Λιντίνα! Τώρα τὸ κατάλαβα! Ἀπὸ
τὴ φλογερὴ μου ἀγάπη γιὰ σένα,
λύνει τὸ παγωτό μου! Τώρα ἐγὼ
πὼς μέσα σὲ κάθε παγωτό μου πὺ
παίρνεις ὑπάρχει ἡ φλογισμένη μου
ἀπὸ ἔρωτα καρδιά. Ἐλα πὺ κον-
τὰ μου, χρυσὴ μου! (Τὴν ἀρπάζει,
τὴν φιλά καὶ γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, τῆς
γεμίζει τὸ στόμα μὲ μιά μπουκιά πα-
γωτό). Δὲν εἶναι σπουδαῖο; Μὲ θέ-
λεις γι' ἄνδρα σου; Μὲ θέλεις;
ΛΙΝΤΙΝΑ (χαμογελῶντας γυγνευ-
τικὰ): Ναί...
ΚΑΣΤΩΡ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

ΣΤΑ 1517, ὅταν ὁ σουλτᾶνος Σε-
λήμ ἔγινε ἀπόλυτος κύριος τῆς
Αἰγύπτου, ὕστερα ἀπὸ μιά μεγά-
λη μάχη, πὺ ἔδωσε μὲ τοὺς Μαμελού-
κους, πολὺ λίγες ἐπαρχίες ἀπέμειναν
ἀνεξάρτητες. Μιά λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς
κι' ἡ καλύτερη ἴσως σὲ φυσικὲς ὁμο-
φιές καὶ ὥραία τζαμιά ἦταν καὶ τὸ Χο-
σεῖρ.
Σεῖχος τοῦ Χοσεῖρ ἦταν τότε ὁ
Μουλά Χουσεῖν, ἕνας Ἄραψ φύλαρ-
χος, πὺ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ ὑπὴ-
κοοὶ του γιὰ τὴν σοφία καὶ τὴν κα-
λὴσύνη του. Ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα
χρόνια ὁ Χουσεῖν κυβερνοῦσε τὸν τό-
πο καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ποτὲ δὲν
ἦρθε σὲ ρῆξι μὲ τὶς γειτονικὲς ἐπαρ-
χίες. Οἱ κάτοικοι τοῦ Χοσεῖρ ζοῦσαν
εὐτυχισμένοι καὶ ἡσυχὴ χωρὶς νὰ
φοβοῦνται οὔτε τὶς ἀδικίες αἰμοτοχυ-
σίες, ἀφοῦ ὁ ἀρχοντὰς τοὺς ἦταν ὁ
πὺ εἰρηνικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου,
μὰ οὔτε καὶ τὴν πείνα, ἀφοῦ ὁ Μου-
λά Χουσεῖν ἔχει κρυμμένους σὲ μιά
τοποθεσία, πὺ τὴν ἤξεραν μονάχα ἕ-
ξη σκλάβοι του, τόσοι θησαυροὺς, ὅ-
σοι θὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ κάμουν
πλούσιους ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους.
Ὡστόσο, ὁ σεῖχος Μουλά Χουσεῖν,
ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ προτι-
μοῦσε τὴν εὐνοουμένην τοῦ Κικαέ, ἕνα
ξωτικὸ λουλούδι τῆς ὁσέως, μιά γυ-
ναῖκα μὲ μαλλιά κατὰμαυρα πὺ τῆς
ἐσκέπαζαν τοὺς ὤμους ὅταν τάλωνε,
μὲ χεῖλῃ κερασένια, μὲ φιλιτισένια ἐ-
πιδερμίδα καὶ μὲ ἀνάνθη πὺ μυσ-
βόλα καὶ ἀπὸ τὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχάν.
Ὁ Μουλά δὲν ἔχει ἔγνοιες στὸ κε-
φάλι του. Ἦταν ὅμως θέβαιος πὺς
κι' ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ κι' ἂν τὸν
ἔβρισκε, δὲν θὰ ἔπαυε νὰ εὐχαριστῇ
τὸν Ἀλλάχ καὶ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ
τον εὐτυχισμένο, ἀρκεῖ νὰ εἶχε κοντὰ
του τὴν ἀγαπημένην τοῦ Κικαέ, τὴν
γυναῖκα πὺ τὴν εἶχαν ἐξυμνήσει γιὰ
τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴ μεγάλη καρ-

διά της ὅλοι οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς.

★

Μὰ ἡ ἀκύμαντη εὐτυχία τοῦ Μουλά
Χουσεῖν δὲν ἐβάσταζε πολὺν καιρὸ ἀ-
κόμα. Μιά μέρα, ὁ ἀρπαγας καὶ σκλη-
ρόκαρδος Χαῖρ μπέης, ὁ Τοῦρκος δι-
οικητὴς τῆς Αἰγύπτου, ἀκούσε νὰ γί-
νεται λόγος γιὰ τοὺς θησαυροὺς πὺ
ἔχει κρυμμένους ὁ σεῖχος τοῦ Χοσεῖρ
σὲ μιά ἀγνωστὴ τοποθεσία, κι' ἔπει-
λε ἕναν ἀξιωματικὸ του γιὰ νὰ τοῦ πῇ
ὅτι ἔπρεπε, ἂν ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ του,
νὰ παραδῶσῃ ἀμέσως ὅλα τὰ πλούτη
του στὸν Σουλτᾶνο Σελήμ.
Ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὁ ἀπα-
σταλμένος τοῦ Χαῖρ μπέη, ἀφοῦ εἶδε
τὸν Μουλά Χουσεῖν, ξαναγύρισε στὸ
Κάιρο, στὸ παλάτι τοῦ διοικητοῦ.
—Τί ἀπάντησι μοῦ φέρνεις; τὸν ρώ-
τησε ὁ μπέης.
—Κακὰ καὶ μαῦρα μαντάτα, ἐφέν-
τη μου!, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικός.
Ὁ Μουλά Χουσεῖν μοῦ εἶπε ὅτι προτι-
μᾷ νὰ χάσῃ ἑκατὸ φορὲς τὴ ζωὴ του,
παρὰ νὰ μᾶς δώσῃ τοὺς θησαυροὺς
πὺ ἔχει κρυμμένους!... Ἐμαθα ὅμως,
μπέη μου...
—Τί ἔμαθες;
—Ὅτι ὁ σεῖχος ἔχει στὸ χαρέμι του
τὴν ὁμορφότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου!
Ἐνα τέτοιο οὐρρὶ ἔπρεπε νὰ βρίσκε-
ται στὸ χαρέμι τοῦ Πατισσάχ!
Ὁ Χαῖρ μπέης ἔμεινε λίγο σκεπτι-
κός...
Ὑστερὰ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκ-
στρατεύσῃ κατὰ τοῦ Μουλά Χουσεῖν,
γιὰ νὰ πάρῃ τοὺς θησαυροὺς του καὶ
τὴν Κικαέ, πὺ λογάριζε νὰ τὴν στεί-
λῃ δῶρο, στὸν Σελήμ, στὴν Πόλη...
Ὅταν τὰ τουρκικὰ στρατεύματα ἐ-
πολιόρκησαν τὸ Χοσεῖρ, βρῆκαν μιά
ἀπελπισμένη ἀντίστασι ἀπὸ τοὺς κα-
τοίκους του.
Καὶ ὁ ἴδιος ὁ σεῖχος ἔλαβε μέρος
στὴν ἀμυνα, ἐμψυχώνοντας μὲ τὴν πα-
ρουσία του τοὺς στρατιώτες του, πὺ

Ἡ Κικαέ τράβηξε τὸ μαχαίρι
ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ Μουλά.

προσπαθοῦσαν νὰ ἀποκρούσουν τοὺς
ἐχθρούς.
Στὴν δύσκολη αὐτὴ περίστασι, ἡ Κι-
καέ ἔδειξε ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς καρ-
διάς της.
Συνάδευε παντοῦ τὸν ἀγαπημένο
της, μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα καὶ
προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.
Καὶ, κάθε βράδυ, τὸν νανοῦριζε σὰν
μωρὸ παιδί, στὴν ἀγκαλιά της, γιὰ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τοὺς κοπούς καὶ
τὴν ἀγωνία τῆς ἡμέρας.
Μὰ οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολυάριθμοι,
καλὰ ὀπλισμένοι καὶ πολεμοῦσαν μὲ
πεῖσμα, ἀποφασισμένοι νὰ κατακτή-
σουν τὸ Χοσεῖρ, τὴν πόλι μὲ τοὺς ἀτί-
μητους θησαυροὺς!
Πέρασαν λίγες μέρες ἀκόμη. Κι' ὅ-
ταν σῶθηκαν ὅλα τὰ τρόφιμα στὴν
πολιορκημένη πόλι, ὅταν ὁ ἐχθρὸς
κατέστρεψε τὰ φρούρια, ὁ Μουλά
Χουσεῖν κατάλαβε ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε
πιά καμιά ἐλπίδα. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα
θάπεφτε τὸ Χοσεῖρ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ

καὶ ἄνδρὸ ἐτραύλισε ὁ σεῖχος.
—Τότε δῶσε μοῦ τὸ μαχαίρι σου νὰ
σκοτωθῶ μόνη μου!
Κι' ἡ Κικαέ τράβηξε τὸ μαχαίρι ἀπὸ
τὴ ζώνη τοῦ Μουλά καὶ πρὶν ὁ ἀγαπη-
μένος της προφτάσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ
τὸ βύθισε στὴν καρδιά της ὡς τὴ λα-
βή...
Ἐνα σπαραχτικὸ ξεφωνητὸ πόνου
βῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Μουλά Χου-
σεῖν.
Μὰ ἡ Κικαέ ἦταν πιά νεκρή...
Ὁ σεῖχος τὴν ἐάπλωσε στὸν ἑαυτὸν
τῆς φίλης γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χεί-
λη της, τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια, κι' ὅ-
στερὰ ὥρμησε ἔξω στὰν τρελλός, κρα-
νάζοντας:
—Θὰ μοῦ πληρώσουν ἀκριβὰ τὸ
θάνατό σου οἱ κακοῦργοι!...
Καὶ ὁ σεῖχος μάζεψε ἀμέσως τὰ λεί-
γα παλληκάρια πὺ τοῦ ἀπέμειναν καὶ
χύμηξε κατὰ πάνω στὸν ἐχθρὸ.
Μὰ —ἀλλοίμονο!— ὕστερα ἀπὸ μιά
ὥρα ὁ Μουλά Χουσεῖν ἦταν ἐκλωμέ-
νος νεκρός, μὲ τὸ σῶμα του τρυπημένο
ἀπὸ μαχαίριες, ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀ-
πὸ ἐχθρικά πτώματα πὺ ὁ ἴδιος τὰ
εἶχε δημιουργήσει γιὰ νὰ ἐκδιηθῇ
τὸν θάνατο τῆς ἀγαπημένης του Κι-
καέ.
Ἐτσι γάθηκαν γιὰ πάντα οἱ θησαυ-
ροὶ τοῦ Χοσεῖρ, γιὰ τὴν τὰ χεῖλη πὺ θὰ
μαρτυροῦσαν τὸν κρυφῶνα τους, τὰ
εἶχε παγώσει ὁ θάνατος...

Τόδαχτυλίδι Της Βασιλίσσης του Σαβᾶ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

—Μὰ τὴν ἅγιο πὺ ἀγαπᾶω, ἀπ' ὅλους! Νά το, μέσα στὴ φόδρα! Ἐλάτε, γιὰτρε, κρατήστε καλὰ τὰ ξύλα ν' ἀνάψωμε!

Ξαφνικά ἡ ρετινωδὴς ἄκρη τῶν πυρῶν πέταξε μιὰ δυνατὴ φλόγα κι' ἐφώτισε τὸ σκοτεινὸ γύρω. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς αὐτὸ, γιὰ μιὰ μόνη στιγμή, εἶδαμε ἕνα περιεργὸ ὅσο καὶ γοητευτικὸ θέαμα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξέχασα νὰ πῶ ὅτι στὸ κέντρον τοῦ ἀπέραντου αὐτοῦ σπηλαίου βρισκόταν ἕνα θυσιαστήριον καυμμένο ἀπὸ ἕναν μεγάλο μαῦρο μονόλιθο, στὰ πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἦταν λαξευμένο ἕνα μεγάλο μάτι ἀνθρώπινον. Στὴ βάσι τοῦ μονολίθου αὐτοῦ, πού ὑπεβάσταζαν τέσσερις σφίγγες λαξευμένες, ἔφθανε κανεὶς ἀνεβαίνοντας μερικὰ σκαλοπάτια, ἐπίσης ἀπὸ βράχο. Στὸ τελευταίον ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια αὐτὰ καθόταν ὁ "Ολίβερ "Ορμ μαζί με τὴν Μακίδα. Κάθονταν πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἂν θέλετε νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ὁ "Ορμ εἶχε ἀγκαλιάσει μετὰ τὸ μπράτσον τοῦ τὴν μέση τῆς Μακίδας, ἐνῶ τὸ κεφάλι τῆς Κόρης Βασιλέων ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο τοῦ κι' ἦταν φανερό πῶς ἦταν ἀποσχολημένοι νὰ τὴν φιλᾷ στὰ χεῖλη.

—Μεταβολὴ ἐπὶ δεξιᾷ, ψιθύρισε ὁ λοχίας μετὰ τὸν διαταγῆς, καὶ μετράτε τὰ δευτερόλεπτα!

Γυρίσαμε λίγο τὶς πλάτες κι' ἔπειτα βῆσαμε, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τοὺς προειδοποιήσωμε, ἀλλὰ γιὰτὶ μᾶς ἐπινυγε ὁ καπνὸς πού ἐβγαζαν οἱ πυρσοί—κι' ἔπειτα προχωρήσαμε καὶ κατὰ τύχην, πῆσαμε ἐπάνω στοὺς συντρόφους μας. "Ομολογῶ ὅτι ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ πῶ τίποτα, μὰ ὁ Κούϊκ δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν ψυχραιμίαν του.

—Χαιρόμαστε πὺ σὰς ξαναβλέπουμε, λοχαγέ μου, εἶπε σοβαρὰ στὸν "Ολίβερ. Φαίνεται πῶς ἡ Βασιλισσὰ ἔχει λιποθυμήσει μέσα σ' αὐτὴν τὴν ζέστη κι' εἶνε εὐτύχημα πὺ τὴν κρατήσατε στὴν ἀγκαλιά σας. Μπορεῖτε νὰ τὴν βοηθήσετε, ὡς ὅπου φθάσωμε στὴν ἐξοδο; Θὰ τὸ ἔκαμα ἐγὼ, ἀλλὰ χτύπησα τὸ πόδι μου.

Ὁ λοχαγὸς "Ορμ δὲν ἔδωσε καμιὰ ἀπάντησιν στὸν λοχία Κούϊκ, ἀλλὰ μᾶς ἔρριξε ἕνα ὑποπτό βλέμμα, ἐπάνω σπ' τὸ σῶμα τῆς Μακίδας, πὺ φαίνονταν πραγματικὰ λιποθυμισμένη. "Οταν προσεφέρθη νὰ τῆς παράσχω τὴν ἰατρικὴ μου βοήθειαν, συνήλθε αἰεσῶς καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι ἦταν καλὰ καὶ θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσῃ... στηριγμένη στὸ μπράτσον τοῦ "Ορμ.

—Εἶσαι κι' ἐγὼ καὶ, πρὶν ἀκόμη τε-

λειώσουν οἱ πυρσοί, εἶχαμε φθάσει στὸ στόμιον, ὅπου ἐφώτιζε ἡ λάμπα, ἡ τοποθετημένη ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς δείχνῃ τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἡ Μακίδα ἦταν, χωρὶς καμιὰ ἀμφιβολία, μιὰ πολὺ ὡραία γυναίκα, πὺ γοήτευε τόσο μετὰ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους τῆς, ὅσο καὶ μετὰ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τῆς. Ἐξ ἄλλου, ἡ κατάστασις στὴν ὁποίαν βρισκόταν δὲν μπορούσε νὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ τὸν οἰκτο οἰουδῆποτε ἀνθρώπου. Ἦταν τόσο ἀνυπεράσπιστη μέσα στὸ κοῦφισμα τοῦ σώματός της, τόσο μόνη μέσα σ' ἕνα ἔθνος ἀσημάντων ἀνθρώπων, πὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφὴν, κι' ἀναγκασμένη στὸ τέλος, ἀπὸ τὴ μοῖραν τῆς, νὰ παντρευθῇ ἐκείνον τὸν ἀπαίσιον γέροντα, τὸν πρίγκηπα "Ιωσία.

Ἦταν φῶς φανερό ὅτι ἡ νεαρὴ γυναίκα, συνηθισμένη νὰ ἔχῃ γύρω της μόνο τὰ πρόσωπα ἐκείνα, πὺ τὸ αὐλικὸ πρωτόκολλον τῆς ἐπέτρεπε, δὲν ἔργαζε νὰ συγκινηθῇ ἀπ' τὸν ὠραῖον ἐκείνον. Ἀγγυλὸν, πὺ εἶχε φθάσει στὴν Μοῦρ σ' ἀξιοθρήνητὴν κατάστασιν καὶ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε ἀναλάβει τὴν φροντίδα τῆς θεραπείας.

Ἀλλὰ πῶς θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία; Ἀργὰ ἡ γρήγορα τὸ μυστικὸ θὰ μαθαίνονταν, γιὰτὶ καὶ τώρα ἀκόμα οἱ εὐγενεῖς Ἀμπατί—ἂν μὴ καὶ κανεὶς νὰ τοὺς δονομάσῃ ἔτσι—καὶ εἰδικὰ ὁ "Ιωσίας, ἔχον ἀρχαίαν νὰ δείχνουν σημεῖα ζήλειαν καὶ θυμοῦ γιὰ τὴν εὐνοίαν πὺ ἔδειχνε ἡ Κυρία τοῦς σ' αὐτὸν τὸν ἕνο. Τώρα παρακολουθοῦσαν καὶ τοὺς δύο. Ἄν ἀνεκάλυπταν τὸν αἰσθηματικὸν τοῦς σύνδεσμον, τί θὰ συνέβαινε; Σύμφωνον μετὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀμπατί, ἦταν ἐγκλημα καθοσιώσεως πὺ τιμωριῶταν μετὰ θάνατον γιὰ ὁποιοδήποτε πὺ δὲν ἀνῆκε στὸν στενὸν κύκλον τῶν συγγενῶν, νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τοῦ ἐπὶ τὴν Κόρην τῶν Βασιλέων μ' αἰσθηματικὰς βλέψεις. Ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά ὁ "Ορμ εἶχε ὀρκισθῇ στοὺς νόμους τῶν Ἀμπατί καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν.

Χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ Μακίδα κι' ὁ "Ορμ εἶχαν ὑπογράψῃ τὴν θανατικὴν τοὺς καταδίκη ἐκεῖ μέσα στὸ ἀπέραντον σπήλαιον μετὰ τὸ φιλῆ ἐκείνον!

Τὸ πρόγευμα, τὸ ἄλλο πρωτὶ, ἦταν πολὺ πένθος. Καθένας μᾶς ἦταν βυ-

θισμένος στὶς δικές του σκέψεις. Δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει ὅταν ἦρθε ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς Μακίδας νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ μᾶς δεχόταν σὲ μισὴ ὥραν.

—Γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς, ὅσο καὶ γιὰ τὸ δικὸ μας, εἶπα στὸν "Ολίβερ, σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι προσεκτικὸς. Οἱ Ἀμπατί κατὰ μυστὴρ καὶ θὰ προσέχουν ἰσχυρὰ κινήσιν σου καὶ κάθε λόγον σου.

Τὴν ὠρισμένη ὥρα βρεθήκαμε στὴν αἴθουσαν τῶν ἀκροάσεων. "Οταν μπηγάμε, ὑποκλιθῆκαμε μπροστὰ στὴν Μακίδα, πὺ καθόταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ μερικὸν δικαστὰς καὶ ἀξιωματικούς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους βρισκόταν κι' ὁ "Ιωσίας.

—Φίλοι, εἶπε ἡ Μακίδα, σὰς φώναξα νὰ σὰς πῶ ὅτι σήμερον τὸ πρωτὶ, ἐνῶ ὁ Σαντράχ, ὁ προδότης, πῆγαινε στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ἐξήγησε ἀναβολὴ τῆς ποινῆς τοῦ λέγοντας ὅτι ἤξερε τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ σύντροφός σας πὺ τὸν λένε Μαῦρα Παράθυρα. Ὁ Σαντράχ εἶνε ἐδῶ.

"Οταν τὸν ὡδήγησαν δεμένο στὴν αἴθουσαν, ὁ Σαντράχ ἦταν τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ. Ἐπεισε μπουρμὸς στὰ πόδια τῆς Μακίδας, ἀλλὰ οἱ στρατιῶται πὺ τὸν συνώδευαν, τὸν σήκωσαν πάλιν στὰ πόδια τοῦ.

—Τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς, προδότη, πρὶν πεθάνῃς; ρώτησε ἡ Μακίδα. —Τὸ πρᾶγμα εἶνε μυστικόν, ὦ Μπαμποῦκι τοῦ Τριαντάφυλλου, εἶπεν ὁ Σαντράχ τρέμοντας. Μπορῶ νὰ μιλήσω μπροστὰ σὲ τόσο κόσμον;

—Οχι, εἶπε ἡ Μακίδα καὶ διάταξε ὅλους νὰ βγοῦν ἔξω.

"Οταν ὅλοι εἶχαν βγῇ, ὁ Σαντράχ μίλησε: —Ὁ Μαῦρα Παράθυρα βρίσκεται, διὰς ξέρομε, κι' ὅπως τὸ εἶπε κι' ὁ Σουλτάνος Μπορούμ, μέσα στὸ σῶμα τοῦ μεγάλου εἰδώλου. Μπορῶ νὰ σὰς δείξω ἕνα κρυφὸ μονοπάτι πὺ τελειώνει στὸ εἶδωλον, ἀπ' ὅπου μπορεῖ νὰ δραπέτευσῃ καὶ σωθῇ. Χαρίστε μου τὴ ζωὴ καὶ θὰ σὰς δείξω τὸ μονοπάτι.

—Δὲν φτάνει νὰ μᾶς δείξῃς μόνον τὸ μονοπάτι, σκύλε, εἶπε ψυχρὰ ἡ Μακίδα. Ἐοῦ πρέπει νὰ σώσῃς τὸν ἕνο, καὶ ἂν δὲν τὸν σώσῃς, θὰ πεθάνῃς. Κατανοεῖς;

—Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ, ὑποσχέθηκε ὁ Σαντράχ. Ὡστόσο θὰ σὰς δείξω τὸ μυστικὸ μονοπάτι, ἂν καὶ πρέπει νὰ πῶ πῶς εἶνε ἀπόκρημνον.

—Ἐκεῖ πὺ μπορεῖς νὰ περάσῃς ἐσὺ, μπορούμε κι' ἐμεῖς, ἀπήντησε ἡ Μακίδα. Πές μου τί πρέπει νὰ κάνωμε.

Ὁ Σαντράχ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ὁ πρίγκηψ ἔμωσε "Ιωσίας τὸν διέκοψε λέγοντας ὅτι δὲν ἦταν φρόνιμον καὶ σωστὸ γιὰ τὴν Κόρην Βασιλέων, ἕνα τόσο ἱερὸ πρόσωπον, νὰ ἀναλάβῃ μιὰ τέτοια περιπέτεια. Τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὰ καλὰ του λόγια.

—Ὡστόσο θὰ πάω, εἶπε ἡ Μακίδα, ὅχι γιὰ χάριν τοῦ κυρίου πὺ λέγεται Μαῦρα Παράθυρα, ὅσο γιὰ νὰ μάθω τὸ μυστικὸ μονοπάτι πὺ ὡδηγεῖ ἔξω ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς Μοῦρ. Κι' ἐπειδὴ συμφωνῶ μαζί σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγω ἀπροστάτευτη, γι' αὐτὸ, θεῖέ μου, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐτοιμασθῇς νὰ με συντροφεύσῃς.

Ὁ "Ιωσίας ἀρχισε νὰ διαμαρτύρεται, ἀλλὰ ἡ Μακίδα τὸν διέκοψε ἀπτότομα.

—Ὁχι... ὅχι... εἶσαι πολὺ μετριόφρων, θεῖέ μου. Ἀφοῦ ἕνας Ἀμπατί πρέσβευε τὸν Μαῦρα Παράθυρα, ἕνας ἄλλος Ἀμπατί, δηλαδὴ ἐσὺ, θεῖέ μου, πρέπει νὰ τὸν σώῃς γιὰ νὰ σωθῇ κι' ἡ τιμὴ μας. Ἐσὺ πολλὰς φορὲς μοῦ εἶπες μετὰ τὴν ἀνέβασίν σου τὰ βράχια καὶ τώρα ἦρθε ἡ περίστασις νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃς. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ μου. Δὲν χρειάζονται ἄλλα λόγια.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Σαντράχ, ἀπὸ μονοπάτιον τοῦ βουνοῦ, γνωστὰ μόνον σ' αὐτόν, μᾶς ὡδήγησε στοὺς δυτικούς κρημνοὺς τῆς Μοῦρ. Κάτω, σὲ βάθος ἑπτακοσίων μέτρων ἀπλωνόταν ἡ πεδιάδα καὶ πέρα μακριὰ σ' ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων, φαίνονταν ἡ πόλις Χαρμάκ. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν μπορούσαμε νὰ δοῦμε τὸ εἶδωλον, γιὰτὶ τὸ ἔκρυβε μιὰ γλῶσσα τοῦ κρημνοῦ, πὺ προεξείχε.

—Κυρία, εἶπε ὁ Σαντράχ, ἐδῶ παίρνω τὴν ἀρχηγίαν ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε.

Ὁ Σαντράχ προχώρησε σὲ κατὰ χα-

μηλοὺς θάμνους κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Ἀνάμεσα στοὺς θάμνους βρῆκε μιὰ πέτρινη πλάκα, τὴν σήκωσε κι' ἄφησε νὰ φανῇ κατὰ πὺ ἐμοῖς με σκάλα πέτρινη, τῆς ὁποίας τὰ σκαλοπάτια εἶχαν φθαρῇ ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὶς βροχές.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ μυστικὸς δρόμος πὺ εἶχαν κατασκευάσει οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μέρους αὐτοῦ καὶ πὺ τὸν ἀνακάλυψαν ἐκ τύχης ὅταν ἦμουν παιδί. Εἶνε ἀπτότομος καὶ γλυστερός κι' ἐκεῖνος πὺ φοβάται ἰδὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ὁ πρίγκηψ "Ιωσίας, πὺ ἦταν κατὰ κόπον ἀπ' τὸ ἀνέβασμα στ' ἀπόκρημνα ἐκεῖνα μέρη, παρακάλεσε σχεδὸν γονατιστὸς τὴν Μακίδα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιόν τῆς, ἀλλὰ ἐκεῖνη ἔμεινε ἀμετάπειστη.

—Ἄς μὴ χάνωμε καιρὸ, ἀπήντησε ἡ Μακίδα ὑπερήφανα.

Γιὰ νὰ κατεβῶμε τὰ ἀπόκρημνα καὶ φαγωμένα σκαλίστρα, δεθήκαμε, ὁ ἕνας ὑπερὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον με σχοινιά. Πρῶτος κατέβαινε ὁ Σαντράχ, κατόπιν ὁ Κούϊκ, πὺ ἤθελε νὰ τὸν

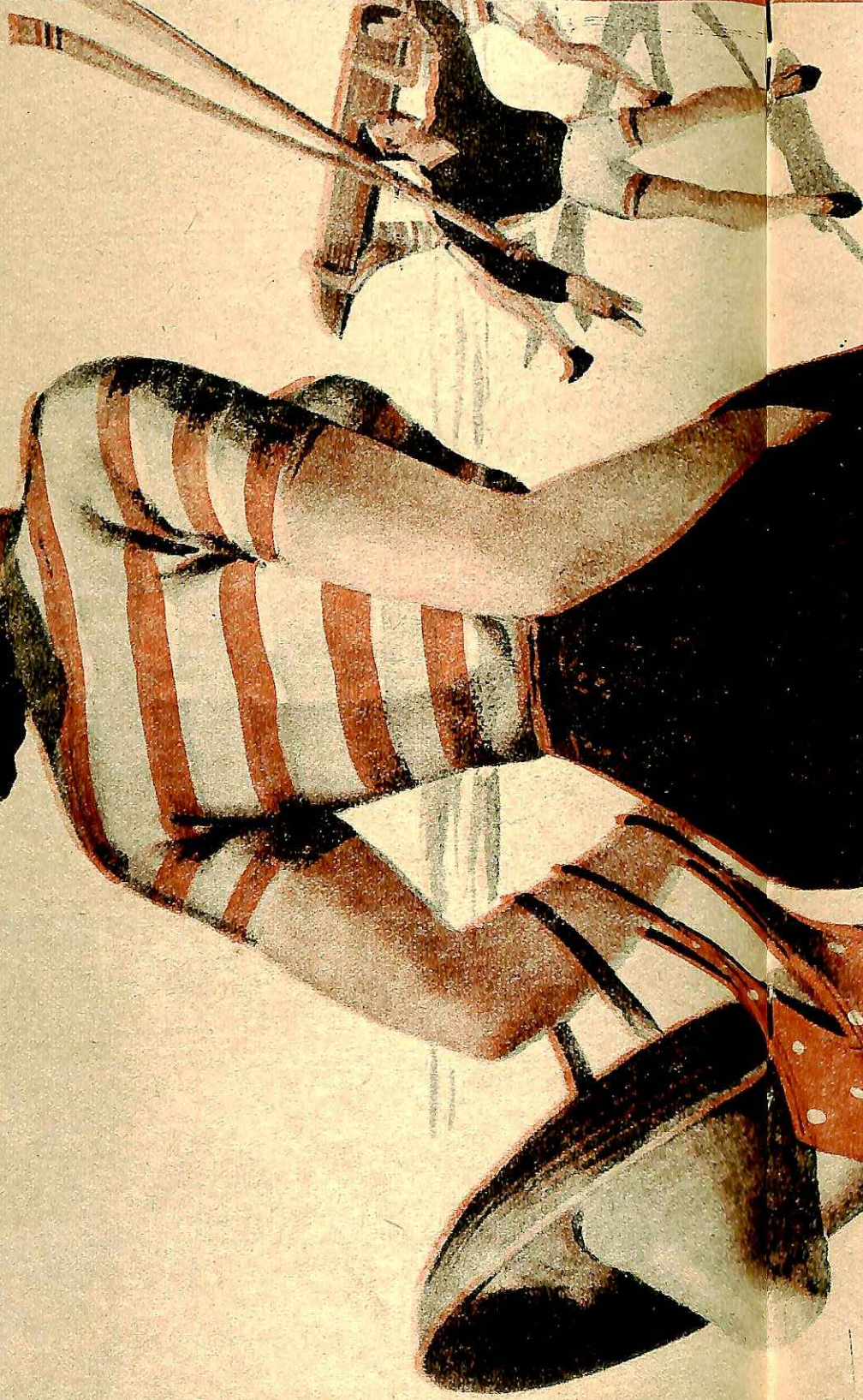

Στὸ τελευταῖον ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια καθόταν ὁ "Ολίβερ "Ορμ μαζί με τὴ Μακίδα. Ἦταν φανερό πῶς φιλιόνταν.

Τὸ «φλέρν» προσέχει μὲ ἐξαι-
ρητικὴ κοκετταρία τὴν ἐμφά-
νισιν σου.

ΚΟΣΜΙΚΕΣ
ΚΥΡΙΕΣ

Εστρινάις

ΠΟΥ άλλοι μπορείτε να τις συναντήσετε παρά στην πλάς; Σ' όλα τα άλλα μέρη που συχνάζουν, σ'ας απαγορεύεται ή εισόδος. Τα μέγαρά τους είνε κλειστά στους κοινούς θνητούς. Τα σορπράζ — πάρτυ οργανώνονται μεταξύ γνωστών και φίλων. Η παραμονή στα μεγάλα ξενοδοχεία, όπου μένουν, απαιτεί μιά μικρή περιουσία. Τα νυκτερινά κέντρα πολυτελείας, όπου πίνουν, χορεύουν, γλεντούν, είνε απρόσιτα. Το πεζοδρόμιο σπανίως έχει την τιμή να ακούη τὰ κομμά τους δόηματα. Από τούς δρόμους περνούν μέσα σ'ε γρήγορες και άπαστράπτουσες άεροδυναμικές λιμουζίνες, σ'άν να φοβούνται μήπως τὸ θλέμμα σας θαυμάση περισσότερο τοῦ δέοντος τοῦ γοητευτικοῦ τους προφίλ.

Ἡ μόνη περιοχή, όπου οἱ κοσμικές κυρίες καταδέχονται νὰ προσφέρουν τὴν δημοφιλία καὶ τὴν χάρι τους εἰς δημοσίαν θέαν, εἶνε οἱ πλάς. Κάθε χρόνο, σ'ας κάνουν αὐτὴν τὴν ὑπερτάτη καὶ συγκινητικὴ παραχώρηση: Σ'ας ἐπιτρέπουν νὰ φορέσετε ἓνα μαγιώ, νὰ πληρώσετε ἓνα φθινοῦ εἰσιτήριο καὶ νὰ ζήσετε στὸ περιβάλλον τῆς μυθιστορηματικῆς τῶν ζωῆς. Μπορεῖτε τότε νὰ τις δῆτε ἀπὸ κοντά, μὲ πυτζάμες, μὲ σορτ, ἢ μὲ ἀπλούστατα μαγιώ, νὰ τις συναγωνισθῆτε στὸ κρόουλ, νὰ ξεπλωθῆτε δίπλα τους στὴν ἄμμο, νὰ θαυμάσετε τὸ κορμί τους σ'άν παίρνει πλαστικές πρίζες, νὰ τοὺς πετάξετε τὴ μπάλλα τοῦ οὐδότερ — πόλο, νὰ δεχθῆτε τὸ συγκταδοτικό τους χαμόγελο, νὰ ζηρετε, τέλος, μαζί τους στιγμιές ἀνέπιστης οικειότητος, κοντὰ στὴν θάλασσα, πού ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καταργῇ τις διακρίσεις, τὸ πρωτόκολλο, τὰ φράγματα πού χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὑπόλοιπους μὴ-νους τοῦ χρόνου...

Θάλεγε κανεὶς πὼς οἱ καλόκαιρινές πλάς ἔγιναν ἐπιτήδες νὰ νὰ σ'ας παρέχουν αὐτὴ τὴν ὁρατὰ φαντασίωση: "Ὅτι μ' ἓνα ἀπρόοπτο ἄλλα μεταπηδήσατε στὴ μεγάλη ζωὴ... Ρίχνετε ἓνα θλέμμα γύρω σας καὶ δὲν πιστεύετε στὰ μάτια σας. Ἀπὸ διπλάσας περνοὺν ἀπρόσιτες κοσμικές δόξες, προίκες κολοσσαῖες, ὁμορφιές ἑξωτικές, ἡρωίδες πικάντικων σκανδάλων, βασιλισσες τῶν σαλονίων, ἀριστοκρατικές αἰλουέττες, πού λιανίζουν οἱ κομικογράφοι ὅταν ἀρχίζουν οἱ χειμωνιάτικες δεξιώσεις. Οἱ λες αὐτές οἱ ὁμορφιές περνοὺν ἀπὸ διπλάσας, σ'ας ραντίζουν μὲ ἀλμυρὲς σταγόνες, καταδέχονται νὰ ἀνεκτυτᾶσουν, κ' ἓνε πρόθυμες νὰ ἀνέχθουν μὲ ἐπιείκεια τὴν ταπεινὴ παρουσία σας. Κ' ἔσείς, αὐτομάτως, ξεγελιέσθε, παίρνετε ὕψος μεγάλου κυρίου ἢ μεγάλης κυρίας, καὶ μιά πού τὸ μαγιώ σ'ας ἀπομονώνει ἀπὸ τὸ παρελθόν σας, φαντάζεσθε εὐχαρίστως ὅτι ἑαφνικά ἔχετε μεταβληθῆ σ'ε γνήσιον ἀριστοκρατικὸ θλαστό.

Καὶ κυττᾶτε μὲ θλέμμα μπλάξ τὰ θέλγητρά τους, καὶ κρύβετε ἐπιμελῶς κάθε ἐκπλήξι, σ'άν νὰ εἰσθε συνηθισμένος ἀπὸ κούνια νὰ ζήτε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τοῦ πλούτου καὶ τῆς ὁμορφιάς, πού ζῇ καὶ κινεῖται μετὰς σας...

Ἀλλὰ θέσαια, αὐτὴ ἡ αὐταπάτη σας, κάποτε θὰ τελειώσῃ. Καὶ γιὰ τὴν κείνες καὶ γιὰ σ'ας ἡ ζωὴ τῆς πλάς δὲν εἶνε παρὰ μιά παρένθεσις.

Ὅταν ὁ οὐρανὸς χλωμιάσῃ ἀπ' τὰ φθινόπωρινά ρίγη, ὅταν ἡ ἀκύμαντη θάλασσα φουρτουλιάσῃ, ἡ ἀκρογιαλιά θὰ ἐρημωθῇ καὶ τὰ μαγιώ θὰ κλεισθοῦν στὴν ναφθαλίνη. Καὶ οἱ κοσμικές κυρίες θὰ φύγουν, γιὰ νὰ κλεισθοῦν στὴν πολυθρόνη μόνωσι τῆς ἀριστοκρατικῆς τους ζωῆς. Κ' ἔσείς, πού θὰ ξεαναγορεύετε ἐπίσης στὴ ρουτίνα τῶν καθημερινῶν σας ἀπασχολήσεων, θὰ περιμένετε πάλι ἓνα χρόνο ἕως ὅτου ἀρχίσουν οἱ ἀπλές δεξιώσεις στὴς πλάς, γιὰ νὰ τις ὑποδεχθῆτε μὲ ἀπατηλὴν οἰκότητα, σ'άν παλινὲς γνωριμίες, πού ἐπιστρέφουν ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ ταξίδι.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΜΕΙΔΙΑΣΤΕ ΠΑΠΑΚΑΣ

Σχολικά ποιήματα Παραδείγματα

Μαμάκης δούπος και παχύς
της μάνας του καμφορί,
νέος κι' αυτός της εποχής
κι' όραφο παλληκάρι,
'Εβγήκεν εις τὸ θέατρον
μετά τοῦ Γιοκαρίνη (φείς
να φάη πλείστους συγγρα-

(πλήν του... Μωραϊτίνη)

'Απ' τη χαρά του την πολλή
τὸ σύμπαν άγνοούσε,
τις συμβουλές των λογικῶν
καθόλου δὲν ψήφισε.

— Καθώς, Μαμάκη, προχί-
κι' δια τὰ προσηύχ-
να κακοπάθης ἡμπορείς,
και να καρπάζωθης!
...
Τὸ ἔργον θγαίνει άτυχές
και τὸς άφίγει άσέτους,
Και πάνε κι' ελπίδες τους...
πάνε και οι ελχές τους...
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ γαλλική άνευ διδασκάλου

Emilie et le rose fané = Ἡ
Αιμιλία και ἡ ρόζα θά-
φανε.
Histoire pathétique de Dame
Jean = Ἱστορία παθητική
της νταμεζάνας.

Pentecôte = Πέντε κόττες.
Le pape Pie = Τὸ παπί.
Semain atroce = Σ' εἰμέ να
τρέξ.

Est ce qu'il est vrai! = Ἐ! τί
σκώλε, βρέ!
La Pinacothèque de mon cou-
sin = Ἡ πινακοθήκη της
κουζίνας μου.
Oh! quelle Epire = ὦ! τί
κέλεπτο!

C'est trop au galop = Ἐνας περ-
πο καλῶ.
Une paire bande = Ἐντε ρέ!
μπάντης.

« Georges = Ἐχει χολέρα».
« Georges est en colère» = Ἐχ
Γεώργιος ἔχει χολέρα».
« Marie est Arrière» = Ἐχ
« Marie est Arrière» = Ἐχ
Μαρία εἶνε στὸ Ἀρεταί-
ειον».

ο ποιητής

Ρίμα!
Χόμα!
Τοίμα! - τοίμα!
Ο ΔΙΣΥΛΛΑΒΟΣ

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

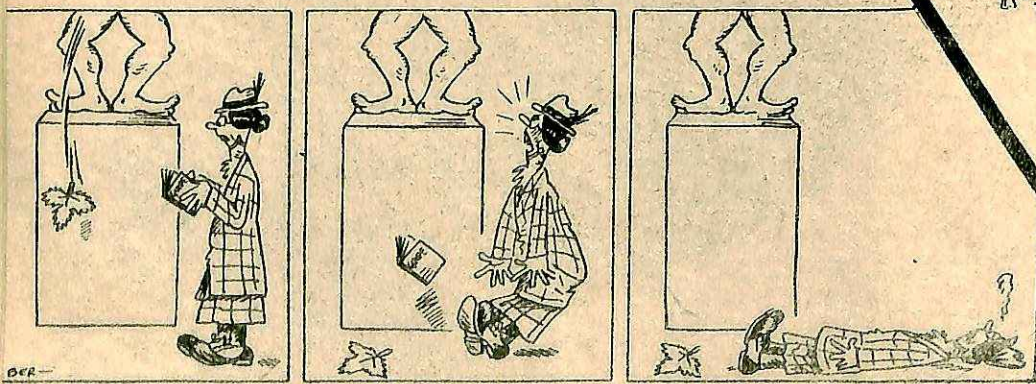

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΥΡΑΝΟΥΣ

- ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ, ΚΥΡΙΕ,
ΠΟΥ ΓΙΑ ΔΕΚΑΤΗΦΟ-
ΡΑ ΠΕΦΤΕΙ Η ΒΑΛΙ-
ΤΣΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΚΕΦΑ-
ΛΙ ΣΑΣ...
ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΔΕΝ
ΠΕΙΡΑΖΕΙ... ΣΥ-
ΝΗΘΙΣΑ!

ΛΟΙΠΟΝ,
ΤΙΛΕΓΑΜΕ
ΤΗΣΤΙΓΜΗ
ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙ-
ΣΤΗΚΕ Ο ΑΝ-
ΔΡΑΣ ΣΟΥ ΚΑΙ
ΜΑΣ ΕΡΡΙΞΕ ΤΙΣ
ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΛΙΕΣ;

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ, ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ...

ΣΙΓΩΤΕΡΑ, ΜΗ
ΒΙΑΖΕΣΑΙ, ΛΙΖΑ...
ΔΕΝ ΒΓΗΚΑΝΕ Ἀ-
ΚΟΜΗ ΟΛΟΙ ΣΤΑ
ΠΑΡΑΘΥΡΑ
ΤΟΥ ΞΕΝΟ-
ΔΟΧΕΙΟΥ...

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Τσοῦ-Τι καὶ οἱ ἀσχολίες της

ΠΑΛΟ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀσήμανε τὰ
ἤμερα νερὰ τοῦ τεραστίου Κιτρινοῦ Ποτα-
μοῦ καὶ ὁ νυχτερινὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε
πρῆμα, ἐσπρωχνε τὸ κινεζικὸ παρὰδικὸ καί-
κι πρὸς τὸν κόλπο τοῦ Τιέν Μά. Τὸ μεγάλο
τοῦ πανί, ἀνοιγμένο σὰν δοντᾶλια στὸ κα-
τάρτι τῆς πλώρης, ἔμοιαζε σὰν τὸ φτερὸ ἑ-
νὸς γιγαντιαίου κύκνου.

Καθισμένος στὸ κατάστρωμα διπλοπόδικα
ὁ γηραιὸς Τσοῦ-Τι, ιδιοκτῆτης τοῦ καϊκιῦ,
σφύριζε ἀνάμεσα στὰ δόντια του, σύμφωνα
με ἓνα προαιώνιο ἔθιμο, γιὰ νὰ προκαλέσῃ

τὴν εὐνοία τοῦ Φένγκ-Σουί, τοῦ πνεύματος τῶν ἀνέμων καὶ τῶν
νερῶν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πίστευε πὼς βοηθοῦσε τὸ πλεούμενο
νὰ πᾶρῃ τὸ δρόμο του καὶ νὰ φτάσῃ καλοφορτωμένο με ψάρια
στὸ λιμάνι.

Ἀπ' τὴν κάθε μεριά, στὸ ἀνασηκωμένο ποδόστατο τῆς πλώρης
ἐλαμπαν τὰ δύο μεγάλα μάτια τοῦ καραβιοῦ, ποὺ σκαλισμένα ἑ-
πάνω στὸ ξύλο καὶ θαμμένα με λογίων-λογίων χρώματα, εἶνε
προωρισμένα «νὰ βλέπουν» τὸν ἴσιο δρόμο καὶ νὰ ἀποφεύγουν
τοὺς ὑφάλους καὶ τίς ἔξρες. Μονάχα οἱ δάσκαροι, με τὰ λευκὰ
πρόσωπα, ποὺ εἶνε τόσο ἀμαθεῖς καὶ τόσο ἡλίθιοι, τολμοῦν νὰ
ταξιδεύουν με τυφλὰ καράβια. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως ὁ Τσοῦ-Τι
φρόντιζε κάθε πρῶι νὰ καθαρίζῃ προσεκτικὰ τὰ δύο μάτια τοῦ
καραβιοῦ του, γιὰτὶ ἀνῆκε στὴν παλιὰ ἐκείνη γάτσα τῶν Κινέ-
ζων ναυτικῶν, ποὺ σέβονται τίς ιερὰς παραδόσεις.

Στὴν κουβέρτα τῆς πρῆμης ὁ Φου-Γι-Φό, ὁ γυιὸς του, κρα-
τοῦσε τὸ δοιὰν τοῦ τιμονιοῦ. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν γυιὸς ψαρά καὶ
ψαράς ὁ ἴδιος ἦταν στ' ἀλήθεια πολὺ ὁμορφὸ παλληκάρι, καὶ τὸ
πρόσωπό του ἂν καὶ ὀλοένα ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο καὶ τίς θρο-
χὲς διατηροῦσε τὴν δροσιὰ ἐνὸς φρεσκοκομμένου λεμονιοῦ.

Στὸ καίκι θρυσκόντανε ἀκόμη ἡ Νιάγκ, ἡ γρηὰ καὶ νόμιμος
σύζυγος τοῦ Τσοῦ-Τι, ποὺ εἶχε ἓνα κεφάλι σὰν τῆς χελώνας,
ἓνα κεφάλι ἄσχημο ποὺ ταλαντευόταν ὀλοένα στὴν ἄκρη ἐνὸς μα-

ΤΟ ΤΡΑΤΟΥΔΙ αἰποδονίου

κροῦ καὶ ρυτιδωμένου λαιμοῦ καὶ ἐπίσης ἡ Αἰ-Τσι, ποὺ μπο-
ροῦσε νὰ καυχῆθῃ πὼς ἦταν ἡ μοναδικὴ σύζυγος τοῦ Φου-Γι-Φό,
γιὰτὶ ὁ ἄντρας τῆς με τὰ φτωχὰ του μέσα δὲν μπορούσε νὰ
συντηρῇ μαζί μ' αὐτὴν καὶ ἄλλες παλλακίδες. Κι' ὅμως ἡ Αἰ-Τσι,
δὲν ἦταν γυναίκα ποὺ μπορούσε νὰ ικανοποιήσῃ τὰ γούστα ἐ-
νὸς ὁμορφου παλληκαριοῦ. Εἶχε κάτι κοντὲς καὶ ἄσχημες κοτσί-
δες ποὺ ἔμοιαζαν σὰν οὐρὲς σουσουράδας, τὸ μέτωπό τῆς ἦταν
χαμηλὸ καὶ σκαμμένο πρὸς τὰ μέσα, τὰ μάτια τῆς ἀλλοιθωροῦσαν
καὶ κύτταζαν καὶ τὰ δύο πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄσχημης μύτης τῆς
καὶ τὸ στόμα τῆς εἶχε γίνει ἀπαίσιο, τώρα τελευταῖα ποὺ εἶχε
χάσει τὰ περισσότερὰ τῆς δόντια.

Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ δυνατὴ καὶ ρωμαλέα. Κοντὴ καὶ ἄσου-
λούπωτη, πηγαινοερχόταν πάντα σθέλη στὸ καίκι, ἀκόμα καὶ
με τίς μεγαλύτερες φουρτούνες, γιὰτὶ τὰ πόδια τῆς ποὺ δὲν
τῆς τὰ εἶχαν κλείσει σὲ σιδερένια γοθᾶκια, ὅπως τῶν πλουσί-
ων γυναικῶν, ἦταν μεγάλα, χοντρά καὶ πλατειὰ.

Ἡ ἀξιοσέβαστη καὶ ἐντιμοτάτη αὐτὴ οἰκογένεια συμπληρωνό-
ταν ἀπὸ ἓνα μικρὸ αγοράκι ποὺ ἡ κυρία Αἰ-Τσι εἶχε φέρει στὸν
κόσμο. Τὸ ἔλεγαν Σιάο-Φου καὶ ἀποτελοῦσε τὴν ἐλπίδα τῆς γε-
νιάς, ποὺ συνέχιζε ἐδῶ καὶ αἰῶνες τώρα, τὴν ἴδια ζωὴ στὰ νε-
ρὰ τοῦ Κιτρινοῦ Ποταμοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ ὡστόσο γίνῃ ἄ-
ξιος τοῦ μεγάλου του προορισμοῦ, ὁ μικρὸς Σιάο-Φου, σεργι-
ναν ἀκόμη ἀρκουδιστὸς στὸ καίκι, καὶ περνοῦσε τίς μέρες του
παίζοντας με τὸν σκύλο Μάο, ποὺ ὀνομαζόταν ἔτσι γιὰτὶ με

Μία αὐτοτελὴς λυρική ἐξωτική
ΝΟΥΒΕΛΛΑ

τοῦ διασῆμου Γάλλου συγγραφέως

ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ

Ἀπόδοσις: ΜΑΝΟΥ ΣΑΦΑΡΙΚΑ

την μυτερή μουσούδα του, τὸ γκρίζο καὶ πυκνὸ τρίχωμα τῆς φροντωπῆς οὐρᾶς του, ἔμοιαζε μὲ μιὰ μεγάλη ἀλεπού.

Στὸ καίκι ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐπιβάτες, ποὺ ἀπολαμβάναν ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων καὶ προνομίων. Ἦταν ἔξη κορμοράνοι μὲ κατακίτρινα μεγάλα ῥάμφη, μὲ λάμποντα μάτια καὶ κατάμαυρα φτερά ποὺ εἶχαν ἐξημερωθῇ καὶ βοηθοῦσαν τὸν γηραιὸ Τσοῦ-Τί καὶ τὸν Φοῦ-Γή-Φὸ, τὸν γυιό του στὸ νυκτερινὸ ψάρεμα. Καὶ χρυσοὺς νὰ τοὺς πλήρωνε κανεῖς, δὲν μπορούσε τοὺς κορμοράνους αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ, γιατί μετὰ τὸ καίκι, ἀποτελοῦσαν τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ ποὺ εἶχε στὸν κόσμον αὐτὸν ἢ οἰκογένεια.

★
"Ὅταν τὸ καίκι ἔφθασε στὸ μέρος ὅπου ὑπῆρχαν τὰ πολλὰ ψάρια, ὁ Τσοῦ-Τί καὶ ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἔβριξαν ἀγκυρα κοντὰ στὴν ὄχθη καὶ ταυτοχρόνως κατέβασαν τὸ μεγάλο πανί. Ἐπειτα ἀναψαν τὰ πυροφάνια ποὺ οἱ φλόγες τοὺς ἔβριξαν κόκκινες ἀναλαμπές στὰ ἀργυρὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Σὲ λίγο, γύρω ἀπ' τὸ καίκι, φάνηκαν ψάρια κάθε λογῆς, ψάρια σὲ παράξενα σχήματα καὶ ἀλλόκοτους χρωτισμούς. Ἄλλα εἶχαν μεγάλα στρογγυλὰ μάτια στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλοῦ των καὶ μακρὰ περὶγία ποὺ κρέμονταν στὰ πλάγια σὰν μεγάλα φτερά. Ἄλλα ἦταν σκεπαμένα μὲ μεγάλα πολύχρωμα λέπια κι' εἶχαν στὴ ράχι μιὰ σειρά ἀπὸ καλλιτεχνικώτατα ἀγκάθια. Ἄλλα πάλιν ἦταν μακρὰ καὶ λεῖα καὶ ἔμοιαζαν σὰν βέλη. Γεμάτα περιέργεια, ἐγκατελείπαν τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ Κίτρινο Ποταμοῦ καὶ ἀνέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ θαυμάσουν τὰ ρουμπίνια τῆς φωτιᾶς ποὺ κυλοῦσαν μὲ φαντασμαγορικὸ τρόπο ἐπάνω στὰ νερά. Ἀνεβασμένοι στὴν κουπαστή, μὲ τὰ ἀστραφτερά τους μάτια ἀεικίνητα, οἱ γυμνασμένοι κορμοράνοι, παραδοκοῦσαν νὰ εἰχτοῦν στὰ νερά. Καὶ ἔμοιαζαν μέσα στὸ σκοτάδι, ἔτσι καθὼς φωτίζονταν ἀπ' τὶς κόκκινες ἀνταύγειες τῶν πυροφανῶν σὰν διαβολικὰ ὄντα ποὺ πρόβαλλαν μέσα ἀπ' τοῦ Ἀδὴ τὶς φλόγες.

Στὸ λαίμω τοὺς ἦταν περασμένο ἓνα σιδερένιο δακτυλίδι. Καὶ στὸ δακτυλίδι αὐτὸ ἦταν δεμένο ἓνα λεπτὸ σχοινί ποὺ οἱ ψαράδες κρατοῦσαν στὰ χέρια τους. Μόλις ἓνας κορμοράνος βουτοῦσε στὰ νερά καὶ ἔπιανε ἀνάμεσα στὸ μεγάλο του ῥάμφος ἓνα ψάρι, ὁ Τσοῦ-Τί ἢ ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ τραβοῦσε τὸ σχοινί. Καὶ τὸ πούλι μισοπνιγμένο ἐρχόταν στὸ κατὰστρωμα καὶ ἀναγκαζόταν ν' ἀφήσῃ τὸ ψάρι ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ καταπιῇ. Ἡ γρηῃ Νιάγκ καὶ ἡ Λι-Τσι, βοηθοῦσαν ὅσο μπορούσαν τοὺς ἄνδρες των. Ἀντὶς ἐμάζευναν τὰ ψάρια ποὺ ἔξεχνουσαν οἱ κορμοράνοι καὶ οἱ ἱδίες πάλι τὰ ἀράδιαζαν μὲ προσοχὴ στὰ μεγάλα ψάθινα πανέρια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ μικρὸς Σιάο-Φοῦ, ποὺ φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρεται κιόλα γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ ἔκαναν οἱ ἀξιοσέβαστοι γονεῖς του, ξεφώνιζε δυνατὰ.

Καθισμένοι φρόνιμα-φρόνιμα στὰ πισινὰ του πόδια ὁ σκύλος Μάο, φαινόταν πιδ φιλόσοφος. Ὑψώνοντας κάθε τόσο τὴ μουσούδα του στὸν οὐρανὸ γαύγιζε πρὸς τὸ φεγγάρι, κι' ὕστερα κουνούσε τὴν οὐρά του, πολὺ εὐχαριστημένος γι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά.

Ὅταν τὰ πανέρια ἐγέμισαν, ὁ Τσοῦ-Τί καὶ ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἀφῆκαν τοὺς κορμοράνους νὰ φάνε μερικὰ ψάρια, ὥστε νὰ τοὺς ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη γιὰ ἓνα μέλλον καλύτερο. Ἐπειτα ἔλπαν στὶς γυναῖκες νὰ πάνε νὰ ἀναπνέουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καΐκιου, μαζί μὲ τὸν μικρὸ Σιάο-Φοῦ καὶ τὸν σκύλο Μάο ποὺ τὸν εἶχαν στὸ καράβι γιὰ φυλακτὸ ἐναντίον τῶν κακῶν πνευμάτων.

★
Τώρα ἀνέβασαν τὸ πανί καὶ ἐσήκωναν τὶς ἀγκυρες. Ἐπρεπε νὰ ἀνεβῶν ὅσο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα τὸν Κίτρινο Ποταμό, ὥστε νὰ φθάσουν τὴν αὐγὴ στὸ παζάρι τοῦ Οὐ-Τσάγκ, ὅπου ἡ πούλησι τῶν ψαριῶν θὰ ἦταν πολὺ ἐπικερδής. Ἐνῶ οἱ φλόγες τῶν πυροφανῶν ἄρχιζαν σιγὰ-σιγὰ νὰ σβύνουν, τὸ καίκι ξαναπῆρε τὸ δρόμο του ἔχοντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀντίθετο. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ὁρμή του, ἐταξίδευαν κοντὰ στὴν ὄχθη. Στὴν πλώρη, ὁ Τσοῦ-Τί, ἔβριχνε πότε-πότε ἓνα βαρίδι στὸν ποταμὸ καὶ μὲ τὴν σπηλαιώδη του φωνή, ἀνῆγγελε πόσες ὀργυνές βάθος εἶχαν τὰ νερά, στὸ γυιό του, ποὺ βαστοῦσε τὸ τιμὸν.

"Ὅλα ἐπήγαιναν θαυμάσια, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ πέφτῃ.

Μάταια οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπικατέστησαν τὸν Φέγκ-Σουί, μάταια προσευχήθηκαν καὶ σφάριξαν. Τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων καὶ τῶν νερῶν δὲν εἰσῆκοντες τὶς ἱεσιές τους. Σὲ λίγο ἦρθε ἡ μπουνάτσα. Ἐπρεπε τώρα νὰ ρίξουν πάλι τὶς ἀγκυρες γιὰ νὰ μὴ παρσασθῇ τὸ καίκι ἀπ' τὰ ρεῦματα.

Ὁ Τσοῦ-Τί, ἀφίνοντας τὸν γυιό του στὸ κατὰστρωμα νὰ ἐπικαλεῖται μὲ σφυρίσματα τὸ πνεῦμα Φέγκ-Σουί, κατέβηκε στὸ πρυμνήσιο ἀμπάρι, γιὰ νὰ βοῇ στὴν κονιέτα τῆς τῆς γυναῖκας του τὴν Νιάγκ, ποὺ ἐροχαλῆζε ἤδη ἐδῶ μιὰ ὥρα, δυνατὰ καὶ ἀρμονικὰ.

Ἡ ὥρα τοῦ Ποντικού

★
Ταν ἔμεινε μονάχος στὸ κατὰστρωμα ποὺ ἔλαμπε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ πῆγε καὶ ἀκούμπησε στὸ μεγάλο κατάρτι. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σφυρίζῃ ἀνάμεσα στὰ δόντια του καλώντας τὸν ἄνεμο, βάλθηκε νὰ κυτάξῃ μηχανικὰ τὸν οὐρανὸ.

Σχεδὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ φεγγάρι ποὺ ἦταν ὁλοστρόγγυλο ἔλαμπε καὶ φωτίεζε τὰ πάντα μὲ τὸ ἀργυρὸ τοῦ φῶς. Ἦταν τὸ ἕβδομο φεγγάρι τοῦ κινεζικοῦ ἔτους, τὸ φεγγάρι αὐτὸ ποὺ σκύβει τὴν αἰνιγματικὴ μορφή του ἐπάνω ἀπ' τὴν καλοκαιρινὴ πᾶχνη ποὺ καλύπτει τὶς φυτεῖες τοῦ ρυζιοῦ, τὸ φεγγάρι ποὺ περιβάλλεται μ' ἓνα γαλακτώδες φωτιστέφανο, τὸ φεγγάρι τέλος ποὺ σὲ βοηθᾷ ὥστε νὰ διακρίνης καθαρὰ τὸν λαγὸ ποὺ δόσκει σ' ἓνα ἀσημένιο λειβάδι.

Ἡ ὥρα τοῦ Ποντικού, ποὺ ὅπως θὰ ἔξερετε βέβαια εἶνε ἡ πιδ ἐπικινδύνῃ ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ὥρες τῆς νύχτας εἶχε ἀρχίσει, ὅταν ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἀντίκρυσε ἓνα τρομερὸ θέαμα. Ὁ δίσκος τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἦταν ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή ὁλοστρόγγυλος ἀρχισε νὰ παραμορφώνεται μ' ἓνα γαλακτώδες φωτιστέφανο. Ὁ Μεγάλος Δράκοντας Χουάγκ-Τί τὸν κατάνεινε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ τεράστιο στόμα του. Ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ποὺ ἤξερε πόσο κακορεζίκιο καὶ ἐλαινὸ ἦταν τὸ φαινόμενο, ἐνοιωσε ἓνα εἶγος φόβου νὰ διατρέξῃ τὸ κορμὶ του.

Οἱ κορμοράνοι, προαισθανόμενοι κι' αὐτοὶ μὲ τὸ σκοτεινὸ τους ἐνστικτὸ κατὰ κακὸ, ἀνασηκώθηκαν ξαφνικὰ ἀπὸ κεῖ ποὺ ἐκοῦρνιαζαν καὶ ἄρχισαν νὰ στριγγιλίζουν ἀνῆσυχτοι. Ὁ τρόμος ποὺ φανέρωναν τὰ πούλια ἦταν ἐπίσης ἓνα κακὸ σημάδι. Τώρα ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ποὺ δὲν τολμοῦσε πιά νὰ σημάδισι τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ ὅπου συνέβαιναν τόσο φοβερά πράγματα, ἔβριχνε ἀνῆσυχες ματιές γύρω του, γιὰ νὰ δῇ ἂν τυχὸν οἱ διαβόλοι καὶ τὰ ἄλλα κακὰ πνεύματα δὲν θὰ προσπαθοῦσαν τάχα νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ μισοσκόταδο ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ, γιὰ νὰρθοῦν νὰ περιτριγγυλίσουν στὸ κατὰστρωμα.

Ἡ ὄχθη κοντὰ στὴν ὁποία ἦταν ἀγκυροβολημένο τὸ καράβι, εἶχε ῥῆθ ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ γιὰ καλὰ. Καὶ τὸ δυστύχημα ἦταν, ποὺ ἐκεῖ κοντὰ, ἀνάμεσα στὰ χωράφια, ὑψωνόταν ἓνας ἱερὸς λόφος γεμάτος ἀπὸ παναρχαῖους τάφους. Ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χέρτα, ἀόριστα διακρινόνταν οἱ κιτρινεμένοι κῶνοι τῶν μνημείων καὶ ἐσκέπαζαν βαρεῖα φέρετρα μακρυγόνων προγόνων! Καὶ τὰ πνεύματα ἀσφαλῶς θὰ πλανιόνταν ἐκεῖ γύρω. Αὐτὸ τὸ μακάβριο ὄραμα ποὺ θρισκόταν τόσο κοντὰ, τὴν ὥρα ποὺ ἐπαυόταν τὸ φρικτὸ κύρῃνιο δράμα, προξενούσε περισσότερο ἀκόμη τρόμο στὸν Φοῦ-Γή-Φὸ.

Ξαφνικὰ ἓνα νυχτοπούλι ποὺ ἦταν καθισμένο στὴν κορυφὴ ἐνὸς μνήματος ἄρχισε νὰ φτεροκοπᾷ παράδοξα καὶ ἔπειτα νὰ κρῶξῃ σπαρκετικά, μέσα στὴν μεγάλη σιωπὴ τῆς νύχτας!

Καὶ νὰ, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ νόμισε πὼς εἶδε μιὰ ἀνθρώπινη σκιὰ νὰ γλιστρᾷ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς τάφους καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸν ποταμὸ. Αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ προξένησε φρίκη. Ἐνοιωσε τότε σὰν κατὰ ἄδριο στὸ κεφάλι του... τὸ φῶς τῶν ματιῶν του σκοτείνιασε καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

★

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ συνήλθε ἀπὸ τὴν ζάλη του, αἰσθανόταν πὼς τὸ μυαλὸ του λειτουργοῦσε μὲ μιὰ ἀνησυχτικὴ διαύγεια, ποὺ πρώτη φορὰ ἐγγύριζε. Πρώτα πρώτα, ἀναρωτήθηκε μὴ δὲν εἶχε τάχα μεταφερθῇ σ' ἓναν ἄλλο κόσμο ἀπὸ τὰ παντοδύναμα πνεύματα. Ἀλλὰ ὄχι, θρισκόταν πάντα στὴν ἴδια θέσι, ἐπάνω στὸ καίκι, δίπλα στὸ μεγάλο κατάρτι. Γύρω του οἱ κορμοράνοι χτυποῦσαν τὰ φτερά τους καὶ ἐπλάτυναν μιὰ ὑπέροχη καμπύλη. Ἡ μύτη, μικρὴ, κανονικὴ καὶ στριγγιλίζαν ὅπως πρὶν λίγη ὥρα... καὶ ἐκεῖ ἐπάνω στὸν σκοτεινισμένο οὐρανὸ, ὁ Μεγάλος Δράκοντας Χουάγκ-Τί εἶχε σχεδὸν καταβροχθίσει ὁλόκληρο τὸ φεγγάρι!

Τότε, ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἔχοντας πλήρη συνείδησι γιὰ τὴν κρεῖσι μὴ ὥρη ποὺ ἔξοσε, ἐγύρισε ξανά τὰ μάτια πρὸς τὸ λόφο τοῦ νεκροταφείου, ὅπου εἶχε ἀντικρύσει τὸ ὄραμα ποὺ τόσο τὸν ἐφόβισε.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ διέκρινε καθαρὰ μιὰ νέα κοπέλλα ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του... Τοῦ ἐφάνηκε μάλιστα πὼς τοῦ ἀπηύθυνε κι' ἓνα φιλικὸ χαιρετισμό.

Στάθηκε, γιὰ λίγο στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ καράβι...

Ἡ ἀρμονικὴ σιλουέττα τῆς, διαγραφόταν χαριτωμένη στὸν ἔνδοξο οὐρανὸ... Πράγμα παράξενο φαινόταν σχεδὸν διάφανο καὶ ντυμένη μὲ χρώματα οὐράνια.

Ξαφνικὰ μιὰ πέτρα γλίστρησε καὶ καταρρέκισε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς. Ἡ νέα κοπέλλα χάνοντας τὴν ἰσορροπία τῆς, κύλισε στὴν κατηφορικὴ ὄχθη καὶ ἔπεσε μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ θεῖο κορμὶ τῆς ἔμεινε βυθισμένο. Ὑστερὰ ὅμως ξαναφάνηκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια προσπαθοῦσε ἀπελπισμένα νὰ κρατηθῇ ἀπὸ κάπου. Ἀλλὰ ξα-

νὰ ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ μὲ ἀπεργραπτὴ ἀγωνία εἶδε τὴν κοπέλλα νὰ ξαναβυθίζεται.

Τώρα μονάχα τὰ δυὸ τῆς χέρια ἐκχώριζαν ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ μὲ τὰ δάχτυλα ἀγκυστωμένα στὸ κενό. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ φεγγάρι εἶχε τελειῶς ἐξαφανισθῇ μέσα στὸ πελώριο στόμα τοῦ Μεγάλου Δράκοντα Χουάγκ-Τί.

Ὡστόσο ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά εἶχε σκύψει πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή. Ἐβλεπε τὰ ἱκετευτικὰ χέρια ποὺ, πάνω στὸ μαῦρο νερὸ, ἄσπριζαν καὶ μοιάζανε μὲ ἐξάστια πέταλα παλλομένων λουλουδιῶν. Ἀλλὰ δίσταζε νὰ ἀποκριθῇ στὸ ὑπέρτατο κάλεσμά τους.

Ἦδη στὸν οὐρανὸ, ὁ Μεγάλος Δράκοντας Χουάγκ-Τί εἶχε δεῖξει πὼς θρισκόταν σὲ πολὺ κακὴ διάθεσι, καταβροχθίζοντας τὸ φεγγάρι... Θὰ ἔπρεπε τάχα νὰ δυσανεστήσῃ κανεῖς καὶ τὸν Μεγάλον Δράκοντα τῶν Νερῶν, καὶ νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὴν λεῖα του;

Τέλος ὁ οἶκτος ἐνίκησε τὸν φόβο του. Καὶ ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἔβριξε ἓνα σχοινί, ἀπ' ὅπου ἀμέσως πιάσθηκαν τὰ φτωχὰ ἀπελπισμένα χεράκια! Καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ ἀνεβάσῃ τὴν νέα κοπέλλα ὡς τὴν κουπαστή, κι' ὕστερα, μὲ τὴν βοήθεια ἐνὸς μικροῦ γάντζου, νὰ τὴν φέρῃ χωρὶς μεγάλη δυσκολία ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα...

Ἡ ἀγνωστὴ τοῦ ποταμοῦ

★
Κυμμένος ἐπάνω στὴν ἀξιοθαύμαστη νέα κοπέλλα, ποὺ εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Μεγάλου Δράκοντα τῶν Νερῶν, ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ, προσπαθοῦσε μὲ διάφορες περιποιήσεις νὰ τὴν συνεφέρει.

Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε ἀκόμη, πολὺ ἀδύνατα, ἀλλὰ ἦταν ὥστόσο ἀναισθητή. Γεμάτος συγκίνησι ὁ σωτήρας τῆς ἀναρωτιώταν ἂν τάχα θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν ξαναφέρῃ σ' τὴν ζωή.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ κοπέλλα σὰν νὰ ἀναστένανε ἔλαφρὰ, κι' ἡ ἀναπνοή τῆς ἔγινε κανονικώτερη.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι πολὺ ἀλλόκοτη, τὸ φεγγάρι ἄρχισε νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μεγάλου Δράκοντα Τσουάγκ-Τί. Ἐνα λεπτὸ ἀργυρὸ δρεπάνι ἔλαμπε κιόλας στὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὶς ἀχτίδες του ἐφεγγε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς νέας ποὺ φάνταζε ὁμορφα σὰν ἓνα ὄνειρο! Τὰ χαρακτηριστικά τῆς εἶχαν μιὰν ἀσύγκριτη ἀπαλότητα. Τὰ φρύδια ἀνασηκωμένα πρὸς τὰ μιλίγγια, μ' ἓνα τρόπο ἀριστοκρατικὸ, σχηματίζαν μιὰ ὑπέροχη καμπύλη. Ἡ μύτη, μικρὴ, κανονικὴ καὶ λεπτὴ, στόλιζε ὡραιότατα τὴ μέση τοῦ προσώπου ποὺ ὁ μικροῦ-ταϊκος ἱσκιος τῆς ἄφηνε ἀνέπαφο τὸ ἐξάισιο τόξο ποὺ σχημάτιζε ἓνα μικρὸ πορφυρὸ καὶ ἡδονικὸ στόμα.

Ὡστόσο, ἡ ὥραία ἀγνωστὴ εἶχε μισανοίξει τὰ μάτια τῆς. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βλέφαρά τῆς οἱ κόρες τῶν ματιῶν στεφανωμένες μὲ μιὰν μαύρη ἱρίδα, ἔλαμπαν μ' ἓνα παράξενο τρόπο. Καθὼς ἡ νέα ἀντίκρυσε τὸν Φοῦ-Γή-Φὸ, ἓνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης ἄνθισε στὸ πρόσωπό τῆς ποὺ ἔγινε ἔτσι πιδ γοητευτικόν.

Τότε ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, καὶ σκύβοντας πρὸς τὴν κόρη ψιθύρισε:

—Μιὰ τέτοια ἐκπληκτικὴ ὁμορφιά, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχεται ἀπὸ τὴν γῆ... Ποιὰ εἰσθε, λοιπόν, δεσποινίς;

Ἀλλὰ ἐκείνη ἐξαντλημένη καθὼς ἦταν ἀκόμη, δὲν ἀποκρίθηκε καὶ σφάλησε ξανά τὰ μάτια. Ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ μὴν τολμώντας νὰ ταράξῃ τὴν ἀνάπνοί τῆς, ἔμεινε γονατιστὸς καὶ ἀμίλητος δίπλα τῆς. Παράτησε τώρα μὲ πόση πολυτέλεια ἦταν ντυμένη αὐτὴ ποὺ ἔσωσε ἀπ' τὸν θάνατο.

Μ' ὅλο ποὺ ἀκόμη ἦταν μουσκεμένη, τὰ ρούχα τῆς λαμπο-

κοποῦσαν ἀπὸ τὸ μετᾶξι. Μιὰ σκούρα βελούδινη κορδέλλα ποὺ ἔκωνε τὸ κεφάλι τῆς ἦταν στολισμένη μὲ φίνα καὶ ἀκριβώτατα μαργαριτάρια. Εἶχε στὰ χέρια τῆς πολλὰ χρυσὰ βραχιόλια. Τὰ μικρούλκα ποδαράκια τῆς ἦταν αἰχμάλωτα μέσα σὲ λευκὰ χρυσόκέντητα σανδάλια μὲ ψηλὸ τακοῦνι καὶ φάνταζαν τόσο ὁμορφα, ποὺ ἦταν νὰ τρελλαίνεται κανεῖς!

Σὰν εἶδε ὅλα αὐτὰ τὰ ἀτίμητα στολίδια, ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ κοπέλλα ὠρισμένως ἀνῆκε στὴν ἀνωτάτῃ ἀριστοκρατία. Θάταν σίγουρα ἡ κόρη ἐνὸς περιποῦ-δαστου μανδρινίου ἢ κάποιου πολὺ σοφοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἐννοεῖται ἦταν πράγματι ἓνα πλάσμα αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ κόσμου! Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ ταπεινὸς ψαράς διατηροῦσε πολλὰς ἐπιφυλάξεις. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του, ἀναρωτιώταν ἂν δὲν εἶχε τάχα μπροστά του καμμιά περιγρηπτόσσα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποὺ εἶχε προβάλει ἀπὸ ἓναν προαιώνιο τάφο, ἀφοῦ ξαναπῆρε τὴν ψυχὴ τῆς ποὺ τῆς στελεῖται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν νυχτῶν μιὰ χλωμὴ ἀχτίνα τῆς σελήνης...

Καὶ σ' ἀλήθεια, ἐνῶσφ τὸ φεγγάρι ξαναγινόταν ὁλοστρόγγυλο καὶ ξαναπαίρνε ὅλη του τὴν λάμψη, ἡ νέα κοπέλλα σιγὰ-σιγὰ κι' αὐτὴ συνερχόταν. Τώρα εἶχε ἀνασηκωθῇ, χαμογελοῦσε καὶ μὲ μιὰν ἀρμονικὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ λήγῃ πόσιν εὐγνωμοσύνη ἐνοιωσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε σώσει.

Ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ τὴν ρώτησε ξανά, ἀλλὰ μὲ περισσὸ οὐδένα, ἂν μπορούσε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά τῆς.

Ἐκείνη, ἀφοῦ ἐδίστασε κάπως, τέλος τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Δὲν μπορὼ νὰ σᾶς πῶ ποιά εἰμαι καὶ ποῦθε ἐρχομαι. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε γι' αὐτό. Ἀλλὰ μπορὼ ἄφοβα νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ φιλολογικὸ μου ψευδώνυμο: Ὁνομάζομαι Ἀηδονόλαλη.

Ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ξαναρώτησε μὲ μιὰν τρεμάμενη φωνή:

—Εἰσθε στ' ἀλήθεια ἓνα πλάσμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡ νέα κοπέλλα χαμογέλασε αἰνιγματικά, δεικνύοντας ἔτσι τὰ μαργαριτάρια δόντια τῆς ποὺ ἱριδίζαν ὅπως ἓνα ἀκριβὸ κρύσταλλο ποὺ τὸ φωτίζει τὸ φεγγάρι. Ὑστερὰ ἡ κόρη, μὲ ἀφελέστατο ὕφος ἄρχισε μὲ τὰ χεράκια τῆς νὰ χαϊδεύῃ τὰ φτερά τῶν μαῦρων κορμοράνων ποὺ εἶχαν ἔρθει μὲ ἐμπιστοσύνη γύρω τῆς σὰν νὰ τὴν γνώρισαν ἀπὸ καιρὸ.

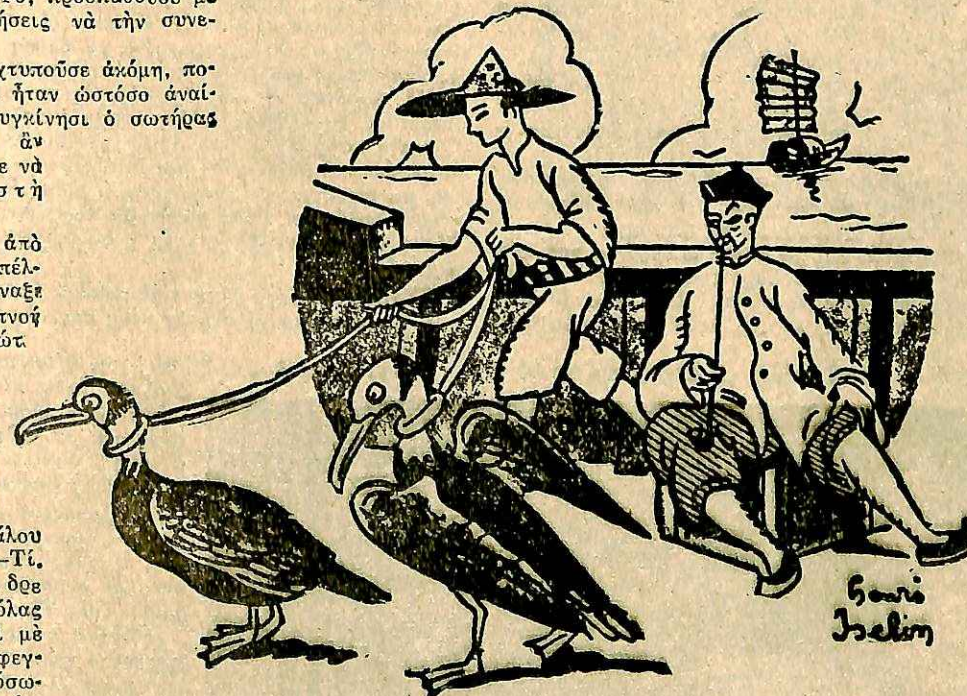
Μιὰ παλὴ καὶ ἀξιοσέβαστη παράδοσις

★
Καθὼς ἡ νύχτα προχωροῦσε καὶ ἡ σελήνη κατέβαινε ἀνάμεσα στὸ χρυσόπαρο λειβάδι τῶν ἄστρων, ἡ Ἀηδονόλαλη εἶπε στὸν Φοῦ-Γή-Φὸ:

—Εἰμαι ἡ ταπεινὴ σας δοῦλη καὶ σᾶς ὀφείλω σεβασμὸ καὶ ὑπακοή, ἀπαράλλαχτα σὰν νὰ εἰσαπτε πατέρα μου, ἀφοῦ μοῦ δόσατε μιὰ καινούργια ζωή. Ὡστόσο, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ λάβετε τὸν εὐγενικὸ κόπο καὶ νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μεγάλη χάρι. Κρῦψτε με ἀπὸ ὅλων τὰ μάτια, προτοῦ καὶ πάλι ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος.

Ὁ Φοῦ-Γή-Φὸ ἐκπληκτὸς γι' αὐτὰ τὰ λόγια, ἀποκρίθηκε:

—Δεσποινίς, σύμφωνα μὲ μιὰν ἀξιοσέβαστη παράδοσι, ἔχω γίνεῖ ἓνας δεύτερος πατέρας σας. Θὰ θεωροῦμαι ἐπομένως ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς υπεύθυνος γιὰ τὴ διαγωγὴ σας καὶ τὰ φερσίματά σας, ἀκριβῶς ὅπως θὰ ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐοφλήσω ὅσα χρεῖα τυχὸν ἔχετε. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω καλὰ, μολονότι δὲν εἰμαι καὶ πολὺ ἐγγράμματος. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἐγὼ θὰ πρεπε νὰ διατάξω

Γύρω ἀπὸ τοὺς λαίμωδες τῶν κορμοράνων εἶχαν περασμένα σιδερένια δακτυλίδια, δεμένα μὲ σχοινιά, ποὺ τὰ κρατοῦσαν οἱ ψαράδες...

Και σεις να υπακούετε. 'Αλλά καθώς βλέπετε, δεν θέλω να χθρ-
σιμοποιήσω αυτό μου το δικαίωμα. Τολμώ μονάχα να σας ρωτή-
σω για ποιόν λόγο τάχα, επιθυμείτε να μείνετε κρυμμένη.

—Τί σας ενδιαφέρει! είπε η κόρη με ζωηρότητα. Θέλετε ναί ή
δχι να μου κάνετε εύχαιστίστη;

Υστερα όμως ήμερψε κι' έγινε σαν και πριν γλυκειά, και
παίρνοντας το χέρι του Φού, τον ανάγκασε να καθίσει δίπλα της.

Τότε σιμώνοντας το όνειρευτο πρόσωπό της στο δικό του, δύ-
θισε το βλέμμα της στο βλέμμα του. Και τα στόματά τους μ' α-
τήν την κίνησι, ήρθαν τόσο κοντά που το φιλή ήταν πια αναπό-
φευκτο.

Για πολλήν ώρα έμειναν με τα χείλη κολλημένα κι' οι άνα-
πνοές των ανακατεύθηκαν με τέτοιο γλυκό τρόπο, ώστε ο Φού-Γή-
Φό ένοιωσε την ψυχή του να λυώνη από λαχτάρα. Τέλος κατώρ-
θωσε να αποτραβηχτή λίγο από αυτό το εξαιρετικό σφιχταγκάλια-
σμα και με σβυσμένη φωνή ψιθύρισε:

—Θέλετε να μου πάρετε την ψυχή μου, δεσποινίς;

—Μου ανήκει ήδη! απάντησε εκείνη μ' ένα απαλό νευρικό γέ-
λιο.

Υστερα του έπηρε το χέρι και του έλεπε:

—Βρέστε μου μιαν κρυψώνα, σας παρακαλώ πολύ. Γιατί με τον
έρχομό της αύγης δεν θ' μπορέσω να μείνω σ' αυτό το κατά-
στρωμα.

Ζαλισμένος ακόμη απ' το φιλή της ο Φού-Γή-Φό εφώνασε:

—Πού θέλετε λοιπόν να σας κρύψω; Το καράβι δεν είναι με-
γάλο. Στην πρόμνη κατοικεί η οικογένειά μου. Το μεσαίο άμπά-
ρι είναι γεμάτο από σχοινιά και πανέρια. Όσο για την πλώρη, ύ-
πάρχει ένας άδειανός χώρος, αλλά εκεί καταφεύγουν οι κορμο-
ράνοι και κοιμάται ο σκύλος Μάο. Δε θ' άνε εκεί διόλου άνετα για
σας, δεσποινίς, χωρίς να λογαριάζω πως κάποιος απ' τους δι-
κούς μας θα μπορούσε να σας ανακαλύψει εύκολάτα.

—Αχ! αναστέναξε η κόρη... δεν θα ήθελε λοιπόν τον τρόπο
να με κρατήσετε κοντά σας! Άφοϋ με σώσατε από τον ποταμό
θα με αναγκάσετε να ξαναζητήσω στα νερά του την όριστική ά-
νάπαυσή.

Και η νέα κοπέλλα εσηκώθηκε απότομα κι' έκανε να πλησιάση
προς την κουπαστή, απ' όπου θα βουτούσε στα νερά, σαν τους
κορμοράνους, που από όλίγου έχαιδνε με τόση στοργή.

Βηματίζε με πολλή δυσκολία και τα μικρά ποδαράκια της, συ-
νηθισμένα να περπατούν επάνω σε βαρύτιμα μεταξωτά χαλιά,
μπλεδυνόταν στα σχοινιά και στις προμάτσες. Παρ' όλα αυτά ό-
μως το περπάτημά της ήταν νοηελικό και λιγνιστικό, σαν μιάς
πριγκηπέσσας.

Ο Φού-Γή-Φό που ήταν συνηθισμένος να βλέπη την γυναίκα

του με τα πλατείά της τα άσημοπόδαρά να περπατ' άνετα στο
κατάστρωμα, σαν το μολάρι ανάμεσα στα βράχια, εδρισε τώρα
το θέαμα αυτό αξιοθαύμαστο. Άλλά στοχάστηκε άμέσως πως ή
Άηδονόλαλη θα πνιγόταν σε λίγο και ο Φού ένοιωσε μι'α μεγά-
λη λύπη. Δίχως λοιπόν να διστάση έτρεξε προς το μέρος της και
παίρνοντας διά της βίας στην άγκυλιά του την κόρη, την υπο-
χρέωσε να καθίσει επάνω σ' ένα πανέρι γεμάτο ψάρια, γύρω από
το οποίο οι κορμοράνοι χτυπούσαν λαίμαργα τα μεγάλα ράμφη
τους.

—Δεσποινίς, έδήλωσε με κάποιο θυμό, είμαι όπως το άναγνω-
ρίσατε κι' ή ίδια ο δεύτερος πατέρας σας και σας άπαγορεύω αυ-
στηρότατα, να δώσετε ένα τέτοιο λυπηρό τέλος στη ζωή σας.

Υστερα πλησιάζοντας την κόρη, της έλεπε με σοβαρό ύφος:

—Μά την Ιερή κοιλιά του Βουδδά. Θα κάνω ό,τι ταιριάζει σ'α
τέτοια περίστασι και θα σας παρουσιάσω στους αξιοσέβαστους
γονείς μου.

Και λέγοντας αυτά, την έπιασε από το χέρι και την έσυρε
προς την πρόμνη του καϊκιού. Έπειτα την πήρε στην άγκυλιά
του, κατέθηκε την σκαλίτσα και την ώδήγησε στο καμαράκι, όπου
κοιμόντανε τα μέλη της αξιοτίμου οικογενείας του.

Η Άηδονόλαλη έκύταξε παραξενεμένη γύρω της. Δεξιά ύ-
πήρχε η κοκέτα πίσω από τις κουρτίνες της οποίας έρροχάλιζε
ρυθμικά ο γηραιός Τσου-Τι και η γυναίκα του Νιάγκ, που το
κεφάλι της έμοιαζε σαν της χελώνας. Άριστερά σε μιαν όλδύδια
κουκέτα κοιμώταν ή Αι-Τσι, ή άσημη γυναίκα του Φού-Γή-Φό.
Και δίπλα σε μι'α μικρή κούνια κοιμώταν ο Σιάο-Φού, το καύ-
χημα και ή έλπίδα της οικογενείας.

Τέλος, στο βάθος του διαμερίσματος, φωτισμένο άχνά από έ-
να καντήλι, θρισκόταν το ιερό της οικογενείας και ανάμεσα σε
βάζα στολισμένα με λωτούς, έλαμπαν οι μικρές έβένινες πλάκες,
όπου διάβαζε κανείς χαραγμένα με δημοφα κινέζικα γράμματα,
τα εκπληκτικά κατορθώματα των προγόνων.

Η Άηδονόλαλη, που είχε τόσο άριστοκρατικούς τρόπους πλη-
σίασε και ύποκλιθηκε πολλές φορές έμπρος στις μικρές πλάκες.
Έπειτα κοινοσμένη από αυτήν την διαδικασία, έκάθισε σ' ένα
σκαμνάκι και παίρνοντας μι'α ιδιότροπη μικρή θεντάλια που βρι-
σκόταν άφημένη εκεί κατά τύχη, άρχισε να άερίζεται για να στε-
γνώση καλύτερα. Γιατί τα όρεαί της φορέματα παρ' τη μεγάλη
ξέση της καλοκαιρινής νύχτας διατηρούσαν ακόμη μερικά ίχνη
ύγρασίας.

Υστερ' από λίγο ρώτησε με σοβαρό ύφος:

—Θά μείνω κοντά σας ως κόρη σας, ως καλεσμένη, ή ως παλ-
λακίδα;

—Χμ! έκανε ο Φού-Γή-Φό μ'ην ξέροντας τί να απαντήση...
Διαλέξτε έσεις μόνη τί θέσι θέλετε να
πάρετε εδώ μέσα. Έγώ, πριν απ' όλα,
σύμφωνα με τους κανόνες της υγιείας
στοργής, όφείλω να σας παρουσιάσω
στον αξιοσέβαστο πατέρα μου.

Και λέγοντας αυτά πλησίασε στην
πατρική κουκέτα και περνώντας το
χέρι ανάμεσα από τις κουρτίνες, έκού-
νησε με σεβασμό το μπράτσο του γη-
ραιού Τσου-Τι για να τον ξυπνήση.

—Μήπως σηκώθηκε τυχόν ο άνεμος;
ρώτησε ο τελευταίος.

—Όχι! έλεπε ο Φού. Άλλά έχω να
σας πώ κάτι το πολύ σοβαρώτερο.

Γελίσει γυιέ μου. Τίποτε άλλο έ-
κτός από τον άνεμο δεν μπορεί να μ'
ένδιαρη! δήλωσε ο σοφός γέρος.

Υστερα θυμωμένος μουρμούρισε:

—Ν' άνεβης άμέσως στο κατάστρω-
μα, κι' άφησέ με να ήσυχάσω.

Και γύρισε άμέσως από το άλλο
πλευρό, για να συνεχίση τον ύπνο του,
που ο κυτός γυιός του ήθελε να δια-
κόψη στα καλά καθούμενα.

Όνειροπολήματα ενός έρωτευμένου ψαρά

Υπακούοντας στην προσταγή του
πατέρα του ο Φού-Γή-Φό είχε
άνεβή ξανά στο κατάστρωμα για
να περιμένη τον άνεμο, ενώ ή Άηδο-
νόλαλη, φρόνιμα καθισμένη στο σκα-
μνάκι της έμπρος στο ιερό των προγό-
νων, έμενε πολύ συλλογισμένη.

Τώρα που είχε πάλι μείνει μόνος, ο
Φού-Γή-Φό άρχισε να συλλογίζεται
αυτήν την εκπληκτική περιπέτεια που
είχε ξαφνικά άναστατώσει την ήρεμη

διαρξή του. Πράγμα παράξενο, του φαινόταν, πως άφ' ότου είχε
δή την Άηδονόλαλη, είχε γίνει ένας άλλος άνθρωπος με μιαν
άλλοιώτικη ψυχή. Δεν μπορούσε πια να φαντασθή πως είχε ζή-
σει ένα τόσο φρικτό παρελθόν, πως οι μέρες του είχαν κυλίσει
με τέτοιαν ζωώδη μονοτονία, ανάμεσα στην άπελπιστική μετριό-
τητα της οικογενείας του. Του ήταν άδύνατο να πιστέψη ότι μό-
ρεσε τόσον καιρό να ζήση δίχως να νιώση την έννοια της θείας
όμορφιάς, το όραμα μιάς ιδανικής αγάπης, την αίσθησι της έ-
ξαισίας ποιήσεως που άποπνέει μια καλοκαιρινή νύχτα κάτω από
τον έναστρον ούρανό της Κίνας.

Τώρα συναισθανόταν άόριστα πως άρχιζε γι' αυτόν μι'α και-
νούργια ζωή, και πως ή παλιά είχε για πάντα εξαφανισθή, ό-
πως είχαν χαθή και άλλες που είχε ζήσει προηγουμένως δίχως
διόλου να το νιώσση. Ναί, ή Άηδονόλαλη είχαν έρθει ξαφνικά
να μεταβάλη το πνεύμα του, να αλλάξη την καρδιά του και να
έσυχισή το πυκνό πέλο που έσκέπαζε ως τα τώρα το βλέμμα του.
Τί παράξενη στ' αλήθεια ήταν αυτή ή μαγική μεταβολή!... Δεν
ένοιωθε μονάχα ένα σαρκικό πάθος γι' αυτήν την αξιοθαύμαστη
υπαρξή: όχι... ήταν ένα είδος θείκης αγάπης, που πλημμυρούσε
το είνε του!

Πολλοί παλαιοί ποιητές είχαν πη πως ο έρωτας έκανε τρελλούς
τους ανθρώπους. Άλλοι είχαν ύμνησει την αγάπη σαν την μο-
ναδική πηγή της ζωής. Κι' ήταν πάλι και άλλοι που την παρω-
μοίασαν μ' έναν απαλό θάνατο.

Ο Φού-Γή-Φό έβρισκε πως όλοι αυτοί οι ποιητές είχαν δι-
καιο και πως με τα λεγόμενά τους συμφωνούσαν στο ότι ή αγά-
πη είναι ένα εύλογημένο όωρο, είτε όταν έρχεται σαν ζωή, είτε
όταν αθάνη σαν ξεψόχισμα. Γιατί μέσα στην μέθη του έρωτα
συμβαίνουν και τα δύο. Μιά ψυχή πεθαίνει και μι'α άλλη καινούρ-
για παίρνει τη θέση της. Ένα παρελθόν σβύνει, ένα μέλλον προ-
βάλλει!

Καθώς ο ταπεινός ψαράς μεταμορφωνόταν σε ποιητή και σε
φιλόσοφο και άπορούσε κι' ο ίδιος γι'ε μιαν τέτοια θαναστική
άλλαγή, ή Άηδονόλαλη φάνηκε στο κατάστρωμα. Ο Φού την ά-
ντίκρυσε έκθαμβος και σιωπηλός την ώρα ακριβώς που το φεγ-
γάρι πήγαινε να κρυφτή στην γαλακτώδη όμίχλη που εκάλυπτε
τα νερά του Κιτρινού Ποταμού.

Απλώνοντας τα χαριτωμένα χέρια της σαν νάθελε να κρατη-
θ' σε ίσοροπία, ή κοπέλλα άρχισε να βηματίζει στο κατάστρωμα
με τα λευκά χρυσοστόλιστα σαντάλια της και ή λυγρή τάγια της
έγερνε σιγαλά τότε δεξιά και τότε άριστερά, σαν την καλαμιά
που την χαιδεύει μιαν έλαφρότατη αύρα. Οι πλαγιαστές άχτίνες
της σελήνης, την φωτίζαν με μιαν θαμπή όπάλινη και άργυρή
άναλαμπή.

Συνεπαρμένος από το θεσπέσιο αυτό όραμα της νέας κοπέλ-
λας ο Φού άναρωτήθηκε και πάλι αν τάχα ήταν στ' αλήθεια έύ-
πνιος ή μ'ην τυχόν πλανιόταν ακόμη σ' έναν κόσμο όνειρων. Από
φόβο μ'ην τρομάξη την λατρευτή εκείνη ύπαρξή, δεν τολμούσε να
την καλέση κοντά του. Άλλά εκείνη τον σίμωσε μόνη της, ενώ
οι κορμοράνοι την άκολούθουσιν, φτεροκοπώντας ζυλισμένοι απ'
την λάμψη των μαργαριταριών, που στόλιζαν το χλωμό της μέ-
τωπο. Όταν έστάθηκε, τα πουλιά ήρθαν και σχημάτισαν κύκλο
γύρω της σαν γητεμένα από τα μάτια της που στη λάμψη του
φεγγαριού έλαμπαν σαν παράξενα μαύρα διαμάντια.

—Άγαπήστε με πολύ, έλεπε, ένδω είνε ακόμη καιρός. Στο φώς
της ήμέρας θα χαθώ... και δεν θα με ξαναήτε πιά.

Άλλά ο Φού-Γή-Φό δεν κατάλαβε το νόημα αυτών των λόγων.
Σαν άληθινός έρωτευμένος σκεφτόταν πως ή νύχτα αυτή θάταν
αιώνια. Ήδονικά άγκάλιασε και έσφιξε επάνω του την Άηδο-
νόλαλη κι' ένοιωσε την μυρωμένη άνάσα της να τον μεθά σαν
παλιό κρασί. Όλοένα τα χείλη του άναζητούσαν τα δικά της.
Και σε κάθε νέο φιλή ένοιωθε την έκστασι του να μεγαλώνη και
την έρωτική μέθη του να άπλώνεται σ' όλόκληρη την μαγική νύ-
χτα.

Σε μι'α στιγμή του φάνηκε ώστόσο πως άκούει την γυναικα
του Αι-Τσι, που απ' το βάθος του καϊκιού του εφώνασε:

—Καταραμένε! παληάνθρωπε! που νομίζεις ότι έγινες μεγάλος
μανδαρίνος, ώστε να μπορείς να συντηρής μι'α παλλακίδα πολυ-
τελείας!

Άλλά ή φωνή έσβυσε σε λίγο. Άσφαλώς ή άπαίσια σύζυγός
του θα τυραννιόταν στον ύπνο της από κάποιον εφιάλητη ζή-
λεια;

Ο Φού άγκάλιασε με περισσότερη θερμή την όνειρευτή κοπέλ-
λα και μέσα στην άπειρη εύτυχία του του φάνηκε πως γλυστερά
έξω απ' τα σύνορα της πραγματικότητας. Σε λίγο τον κυρίεψε
μι'α έξαισία ζάλη. Δίχως να το θέλη έκλεισε τα μάτια. Τότε του
φάνηκε πως το κορμί του δεν ύπήρχε πιά, ότι γινόταν ένα άυ-
λο πλάσμα, κι' ότι μαζί με την Άηδονόλαλη, θα έσβυνε σε λίγο
μέσα στην μυστηριώδη άπεραντοσύνη του ούρανού, μέσα στις ά-
χτίνες της σελήνης.

★

Ξαφνικά, ένα άσημαντο γεγονός, ή αίσθησις ότι κάποιος τον
σπρώχνει βίαια, έκανε τον Φού-Γή-Φό να συνέλθ' απ' την έκ-

Όταν έμεινε μονάχος στο κατάστρωμα, που έλαμπε στο φώς του
φεγγαριού, ο Φού-Γή-Φό άκούμπησε στο μεγάλο κατάρτι και έβλ-
ηκε να κυττάξη μ'ηχανικά τον ούρανό.

στασί του.

Άνοιξε τα μάτια και κύτταξε γύρω του. Το φεγγάρι είχε χα-
θή στον όρίζοντα. Ο ήλιος που άντέλλε, έβαφε μ' ένα τριαντα-
φυλλί χρώμα το χλωμόν ούρανό, όπου έσβυνε και το τελευταίο
άστéρι. Με κατάπληξή του ο Φού είδε εκεί κοντά του τον αξιο-
σέβαστο πατέρα του Τσου-Τι, που είχε έντελώς δυσανεσχημένο
ύφος.

—Όστε έτσι, άρχισε να κρινιιάξη ο γέρος που ήταν άνθρωπος
του καθήκοντος, έκοιμήθηκες σαν το ζωό όλη τη νύχτα, αντί να
άγρυπνης για τον άνεμο, όπως σου παράγγειλα χθές το βράδυ...

Μισοξυπνημένος, ο Φού-Γή-Φό έτριψε τα μάτια του μουρμου-
ρίζοντας:

—Στ' αλήθεια... είδα ένα άνήκουστο όνειρο. Μου φαίνεται μ'α-
λιστα πως δεν ήταν όλότελα ένα όνειρο.

—Τί θλακείες είνε αυτές! φώναξε ο γηραιός Τσου-Τι. Έλα
λοιπόν ξύπνησε για καλά και βάλε λίγο μυαλό... Είνε καιρός
να σαλπάρουμε... Ο ήλιος ανατέλλει και έχωμε πρώτο καιρό.

★

Έπηρεασμένος ακόμη από την βαθύτατη έντύπωσι, που του
είχε αφήσει ή Άηδονόλαλη, ο Φού-Γή-Φό ήθελε να ίσορήση
όλα όσα είδε και ένοιωσε, στον σεβάσμιο πατέρα του, για να
τον ρωτήση τη γνώμη του. Άλλ' αυτές που ήθελε να φτάσουν
νωρίς στο παξάρι, δεν φαινόταν διόλου διατεθειμένος να φιλο-
σοφήση για ένα όνειρο.

Έξ άλλου πολλά πλεούμενα είχαν κιόλας άνοίξει τα πανιά
τους στο πρωινό μαιστράλι και προσπερνούσαν το καίμι, που
καθόταν ακίνητο στις άγκυρές του.

Καθώς περνούσαν οι ψαράδες, φώναζαν την καλημέρα τους ή
έκαναν παρατηρήσεις για τον καιρό και για το ψάρεμα.

Ένας απ' αυτούς εφώνασε:

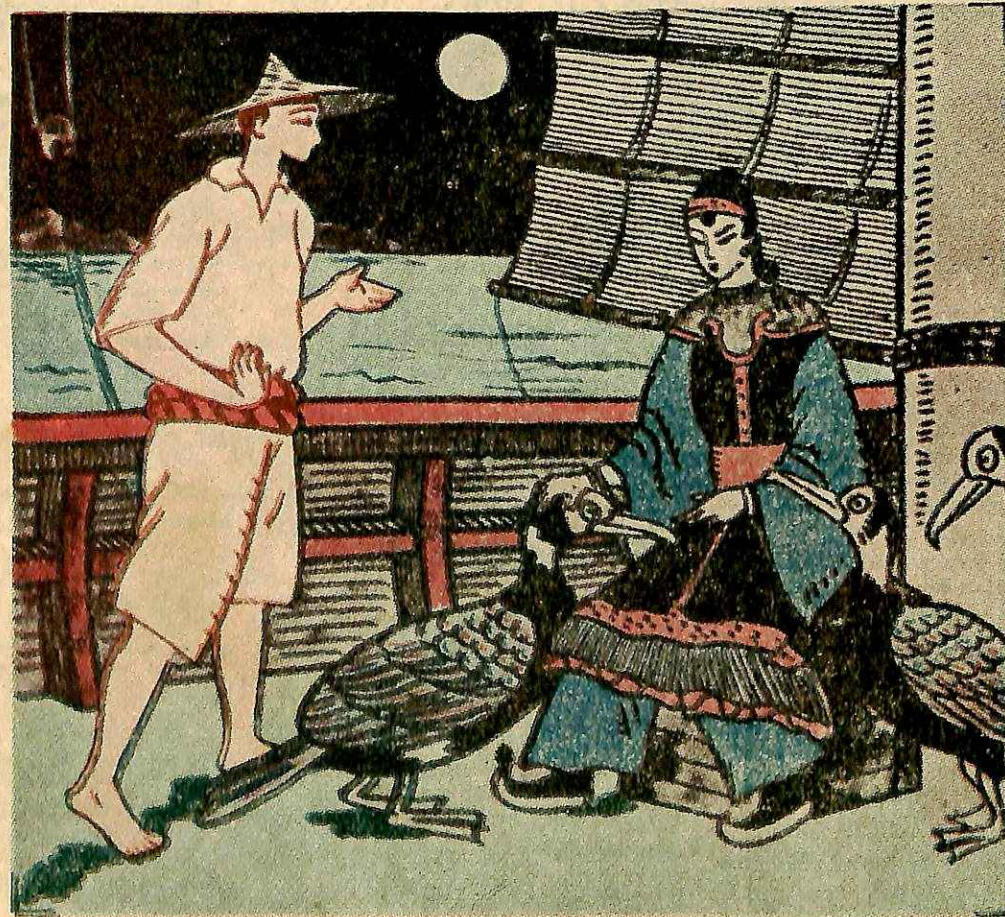
—Άσφαλώς θα τρομάξατε σαν και μ'ας την ώρα του Ποντι-
κού, όταν ο Μεγάλος Δράκοντας Χουάγκ-Τι λίγο έλειψε να κα-
ταβροχήση την σελήνη.

Τότε ο Τσου-Τι έλεπε στο γυιό του:

—Γιατί δεν μου είπες τίποτα γι' αυτό το φρικτό περιστατι-
κό; Κοιμώσουν λοιπόν όταν έγινε;

Προσπαθώντας να τακτοποιήση τις σκέψεις του, ο Φού-Γή-
Φό εξέφησε:

—Μά την αλήθεια, δεν ξέρω αν είδα πραγματικώς αυτή την
καταστροφή

Υστερα ή Άηδονόλαλη, με όφως άφ' έλστατο, άρχισε να χαιδεύ' τα φτερά
των μαύρων κορμοράνων που είχαν έρθει μ' έμπροστούνη γύρω της

Ην ώρα του Ποντικού & μεγάλος Δράκος Χουάγκ-Τι κατέβαινε σιγά-σιγά το φεγγάρι μέσα σε στο τεράστιο στόμα του.

Στην απόκρισι αυτή που την έκρινε ως τελείως ήλιθια, ο Τσού-Τι ανασήκωσε τους ώμους.

Εκείνη την στιγμή ακριβώς φάνηκε ένα άλλο καίμι, που κατέβαινε το ρεύμα του ποταμού. Ο τιμονιέρης του εφώναξε:

—Την ώρα του Ποντικού ένα καράβι πολυτελείας, που σίγουρα θα άνηκε σε κάποιον μεγάλο μανδραγό, έπεσε απάνω στην ξέρα κι' η πλώρη του έγινε κομμάτια. Βούλιαξε σχεδόν άμέσως και δεν μπόρεσα να διακρίνω τους επιβάτες του. Θα γελάσθηκαν ασφαλώς απ' τις αναλαμπές του φεγγαριού...

Ο τιμονιέρης δεν μπόρεσε να συνεχίση, γιατί το καίμι του ήταν κρύας μαύρου.

Νά, ένα πολύ θλιβερό γεγονός, είπε ο γηραιός Τσού-Τι. Αυτό δείχνει πως με το σελινόφως πρέπει κανείς να μην εμπιστευεται σ' ό,τι βλέπουν τα μάτια του. Αντικρούεις πράματα που δεν υπάρχουν, και υπάρχουν άλλα που δεν τα διακρίνεις. Κι' έτσι οι ναυτικοί συχνά παίρνουνε τα βράχια για άπλες αντανάκλασεις. Κι' ύστερα πολλές φορές, ζαλίζεται κανείς, σαν έχει ολόένα στα μάτια του το φεγγάρι. Μάλιστα, μου είπαν, πως πολλοί βλέπουν και παράδοξες φαντασίες.

Εκείνο που είνε το πιο παράξενο, θέλησε να εξηγήση ο Φού-Γι-Φό είνε πως στο όνειρό μου...

—Θά μου το διηγήθης αργότερα, τόν διέκοψε ο πατέρας του. Ας ανεβάσωμε τώρα το πανί και να σηκώσωμε τις άγκυρες.

'Ο Μάο άνησυχεί και τρομάζει

Την ώρα που οι δυο άντρες έδεναν τη σκότα του πανιού, η γοη Νιάγκ και η νύφη της Λι-Τσι πρόβαλαν στο κατάρτωμα. 'Ηθελαν ν' αναπνεύσουν λίγο καθαρό αέρα, προτού ξαναγυρίσουν στην κουζίνα για το πρωινό γεύμα.

Τώρα είχε πιά ξεμερώσει. Και ήταν στ' αλήθεια φορτικό το θέαμα να βλέπεις το κεφάλι της γοηάς Νιάγκ που έμοιαζε σαν της χελώνας και τα συκαμένα χοντροπόδαρα της Λι-Τσι επάνω στα όποια η αλγή απέθετε ειρωνικές δροσοσταλίδες.

Ο Φού-Γι-Φό από φυσική σεμνότητα, απέφυγε τις κρίσεις

εις δάρος της αξιοσέβαστης μητέρας του. 'Αλλά δεν μπόρεσε, αντικρούοντας την άπαισία σύζυγό του να μην την συγκρίνη με την 'Αηδονόλαλη, που η ιδανική της εικόνα έμενε χαραγμένη στο ταπεινό μυαλό της. Και μονομιάς, τόν κυρίευσε μια μεγάλη λύπη, ανάμικτη με άηδία, πράγμα που αποδεικνύει πως ά- κόμη κι' ένα όνειρο μπορούσε νάχη πραγματικές συνέπειες.

Ο σκύλος Μάο είχε βγή επίσης απ' το καταφύγιό του και έκοβε χαρούμενες βόλτες γύρω απ' τους φίλους του τούδε μαύρους κορμοράνους.

'Αλλά σε λιγάκι ο Μάο άρχισε να φαίνεται άνησυχος και ταραγμένος. Ανασηκωμένος με τα δυο του πόδια στην κουπαστή, με τη μουσούδα προς το μέρος της δχθης, άρχισε να μουγκρίζει απειλητικά, ώσαν κάποιος κλέφτης να πλησίαζε προς το καίμι. Οι γυναίκες έσκυψαν να κυτάξουν προς τα 'κει και εαφνικά η Λι-Τσι έβγαλε μια τρομαγμένη στογγύλιγη φωνή.

Με τρεμάμενο το χέρι η Λι-Τσι, έδειχνε ένα ανθρώπινο κορμί, που ήταν μισοβυθισμένο ανάμεσα στα φύκια και τα καλάμια και που εταλάντευε άσγά το ρεύμα του ποταμού. Στο θέαμα αυτό, η γοη Νιάγκ λίγο έλειψε να λιποθυμήση, ενώ οι άντρες έτρεχαν να δούν τί ήταν αυτό που τρόμαζε τις γυναίκες.

Και τότε ο Φού-Γι-Φό κρατήθηκε απ' την κουπαστή για να μην πέσει λιπόθυμος από την κατάπληξη...

Σε λίγη απόστασι έβλεπε καθαρά φωτισμένο απ' τις πρώτες αναλαμπές της ημέρας το κορμί μιας πνιγμένης, που έμοιαζε δλότελα με την 'Αηδονόλαλη.

'Οπως τό τραγουδι τ' αηδονιού

Ανάμεσα σε δυο άνθισμένα νούφαρα, έβλεπε το χλωμό της πρόσωπο με τα αριστοκρατικά χαρακτηριστικά, τα ανασηκωμένα φρύδια που έσημαίναν ένα έκτακτο τόξο, τα άμυγδαλωτά μάτια, που τόν κυτάξαν όλονοιχα μ' ένα βαθύ συνασγμό. Ναι, τα ξανάβλεπε όλο—την βελούδινη μάση κορδέλλα που ήταν στολισμένη με ακριβά μαργαριτάρια, τα ώραια μεταξωτά φορέματα και τα φιδισένια χέρια με τα λεπτά χλωμά δάκτυλα και τα λευκά χρυσοκέντητα σανδάλια, που κρατούσαν αιχμηρότα τα πιο αξιανάπητα ποδαράκια.

Ο πατέρας του, που στεκόταν κοντά του έμουρμούρισε:

—Πρέπει να απομακρυνθούμε άμέσως από δω, γιατί μπορεί να μας θιάψη αυτό το κακό σημάδι.

Πράγμα παράξενο, η Λι-Τσι εκάρφωσε στην νεκρή ένα βλέμμα γεμάτο μίσος, ώσαν να ένοιωθε ζήλεια για τα στολικά της και την όμορφη της, ενώ η γοη Νιάγκ κύτταζε με ζωώδη άπληστία τα χρυσά θραχιάλια της νεκρής...

'Αλλά ο Τσού-Τι, που είχε μαντέψει την σκέψη της γοηάς συζύγου του, έδήλωσε:

—Όχι... δεν πρέπει να την άγγιζόμε αυτήν την πνιγμένη...

Ανήκει στον Δράκοντα των Νερών. Κι' ύστερα ποιός ξέρει αν πέθανε από έγκλημα ή από δυστύχημα ή αν πεθαμμένη δεν θέλησε να ξεφύγη απ' το μνήμα της; Όχι! το καλύτερο για μας είνε να προσποιηθούμε πως δεν ξέρομε τίποτα. Γιατί άλλωώς, μπορεί να μπλεχτούμε σε μιαν σκοτεινή και τρομερή ιστορία.

Και λέγοντας αυτά, έσφιξε την σκότα του μεγάλου πανιού και το καίμι, με πρώτο τόν καιρό, απομακρύνθηκε γρήγορα απ' τόν νεκρικό λόφο, όπου οι προΐνες καρανάξες ερχόντανε με τηδημάτα να καθήσουν επάνω στους κώνους των μνημάτων.

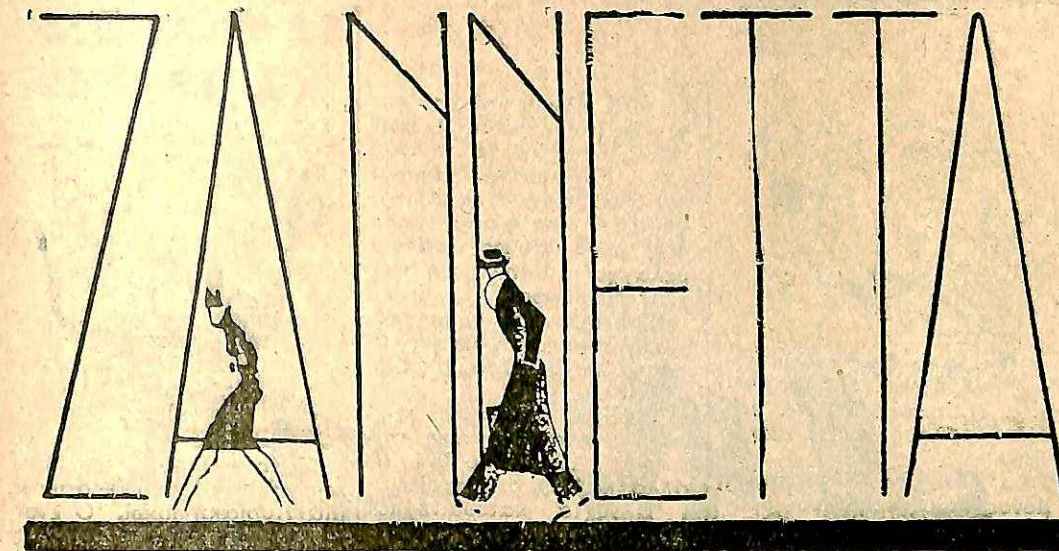
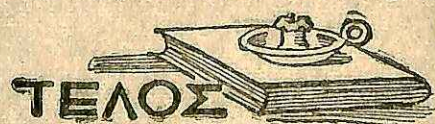
Συλλογιμένος ο Φού-Γι-Φό, καθώς κρατούσε το δούκι του τιμονιού, σκεφτόταν πως ένα όνειρο είνε πολλές φορές κάτι το πολύ παράξενο κι' αναθυμώτα τα λόγια κάποιου σοφού:

—Ποιός ξέρει τάχα που τελειώνει η πραγματικότητα και που άρχίζει το όνειρο. Ποιός ξέρει που μπορεί να πλανηθί η ψυχή ενός ανθρώπου όταν αυτός κοιμάται; Ποιός ξέρει τις έντυπώσεις και τις άναμνήσεις που μπορεί να φέρη απ' τα μυστηριώδη ταξίδια της ή πλανημένη ψυχή ενός κοιμισμένου;

Όσο για τόν Φού-Γι, οι συνέπειες του τελευταίου του όνειρου ήταν άπλούστατες: Είχε όριστικά καταλάβει την μετριότητα της ζωής του και την δυσμορφία της γυναίκας του, που δεν μπορούσε πιά να την φιλήση δίχως να νοιώσει φρίκη.

Η 'Αηδονόλαλη δεν ήταν ίσως παρά ένα φάντασμα, το φάντασμα της πνιγμένης, που η οδράνια μορφή της αντιφένγιζε στο νερό του ποταμού, ανάμεσα στα άνθισμένα νούφαρα.

Ηρθε κοντά του, φερόμένη ίσως από ένα μακρινό κι' άλλο—τινδ κόσμο, κι' είχε μαγεύσει την ζωή του σαν το τραγουδι ενός αηδονιού που αντιλαλεί και σβένεται μέσα στα άρώματα μιας ένιαστρης νύχτας. Μα ό,τι κι' αν ήταν, φάντασμα, όνειρο, μαγεμένο τραγουδι, άχτίνα του φεγγαριού, πλάσμα ιδανικό του άγγρου νυκτερινού άπειρου, είχε καταδεχθί να σιμώση τόν ταπεινό φαρα. Και με ένα υπερκόσμιο φίλλ είχε στ' αλήθεια ροφήσει μέσα στο πορφυρό ήδονικό στόμα της την ψυχή του...

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Β. ΦΡΑΝΚ

Την Ζαννέττα την έγνωρισα κατά έναν πολύ περίεργο τρόπο μέσα στο έξπρες, ενώ ταξίδευα για την Βουδαπέστη. Καθώς άνοιγα την πόρτα του διαμερίσματος 13, είδα μια νέα πολύ καλοντυμένη να φιλά έναν νέο επίσης πολύ καλοντυμένο...

Στενοχωρημένος κάπως — γιατί είμαι καλακαναθεθραμμένος άνθρωπος — έζήτησα συγγνώμη, που 'διέκοψα, με τόσο αδιάκριτο τρόπο, τις τρυφερότητες των δύο έρωτευμένων. 'Αλλά η πολύ καλοντυμένη νέα — η Ζαννέττα — μου χαμογέλασε με άπρόοπτη οικειότητα και μου είπε:

—Ω, κύριε... δεν πειράζει. Τελειώσαμε.

Οι δυο έρωτευμένοι είχαν πραγματικά «τελειώσει». Το τραίνο σε λίγο έσφύριξε για την άναχώρησι και η Ζαννέττα απέχαιρέτησε τόν πολύ καλοντυμένο νέο, που έτρεξε να κατεβή απ' το πρώτο την ώρα ακριβώς που η άμαξοστοιχία ξεκινούσε.

Η Ζαννέττα λοιπόν ταξίδευε μόνη για την Βουδαπέστη.

Συνήθως μία νέα που φιλά με τόσο θερμό τρόπο έναν κύριο, την ώρα που το τραίνο πρόκειται να φύγη, δεν παρέχει κανένα ένδισα φέρον για τους άλλους. 'Υποτίθεται ότι είνε άρραβωνιασμένοι ή έρωτευμένοι. Δεν άσχολήθηκα, λοιπόν, διόλου, καθ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού με την Ζαννέττα.

Δεν άσχολήθηκα δηλαδή, είνε ένας λόγος: Γιατί το βράδυ, καθώς έπήγα να πλάγιασω στην κουκέτα μου, συλλογίσθηκα πολλές φορές την όμορφη της.

«Είνε μια πολύ χαριτωμένη νέα» σκέφθηκα. Κι' άκουμήθηκα με την αναπόλησι της γλυκειάς της μερής.

Επειτα, το πρωί, την συνήθησα στο βαγκόν — ρεστωράν. Καθώς προσπερνούσε το τραπέζάκι μου, μου χαμογέλασε με οικειότητα, σαν να μουν παλός γνώριμος. Και πάλι έσκέφθηκα:

«Μά είνε πολύ χαριτωμένη νέα»!

Την τρίτη φορά που έκαμα την ίδια σκέψη, ήταν στο σταθμό. Η Ζαννέττα παρέσυγγνώμη, που 'διέκοψα, με τόσο αδιάκριτο τρόπο, τις τρυφερότητες των δύο έρωτευμένων. 'Αλλά η πολύ καλοντυμένη νέα — η Ζαννέττα — μου χαμογέλασε με άπρόοπτη οικειότητα και μου είπε:

—Ναι, είπα, έντελώς εύχαριστο.

Και με άποχαιρέτησε με ένα χαμόγελο, πολύ πιο οικείο απ' τις άλλες φορές.

Αυτή τη φορά, μου ήρθε μια παράξενη ιδέα. Νά την πάρω το κατόπι. Τόσο χαριτωμένη κοπέλλα, να βγαίνει μόνη στον σταθμό της Βουδαπέστης, να μην την περιμένη κανένας, και να μου δείχνη τόσην εύνοια!...

Η νέα έπηρε ένα ταξί, κι' εγώ έπηρε ένα άλλο. Επείρασε το δικό της τμήμα της πόλεως, άκολούθησε την γέφυρα του Τσόντυ και βγήκε στην Πέστη.

«Περίεργο», έλεγα μέσα μου.. «Δεν θα πάη λοιπόν στο ξενοδοχείο; Και όμως... την άκουσα πολύ καθαρά να λέη στον υπάλληλο που παρέρλαβε τις άποσκευές της ότι ήε κατελυε στο 'Παλλάς 'Οτέλ».

Το ταξί έσταματήσε σε έναν έρημο δρόμο, όπου ύπληχαν κάτι έβραϊκά μαγαζάκια και όλο παλαιά διώροφα ξεθωριασμένα σπίτια.

Η Ζαννέττα έπλήρωσε τον σαφέρ. 'Εγώ διάταξα τόν δικό μου να περιμένη και την άκολούθησα. Μπήκε σ' ένα από τα διώροφα, ξεθωρια-

σμένα, παλιά σπίτι, το όποιο φαινόταν σαν έγκαταλελειμμένο. Έκαμα δυο — τρεις βόλτες στον δρόμο. 'Υστερα ρώτησα έναν μορτάκο:

—Ποιός κάθεται σ' αυτό το σπίτι, μικρέ;

—Ο μπάρμπα-Λεβή, ο τοκογλύφος, μου είπε. 'Αγοράζει κοσμήματα...

Και ο μικρός μου έκλεισε το μάτι:

—Είνε παληοκλέφτης, μου είπε... 'Αν έχετε τίποτα για πούλημα, έλάτε να σας πάω αλλού.

Δεν έπρόλαβα να απαντήσω... και νά! είδα την Ζαννέττα να βγαίνει στον δρόμο. Μόλις έπρόλαβα να χωθώ σ' ένα μαγαζάκι κι' άρχισα να παζαρεύω μια πίπα κεχριμπαρένια. Ο έβραϊός όμως έμπορος σαν είδε από το παράθυρο να περνά η Ζαννέττα, διέκοψε τα παζάρια, την έκύτταξε, χαμογέλασε πονηρά, και κούνησε το κεφάλι.

—Ποιά είνε αυτή; τόν ρώτησα.

—Δέ ξέρω... μου είπε. 'Αλλά κάθε μήνα έρχεται και βλέπει τον μπάρμπα-Λεβή τόν τοκογλύφο. Και κανείς δεν έμαθε ποτέ τί τόν θέλει.

Η Ζαννέττα κατέλυσε στο «Πάλλας 'Οτέλ». Το βράδυ την συνήθησα στο μπαό με μιαν θαυμασία τουαλέττα.

Ήταν μόνη, έπινε κοκταίηλ, κι' ήρθε έτσι φυσικά το ότι γνωρισθήκαμε. Μου είπε ότι ήε κατελυε στο 'Παλλάς 'Οτέλ».

Το γένος Σούστερμαγκ, και ότι ήταν άρραβωνιασμένη με τόν νέο που είδα να την φιλά στο διαμέρισμα του έξπρες. Είχε έρθει στη Βουδαπέστη για ένα συνάντηση την μητέρα της, που θάρχόταν σε λίγες μέρες, απ' το Λονδίνο.

Δεν πίστεψα τίποτε απ' όσα μου έλεγε, αλλά αφού ήταν τόσο χαριτωμένη νέα, αυτό δεν πείραζε και πολύ. Το βράδυ συναντηθήκαμε πάλι στην βεράντα. Η Ζαννέττα μου μίλησε για το φεγγάρι, για τόν έρωτα, για τα λουλούδια και σε μιαν στιγμή διεπίστωσα ότι με φλερτάρει. Έκύτταξα έπιμονα το στόμα της, που διεστέλλετο ήδονικά, και όταν είδα πως δεν θα είχε αντίρρηση, της πρότεινα έναν περπάτο στο πάρκο.

—Ευχαρίστως, μου είπε... Προτού πάμε στο πάρκο... θάπρεπε να πάω να πάρω το έπαινωφόρι μου.

—Θά σας περιμένω στο συντριβάνι... Δέ θάρχηστε; σέτε;

—Ούτε δυο λεπτά! μου ψιθύρισε.

Και στο χαμόγελο της Ζαννέττας διέκρινα μιάν έρωτική υπόσχεσι, που με έκαμε άθελα να ριγίσω...

Άργούσε. Πέρασε αρκετή ώρα και η Ζαννέττα δέ φαινόταν. 'Ερριξα μιά ματιά στο παράθυρο του ύπ' άου, έκρινα κανένα φως εκεί.

203 δωματίου της μά δέ δει. Περιμένα... περιμένα... Την ώρα που ήμουν έτοιμος να γυρίσω στην βεράντα, για να ιδώ τι άπέγινε, άκουσα δίπλα μου τη φωνή της Ζαννέττας.

—'Αργησα; με συγχωρείτε, δικαιολογήθηκε... 'Αλλά έφτιαξα λίγο τα μαλλιά μου, ξέρετε..., και πέρασα λίγη πούδρα.

Δεν είπα τίποτε. Μου φάνηκε όμως παράξενη ή δικαιολογία της. Πώς ήταν δυνατόν να φτιάξη τα μαλλιά της και να βάλη πούδρα δίχως ν' ανάψη το φώς;

Επρότεινα στην Ζαννέττα έναν περίπατο. Δέχθηκε, σαν να ήταν προετοιμασμένη. Επήγαμε σ' ένα τοιγά-νικο κέντρο. Ήπιαμε κρασί και έφαγαμε πιπεράντα γκούλας, άκούσαμε μεθυστικά βιολιά και έφιληθήκαμε.

Υστερα από το δωμάτιο έβνος γραφικό του παλαιού, βυτάξαμε την σελήνη να βασιλεύη... και έγιναν έδλα όπως τα προέβλεπα. Γυρίσαμε στο ξενοδοχείο στις 7 το πρωί. Η Ζαννέττα ήταν εύθυμη, τραγουδούσε με το κεφάλι γεμένο στον ώμο μου και τα πράσινα μάτια της άστράφτανε...

Καθώς την άποχαιρέτοσα, σκέφθηκα.

«Μά τί χαριτωμένη νέα!»

Το μεσημέρι κατέβηκα στο χόλλ όπου γινόταν τρομερή φασαρία. Η βαρυνέσσα Ντιάνα φόν 'Ελμπαχ... είχε πέσει θύμα κλοπής... Στο δωμάτιο 202, όπου έμενε, είχε βρή την κασετίνα με τα κοσμήματά της άνοιχτή... Παράξενη τέκε πολύ γι' αυτό,

Δεν πίστεψα τίποτε απ' όσα μου έλεγε, αλλά αφού ήταν τόσο χαριτωμένη νέα, αυτό δεν πείραζε και πολύ. Το βράδυ συναντηθήκαμε πάλι στην βεράντα. Η Ζαννέττα μου μίλησε για το φεγγάρι, για τόν έρωτα, για τα λουλούδια και σε μιαν στιγμή διεπίστωσα ότι με φλερτάρει. Έκύτταξα έπιμονα το στόμα της, που διεστέλλετο ήδονικά, και όταν είδα πως δεν θα είχε αντίρρηση, της πρότεινα έναν περπάτο στο πάρκο.

—Ευχαρίστως, μου είπε... Προτού πάμε στο πάρκο... θάπρεπε να πάω να πάρω το έπαινωφόρι μου.

—Θά σας περιμένω στο συντριβάνι... Δέ θάρχηστε; σέτε;

—Ούτε δυο λεπτά! μου ψιθύρισε.

Και στο χαμόγελο της Ζαννέττας διέκρινα μιάν έρωτική υπόσχεσι, που με έκαμε άθελα να ριγίσω...

γιατί ήταν βεβαία πως την είχε κλειδώσει, προτού κατεβή στην βεράντα. Απ' αυτήν την μικρή λεπτομέρεια, υπωψιάσθηκε, κάλεσε τον Ρτέτεκτιβ του ξενοδοχείου, ο οποίος επίσης έμεινε εκπληκτος όταν είδε την καυστήρα άνοιχτη και τα κοσμήματα άθικτα... "Έγινε μία πρόχειρη πραγματογνωμοσύνη και τί ανακαλύφθηκε νομίζετε; "Οτι τα κοσμήματα είχαν αντικατασταθί με τέλειες απομιμήσεις...

"Ανεγνώρισα άμέσως την βαρυνέσσα μόλις την είδα στο χόλλ. Ήταν μία άπ' τις κυρίες που είχε καθίσει δίπλα μας στην βεράντα την ώρα που ή Ζαννέττα είχε πάει να πάρη το επανωφόρι της... Την είδα που μιλούσε με τον διευθυντή του ξενοδοχείου στο χόλλ και την άκουσα που φώναζε:

"Τα κοσμήματά μου ήταν αξίας τουλάχιστον 1 ε. κατομμυρίου! Μοι τα έξετιμισε ένας ειδικός... ένας έβραος της αιδολικής συνοικίας... ένας κύριος Λεβή! Τα είδε ο κοσμηματοπώλης Λάμπωφ...

Δεν χρειάσθηκε να μάθω περισσότερα για να τα καταλάβω όλα... Γιατί η Ζαννέττα έπεσε κόντρα στον υπάλληλο — Λεβή, γιατί μοι φέρθηκε με τόσην οικειότητα, γιατί ανέβηκε στο 203 να πάρη το επανωφόρι της, γιατί έφτιαξε τα μαλλιά της, στο σκοτάδι, γιατί δέχθηκε να βγούμε μαζί και να μείνωμε όλη την νύχτα έξω. "Ηθελε ένα άλλοθι, για να μην υποψιασθί κανείς ότι αντικατέστησε τα κοσμήματά... την ώρα που ανέβηκε για μία στιγμή επάνω. Πραγματικώς κανείς δεν την υποψιεύθηκε.

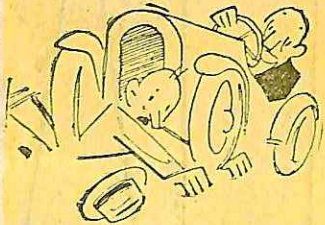
Το βράδυ, έπηρε ένα τηλεφώνημα απ' την κ. κόμησα, την μητέρα της. "Έπρεπε να φύγω. Με απέλαρτέρεσε χαμογελώντας μου με οικειότητα. Κρατούσε μία μικρή βαλίτσα, που δέχθηκε να την κρατήση ο γκρουζέ. "Επέρασε εμπρός απ' τον διευθυντή, που την χαιρέτησε ευγενικά, και από τον ντέτεκτιβ, που υποκλίθηκε εμπρός της.

"Εγώ την είδα να φεύγει. Μοι ήρθε για μία στιγμή να φωνάξω... να την καταγγείλω. Αλλά, ύστερα, θυμήθηκα την βραδιά μας, την σελήνη που έβασίλευε, το γραφικό πανδοχείο, τα πράσινα μάτια της, που έλαμπαν καθώς με φιλούσε. Μία βραδυά έρωτική δεν είνε τάχα άρεστη πληρωμή για ένα άλλοθι;

"Η Ζαννέττα έφυγε. Κι' εγώ έσκέφθηκα πάλι: "Μά είνε πολύ χαριτωμένη νέα!"

K. B. ΦΡΑΝΚ

ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

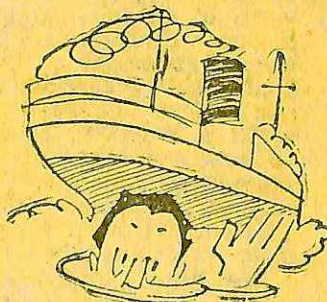
"Ο κύριος είχε μείνει μόνος στην πόλι. "Η έσση είχε... εξατμίσει ως διά μαγείας όλους τους κατοίκους της.

Κι' εκείνος περπατούσε μόνος στους έρημους δρόμους και χτυπούσε τα ακούρια του στην άσφαλτο, για να ακούη τον ήχο των βημάτων του και την ήχώ τους στους τοίχους των σπιτιών.

Πέρασε πλατείες και λεωφόρους, που άνηχούσαν σαν άδεια πιθάρια.

Το φαινόμενόν πως ήταν ένας κατακτητής, που είχε κυριεύσει διά της βίας την πόλι, από την οποία ο έχθρος είχε φύγει. Είχε σε παρ' ήταν μεγάλος ανθρωπος, κι' εξακολουθούσε να περιφέρεται στις πλατείες ψάχνοντας να βρη το πιάτο του λαλού μερες, για να στήσει τον ανδριάντα του.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΠΛΟΙΟ

Ποιός εφώναζε από τη γέφυρα του πλοίου έξυπνες ιδέες; "Σωθήτε! Σωθήτε!" «Φωτιά στο καράβι!» «Μία νάρχη στις βλινες του πλοίου!»; "Ο κ. Τρελλάκιος!

Ποιός διέδωσε ότι στο καράβι παρουσιάστηκε ένα κροῦσμα πανώλους; "Ο κ. Τρελλάκιος!

Ποιός άρχισε να χτυπά τα κουδούνια του κινδύνου που ύψηχαν μέσα σε κάθε καμπίνα και σήκωσε τον κόσμο στο πόδι; "Ο κ. Τρελλάκιος!

"Αλλά άνούστε την τελευταία του φάρσα: Πλησίαζαν τα μεσάνυχτα. Ένας ναύτης έτρεξε στην καμπίνα του πλοιάρχου.

—Κύριε πλοίαρχε —φώναξε— ένας άνθρωπος έπεσε στη θάλασσα!

—Ποιός είνε;

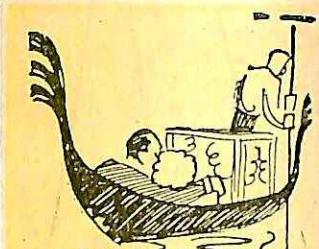
—"Ο κ. Τρελλάκιος!

—"Αχ! Χά! Χά! Χά! ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο ο πλοίαρχος. Κάνει φάρσες με κίνδυνο της ζωής του!

Κατά την επιστροφή του ταξιδίου του το πλοίο σταμάτησε στο σημείο όπου είχε πέσει ο Τρελλάκιος και εκ μέρους των ταξιδιωτών ένας ναύτης έβριξε στη θάλασσα ένα λουλουδένιο στεφάνι!

"Ο κ. Τρελλάκιος δεν ζούσε πιά!

ΤΑ ΕΚΔΡΟΜΙ ΚΑ ΤΡΑΙΝΑ

Συναντήθηκαν στην Πλατεία του Αγίου Μάρκου, μία Κυριακή πρωί. "Ο ένας άρεσε στον άλλον κι' έτσι γνωρίστηκαν.

"Εκείνος ήταν ένας νέος από την Μπολόνια, αλλά απ' έδω και πέντε χρόνια έμεινε στη Βενετία. Είχε μία καλή θέσι σε μίαν ασφαλιστική 'Εταιρεία. "Εκείνη ήταν από το Μιλάνο και ζούσε στη Βενετία με τους δικούς της. Περίεργο όμως πως δεν συναντήθηκαν ποτέ.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, πήγαν σε μία γόνδολα και χάθηκαν στα περίφημα κανάλια της Βενετίας.

Στις έξη η Πιερρίνα κύταζε το ρολόι της. "Έπρεπε να γυρίση στο σπίτι της. Οι γονείς της ήταν πολύ αυστηροί: δεν την άφηναν να βγη έξω παρά μόνον την Κυριακή. "Εδωσαν ραντεβού για την επομένη Κυριακή. Φιλήθηκαν.

"Εζησαν έτσι δέκα δλόκληρες Κυριακές κάνοντας περιπάτους γοητευτικούς με τη γόνδολα.

"Ηρθε όμως κι' η τελευταία Κυριακή του Σεπτεμβρίου. Το τελευταίο ταξίδι των έκδρομικών τραινών. "Ο Άλβέρτος θάχανε την Πιερρίνα. Πως να φερθή μαζί της; Να της τά πη όλα; Να σιωπήση; Να εξαφανισθί; Κι' η Πιερρίνα ήταν πολύ λυπημένη εκείνη την Κυριακή. "Ηρθε έξη ή ώρα το απόγευμα. Χώρισαν όπως πάντα. "Ο Άλβέρτος πήρε το δρόμο για τον σταθμό. Το τελευταίο ταξίδι! "Ανέθηκε στο τελευταίο βαγόνι.

Στο κατώφλι ενός διαμερίσματος, στάθηκε κατάπληκτος.

—Πιερρίνα! Τι κάνεις έδω;

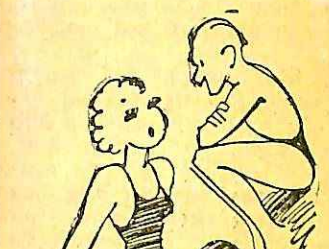
— Συγχώρησε με, Άλβέρτο. Σού είνε ψέματα. Κατοικώ στο Μιλάνο και έρχομαι κάθε Κυριακή με το έκδρομικό τρένο στη Βενετία για σένα...

Και σε λίγο:

— Μά, Άλβέρτο! Το τρένο φεύγει. Δεν θα κατέβης;

— Μένω κι' εγώ στο Μιλάνο, αγάπη μου!

Η ΣΕΙΡΗΝΑ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

"Ο Όδυσσεας έψαχνε ανάμεσα στους θράχους, για να βρη καθούρια και άχνους, όταν για μία στιγμή συνήντησε μία σειρήνα. Βουτηγμένη στο νερό ως τη μέση, με τα μαλλιά της τα όλοξανθα ριχμένα στους ώμους έμοιαζε με νεράιδα.

"Η όμορφη αυτή τον έσασήνευσε και προσπάθησε να πιάση κουθέντα μαζί της. Δεν δυσκολεύθηκε και τόσο να το επιτύχη. Κι' οι σειρήνες ξέρουσαν να μιλούν. "Υστερα την παρεκάλεσε να του τραγουδήση. Και η σειρήνα τραγούδησε: "Μην ξεχνάς τα λόγια μου. "Η ζωή μου είναι δική σου" κι' όλα τα νέα τραγουδάκια της πιάξ εκείνης.

Για μία στιγμή όμως, αφήνοντας μία μελωδική κραυγή, χάθηκε στο νερό.

"Ο Όδυσσεας περίμενε λίγο, αλλά κανείς φανερά ότι ο γάκι κι' ύστερα γύρισε στο ξενοδοχείο του με την καρδιά γεμάτη νοσταλγία.

— "Αχ! Να την ξανάβλεπα!

Συναντήθηκαν αρκετά φορές και μίλησαν για την αγάπη τους. Και κάθε τους έρωτική κουθέντα συνοδεύταν από την μουσική των κυμάτων...

"Αλλά η σειρήνα δεν ήθελε να πλησιάση τον αγαπημένο της κι' ούτε να βγη στην ξηρά. Κι' ήταν φυσικό! Δεν ήθελε να καταστρέψη το έρωτικό της άνειρο, δείχνοντας πως ήταν ή μισή ψάρι... με λυγρή!

Κι' όμως, "Οδυσσεας δεν μπόρεσε να κρατήη, αποφασισμένος για κάθε θυσία και θέλοντας να την φιλήση, βούτηξε μία μέρα στο νερό κι' άρχισε να την κυνηγά. "Εκείνη κολυμπούσε σαν σειρήνα κι' εκείνος σαν ψάρι.

Για μία στιγμή, τότε, ακούστηκε μία κραυγή. Κόντευε να πνιγίη! "Ο Όδυσσεας από κατακτητής έγινε σωτήρας της. Μά τότε ανέκαμψε το μυστικό της σειρήνας. "Η νέα αυτή ήταν ή πιο μεγάλη... στραβοκάνα της πιάξ!

ΣΤΙΣ ΙΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ

—Γιατί πίνετε τόσο πολύ; ρώτησε με έναν λεπτό τόνο εκπλήξεως μία ωραία κυρία τόν Τώνη, μέσα σ' ένα κέντρο που ήταν κοντά στην Ιαματική πηγή.

—Πίνω για να ξεχάσω — άπήντησε μηχανικά και με ακαθόριστο βλέμμα ο Τώνης, ενώ έφερνε το ποτήρι στα χείλη.

—Κάποια γυναίκα μήπως; επέμεινε ή ωραία ξανθεία κυρία.

"Ο Τώνης κατένευσε και έπιασέ μες γουλίες από το ιαματικό εκείνο νερό. "Υστερα, διέταξε κι' άλλο ποτήρι. "Ηθελε να ζαλισθί.

—Την αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ;

—"Αν την αγαπώ! άπήντησε με λυγμό ο Τώνης. Κι' όσο προσπαθώ να την ξεχάσω, τόσο τη βλέπω μπροστά στα μάτια μου!...

—Μά δεν καταλαβαίνω γιατί καταντίζεις σ' αυτά τα χάλια για μια γυναίκα, επανέλαβε ή ξανθεία κυρία, ενώ υπάρχουν τόσες άλλες γυναίκες στον κόσμο!

—Ναι, μουρμούρισε ο Τώνης. "Αλλ' όμορφη σαν κι' εκείνη είνε μια και μόνον στον κόσμο!

—Τί λόγια, Θεέ μου! μουρμούρισε ή ωραία κυρία προτείνοντας το στήθος της και φτιάχνοντας τα μαλλιά της. "Ετσι άλλωστε μιλάτε σεις οι άνδρες, ως που να σας περάση.

—Δεν θα περάση, επανέλαβε ο Τώνης κουνώντας το κεφάλι. "Ο φτωχός πάσο θα υπέφερε! "Ο έρωας τόν κατέτρωγε. Τόν έβλεπε κανείς να λυώνει μέρα με την ημέρα. Κατήντησε ή σκιά του έαυτού του. Κι' ύστερα το φάντασμά του.

Πέθανε ύστερα από λίγους καιρό εξ αιτίας της ωραίας σεβιδόρας που του έδινε το ιαματικό νερό. "Επινε διαρκώς νερό ως που έλυσσε, μόνο και μόνο για να νοιώθη κοντά του την ωραία κοπέλλα!

Το νερό της πηγής τόν... έλυσε!

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ

"Ο άνθρωπος άρχισε να χύνεται πολύ δύσκολος. "Ε-

—"Οδυσσεας περίμενε λίγο, αλλά κανείς φανερά ότι ο γάκι κι' ύστερα γύρισε στο ξενοδοχείο του με την καρδιά γεμάτη νοσταλγία.

— "Αχ! Να την ξανάβλεπα!

Συναντήθηκαν αρκετά φορές και μίλησαν για την αγάπη τους. Και κάθε τους έρωτική κουθέντα συνοδεύταν από την μουσική των κυμάτων...

"Αλλά η σειρήνα δεν ήθελε να πλησιάση τον αγαπημένο της κι' ούτε να βγη στην ξηρά. Κι' ήταν φυσικό! Δεν ήθελε να καταστρέψη το έρωτικό της άνειρο, δείχνοντας πως ήταν ή μισή ψάρι... με λυγρή!

Κι' όμως, "Οδυσσεας δεν μπόρεσε να κρατήη, αποφασισμένος για κάθε θυσία και θέλοντας να την φιλήση, βούτηξε μία μέρα στο νερό κι' άρχισε να την κυνηγά. "Εκείνη κολυμπούσε σαν σειρήνα κι' εκείνος σαν ψάρι.

Για μία στιγμή, τότε, ακούστηκε μία κραυγή. Κόντευε να πνιγίη! "Ο Όδυσσεας από κατακτητής έγινε σωτήρας της. Μά τότε ανέκαμψε το μυστικό της σειρήνας. "Η νέα αυτή ήταν ή πιο μεγάλη... στραβοκάνα της πιάξ!

Κι' έκάθησε χάμω.

— Πολύ καλά!, είπε με θυμό ο Πάω. "Έπρεπε να σκεφθώ πως με σένα δεν

πρέπει να κάνω καρέα. Θα εξακολουθήσω μόνος μου.

Κι' ο Πάω εξακολούθησε την ανάβασί του! "Ο Τόμ έμεινε στο έβδομο... πάτωμα της πολυκατοικίας! Μά ποιάς πολυκατοικίας; Οι δυο φίλοι δεν ανέβηκαν λοιπόν στο Λευκόν "Ορος;

—"Οχι! "Ησαν δυο φίλοι απένταροι που θέλοντας να απολαύσουν τόν καθαρό αέρα του βουνού, αλλά μη έχοντας τα μέσα να κάμουν μίαν έκδρομη ως το πλησιέστερο βουνό, έπλασαν με τη φαντασία τους πως ήταν δειβάτες και πήραν... τις σκάλες για ν' ανεβούν ως το εκατοστό πάτωμα του ούρανοξύστου του Φόρντ της Νέας Υόρκης!

—"Ενα γράμμα. Θεέ μου, όμοιο μ' εκείνο τόν άνώμω που πήρε κι' αυτός. "Αντί όμως του "αέιν" τιμς κύριε" έγραψε "ευγενεστά" της κυρίας, κι' αντί "αυτολογαγός Σνέκ" έγραψε "εδς Καίτη".

"Ο Φερνάνδος "Αλμανταρέξ δεν ένοιωσε καθόλου ταπεινωμένο τόν έαυτό του από τόν τέχνασμα που είχε σκαρώσει σε όλους τους συζύγους με τ' άνώμω γράμματα.

"Η αιδούσα ήταν γεμάτη όπως και τόν ταμείο του.

Ποιός άνδρας δεν θα παραξόταν παίρνοντας ένα γράμμα σαν αυτό;

"Αξιότιμε κύριε, προσέξατε τη γυναίκα σας! Τό προσέχες Σάββατο θράδυ θα σάς έρθη λίγες δικαιολογίες για να δγη μόνη της. "Έχει ραντεβού με τόν υπολοχαγό Σνέκ, στο κοντόρτο του "Αλμανταρέξ, όπου μπορείτε να την έρθετε εύκολα. "Ενας φίλος.

"Ο κύριος Χένκελ έβριξε τόν γράμμα σ' ένα καλαθάκι. Τι γελοίο! "Η γυναίκα του!

Στό τραπέζι, ενώ ρουφούσε τη σούπα, άρχισε να παρατηρή με προσοχή τη γυναίκα του και και προσπάθησε να την φαντασθί στο κοντόρτο, κατήμενη πλάι στον άσπρημένο της, τόν αξιωματικό Σνέκ. Για μία στιγμή όμως, ή Μαριάννα τόν εκτόξευσε στα μάτια και διάθεσε στο βλέμμα της την αθωότητά της.

Την Παρασκευή τόν θράδυ ή κυρία Μαριάννα ρώτησε τόν άνδρα της:

—Τι πρόγραμμα έχεις για αύριο θράδυ;

—Θα πάω στο γραφείο μου, της άπάντησε ο Χένκελ.

—Πολύ καλά, είπε ή κυρία. Κι' εγώ θα πάω στη φιφή. Είνε μίνες τώρα που δεν την έχω δει κι' άνησυχώ.

Πράγματι, από πολύν καιρό ή Μαριάννα δεν είχε συναντήσει τη φίλη της, που για καλή της τύχη δεν είχε τηλεφώνη στο σπίτι της.

Στους δρόμους πελούρια "επ' αν" ρεκλαμαρίζαν τόν μεγάλο κοντόρτο της θραυδας. "Ο κύριος Χένκελ άπεφάσισε να πάη στο κοντόρτο. Πως μπορούσε να καταπιεί ή ζήλεια του;

—Δεν έχει πιά θέσι, τόν άπάντησε ο ταμίας τόν βεάτρου.

"Ο Χένκελ τότε σκέφθηκε να έρθη όπωσδήποτε ένα εισιτήριο.

"Ετσι, λίγην ώρα πριν από τόν κοντόρτο κατώρωσε πράγματι να έρθη ένα εισιτήριο, πληρώνοντας τόν πολύ ακριβή Εύχαριστή μένος, γλύστρησε στην φωτοαγυμμένη αιδούσα.

Πέρασε ανάμεσα από τους δι' αδρόμους της πλατείας, έψαξε όλες τις γωνίες της, αλλά ή Μαριάννα δεν θροικούταν. Για μία στιγμή τότε άκούστηκε πίσω του μία γλυκεία και γνωστή του φωνή:

—Στέφεν! Ποιόν ζητάς;

—"Εσένα!, άπάντησε σαστισμένος ο κύριος Χένκελ.

"Η Μαριάννα τόν εκτόξευσε με ειρωνικό βλέμμα.

—"Εμένα; Πολύ καλά. "Αλλά γιατί δεν έπήγες στο γραφείο σου;

—Κι' εσύ γιατί δεν έπήγες στής Φιφής; άπάντησε άμέσως ο κύριος Χένκελ εληρά-εληρά.

—Προσπάθησε να δικαιολογήθης καλύτερα! Ξέρω πολύ καλά γιατί ήρδες έδω! "Ηθελες να έρρης την Καίτη;

—Την Καίτη; Ποιά Καίτη;

—Μην κάνεις τόν άνήξερο, τόν δέικοφε ή γυναίκα τόν δι' νοντας τόν ένα γράμμα.

"Ενα γράμμα. Θεέ μου, όμοιο μ' εκείνο τόν άνώμω που πήρε κι' αυτός. "Αντί όμως του "αέιν" τιμς κύριε" έγραψε "ευγενεστά" της κυρίας, κι' αντί "αυτολογαγός Σνέκ" έγραψε "εδς Καίτη".

"Ο Φερνάνδος "Αλμανταρέξ δεν ένοιωσε καθόλου ταπεινωμένο τόν έαυτό του από τόν τέχνασμα που είχε σκαρώσει σε όλους τους συζύγους με τ' άνώμω γράμματα.

"Η αιδούσα ήταν γεμάτη όπως και τόν ταμείο του.

Μικρές Ιστοριούλες ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ποιός άνδρας δεν θα παραξόταν παίρνοντας ένα γράμμα σαν αυτό;

"Αξιότιμε κύριε, προσέξατε τη γυναίκα σας! Τό προσέχες Σάββατο θράδυ θα σάς έρθη λίγες δικαιολογίες για να δγη μόνη της. "Έχει ραντεβού με τόν υπολοχαγό Σνέκ, στο κοντόρτο του "Αλμανταρέξ, όπου μπορείτε να την έρθετε εύκολα. "Ενας φίλος.

"Ο κύριος Χένκελ έβριξε τόν γράμμα σ' ένα καλαθάκι. Τι γελοίο! "Η γυναίκα του!

Στό τραπέζι, ενώ ρουφούσε τη σούπα, άρχισε να παρατηρή με προσοχή τη γυναίκα του και και προσπάθησε να την φαντασθί στο κοντόρτο, κατήμενη πλάι στον άσπρημένο της, τόν αξιωματικό Σνέκ. Για μία στιγμή όμως, ή Μαριάννα τόν εκτόξευσε στα μάτια και διάθεσε στο βλέμμα της την αθωότητά της.

Την Παρασκευή τόν θράδυ ή κυρία Μαριάννα ρώτησε τόν άνδρα της:

—Τι πρόγραμμα έχεις για αύριο θράδυ;

—Θα πάω στο γραφείο μου, της άπάντησε ο Χένκελ.

—Πολύ καλά, είπε ή κυρία. Κι' εγώ θα πάω στη φιφή. Είνε μίνες τώρα που δεν την έχω δει κι' άνησυχώ.

Πράγματι, από πολύν καιρό ή Μαριάννα δεν είχε συναντήσει τη φίλη της, που για καλή της τύχη δεν είχε τηλεφώνη στο σπίτι της.

Στους δρόμους πελούρια "επ' αν" ρεκλαμαρίζαν τόν μεγάλο κοντόρτο της θραυδας. "Ο κύριος Χένκελ άπεφάσισε να πάη στο κοντόρτο. Πως μπορούσε να καταπιεί ή ζήλεια του;

—Δεν έχει πιά θέσι, τόν άπάντησε ο ταμίας τόν βεάτρου.

"Ο Χένκελ τότε σκέφθηκε να έρθη όπωσδήποτε ένα εισιτήριο.

"Ετσι, λίγην ώρα πριν από τόν κοντόρτο κατώρωσε πράγματι να έρθη ένα εισιτήριο, πληρώνοντας τόν πολύ ακριβή Εύχαριστή μένος, γλύστρησε στην φωτοαγυμμένη αιδούσα.

Πέρασε ανάμεσα από τους δι' αδρόμους της πλατείας, έψαξε όλες τις γωνίες της, αλλά ή Μαριάννα δεν θροικούταν. Για μία στιγμή τότε άκούστηκε πίσω του μία γλυκεία και γνωστή του φωνή:

—Στέφεν! Ποιόν ζητάς;

—"Εσένα!, άπάντησε σαστισμένος ο κύριος Χένκελ.

"Η Μαριάννα τόν εκτόξευσε με ειρωνικό βλέμμα.

—"Εμένα; Πολύ καλά. "Αλλά γιατί δεν έπήγες στο γραφείο σου;

—Κι' εσύ γιατί δεν έπήγες στής Φιφής; άπάντησε άμέσως ο κύριος Χένκελ εληρά-εληρά.

—Προσπάθησε να δικαιολογήθης καλύτερα! Ξέρω πολύ καλά γιατί ήρδες έδω! "Ηθελες να έρρης την Καίτη;

—Την Καίτη; Ποιά Καίτη;

—Μην κάνεις τόν άνήξερο, τόν δέικοφε ή γυναίκα τόν δι' νοντας τόν ένα γράμμα.

"Ενα γράμμα. Θεέ μου, όμοιο μ' εκείνο τόν άνώμω που πήρε κι' αυτός. "Αντί όμως του "αέιν" τιμς κύριε" έγραψε "ευγενεστά" της κυρίας, κι' αντί "αυτολογαγός Σνέκ" έγραψε "εδς Καίτη".

"Ο Φερνάνδος "Αλμανταρέξ δεν ένοιωσε καθόλου ταπεινωμένο τόν έαυτό του από τόν τέχνασμα που είχε σκαρώσει σε όλους τους συζύγους με τ' άνώμω γράμματα.

"Η αιδούσα ήταν γεμάτη όπως και τόν ταμείο του.

"Η αιδούσα ήταν γεμάτη όπως και τόν ταμείο του.

ΠΩΛ ΣΑΝΤΟΥΡΜ

Τό γραμματόσημο

Μετά δύο χρόνια θα έορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρίδα τοῦ γραμματοσήμου. Αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις εἶδε τὸ φῶς σὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἐποχὴ καὶ ἡ ἱστορία τοῦ γραμματοσήμου εἶνε κι' αὐτὴ ρωμαντικὴ καὶ παθητικὴ καὶ ἀπρησχόλησε ὅλες τὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη ποὺ ἦταν ὀργανωμένη ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, καὶ τέλος τῶν ἐπιστολῶν δὲν ἐπληρώνονταν ἀπὸ τὸν ἀποστολέα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν παραλήπτη. Αὐτὸ τὸ σύστημα πολλές φορές κατέληγε στὴν οἰκονομικὴ κατάρσις τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ταχυδρομείων, γιατί συχνά οἱ παραλήπται, ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς ἐνδιέφερε ἀμέσως τὸ γράμμα, ἢ ἠρνοῦντο νὰ πληρώσουν ἢ δὲν παρελάμβαναν τὴν ἀλληλογραφία τους.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνεκινήθη πρῶτα στὴν Ἀγγλία ἐξ αἰτίας μιᾶς πτωχῆς νέας ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ παραλάβῃ ὅλα τὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔστελνε ὁ ἑρζεβινσκιὸς τῆς κάθε μέρας, καθὼς εἶχαν συμφωνήσει, καὶ ποὺ τὰρα βλοσυροῦσαν σὲ μακρινὸ ταξίδι νὰ τὴν πληροφορή πότε γιὰ τὴν υγεία του καὶ πότε γιὰ τὰ αἰσθήματά του: «σ' ἀγαπῶ», «πάντα σὲ θυμᾶμαι», «κοιμᾶσαι μὲ τ' ὄνομά σου» κτλ.

Ἦρθε λοιπὸν μιὰ μέρα ποὺ ἡ ἀλληλογραφία τῆς νέας ἔμενε στίβες ὁλόκληρες σὸ ταχυδρομεῖο. Οἱ ἐφημερίδες, ποὺ τὸ μυρίστηκαν, ἀρχισαν ἀτέλειωτες καμπάνιες καὶ τέλος ἡ ὑπόθεσις ἐφθάσε καὶ μέχρι τῆς Βουλῆς, ποὺ ἀπασχολήθηκε σὲ ἀρκετὲς συνεδριάσεις μὲ τὴν μελέτη τῆς φλέγοντος ζητήματος καὶ τὴν ἐξεύρεσι καταλλήλου τρόπου γιὰ τὴν θεμελίωση τοῦ κακοῦ καὶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τόσο τῶν ταχυδρομείων ὅσο καὶ τῶν ἀλληλογραφούντων.

Στὴ Γαλλία, ἀπὸ τοῦ 1653 ἥδη, κάποιος Βαλαγγέ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἐργολαβικῶς τὶς ταχυδρομικὲς μεταφορές, ἀνεκάλυψε μιὰ τυπωμένη ταϊνία ποὺ ἀνέγραφε τὴν τιμὴ γιὰ κάθε εἶδος ταχυδρομικῆς ἀποστολῆς καὶ ποὺ ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐποικίλλε ἀναλόγως τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προορισμοῦ. Τὴν ταϊνία αὐτὴ ἐπλήρωνε ὁ ἀποστολεὺς καὶ ὅχι ὁ παραλήπτης.

Στὴν Ἀγγλία, ἑνας εὐφυῆς βουλευτὴς, ὁ Ρόουλαντ Χίλλ (1795 — 1879) ἐμπρότεινε ἕνα εἶδος γραμματοσήμου, ἀνάλογο μ' αὐτὸ ποὺ μεταχειρίζονται σήμερα σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖο πληρωνόταν ἀπὸ τὸν ἀποστολέα τῶν ἐπιστολῶν ἢ τῶν ταχυδρομικῶν δεμάτων καὶ ἐπεκολάτο στὰ ἀποστελλόμενα ἀντικείμενα.

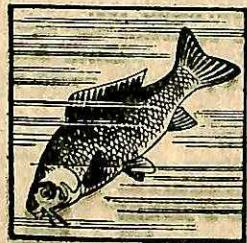
Κατὰ τὸ 1836 ἡ ἀγγλικὴ Βουλὴ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὴν νέα ἐφεύρεσι τοῦ Χίλλ. Καὶ ἡ ἀπόφασις ἐπαραγματοποιήθηκε τὴν 2αν Δεκεμβρίου τοῦ 1839. Εἰς κοινὴν χρῆσιν τὰ γραμματόσημα ἐτέθησαν στὴν Ἀγγλία μόλις τὸ 1840.

...ἀντιλαμβάνεσθε

Κάποιος ἐπιστήμων ρώτησε τοὺς γιатρούς τῆς πόλεως στὴν ὁποίαν ἔμενε, γιατί τὸ ζωντανὸ ψάρι εἶνε θαρύτερο ἀπὸ τὸ ψόφιο.

Ὅλοι οἱ γιατροὶ τῆς πόλεως, οἱ φυσικοὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δημοσιογράφοι, λόγοι κλ.π. ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἀρχισαν ἀτέλειωτες συζητήσεις στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά. Σὲ λίγο ἡ συζήτης γενικεύθηκε κι' ἐνδιαφέρθηκαν καὶ οἱ γειτονικὲς πόλεις κι' ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες ἡσχολοῦντο εἰδικοί καὶ μὴ μὲ τὸ περιφρόνη ἐρώτημα τοῦ ἐπιστήμονος. Εἰδικὲς μονογραφίαι ἐγράφησαν, διαλέξεις ἐδόθησαν, διαγωνισμοὶ ἐπροκηρύχθηκαν. Ὁ καθένας εἶχε καὶ τὴν ἰδέα του. Ὁ ἕνας ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ὁφείλεται στὴν ἐξάτμισι τοῦ σώματος τοῦ ψαριοῦ, ποὺ γίνεται σὺν τῷ χρόνῳ, ὁ ἄλλος ὅτι τὰ ὑδαρὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἐξαερούνται κι' ἐπὶ ἐλαττώνεται τὸ θάρος, ἄλλοι πῶς τὸ ζωντανὸ ψάρι γίνεται θαρύτερο ἀπ' τὶς κινήσεις ποὺ κάνει κι' ἄλλοι ἕνα σωρὸ ἀπίθανα, κουτὰ καὶ ἐξωφρενικὰ πράγματα...

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις κατήντησε νὰ διασαλεύσῃ ὅχι μόνον τὶς φρένες τῶν εἰδικῶν ἀσχιολομένων καὶ ἄνευ ἀναγνωστῶν κι' ἀκροατῶν, μὰ καὶ τὴν δημοσίαν τάξι, ὅτε ἕνας μετρίως ἱκανό-ητος μαθητὴς τοῦ γυμνασίου,

ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Αὐτὸς, κατόπιν ἐπανελημμένων παρατηρήσεων, διεκήρυξε ὅτι «τὸ ζωντανὸ ψάρι ζυγίζει ὅσο καὶ τὸ ψόφιο κι' ὅτι ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς καταστάσεως στὴν ἄλλη δὲν ἀλλάζει καθόλου τὸ θάρος». Καὶ κατέληγε σὸ συμπέρασμα: «Αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρόβλημα ποὺ ὁλόκληρους μῆνες τώρα ἀνασάττανε τὸν κόσμον καὶ τὸν τύπον, τὸ ἀνεκάλυψε ζυγίζοντας, ἀπλούστατα, τὰ ψάρια ποὺ κατὰ καιροὺς ἔπαιρναν τὴ στιγμὴ ποὺ ἦσαν ζωντανὰ καὶ ὕστερα ἀμέσως ὅταν ψοφοῦσαν».

Κάποτε ἕνα μεγάλο ἐπιπλοποιεῖο ἐπροκήρυξε τὸν ἕξιν παρὰ ἐνομιανό: «Θὰ δοθοῦν χίλιες λιρέτες ὡς βραβεῖο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τορνάρῃ καλύτερα μιὰ κρεμάστρα ἀπὸ ὅ,τι εἶδος ξύλου ἢ μέταλλο θέλει...»

Ὅλοι σ' ἐκείνη τὴν πόλιν, τὸρναδόροι καὶ μὴ, ἀρχισαν νὰ τορνάρουν κρεμάστρες, μὰ κάποιος φουκαρὰς ποὺ δὲν ἤξερε καμμιά δουλειά, παρουνιάστηκε στὸν ἔμπορον καὶ τοῦ λέγει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τί εἶδους κρεμάστρα ἐννοεῖτε, γιὰ ροῦχα ἢ γιὰ πράγματα;

Κι' ὁ ἔμπορος ἔδωσε σ' αὐτὸν τὸ βραβεῖο.

Ἀπ' ὅλα τὰ παραπάνω καταλαβαίνετε πῶς πρὶν ἀρχίσετε κάποια συζήτησι, πρὶν ἀρχίσετε κἀν νὰ μιλάτε, πρὶν ἐπιχειρήσετε κἀν, μὲ ρωτᾶτε πρῶτα γιὰ νὰ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται. Μόνον ὅταν ξέρετε καλὰ τί εἶνε καὶ σὲ τί θὰ χρησιμεύσῃ κἀν, νὰ ἐκφέρετε γνώμη ἢ νὰ ἐνεργήτε.

Τὰ κοχύλια

Δὲν εἶνε μόνον οἱ γυναῖκες τοῦ πολιτισμένου κόσμου ποὺ στολίζονται μὲ διάφορα χρυσαφικά καὶ πολυτίμους λίθους.

Μιὰ νέγρα δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ κοκέττα ἂν παρὰ τὴν πρωτόγονη περιβολή τῆς δὲν ἔχει στολισμένα, ὅσο μπορεῖ περισσότερο, τὸ κεφάλι τῆς, τὸ λαιμὸ τῆς, τὸ στήθος τῆς, τὴν κοιλία τῆς, τὰ μπράτσια τῆς, τὰ δάχτυλα τῶν χερῶν τῆς καὶ τὰ πόδια τῆς μὲ διάφορα κοσμήματα. Πολυτιμότερο κόσμημα γιὰ τὴς γυναῖκες τῶν διαφόρων Ἀφρικανικῶν χωρῶν εἶνε τὰ δμορφα, πολυχρώμα καὶ ποικιλόχρημα κοχύλια τῆς θάλασσας καὶ τῶν ποταμῶν ποὺ ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τους πραγματικὰ ἀποτελεῖ ἕνα πρωτότυπο στολίδι.

Κατὰ τὴν «Νεγκὸμ γιὰ χαρούσι», τὴν γαμήλια τελετὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μιᾶς φυλῆς μαύρων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ποὺ παντρεύονται τὴν ἑνδεκάτην γυναῖκα του, μιὰ κοπέλλα μόλις 15 χρόνων τοῦ τὴν ἀγοράζει ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς ἀντὶ μιᾶς ρουπίας, δηλ. 1/15 τῆς λίρας στερλίνας, παρουνιάστηκαν 200 περίπου κορίτσια τῆς φυλῆς, φορτωμένα μὲ τὰ πολυτίμα στολίδια τους ἀπὸ κοχύλια.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀσυνήθιστο καὶ μεγαλοπρεπές, τὰ χιλιᾶδες κοχύλια μὲ τὰ λογικὰ σχήματα καὶ χρώματα τους λαμπροκοποῦσαν σὰν τὰ πὶν πολυτίμα πετράδια κάτω ἀπ' τὸν φλογερὸ ἀφρικανικὸ ἥλιο κι' ἀποτελοῦσαν τὴν ἀρμονικώτερη ἀντίθεσι μὲ τὸ μαύρο γυαλιστερό σῶμα τῶν νέων κοριτσιῶν.

Οἱ ἐξωτικές καλλονές τῶν «Ἐπιγείων Παραδείσων», ὅπως ὀνομάζονται τὰ ὄνιερμένα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ὅχι μόνον στὶς γιορτές, ἀλλὰ καὶ στοὺς περιπάτους των ποὺ κάνουν τ' ἀπομνημεύματα στὰ παραμυθένια ἀκρογᾶλια, στολίζονται μὲ διάφορα κοχύλια, ποὺ μόνες τους μαγεύουν καὶ ποὺ τὰ περνοῦν μὲ πολλὴ περίεργον τρόπο ἀπὸ τὰ φτερά τῶν παραδείσων ἢ ἄλλων ἐξωτικῶν πουλῶν καὶ τὰ φοροῦν ὡς εἶδος καπέλου σὸ κεφάλι τους.

Στὶς Μολούκες νῆσους ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾷ κάποια καὶ θέλει νὰ τὴν κάνην γυναῖκα του, πηγαίνει στοὺς γονεῖς τῆς καὶ τὴν ἀγοράζει μετρώνας τὴν ἀξία τῆς μὲ κοχύλια ποὺ ἐκεῖ χρησιμεύουν καὶ ὡς μέσον συναλλαγῆς. Ὅλα τὰ πράγματα στὶς Μολούκες, ἔμψυχα καὶ ἀψυχα ἀγοράζονται μὲ κοχύλια.

Οἱ γυναῖκες μερικῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς, στὶς γιορτές, παρουνιάζονται μὲ ριγμένο στὶς πλάτες τους ἕνα δερμα λεονταριοῦ, ποὺ τὸ ἔχουν στολίσει μὲ χιλιᾶδες χιλιάδες κοχύλια.

Μὲ τὸ θαρρὺ αὐτὸ ἐπανωφύρι χορεύουν ἐπὶ ὁλόκληρες ὥρες τοὺς ἐξάντλητικὸς χορούς των, ἔστω κι' ἂν τὸ θερμόμετρο δείχνῃ 50 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν.

Ὁ Κώδιξ

Τὰ ποινικά καὶ ἀστικά ἀδικήματα διέκριναν κατὰ διάφορον τρόπο στὰ διάφορα κράτη.

Στὰ περισσότερα κράτη οἱ ἐν λόγω κώδικες εἶνε ἐνοποιημένοι, δηλαδή ἰσχύουν γιὰ ὅλους τοὺς πολίτας ὅλων τῶν διαμερισμάτων τῆς ἐπικρατείας.

Σ' ἄλλα κράτη, ὅπου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοθενεῖς μειονότητες, ἰσχύουν δύο διάφοροι κώδικες, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρεσεων ποὺ καὶ γιὰ τὶς μειονότητες ἰσχύει ὁ ἴδιος κώδιξ.

Αὐτὰ θέβαια γιὰ τοὺς πολιτισμένους λαούς, γιατί γιὰ τοὺς ἀπολίτιστους, κώδικες καὶ νόμοι εἶνε ἡ ἀντίληψις τῶν φυλάρχων.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ Ἑλβετία ἐνοποίησε τὸν ἀστικὸν κώδικα, μὰ ἀντιθέτως ὁ ποινικὸς κώδιξ εἶνε διάφορος στὰ 25 διάφορα καντόνια τῆς.

Αὐτὴ ἡ πολλαπλότης τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἐξηγεῖται ἀπ' τὴν ὑπαρξὶ τῶν ἄλλοθενῶν (Γάλλων, Γερμανῶν, Ἰταλῶν) ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πληθυσμὸ τῶν καντονίων τῆς καὶ ἡ ἐνοποίησις του συνήντησε ἀντιδράσεις καὶ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν.

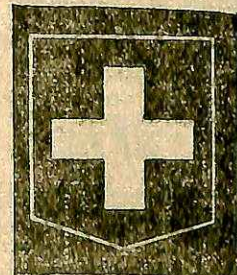
Καὶ στὴν Ἰταλία κατ' ἀρχάς, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ διάφορα μικρὰ κρατίδια, ὁ ἀστικὸς κώδιξ τοῦ 1865 μετεβλήθη ἐκ θεμελίων κατόπιν ἀλλεπαλλήλων δημοψηφισμάτων, ποὺ ἐγέναν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἠνωμένου ἡ-δὲ βασιλείου. Ὁ ἠνωμένος ποινικὸς κώδιξ ἀρχισε νὰ τίθεται σ' ἐφαρμογὴ κατὰ τὸ 1889 καὶ μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἰσχύαν οἱ διάφοροι κώδικες τῆς Σαρδηνίας, τῆς Τοσκάνης, τῆς Σικελίας κτλ.

Τελευταία στὴν Ἑλβετία ἐποφασίσθηκε ἡ ἐνοποίησις καὶ τοῦ ποινικοῦ κώδικος διὰ ψήφων 357.786 ὑπὲρ καὶ 310.108 κατά.

Ἦδη ὁ ἐνιαῖος ὁμοσπονδιακὸς κώδιξ ἐφαρμόζεται στὰ μεγάλα γερμανικά κέντρα (Βέρνη, Βασιλεία, Ζυρίχη) καὶ σὲ μερικὰ καθολικά καντονία.

Ὁ ὁμοσπονδιακὸς κώδιξ ἀποτελεῖται ἀπὸ 201 ἀρθροὶ καὶ θὰ τεθῇ σὲ γενικὴ ἐφαρμογὴ κατὰ τὸ 1942. Σύμφωνα μάλιστα μὲ τὸ ὁμοσπονδιακὸν διάταγμα τῆς 5ης παρελθόντος Ἰουλίου μεταξὺ ἄλλων μεταβολῶν καταργεῖται καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, ποὺ ἰσχύει σὲ ὀρισμένα καντόνια. Στὰ ἰταλικατοικημένα καντόνια ἐὰ ἰσχύουν, μὲ ἑλαφρὲς τροποποιήσεις πολλὰ ἀρθροὶ τοῦ νέου ποινικοῦ κώδικος τοῦ Μουσσολίνι, ποὺ ἐτέθη σ' ἐφαρμογὴ κατὰ τὸ 1931 καὶ προβλέπει κυρίως τὶς ποινὲς τῶν πολιτικῶν ἀδικημάτων καὶ γενικῶς τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ ποινικὸς κώδιξ, ποὺ ἐγενε ἐπὶ τῶν βασέων τοῦ Βασιρικοῦ κώδικος, δημοσιεύθηκε σὸ παράρτημα τοῦ 5π' ἀρ. 16 φύλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 3ης Νοεμβρίου τοῦ 1836.

Τὰ ὄνειρα

Ὅλοι μας ὀνειρευόμαστε, μὰ μετὰ, ὅταν ἐξηγησῶμε, δὲν θυμόμαστε σχεδὸν ποτὲ τὰ ὄνειρά μας. Ἀλλὰ κι' ἂν τὰ θυμόμαστε, δὲν δίνουμε σ' αὐτὰ καμμιά σημασία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραπάνω ὄνειρα, ποὺ δὲν ἀφαιροῦν ἢ δὲν προσθέτουν τίποτε στὴ ζωὴ μας, ὑπάρχουν κι' ἄλλα, τὰ προφητικὰ λεγόμενα ὄνειρα, ποὺ τὶς περισσότερες φορές, ἂν ὅχι πάντοτε, εἶνε προᾶγγελοι κακοῦ.

Ἀπὸ τὰ πολλά παραδείγματα τέτοιων ὀνείρων ἀναφέρουμε μερικά:

Ὁ πλωτὸς ἀγγλικὸς κολοσσὸς «Βασίλισσα Μαίρη», μ' ὅλη τὴν ταχύτητά του διέπλεε τὸν Ἀτλαντικὸν διευθυνόμενος στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν δέκα τὸ θῶρόν του οἱ περισσότεροι ἐπιβάτες εἶχαν ἀποτραβηχθῇ στὴς κουκέτες τους, μερικοὶ μάλιστα εἶχαν κι' ἀποκοιμηθῇ.

Σὲ μιὰ καμπίνα τῆς πρώτης θέσεως ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιώτερους τραπεζίτες τῆς Ἀμερικῆς, κοιμόταν τὸν ὕπνου τοῦ δικαίου κι' εὐτυχισμένου θνητοῦ, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεπετάχθηκε τρομαγμένος ἀπ' τὸν ὕπνο του. Κάποιον ὄνειρό του τάραιε ὁλόκληρο τὸ νευρικὸ σύστημα.

Εἶδε σ' ὄνειρό του πῶς περπάταγε σ' ἕνα γνωστὸ του δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτε ξαφνικὰ ὁ γυῖός του βγήκε ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ ποὺ θριοκτόταν σὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον κρατῶν τὰς ἑκατὸς χεῖρας τοῦ. Ἦν στιγμὴ ποὺ ἤθελε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιον σὸ ἄλλο, γλύστοσε στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἕνα αὐτοκίνητο πέρασε ἀπ' ἐπάνω του. Πληθὺς περιέργων μαζεύτηκε γύρω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἀλλὰ ὁ γυῖός του ἀμέσως χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια του.

Τόσο παράχθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνειρό ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης, ποὺ ἐξήντησε τρέμοντας σύσσωμος καὶ παίρνοντας τὸν δέκτη τῆς ραδιοτηλεγραφικῆς συσκευῆς ποὺ βρισκόταν ἐπάνω σὸ κομοδίνο, ρώτησε τὴ γυναικα του μὲ γεμάτη ἀγωνία φωνή:

— Τί κάνει τὸ παιδί μας;

Ἡ ἀπάντησις τὸν ἀπελθῶσε. Ἀκριβῶς πρὸ μιᾶς ὥρας κάποιον αὐτοκίνητο εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί τους καὶ οἱ λεπτομέρειες τοῦ δυστυχήματος ἦσαν ἀκριβῶς ἴδιες ὅπως τὶς εἶδε ὁ τραπεζίτης σ' ὄνειρό του...

Τὸ 1922 μιὰ Ἀγγλὶς ἀριστοκράτης παρέθετε γεῖμα σὲ μερικοὺς γνωστοὺς τῆς. Λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα, ὀνειρεύθηκε πῶς ὁ δέκατος τρίτος τῶν προσκεκλημένων τῆς δολοφονήθηκε. Πράγματι, μετὰ δέκα μέρες ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε τὸ ὄνειρό, ἕνας ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους τῆς σκοτώθηκε σ' ἕνα δρόμο τοῦ Λονδίνου ἀπὸ κάποιον Ἰρλανδο κακοποιό. Ὁ σκοτωμένος ἦταν ὁ δέκατος τρίτος τῆς σειρᾶς ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τῆς Ἀγγλίδος ἀριστοκράτους.

Τὰ θεάματα

Ἡ σημερινὴ μοντέρνα πολυτάραχη ζωὴ, ποὺ διαρκῶς δημιουργεῖ νέες ἀπαιτήσεις καὶ ὑποχρεώσεις καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ χάνει διαρκῶς ἀπὸ τὴν δυναμικότητά τῆς διαθέτει εὐτυχῶς καὶ λίγες ὥρες γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν αἰσθησέων καὶ τὸ ξεκούρασμα τοῦ πνεύματος μας.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅπως καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες τὰ νοῦμερα παί-ζουν σπουδαῖο ρόλο.

Ἐτοίμαθαίνομε ἀπὸ τὴν στατιστικὴ τῆς Ἰταλικῆς Ἐθνικῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Θεαμάτων, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1937—38 εἰσεπράχθησαν ἐν Ἰταλία ἀπὸ τὰ διάφορα θεάματα, θέατρα, κινηματογράφους, ντάνσιγκ, τερραίν τῶν διαφόρων σπόρ, ραδιοφωνικὲς αἰθούσες κτλ. 1.350.635.143 λιρῆτες.

Γιὰ νὰ μαζεῦθῃ αὐτὸ τὸ δισεκατομύριο καὶ κάτι, ὅλος ὁ κόσμος, ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, προσέφερε τὸ χρήμα του ποὺ μὲ κόπους καὶ πολλές φορές μὲ στερήσεις ἐκέρδισε. Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ χρήμα πέρασε ἀπὸ τὰ τρυφερά χερᾶκια τῶν θηλυκῶν ταμιῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ διάφορα θεάματα στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ μαγνητίζουν καὶ νὰ προσελκύουν τὸν κόσμο. Μὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ χερᾶκια δὲν ἔμεινε τίποτε παρὰ ἡ σκουριά καθὼς ἔλεμε, τῆς γαζέτας.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς κολοσιᾶδες εἰσπράξεις, ἕνα μεγάλο μέρος πῆγε στὰ ταμεία τοῦ κράτους ὡς φόρος τῶν δημοσίων θεαμάτων καὶ τὸ ὑπόλοιπον μοιράστηκε μεταξὺ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν θεαμάτων, τῶν προσωπικῶν, τῶν τεχνιτῶν, τῶν μουσικῶν, τῶν διαφημιστῶν, τῶν ὀπερατέρων τῶν κινηματογράφων, τῶν ἀρτιστῶν τῶν θεάτρων, τῶν κατασκευαστῶν φιλμ, τῶν συγγραφέων θεατρικῶν ἔργων κ.λ.π.

Ἀν ὅλα αὐτὰ τὰ θεάματα τὶς μεγαλύτερες εἰσπράξεις πραγματοποιοῦν οἱ κινηματογράφοι, ὕστερα αἱ διάφορα σπόρ καὶ τελευταία τὸ θέατρο.

Ἐκτὸς ἀπ' τοὺς κατοίκους τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν ποὺ ἀσχολοῦνται ἰδίως μὲ τὴν κτηνοτροφία, δύσκολα θὰ θρῆτε ἄνθρωπον στὴν Ἰταλία, καὶ τοῦ μισοτέρου χωριοῦ, ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ δὴν κινηματογράφο, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ἀρχαῖος πολλοὶ καὶ μεγάλων χωριῶν ἀκόμα ποὺ δὲν ἔχουν ἰδίᾳ θέατρο καὶ πολλοὶ περισσότεροι, καὶ στὶς μεγάλες πόλεις ἀκόμα, ποὺ δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ σπόρ.

Αὐτὸ γίνεται γιατί ὁ κινηματογράφος μεταφέρει τὸν ἄνθρωπον γιὰ μιὰ στιγμὴ στὶς πὶν μακρινὰς καὶ ἀγνωστές χώρες τοῦ κόσμου καὶ κυρίως γιατί εἶνε παντοῦ σχεδὸν καὶ ἰδίως στὴν Ἰταλία τὸ εὐθηνότερο θέαμα.

Γενικῶς τὰ σπόρ, τὸ θέατρο, ὁ κινηματογράφος, τὸ ραδιόφωνο ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην ἄσιν ποὺ μπορεῖ ὁ κοσμάκης ν' ἀναπαύσῃ λίγο τὴν νεύρα του καὶ νὰ ξεκουράσῃ τὸ μυαλό του.

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

— Ξαναγύρισε στη βίλλα, Μ' Κόγκο, και φέρε μου ένα άλλο τουφέκι.

— Δεσποινίς, δεν πρέπει να πάτε για κυνήγι σήμερα και ούτε πρέπει να μείνετε εδώ μόνη και άοπλη. Υπάρχουν πάντα εδώ γύρω θηρία που κατεβαίνουν στη λίμνη για να πιούν νερό...

— "Αν είν' έτσι, είπε γελαστά η νέα, δεν έχω να φοβηθώ καθόλου, γιατί αν τὰ λιοντάρια σου και οι λεοπαρδάλεις σου πιστέ μου Μ' Κόγκο, διψούν, αυτό σημαίνει πώς θέλουν να πιούν νερό και πώς δεν... πεινούν... Γι' αυτό νομίζω πώς δεν θ' ασχοληθούν με μένα.

— Δεσποινίς, ίσως να θέλετε να παίξετε μαζί μου, αλλά εγώ επιμένω.... Πρέπει να είσθε προνοητική...

Η Τζουλιάννα Σαβέλλι ακούμπησε το χέρι της επάνω στο σγουρό μαλλί του Μ' Κόγκο με μια κίνησι συμπαθείας και είπε:

— Πολύ καλά, Μ' Κόγκο, θα ακούσω τη συμβουλή σου. Θάμαι προνοητική. Θα σέ περιμένα επάνω σ' εκείνο το μεγάλο δένδρο που βλέπεις στην όχθη της λίμνης και άπλώνει τὰ κλαριά του επάνω στα ήσυχά νερά της.

Εκεί επάνω τὰ θηρία δεν μπορούν να μέ φθάσουν. Φοβούνται μην πέσουν στο νερό και βρούν τόν τάφο τους μέσα στο βούρκο της λίμνης, όπου περιμένουν πενιπασμένοι κροκόδειλοι.

Με πρωτοφανή ευκίνησι η Τζουλιάννα, η ώραία και τολμηρή κόρη του Πάολο Σαβέλλι, καλλιερητού και κτηματίου, μέσα στο άνδρικό σπορ κοστούμι της και με τις μονοκόμματα μπότες της, άρπαξε τόν κορμό του δένδρου κι' αναρριχήθηκε σάν αϊλουρος ως το πιό ψηλό κλαρί του.

Ο Μ' Κόγκο άπομακρύνθηκε, τρέχοντας, αλλά δεν είχαν περάσει ούτε πέντε λεπτά της ώρας, όταν η ώραία κυνηγός άκουσε έναν πυροβολισμό και συγχρόνως μια κραυγή πόνου.

— Μ' Κόγκο! Μ' Κόγκο! φώναξε τρομαγμένη.

Καμιά άπάντησις. Η σιωπή βασιλέυε εκεί γύρω. Αργότερα όμως άκουσε έναν θόρυβο ανάμεσα στα χαμόκλαδα της ζούγκλας κι' είδε να παρουσιάζεται ένας άνθρωπος ώπλισμένος.

Ο άγνωστος έπλησίασε το δένδρο και εκύτταξε προς τὰ επάνω.

— Κατεβήτε, ώραία κόρη... δεν είσθε περιστερί να κάθεστε στη φωλιά σας εκεί πάνω... Ο Μ' Κόγκο ήταν ίσως από τους ύπηρέτας σας; Πόσο τόν λυπήθηκα! Έπεσε θύμα μιας λεοπαρδάλεως... Η σφαίρα μου έφθασε πολύ άργά και δεν μπόρεσε να τόν σώση.

— Λέτε ψέματα!... άπάντησε με θυμό η Τζουλιάννα. "Αν ήταν όπως λέτε, ο νέγρος μου θα φώναζε πριν από τόν πυροβολισμό κι' όχι ύστερα. Έσείς τόν σκοτώσατε! Γιατί; Τι κακό σάς έκανε;

— Κατεβήτε κάτω και θα σάς τὰ εξηγήσω όλα...

— Όχι...

— Τότε θ' άνεβώ εγώ ως εκεί επάνω...

— Άλλοίμονό σας, αν τολμήσετε: Δεν θα δισταζα να σάς σκοτώσω.

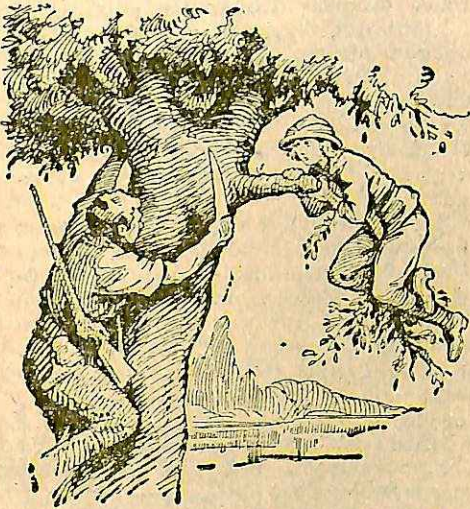
Ένα παράξενο γέλιο άπήντησε στην άπειλή.

— Με τί όπλο; έπρόσθεσε ο άγνωστος. Ήπως με τὰ ώραία μάτια σας, αξιολάτρευτη κοπέλλα; Ξέρω πως δεν έχετε όπλο, γιατί σάς έπεσε μέσα στη λίμνη...

— Πώς τó ξέρετε;

— Κατ' άπλουστατον τρόπο. Σας παρακολουθούσα κι' ήθελα να σάς κάνω δική μου, χωρίς να διατρέξω τόν παρμικρό κίνδυνο.

— Δολοφόνε!...

— Μ' άρέσετε περισσότερο όταν θυμάνετε. Κατεβήτε κάτω. Είμαι ο Έμ-Μπορνάντυ.

— Έκβιαστή! Εξφώνησε η Τζουλιάννα, χλωμαίζοντας από τόν τρόμο της. Ο άλλος, χωρίς να περιμένη περισσότερο, άγκάλιασε τόν κορμό του δένδρου κι' άρχισε ν' άνεβαίνει.

Τότε η Τζουλιάννα, άπηλπισμένη, άφησε τη θέσι της επάνω στο δένδρο και σύρθηκε ως την άκρη ενός άλλου κλαριού, που καθρεφτιζόταν επάνω στα κιτρινοπράσινα και ήρεμα νερά

της λίμνης, νομίζοντας ότι εκεί θα βρισκε ασφαλότερο καταφύγιο.

Ο Μπορνάντυ δλοένα άνέδαινε. — Μην είσθε κακή!... Μην μ' άναγκάσετε να μεταχειρισθώ τὰ μέσα που ξέρω για να σας πιάσω...

Η Τζουλιάννα είχε φθάσει τώρα ως την άκρη του κλαριού, που κάτω από τó βάρος της λύγιζε τρομερά.

Ο ληστής τότε τράβηξε τó μαχαίρι του και άνεμίζοντάς τó μπροστά στα τρομαγμένα μάτια της νέας, της είπε:

— Προσέξτε, θα σάς άναγκάσω να κατεβήτε χωρίς να τó θέλετε...

— Λήσταρχε!... Βοήθεια!...

— Σιωπή, έχιDNA:.... Τόσο τó χειρότερο για σένα...

Κι' ο Μπορνάντυ άρχισε να χτυπά με τó μαχαίρι του τη ρίζα του κλαριού.

Κάτω από τὰ κλαδιά του δένδρου είχαν μαζευτή, ακούγοντας τις κουβέντες, άρκετοί κροκόδειλοι που άνοιγοντας διάπλατα τὰ βραίσινα στόματά τους, περιμεναν με άσουλμία τη λεία τους.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ούρλιαζε άκόμη μιá φορά η Τζουλιάννα.

— Σώπα!... Θα σέ στείλω στα στόματα τών κροκοδειλών!

Τό κλαδί έτριξε, και λύγιζε άρκετά ώστε να σπάση.

Η Τζουλιάννα τότε άρχισε να αϊωρηται δλοένα και περισσότερο, ώπου έφθασε Ις τόν κορμό του δένδρου κι' άρπάχτηκε άπ' αυτόν σάν πίθηκος, άφίνοντας τó κλαρί που τó κρατούσαν οι τελευταίες ίνες του.

Ο ληστής σαστισμένος από την άπρόοπτη εξέλιξι της προσπάθειάς του, έσκυψε για ν' άρπάξη τη νέα.

Την ίδια στιγμή όμως έχασε την ισορροπία του και έπεσε στη λίμνη.

Μιά βραχνή κραυγή τρόμου του εξέφυγε από τó στόμα. Έπληκολούθησε τρομερό άνακάτεμα τών νερών και καμιά δεκαριά στόματα κροκοδειλών άνοιξαν και δέχτηκαν τó ανθρώπινο θύμα των. "Αργότερα η λίμνη ήρήνησε και ο ληστής είχε χαθή μέσα στον ύγρό τάφο του.

E. MARINO

ΔΙΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται είς την σελίδα 24 του παρόντος

1. Ο "Ιωάννης Κονδυλάκης.
2. Ποτέ.
3. Ο πρώην βασιλεύς της Ισπανίας "Αλφόνσος 13ος (έγεννήθη μετά τόν θάνατον του πατρός του και συνεπώς δεν έπληξε ποτέ διάδοχος).
4. Οι άδελφοί Ζοζέφ και "Ετιέν Μονγκολφιέρ τó 1782.
5. Ένας πήχης 64 εκατοστά του μέτρου (8 ρούπια), τεκτονικός πήχυς 75 εκατοστά του μέτρου. Μία όάρδα 91 εκατοστά του μέτρου (3 πόδες, 1 πόδες = 12 δάκτυλοι (ιντσες).
6. "Ενυμφεύθη την Ζοζεφίνα Μπαχαρνές.
7. Περί τó τέλος του 753 από κτήσεως Ρώμης (κατά τó Ιαχύν τότε έπίσημον ήμερολόγιον) είς Βηθελέμ της Ιουδαίας.
8. —θεν. π. χ. πόθεν, έφωθεν, έσωθεν, μακρόθεν, έκειθεν, πανταχόθεν, ουδαμόθεν.
9. Ο θεός του ήλιου.
10. Οι "Ινδιάνοι.
11. "Ανω τών 600.
12. "Ανατολικός της "Ιάβας ("Ολλανδικά "Ανατολικά "Ινδία).
13. Στη ζούγκλα της Κένυας ("Ανατολική "Αφρική). "Επί ενός ύψηλου δένδρου ύπάρχουν δύο κρεβάτακόμματα κατά τρόπον ώστε να δεσπόζουν

- μεγάλης ύδατινης περιοχής. Η παραμονή δια μίαν μόνον νύκτα στοιχίζει δέκα λίρας "Αγγλίας, έχει όμως κανείς την ευχέρειαν να παρακολουθήση εκ του ασφαλούς, τους ελέφαντας και ρινοκέρους που συγκεντρώνται γύρω από τó δένδρον της κατοικίας αυτής.
14. Ο υίος του Μ. Ναπολέοντος "Αετιεύς — 20 Μαρτίου 1811. Είς ηλικίαν 21 έτών είς Σόεμπουργκ της Αυστρίας.
15. Δύο μακρά και δύο θραχέα σφυρίγματα.
16. Ο Ραμόν Τζιλ Σαμονιέγκος ο όποιος μετανομάσθη είς Ραμόν Νοβάρο.
17. Είς 10 παλάμας. (1 παλάμη=10 δάκτυλοι, 1 δάκτυλος=10 γραμμαι).
18. Στόν τάφον τών 192 νεκρών "Αθηναίων Μαραθωνομάχων (492 π. χ.) παρά τών αρχαίων "Αθηναίων "Υπερασπιστών τούς "Ελληνες οι "Αθηναίοι στόν Μαραθώνα, έσφρασαν την δύναμιν τών χρυσόφορων Πελοπόν.
19. 14 Μαρτίου 1879.
20. "Εννεακόσια τριάντα. (Γέννησις, Κεφ. Ε. 8 5 "...και έγιναν πάσαι αι ήμέραι του "Αδάμ, τας όποιας έζησεν, έννεακόσια τριάκοντα έτη και άπέθανεν).

Ο ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αύτοτελές άστυνομικό διήγημα του "Αμερικανού συγγραφέως Α. Μ. ΑΠΠΕΛ

Κουτσαίνοντας ο Σάμ Κράους ο σκακτής βοηθός του Παλαιοντολογικού Μουσείου, ώδηγούσε στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του Ιδρύματος, κρατώντας ένα ηλεκτρικό φανάρι, τόν ρεπορτέρ Τζιμ Σάντερς μαζί με τόν Κάρλ Τσάπιν και τη μνηστή του, την Χάζελ Χόλλυ, της έφημερίδος "Χρονικά".

Μέσα στο περιβάλλον εκείνο τó γεμάτο σκελετούς και αναπαράστάσεις προϊστορικών σκηνών ή Χάζελ, ή τόσο ευθύμη συνήθως, είχε χάσει την διάθεσί της κι' έσφιγγε νευρικά τó χέρι του Τσάπιν.

— Στοιχειωμένο μέρος! ψιθύρισε. Δές, δεν είναι φρικιαστικό; πρόσθεσε δείχνοντας μπρός της.

— Ποιό; ρώτησε περιβάλλοντάς την προϊστορικά με τó χέρι του ο Κάρλ. Αυτός ο δμίλος τών "Ανθρώπων τών Σπηλαίων;

Τό φως του φαναριού φώτιζε πράγματι την ώρα εκείνη μιá τρομερά μορφή άνθρωποειδούς μ' ένα ρόπαλο στο χέρι.

— Αί! δεν τόν θρίσκετε ώραίο; ρώτησε γελώντας ο σκακτής, κι' οι σκοτεινοί θόλοι άντήχησαν από τó γέλιο του. Σκεπασμένος με μαλλιά, χωρίς καθόλου σχεδόν μέτωπο, με τούς γνάθους προεξέχοντας μοιάζει με κτήνος. Μά στις μέρες του, πριν από εκατό χιλιάδες χρόνια, θάταν σπουδαίος καρδιοκατακτητής αυτός ο κύριος...

— Κάποτε έγραφα ένα άρθρο για τις προτιμήσεις τών προϊστορικών γυναικών, είπε ή Χάζελ, μά ποτέ δεν πίστεψα πως θα έλκυόντουσαν από ένα τέτοιο πλάσμα.

— Σήμερα, συνέχισε ο Κράους, ο Δρ "Ομπερ είχε γεμάτος χαρά εξ αιτίας ενός παλαιοντολογικού όντος που έφερε από τη Σουηρία ή άποστολή του και, όπως μου έλεγε χθές, περιμένει ν' άνοίξη μπροστά σας τó πολύτιμο αυτό δέμα. "Υποθέτω πως θα πρόκειται για μερικά κόκκαλα πάλι...

"Ακολουθώντας τόν έπιμελητή οι τρεις δημοσιογράφοι κατέβηκαν στόν άλλο όροφο ποΐταν λιγοστά φωτισμένος, και εκεί ο Κράους τούς έδειξε μιá πόρτα.

— Έδώ είναι τó εργαστήριό όπου σάς περιμένουν ο Δρ "Ομπερ και ο Δρ Μόνκτον.

Μπήκαν στο εργαστήριο όπου λειτουργούσε ένας μεγάλος κλίβανος, και ο Ρίτσαρντ "Ομπερ, ο διευθυντής του Παλαιοντολογικού "Ινστιτούτου, προ-

χώρησε να τούς υποδεχθί μ' άπλωμένα τὰ χέρια.

Ήταν ένας άνθρωπος μεσήλιξ με γκριζα μαλλιά και άπλους άνοιχτό-καρδους τρόπους. Με τόν Τσάπιν έγνωρίζον από άλλοτε κι' εκείνος έσπευσε να τού παρουσιάση τη μνηστή του.

— Η μίς Χόλλυ, μιá από τούς μέλλοντας συγγραφείς μας. Θέλησε και εκείνη να σάς άκούση να μίς μιλάτε για τις τελευταίες ανακαλύψεις σας. Δεν άμφιβάλλομε πως θα βρήκατε κάτι τó σπάνιο.

— Σπάνιο; Σπανιώτατο; φώναξε με πάθος ο Δρ Λέο Μόνκτον, ένας ψηλός σκελετώδης άνθρωπος ποΐταν συνδιευθυντής του Μουσείου. Είπε ή πιό καταπληκτική, ή πιό συγκλονιστική άνακάλυψις της έπιστήμης. Θάδινά τη μισή μου ζωή για νάχα βρή εγώ αυτό τó σπουδαίο εύρημα. Κι' αν δεν έπεφτα άρρωστος, ήταν ή χρονιά μου έφέτος να διευθύνω τις άνασκαφές, πρόσθεσε με τόνο που δεν κατάρθωνε να

Ο ύπανθρωπος σήκωσε τó ρόπαλο για νάχτυλήση τόν Τσάπιν, που με τó σώμα του προσπάτευε την άρραβωνιαστική του

κρύψη τη ζήλεια του.

Ο Δρ "Ομπερ τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— Περιμένετε δα να δήτε! Τό εύρημα αυτό κάνει περισσότερη τιμή σε σας παρά σε μένα, γιατί επαληθεύει μεχρι της έλαχιστης λεπτομερείας τις άναπαραστάσεις που κάματε στηρίζομενος στα έως τότε άνακαλυφθέντα όστα.

Χαμογέλασε στους ρεπορτέρς και πρόσθεσε:

— Ήρετε, ούτε στόν άγαπητό συνάδελφο δεν έδειξα τó εύρημα αυτό που θ' άφίση εποχή στην έπιστήμη, πριν έλθετε και σεις να τó δήτε.

Είπε κατόπιν στόν Κράους να έτοιμάση τó παρασκευάσμα και να θέση σε λειτουργία τó φυκτικό μηχάνημα.

Μπήκαν κατόπιν όλοι μαζί στο διπλανό δωμάτιο και ο Τσάπιν διέκρινε ένα περιεργό τελάρο κρεμασμένο από την όροφή. Στο πλαίσιο αυτό κατέληγαν πλήθος ηλεκτρικά σύρματα, μεσσομορφωτά και άλλα μηχανήματα.

— Όστε αυτό κατασκευάζετε μυστικά τόσες μέρες! Είπε ο Δρ Μόνκτον μόλις έρριξε ένα βλέμμα στο παράδοξο αυτό μηχάνημα. Σε τί χρησιμεύει;

— Ο "Ομπερ χαμογέλασε. — Σταθίτε, μη θιάζεστε. Δεν σάς είπα άκόμη ούτε τὰ μισά άπ' ό,τι είχα να σάς άναγγείλω.

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ ΤΟΥ Δρος ΟΜΠΕΡ

Διέταξε μετά τόν Κράους να φέρη ένα μεγάλο στερεό άπομονωτικό κασόνι που ήταν άλλοι φυλαγμένο και τόν βοήθησε να τó ύψωση έως τó πλαίσιο.

— Άνοιξε τó μηχάνημα ψύξεως, τοΰπε, άφού τó τοποθέτησαν.

Πήρε κατόπιν ένα λουσό και άνοιξε τó στερεό κιβώτιο. Μέσα στο άπλετο φώς κάτι τó γυαλιστερό εφάνηκε κι' ο Δρ "Ομπερ εξήγησε:

— Τόν βρήκα διατηρημένο από τη φύσι στις παγωμένες εκτάσεις της "Ανατολικής Σιβηρίας και τόν διετήρησα μέσα σε ένα μεγάλο κομμάτι στερεού πάγου εύθους μόλις τόν άνεκάλυψα. Όπως βλέπετε, κατάρθωσα να τόν φέρω εδώ διατηρημένον θαυμάσια μέσ

στο άπομονωτικό αυτό κιβώτιο που χρησίμευε για ψυγείο.

—Ο Ύπανθρωπος: φώναξε ο Μόνκτον. Είνε άπίστευτο και όμως αληθινό! Τόν βλέπουμε έμπρός μας με σάρκα και όστά, ακριβώς όπως ζούσε πριν από την εποχή των πάγων.

Μιά κραυγή θάυμασμού θγήκε άπ' τά χείλη της Χάζελ.

—Φαίνεται σάν ζωντανός — σάν νάνε κοιμισμένος.

Ο Κάρλ Τσάπιν μαγνητισμένος κύταζε σιωπηλός. Πίσω άπ' τόν διαφανή πάγο διακρινόταν τόσο καθαρά ένα ζωώδες πλάσμα, που έμοιαζε περισσότερο πρός πύθηκο, παρά πρός άνθρωπο, ώστε θά μπορούσε κανείς νά μετρήσει τις τραχιές τριχές που σκέπαζαν τό σώμα του.

Τό πλάσμα αυτό έμοιαζε καταπληκτικά με τίς άναπαράστασεις που ύπήρχαν στίς γυάλινες προθήκες του Μουσείου.

Ο Μόνκτον είχε κυριολεκτικώς κολήση πάνω στό κομμάτι του πάγου.

—Είνε ακριβώς όπως τόν είχα φαντασθώ. Τόξερα πώς έτσι θάπρεπε νάνε ο Ύπανθρωπος!

Στράφηκε στόν Όμπερ και ρώτησε: —Πέστε μου πάλι, πώς τόν άνακαλύψατε, πώς τόν διετηρήσατε;

—Τόν βρήκα στίς παγωμένες έκτάσεις της Σιβηρίας όπου έχουν θρεθώ τόσα και τόσα λείψανα μαμούθ. Ός γνωστόν οι Ιθαγενείς έκοψαν κομμάτια κρέας από τά προϊστορικά αυτά ζώα και όταν ξεπάγωσε τό βρήκαν τόσο φρέσκο, ώστε τό έφαγαν. Τά μαμούθ είχαν καταληφθώ από μία άπώτομο πτώσι της θερμοκρασίας και τό κρέας τους διατηρήθηκε στήν άρχική του κατάσταση επί χιλιάδες χρόνια. Αυτό ακριβώς μου έδωσε τήν άρχική ιδέα...

—Γιατί όμως δέν ταριχεύσατε τό γρηγορώτερο, τόν διέκοψε ο Μόνκτον, τό μοναδικό αυτό εύρημα;

—Γιατί έχω τό σχέδιό μου! Έάν επιτύχη θάμαι δεύτερος Θεός! Δέν ήθελα νά σάς τό άποκαλύψω πριν από σήμερα τό θράδυ, αλλά...

Η Χάζελ τόν άκουγε με κομμένη άναπνοή σφιγγοντας τό χέρι του μνηστήρος της ενώ ο Μόνκτον τόν κύταζε δύσπιστα συναφρωμένος.

—Ποιό είναι τό σχέδιό σας; ρώτησε ο Σάντερ.

—Αυτό δέν θάθελα άκόμη νά τό δημοσιεύσετε... Αλλά σκεφθήτε... άν ο άνθρωπος αυτός ξαναζούσε, άν είχε ανθρώπινη διανοητικότητα και κατώρθωνε νά μάθω νά έκφράζεται, πόσα θά μάς έλεγε για τή ζωή εκείνων των εποχών...

—Αυτό είναι τρέλλες! φώναξε βίαια ο Μόνκτον. Τρελλαθήκατε φαίνεται.

—Δέν τρελλαθήκα, επανέλαθε ο Όμπερ. Η ζωή διεκόπη χωρίς νά καταστραφούν οι Ιστοί και έφ' όσον ζώα που επάγωσαν μπορούν ν' αναζωογονηθούν, γιατί δέν θά πετύχαινε ένα τέτοιο πείραμα; Όλη ή δυσκολία έγκεινται στό ξεπάγωμα. Όλα αυτά όμως δέν θέλω άκόμη νά δημοσιευθούν... Περιμένετε νά γίνει πρώτα τό πείραμα αύριο βράδυ.

Ξανάκλεισε τό προϊστορικό εύρημα του στό κιβώτιο—ψυγείο και όλοι μαζί βγήκαν άπ' τό εργαστήριο.

—Πώς θά φερόταν άραγε ο ύπανθρωπος σ' ένα μοντέρνο κορίτσι; είπε ή Χάζελ όταν οι τρεις δημοσιογράφοι βρέθηκαν μόνοι στήν αούλη.

—Έλπίζω πώς δέν θά τ' αντίκρυζε ποτέ του, είπε ο Κάρλ.

—Κατά τήν γνώμη μου, είπε ο Σάντερ, τό πείραμα του Όμπερ μου φαίνεται άδύνατον νά επιτύχη. Μονάχα ο Διάβολος θά τολμούσε ν' αλλάξει τήν Δημιουργία του Πλάστου.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ένα έπίμονο κουδούνισμα του τηλεφώνου έκανε τή Χάζελ Χόλλυ νά πεταχτή από τό κρεβάτι της από τις έξη.

—Έσύ είσαι Κάρλ; ρώτησε άκούοντας τή φωνή του άρραβωνιαστικού της. Τι συμβαίνει; Πώς τόσο πρωί;

Τά μάτια της γούρλωσαν:

—Πώς; τί; Φόνος στό Παλαιοντολογικό Μουσείο;... Μόλις κάλεσαν τήν άστυνομία;...

—Εμεινε, λίγο, κατάπληκτη από τήν είδησι αυτή κι' έπειτα διετύπωσε μία υπόθεση:

—Μήπως κανείς φύλακας βρήκε τόν ύπανθρωπο και νόμισε...

—Όχι, όχι, επανέλαβε από τό άλλο άκρο του σύρματος ο Κάρλ. Ντύσου

Έκπληκτη ή Χάζελ αντίκρυσε στή γωνιά μία θεόρατη σκιά

θέλησαν νά προχωρήσουν, μά οι άστυνομικοί τους τό απηγορεύσαν.

—Κανείς δέν θά μπει, άν προηγουμένως δέν έρθη ο ιατροοικιατής και οι άνθρωποι του τμήματος εγκληματολογικής ερευνής, φώναξε ο επικεφαλής αξιωματικός.

Τη στιγμή εκείνη ο Σάντερς διέκρινε από μακριά τόν Κράους, τόν σάτη βοηθό, και τούγενε φίλικά.

—Ίσως εκείνος μπουρεψ νά μς εισαγάγη, είπε στους φίλους του.

—Έτρεξαν κοντά του κι' εκείνος τού άνοιξε ένα απο τα παρασυρα του ήμισυ, απο όπου μίλησαν χωρίς κυπο.

—Άφου ο Δρ Όμπερ γνώριζε από καιρό τόν κ. Ισάπιν και άφου τέλησε σεις πρώτοι νά δημοσιεύσετε τήν ανακάλυψι του, περασε τους είπε.

Χωρίς ν' άπαντηση σέ καμμία από τις έρωτήσεις τους, ο σακατής τους ώδήγησε στό εργαστήριο του όόκτορος.

Μιά κραυγή φρίκης θγήκε από τά χείλη της Χάζελ: "Ένας άνθρωπος με τό κεφάλι θρυμματισμένο κοιτόταν στή μέση του δωματίου αιμόφυρτος.

—Ο δόκτωρ Όμπερ! φώναξε ο Τσάπιν με πνιγμένη φωνή.

—Τού λείπουν κομμάτια από τό σώμα του, παρατήρησε με φρίκη ή νέα.

Πραγματικώς, από τό κατασχισμένο σώμα του δόκτορος έλειπε όλο τό δεξί χέρι καθώς και μεγάλα κομμάτια από σάρκες. Η ηλεκτρική συσκευή του Όμπερ ήταν επίσης κατεστραμμένη και είχε γίνει κομμάτια.

—Είχε έχθρους; ρώτησε ο Σάντερς τόν βοηθό του.

—Δέν ξέρω, δέν φαντάζομαι. Η άστυνομία υποστηρίζει ότι αύτό είχε δουλειά κάποιου κακοποιού που πρό δύο μηνών είχε σκοτώσει άρκετούς με ένα βαρύ σιδερένιο έλασμα. Έγώ όμως υποθέτω πώς αύτό δέν είναι έργον ανθρώπου.

Θόρυβος βημάτων άκούσθηκε και τήν ίδια σκεδόν στιγμή ο Λεό Μόνκτον είσεβάλε στό δωμάτιο ακολουθούμενος από τόν άστυνόμο και δυό ντετεκτίβ. Στή θάα του καθημαγμένου πτώματος μία κραυγή ξέφυγε από τά χείλη του.

—Άχι! Θεέ μου! Ποιός τόκανε αύτό;

—Ένας άπ' τούς άστυνομικούς πλησίασε τούς ρέπορτερς με θυμό.

—Τί ήρθατε νά κάμετε εδώ;

—Η πίσω πόρτα ήταν άνοιχτή είπε ο Τσάπιν και έπειδή ο Όμπερ ήταν φίλος μου...

Ο Μόνκτον πηγαίνονερχόταν σάν τρελλός μέσ' στό εργαστήριο.

—Άχι! γιατί νά μή μείνω μαζί του! έλεγε. Γιατί νά έπιμείνω νά εργασθώ! Όταν ήλθε ο σωφέρ μου, πήρα μαζί του τόν Κράους και πήγαμε σπίτι μας. Είπα και στόν Όμπερ ναρθώ, μά εκείνος άρνήθηκε ήθελε νά γράψω κάτι σημειώσεις πριν άρχισω τό πείραμά του...

Πλησίασε τή σπασμένη συσκευή, τήν εξήτασε και έπειτα έσκυψε πάνω άπ' τό πτώμα.

—Άχι! άν είναι αλήθεια, είναι άπείσιστο, είναι φρικτό, είναι άφάνταστο! φώναξε.

—Άνοιξε τό κιβώτιο-ψυγείο και βρήκε τόν πάγο λωμένο.

—Ο ύπανθρωπος έφυγε! φώναξε.

—Ωστε επέτυχε ο Όμπερ! μουργρήγορα και θάρρω νά σέ πάρω.

Δέκα λεπτά άργότερα οι δυό νέοι βρισκόντουσαν στήν αούλη του Μουσείου όπου ήδη θρισκόταν και ο Σάντερς.

μούρισε ο Τσάπιν κατάπληκτος.

—Ναί, γόγγυσε ο Μόνκτον, και εκείνος τόν σκότωσε. Έπειτα...

—Είνε φοβερό, φώναξε ύστερικά ή Χάζελ. Ήταν πεινασμένος και τόν...

Έκρυψε τό πρόσωπό της στό ώμο του μνηστήρος της και εκείνος τήν ώδήγησε έξω άπ' τό άπείσιστο εκείνο μέρος.

—Τώρα θά τρέξω νά φέρω πρώτος τήν είδησι στά «Χρονικά».

Ο Σάντερς κούνησε δύσπιστα τό κεφάλι.

—Πηγαίνετε. Έγώ θά μείνω εδώ. Η εξήγησις αύτή δέν μου φαίνεται τόσο άπλή και εύκολοπαράδεκτη.

—Δηλαδή τί υποθέτε;

—Δέν ξέρω... Πάντως θά ψάξω... Άν ο ύπανθρωπος ζή θάθελα πολύ νά τόν ιδώ...

Θά σού τηλεφωνήσω άν συμβη τίποτε Κάρλ.

ΔΥΟ ΑΚΟΜΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Λίγες ώρες άργότερα, τά παραρτήματα των «Χρονικών», σκόρπισαν τή φοβερή είδησι στήν πόλι με τούς χτυπητούς των τίτλους:

«Ένα προϊστορικών τέρας άνέζησε».

«Κίνδυνος δολοφονιών».

Ο πανικός ήταν γενικός και τ' άστυνομικά άποσπάσματα έρευνούσαν κάθε γωνιά, κάθε κρησφύγετο, χωρίς ν' ανακαλύψουν τίποτε ως τό θράδυ.

Τήν ώρα εκείνη ο Τσάπιν και ή Χάζελ καθόντουσαν στά γραφεία των «Χρονικών» και συζητούσαν για τό γεγονός αύτό.

—Στήν αρχή, ή υπόθεσις αύτή μου φάνηκε άπίθανη όπως και στόν Σάντερς... Άπωπτεύθηκα τόν Κράους — που ίσως νάχε κάποια κρυφή έχθρα με τόν δόκτορα, ή τόν Μόνκτον που ίσως θά τόν ζήλευε. Μά και οι δυό τους απέδειξαν άναμφισβήτητα πώς είχαν φύγει από νωρίς και είχαν κοιμηθώ σπίτι τους και έτσι δέν μένει παρά νά παραδεχθώμε ότι ο Όμπερ έπέτυχε στό καταπληκτικό πείραμά του και άνεζωογόνησε τόν ύπανθρωπο.

—Και τώρα που τό κτήνιο εκείνο κόρεσε τήν πείνα του, ποιός ξέρει τί άλλο θά κάνει... πρόσθεσε ο Χάζελ. Άν αίφνης συναντήση καμμία γυναίκα...

—Σας ζητούν στό τηλέφωνο, κύριε Τσάπιν, τούς διέκοψε ένας κλητήρας.

—Ποιός;

—Δέν ξέρω — κάποιος που έτρεμε ή φωνή του.

Ο Κάρλ έτρεξε στό τηλέφωνο: ήταν ο Κράους. Η φωνή του ήταν παραλλαγμένη και φαινόταν πολύ ταραγμένος.

—Στίς στάχτες της καμίνου του εργαστηρίου ανακαλύψαμε κάτι τό έκπληκτικό: ο κ. Σάντερς μούπε νά είδοποιήσω σας, πριν από τήν άστυνομία. Έλάτε γλήγορα.

Ο Τσάπιν έκλεισε τό τηλέφωνο και τρέχοντας κατέθηκε τις σκάλες. Σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε όταν έάφνου άκουσε τή φωνή της Χάζελ.

—Τί συμβαίνει;

—Με κάλεσε ο Κράους — κάτι λέει βρήκε.

—Ίσως τό κρησφύγετο του ύπανθρώπου.

Πήδηξαν και οι δύο σ' αυτοκίνητο και τράβηξαν πρός τό Μουσείο.

—Είνε θεοσκότεινα μουρμούρισε ο

Τσάπιν και θάθελα νάχα μαζί μου ένα όπλο.

Όταν έφθασαν είδαν ότι οι είσοδοι ήταν κλειδωμένες. Κάνοντας όμως τόν γύρο του κτιρίου άνακάλυψαν ένα παράθυρο του ύπογειου ξεχασμένο μισάνοιχτο και από εκεί ο Κάρλ κατέβηκε.

—Θά ρίξω ένα βλέμμα, είπε και άν μ' άκούσης νά φωνάξω, τρέξε νά καλέσης βοήθεια.

Μέσ' στό ύπόγειο άπόλυτο σκοτάδι έπικρατούσε. Φώναξε

επανειλημμένως τόν Κράους και τόν Σάντερς μά δέν έπήρε καμμία άπάντησι. Τό μέρος φαινόταν έντελώς έρημο. Άνοιξε τήν έξωτερική θύρα και βρήκε τήν Χάζελ που περίμενε άνυπόμονα.

—Πήγαίνε καλύτερα πίσω της είπε. Θά ρίξω ένα βλέμμα και θά τηλεφωνήσω έπειτα στόν άστυνομία.

—Νά φύγω και νά σ' αφήσω όλομόναχο για νά σ' άνοίξη τό κεφάλι με τό ροπαλό του ο ύπανθρωπος; Ποτέ! Άς άνάψωμε λίγο φώς.

Ο Κάρλ άναψε ένα σπρίτο και στό άμφίβολο φώς του, μία καινούργια εικόνα φρίκης παρουσιάσθηκε: ο Κράους με τό κεφάλι άνοιγμένο κρατούσε άκόμη στό χέρι τά κλειδιά του.

—Ηθελε φαίνεται νά φύγη και δέν πρόλαβε, μουρμούρισε ο Τσάπιν.

—Έχει τά ίδια τραύματα όπως και ο γιατρός! είπε με φρίκη ή νέα. Τους τρώει...

Προχώρησαν με προσοχή ως τήν πόρτα του εργαστηρίου όπου ήταν ο φούρνος και εκεί σκοτωμένος κατά τόν ίδιο φρικιαστικό τρόπο με τό κρανίο κομματιασμένο θρισκόταν ο Σάντερς.

—Είνε κοντά στόν φούρνο όπου έλεγαν ότι κάτι ανακάλυψαν μέσα στίς στάχτες.

Γύρισαν κοντά στόν Κράους και ο Κάρλ απέσπασε άπ' τό χέρι του τά κλειδιά.

—Πάρε τα, είπε στήν Χάζελ για νά μπαινoγώνινης ελεύθερα και τρέχα νά τηλεφωνήσης στόν Σκότ, τόν φωτογράφο μας. Πές του νάρθη τό γρηγορώτερο και νά μή ξεχάσης τή μηχανή του. Έπειτα δέν είναι άνάγκη νά γύρises σ' αύτό τό φρικτό μέρος.

—Μά δέν έλεγεσ πριν νά τηλεφωνήσω στήν άστυνομία;

—Όχι άκόμη. Έκείνοι θά συσκοτίσουν τήν υπόθεσι.

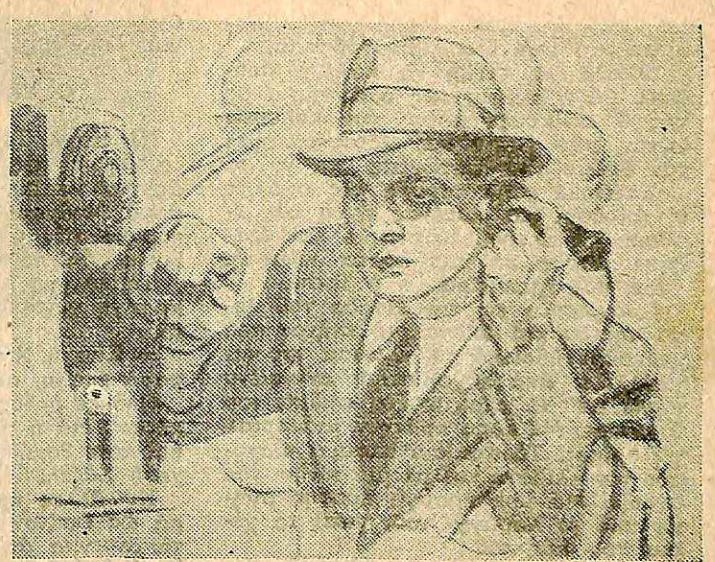
—Δέν πρέπει όμως νά μείνης μόνος εδώ είπε, άρπάζοντας τά χέρια του. Δέν έννοεις πώς τό τέρας αύτό κρύβεται εδώ;

—Άκριβώς, δέν θέλω νά χάσω μία τέτοια εύκαιρία.

—Μήν είσαι ανόητος! φώναξε τρομαγμένη. Θά σέ σκοτώση και σένα.

—Μή φοβάσαι. Θά κρυφτώ σέ μία σκοτεινή γωνιά. Κι' όταν ξανάρθη θά τόν συλλάβω σέ παγίδα. Καλύτερα όμως μή κλειδώσης τήν πόρτα.

—Άχι! πεισματάρη! Άν δέν σ' αγαπούσα θά εύχόμουν νά πέυης στό νύχια του. Τούλάχιστον κάμε μου τή

Ο Τσάπιν άρπαξε τ' άκουστικό και σ' ατιά του έφτασε μία άδύνατη ταρoγμένη φωνή.

χάρι νά περιμένης εδώ στήν αούλη έξω στου φθόση ο Σκότ. Έτσι τούλάχιστον θά είστε δύο...

Βγήκε μαζί της μά μόλις εκείνη άπομακρύνθηκε λίγο, ο Κάρλ ξαναγύρισε στό κτίριο και έκλεισε πίσω του τήν πόρτα.

Μέ τ' ατιά τετωμένα για νά διακρίνη κάθε ήχο ακολουθώντας τόν τοίχο ο Ισάπιν, έφθασε ως τό δωμάτιο πούτεν ή καμίνος, ζάρωσε σέ μία γωνιά όπου θά έμενε άθέατος και περίμενε τήν εμφάνισι του τέρατος.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΟ ΡΟΠΑΛΟ

Έν τω μεταξύ ή Χάζελ είχε τρέξει νά τηλεφωνήση. Η τόλμη του Κάρλ τήν έκανε νά τρέμη όλόκληρη.

—Έλάτε γλήγορα, έλεγε στόν Σκότ. Τό κτήνος θά έπιστρέψη... Θά τόν κτυπήση, τό ξέρω... Έλάτε, μήν άργήσετε.»

Άφου τηλεφώνησε έμεινε λίγο διστακτική. Ο Κάρλ της είχε πη νά μή ξαναγύριση στό Μουσείο μά ή ψυχή της δέν άνεχόταν νά τόν αφήση μόνο σ' ένα τέτοιο κίνδυνο.

Γύρισε άποφασιστικά πίσω και άφου δοκίμασε διάφορα κλειδιά, άνοιξε τή μεγάλη θύρα και τήν αφήκε ορθάνοιχτη. Έτσι τό τέρας θά μπορούσε εύκολα νά φύγη, άν τό έπιθυμούσε, όπως υπέθετε ή νέα.

Καταπνίνοντας τούς πόνους της καρδιάς της προχώρησε άθόρυβα, με προσφύλαξι στούς σκοτεινούς διαδρόμους.

—Άν θλέπη στό σκοτάδι; σκεπτόταν με φρίκη ή κόρη, όπως τόσα άλλα άγρίμα;

Ο φόβος της έσφιγγε τό λαρύγγι και ήθελε νάταν τούλάχιστον κοντά στόν Κάρλ για νά μπορέση νά τόν βοηθήση άν ο ύπανθρωπος του έπεπιθετο ή για νά τόν φωνάξη άν τόν έβλεπε ποιθενά.

Μά, νά, εκεί μπροστά της, τί ήταν αύτή ή σκοτεινή μορφή που διαγράφόταν στό άνοιγμα του παραθύρου;

Άπολιθωμένη άπ' τόν τρόμο ή νέα είδε τή γιγάντια αύτή σκιά νά διευθύνεται πρός τό μέρος της σκάλας του ύπογειου και παρά τόν τρόμο της τήν ακολουθούσε από μακριά.

Όταν ή μυστηριώδης αύτή σκιά περνούσε μπρός από τό επόμενο παράθυρο άπ' όπου έρχόταν λίγο φώς άπ' τόν δρόμο, ή Χάζελ διέκρινε μί φρίκη μία πελωρία μορφή τριχωτού

κτήνους με τεράστια χέρια που κρά-
δαινε στο χέρι ένα λίθινο ρόπαλο.

Ήθελε να τρέξει να καλέσει Θού-
θεια, μα ή σκέψις πώς ο αγαπημένος
της θ' ανίκρυε μόνος τον κολοσσό
αυτόν, την έκανε να εξακολουθήσει
τον δρόμο της, πατώντας στα νύχια.

Στάθηκε στην κορυφή της σκάλας
ν' ακούσει, μα κανένας ήχος δεν έ-
φθασε ως εκείνη. Κατέθηκε και θρέ-
θηκε μπρός σε μια πόρτα κλειστή.

Μα πού ήταν άρα γε ο Τσάπιν;
Προχώρησε ως την είσοδο του έρ-
γαστηρίου και άκουσε το κτήνος που

χτυπούσε ήδονικά τη γλώσσα του και
γρούλλιζε από ευχαρίστηση σκυμμένο
πάνω απ' το αιματωμένο πτώμα του
Σάντερς. Με κόπο κράτησε μια κραυ-
γή φρίκης. Τό άπαισιο πλάσμα πλησί-
ασε τον κλίβανο και με μια κίνηση τον
άνοιξε. Μα μια κραυγή λύσης θγή-
κε από το λαρύγγι του, γιατί τὰ χέ-
ρια του κόκκιναν.

Στην κόκκινη αναλαμπή του κλι-
θάνου ή νέα μπορούσε να δη κάθε
λεπτομέρεια του προϊστορικού εκεί-
νου όντος. Τὰ χέρια του κρεμόντου-
σαν ως κάτω όπως του πηθήκου και
δασύ τρίχωμα σαν άρκούδας τον σκέ-
παζε όλον.

Την στιγμή εκείνη μια άλλη σκιά
πρόβαλε από μια γωνιά. Ήταν ο
Κάρλ Τσάπιν που κρόδαινε στα χέ-
ρια του ένα φυάρι. "Η Χάζελ δεήθη-
κε μ' όλη της την καρδιά να μπορέ-
ση να δώσει ένα αποτελεσματικό κτύ-
πημα. Μα ο υπάνθρωπος με έξαιρετι-
κή ευκινησία απέφυγε το κτύπημα
και τινάζοντας το λίθινο ρόπαλο χτύ-
πησε τον ρέπορτερ.

Τὰ γόνατα του Τσάπιν λυγίσανε
και το τέρας τον άρπαξε από το κολ-
λάρο και τον πέταξε έξω από τον
φεγγίτη που έβλεπε στην σκοτεινή
αύλη.

Ήταν τόσος ο τρόμος και ή συγ-
κίνησις της Χάζελ, ώστε δεν μπόρεσε
να συγκρατήσει μια πνιγμένη κραυ-
γή. Ο υπάνθρωπος στράφηκε προς το
μέρος της, τρίζοντας τὰ δόντια του.

Τρελλή απ' τον τρόπο ή νέα άρχι-
σε να τρέχει προς τη σκάλα, ξεφωνί-
ζοντας γοερά, ενώ πίσω της άντηχού-
σαν θαραεία τὰ θήματα του πηθηκάν-
θραπου.

Και τὰ θήματα αυτά, που κάναν
την καρδιά της να παγώνει, διαρκώς
κέρδιζαν απόσταση.

Δεν της έμεινε άλλη έλπίδα να δια-
φύγει, παρά ο δόλος.

Τώρα θρισκόντουσαν στην αίθουσα
με τις μεγάλες γυάλινες προθήκες
και ή νέα σκέφθηκε να κρυφτεί κά-
που ως ότου το τέρας στην τυφλή όρ-
μή του προσπεράσει.

Λοξοδρόμησε ανάμεσα στις γυάλι-
νες προθήκες και θρίσκοντας μια
πορτούλα ζάρωσε εκεί. Έρριξε γύρω
της ένα οειλό βλέμμα και ανατρίχια-
σε: μερικές μαλλιαρές μορφές σκού-
βαν δίπλα της. Χωρίς να τó νοιώσει
πάνω στην τρομάρα της τυφλής φυ-
γής της μέσ' στο σκοτάδι, είχε μπει
στην προθήκη που αναπαριστούσε έ-
να όμιλο ανθρώπων τών σπηλαιών,
στην προθήκη όπου κατά πδσαν πι-
θανότητα κρυβόταν ο υπάνθρωπος και
όπου θεαίως θα ξαναγυρνούσε!

"Ενας συγκεκριμένος όγκος φάνηκε
στην πορτούλα, ένα μακρύ ξερακί-
ακό χέρι άπλώθηκε προς εκείνην και
δυνατά δάχτυλα που έσχιζαν τη σάρ-
κα της, την άρπαξαν.

"Ενα πνιγμένο άναρθρο ξεφωνητό

θγήκε απ' τὰ χείλη της και ή φτωχή
νέα λιποθύμησε.

Ο ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ο Κάρλ Τσάπιν που κοιτόταν ά-
ναίσθητος στις πλάκες της αούλης δεν
άργησε να συνέλθη. Ανακάθισε και
άφου δοκίμασε τὰ κόκκαλα του ά-
πόρησε πώς μπορούσε να ξεφύγει ά-
θικτος απ' το κτύπημα αυτό.

Τη στιγμή εκείνη μια μακρινή
κραυγή γυναικάς έφθασε ως τ' αυτιά
του.

— Είνε ή Χάζελ! Δεν μπορεί ν' ανε
παρά εκείνη, σκέφθηκε...

Πήδηξε όρθος και ώρμησε προς την
πόρτα. Μα ή πόρτα ήταν κλειδωμένη
και τότε θυμήθηκε ότι τὰ κλειδιά τά-
χε ή Χάζελ.

Κι' άλλες κραυγές έφθαναν καθα-
ρά ως εκείνον και τότε διακρίνοντας
το άνοιγμα απ' όπου τον είχε πετά-
ξει ο υπάνθρωπος, τó δρασκελίσε και
θρέθηκε πάλι στο δωμάτιο του κλι-
θάνου.

Από εκεί θγήκε στόν διάδρομο και
ανέθηκε τη σκάλα που έφερε στο έ-
πάνω πάτωμα.

Κοντοστάθηκε για να όδηγηθί απ'
τόν θόρυβο, μα άπώλυτη σιωπή έπι-
κρατούσε τώρα παντού.

Προχώρησε άθδρυνά και έξάφνου
είδε να προβάλλη από μια από τις
γυάλινες προθήκες μια γιγαντιαία
σκιά. Χωρίς να τó πολυσυλλογισθί ο
νέος ώρμησεν άμέσως έναντίον του.
Μα ο υπάνθρωπος σήκωσε τó τριχω-
τό του χέρι και τού ξεσφενδόνισε τó
λίθινο ρόπαλο που τον πέτυχε στην
κνήμη και τον έρριξε χάμω.

Πριν προλάβη να σηκωθί τó δασύ-
μαλλο κτήνος θρέθηκε από πάνω του
και τὰ τριχωτά του χέρια άρχισαν να
του σφίγγουν τó λαρύγγι για να τον
πνίξουν. Ο Τσάπιν στη δύσκολη έ-
κείνη θέσι άρχισε να τόν γροθίζει στο
στομάχι και ο υπάνθρωπος που εύτυ-
χώς δεν είχε δύναμι άνάλογο με την
τεράστια διάπλασί του, αναγκάστηκε
να χαλαρώσει τó σφίξιμο.

Τινάχτηκε όρθος και άρπαξε τó
λίθινο ρόπαλο ποδχε πέσει δίπλα του
και τó πέταξε πάνω στο τέρας, χωρίς
και να τó επιτύχει. Ξαναπιάστηκαν
πάλι σάμα με σάμα και κυλήθηκαν
σφιχταγκαλιασμένοι στο πάτωμα.

Σε μια στιγμή μια από τις γυάλι-
νες θιτρίνες έσπασε με φοβερό πάτα-
γο από μια κλωτσιά τους και ο Τσά-
πιν άρπαξε στα τυφλά ένα απ' τὰ λί-
θινα προϊστορικά όπλα που ήταν κεί
μέσα και κτύπησε με δύναμι τó κε-
φάλι του αντιπάλου του.

Τό τέρας έμεινε ακίνητο, άναίσθη-
το, και ο Κάρλ μπόρεσε τέλος να ση-
κωθί.

— Χάζελ! Χάζελ! φώναξε.

Καμιά απάντησις.

Απηλπισμένος ακούμπησε σε μια
στήλη και εκεί με χαρά ανέκάλυψε
ένα ήλεκτρικό διακόπτη.

"Αναψε τó φώς και είδε πώς στε-
κόταν δίπλα στην προθήκη όπου βρι-
σκόντουσαν οι άναπαράστασις τών
ανθρώπων τών Σπηλαιών του Δρος
Μόνκτον. Παρατήρησε ότι ή πορτού-
λα ήταν άνοιχτή κι' έτρεξε να παρα-
τηρήη από κοντά. Μα δεν είδε παρά
ένα προϊστορικό κυνηγό με τó ρό-
παλο στο χέρι που τον κύτταζε με κα-
κία.

Τὰ μάτια του έπεσαν πάλι έρευνη-
τικά στην αναπαράστασι τών προϊστο-
ρικών ανθρώπων και τού φάνηκε πώς
κάτι εκεί μισόσάλευε,

Πλησίασε διστακτικά και μια έλπί-
δα γεννήθηκε μέσα του.

— Χάζελ! Τώρα καταλαβαίνω!

— Κάρλ! Δόξα σοι ο Θεός που δεν
σε σκότωσε.

Μια δασύμαλλη γυναικα ανακάθισε
και ο Τσάπιν έτρεξε πλάι και της ά-
φήρεσε τó τραχύ δέρμα που την σέ-
παζε προχείρως. Έτοιμάστηκε να την
σηκώσει επάνω, όποτε μια θαραεία
φωνή πίσω του τον έκανε να τινάχθί.

— Πάνω τὰ χέρια! Σε πιάσαμε τέ-
λος! Κι' άλλον έτοιμάζεσαι να σκο-
τώσης;

Ο Κάρλ στράφηκε και γνώρισε
τόν Φρέντ Ντάν, έναν γνωστό του ά-
στυνομικό, μαζί με δυό άστυφύλακες.

— Α! σάς τράβηξε τó φώς και ο
θόρυβος, φαίνεται...

— Γιατί κομμασιάζατε τις άναπα-
ραστάσεις τού Μουσείου, ρώτησε ό-
ταν άνεγνώρισε τόν Τσάπιν. Κι' αυτός
έκει με τὰ αίματα που φαίνεται σαν
ζωντανός μήν είνε ο περίφημος υπάν-
θρωπος;

— Άκριβώς ένα απ' τὰ θηριωδέ-
στερα πλάσματα που υπάρχουν. Δίητε
πώς έκανε τη δεσποινίδα, είπε δείχνον-
τας στόν λαϊμό της Χάζελ τις θαθείες
νυχιές. Θέλησε να την πνίξη και όταν
με δέκρινε την έκρουσε έδω για να

την κάψη άργότερα στόν κλίβανο! Τώρα
έννοώ τί άνεκάλυσαν μέσα στις
στάχτες ο Σάντερς κι' ο Κράους. Μι-
σοκαμένα κόκκαλα και σάρκες.

— Μα πώς μπορεί ένας άνθρωπος...
Χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια
του άστυνομικού ο Τσάπιν, πλησίασε
τό ξαπλωμένο χάμω κτήνος, έβγαλε
από την τσέπη του ένα σουγιά και
άρχισε να σχίζει τó δέρμα.

— Σταθήτε! Τρελλαθήκατε φώνα-
ξε ο Φρέντ.

Μα ο Κάρλ άρπαξε ένα κομμάτι
δέρμα και τó ξεκόλλησε.

— Όρίστε ποιός ήταν ο υπάνθρω-
πος σας! φώναξε. Και μάλιστα ζή ά-
κόμη.

— Θεέ μου! ο Δρ Μόνκτον! φώνα-
ξε κατάπληκτη ή Χάζελ. Έκείνος έ-
κανε όλες αυτές τις φρικαλεότητες!

— Ναί, ο Μόνκτον και θέλησε να
σκοτώσει και σένα, είπε σπρώχνοντας
με τó πόδι τόν δολοφόνο. Ή διαγωγή
του είνε φανερή. Τρελλός από ζήλεια
για τη διασημότητα που θ' άποκτού-
σε μ' αυτή την ανακάλυψι ο Δρ "Ομ-
περ, έπέστρεψε έδω κρυφά, τόν δο-
λοφόνησε και έπεχείρησε ν' άναξωο-
γονήη εκείνος τόν υπάνθρωπο, χωρίς
όμως να τó πετύχει. Έπειτα σκέφθη-
κε να κρύψι τó έγκλημά του, άποδι-
δοντάς το στο προϊστορικό αυτό
πλάσμα. Έκαψε στόν κλίβανο τó σώ-
μα τού υπανθρώπου που ο Σάντερς
με τόν Κράτους άνακάλυσαν κατόπιν
τά ύπολείμμάτά του στις στάχτες. Γι'
αυτό άκριβώς δολοφόνησε και εκεί-
νους όταν άκουσε να μού τηλεφωνούν
και θάκανε και τó ίδιο μ' έμας.

— Όχι είπε ο έτοιμοθάνατος. "Η-
θελα να με δίητε για να πιστέψετε και
να διαδώσετε την ύπαρξί τού προϊστο-
ρικού αυτού πλάσματος. Γι' αυτό έ-
κανα τόσο θόρυβο και σάς κτύπησα
πολύ δυνατά, και σάς έρριξε στην αύ-
λή. "Αν δεν έπέστρεψε αυτό τó κορί-
τσι θά...

Ή φωνή πνίγηκε στο λάρυγγά του.
τὰ μάτια του βασίλειψαν και ο υπάν-
θρωπος ποδχε ζωντανέψει έμεινε
νεκρός.

Τ Ε Λ Ο Σ

Πολλοί νέοι σήμερα κατέχονται ά-
πό την σκέψι πώς τους είνε άδύνατο
να κατακτήσουν την θέσι που τους
πρέπει στη ζωή.

Σ' όλους αυτούς με τόν άδύνατο
χαρακτήρα, θά μπορούσε να πη κά-
νεις: «Νά είσθε βέβαιοι ότι άν προσ-
παθήσετε, άν αγωνισθίτε σαν τους
άλλους, ύπάρχει και για σας μια
πιθανότητα 90% να προσδεύσετε και
να επιτύχετε. Χρειάζεται θάρρος και
έπιμονή. Γιατί να μην τὰ έχετε;

Έκείνο που σας έμποδίζει στην
πραγματικότητα να επιτύχετε, είνε
τό αίσθημα της κατωτερότητός
σας. Άλλά τó συναίσθημα αυτό
είνε εύκολο να τó καταπολεμήσετε,
και να τó εξαφανίσετε. Άρκει να ά-
νακαλύψετε τὰ αίτια αυτής της κατω-
τερότητος και άμέσως θά άπαλλαγί-
τε από τούς φόβους της άποτυχίας.
Άλλά πώς θά άνακαλύψετε τὰ αί-
τια αυτά; Δεν έχετε παρά να άπαν-
τήσετε στις παρακάτω έρωτήσεις.

I

1. Ο πατέρας σας ήταν περισσότε-
ρο άυστηρός και άυταρχικός από την
μητέρα σας;

2. Είσθε μοναχοπαίδι;

3. Έχετε μεγαλύτερα αδελφία;

4. Άκούσατε ποτέ να λένε ότι ή-
σαστε ένα καθυστερημένο παιδί;

5. Θυμάστε άν τὰ ρούχα σας δεν
σας έπιγναιναν καλά όταν ήσαστε μι-
κρός;

ο. Έχετε μήπως όνομα ή έπίθετο
παράξενα;

7. Ή μητέρα σας όταν ήσαστε μι-
κρός άπησχολείτο διαρκώς με την ύ-
γεία σας;

8. Ή μητέρα σας σάς άνέφερε κα-
νένα άλλο παιδί ως παράδειγμα;

9. Άν είχατε αδελφούς ή αδελφές,
μήπως τυχόν τούς ζηλεύατε;

II

10. Όταν μιλάτε με ξένους για
την εργασία σας ή για άλλα σοβα-
ρά πράγματα, έχετε τó συναίσθημα
ότι δεν έκάματε τίποτε στη ζωή σας;

11. Στενοχωρείσθε όταν θρίσκεσθε
με κάποιον πιο καλοντυμένον από
σας;

12. Κοκκινίζετε εύκολα;

13. Είθε συχνά νευρικός, σε ση-
μείο που δεν μπορείτε να κρατηθίτε;

14. Όταν μιλάτε με τούς φίλους
σας, προσπαθείτε να μεγαλοποιήσετε
τις προσωπικές σας έπιτυχίες;

15. Θυμώνετε συχνά, κι' ύστερα ά-
νακαλύπτете πώς ο θυμός σας ήταν
άδικαιολόγητος;

16. Όταν είσθε νευριασμένος ξε-
σπάτε σε κάποιον άλλον;

17. Για να επιτύχετε στην ζωή χρει-
άζεται να προχωρήτε όλοένα προς
τὰ έμπρός. Μήπως αίσθανθήκατε πο-
τέ ότι δεν έχετε τó θάρρος αυτό;

18. Είσθε καυχησιάρης;

19. Σας τυχαίνει να θρίσκετε πώς
είνε εύκολώτερο να λέτε ότι θέλατε
να κάνετε, παρά να κάνετε όσα λέτε;

20. Δυσκολεύεσθε να κάνετε μια
πράξι που να δείχνι πώς έχετε θέ-
λησι;

21. Ζητάτε συχνά την γνώμη τού
ιδιου προσώπου όταν πρόκειται να
λάβετε μια σοβαρή άπόφασι;

22. Άπογοητεύεσθε εύκολα;

23. Φοβάσθε τις εύθύνες;

III

24. Συνηθίζετε να είσθε εύγενικός
και γλυκομίλητος;

25. Όταν διαφωνήτε με κάποιον,
είσθε ικανός να τόν αντιμετώπισετε;

26. Όταν ήσαστε μικρός, σας άρε-
σε να παίζετε με τὰ άλλα παιδιά;

IV

27. Σας άρεσαν ή γυμναστική και
τὰ άθλητικά παιχνίδια στο σχολείο;

28. Ήν παιδική σας ήλικία την υ-
μάστε ως μίαν εύτυχημένη περίοδο
της ζωής σας;

29. Έχετε την ικανότητα να κριτι-
κάρετε κάτι;

30. Άντιλαμβάνεσθε συχνά πώς εί-
χατε γελασθί στις κρίσεις σας;

31. Σκέπτεσθε καμιά φορά ότι ή
άνατροφή σας δεν είνε αυτή που θά-
πρεπε να είνε;

32. Έχετε την συνήθεια να αναλύ-
ετε τὰ αίσθημάτά σας;

33. Σας άρέσει να μιλάτε για τις
ιδιαιτικές σας ύποθέσεις;

34. Σκέπτεσθε συχνά πώς άν είχα-
τε περισσότερη τύχη, θά είχατε έπι-
τύχει καλύτερα στη ζωή;

35. Όταν βλέπετε πώς έχετε σε
κάτι άδικο, τó παραδέχεσθε εύκολα;

36. Σας έτυχε να έχετε πολλούς
θαυμαστάς τού άντιθέτου φύλου;

37. Πιάνετε εύκολα καινούργιες φι-
λίες;

38. Όταν θρίσκεσθε με κάποιον
που μιλά για ένα θέμα που εσείς δεν
ξέρετε, στενοχωρείσθε;

39. Πιστεύετε πώς έχετε καλούς
τρόπους;

40. Μπορείτε να κινηθίτε με άνεσι,
δίχως να στενοχωρηθίτε, σ' ένα σα-
λόνι ή σ' ένα κέντρον, όπου ύπαρ-
χουν πολλά ξένα πρόσωπα;

41. Όταν νοιώθετε τὰ θέλμματα
πολλών ανθρώπων καρφωμένα επάνω
σας, νοιώστε κάποια συστολή;

42. Θεωρείτε τόν έαυτό σας έξαι-
ρετικά αίσιόδοξο;

43. Οι φίλοι σας σάς μιλούν συχνά
για τὰ προτερημάτά τους;

44. Μπορείτε να άνομολογήσετε τὰ
δικά τους δίχως να ζηλεύετε;

45. Άγαπάτε ά π λ ω ς, ή άγαπάτε
πολύ τούς γονείς σας;

★
Στις έρωτήσεις της κατηγορίας II
και II, θά λογαριάσετε δυό μονάδες
κάθε φορά που θά άπαντάτε με ένα
«ναί».

Στις έρωτήσεις της κατηγορίας III
και IV θά λογαριάσετε δυό μονάδες
κάθε φορά που θά άπαντάτε με ένα
«όχι». Θά προσθέσετε κατόπι αυτές
τις μονάδες και θά εξαγάγετε τó έ-
ξης συμπέρασμα:

Άν επιτύχετε ένα άθροισμα 40,
τότε ή έλλειψις έμπιστοσύνης στόν έ-
αυτό σας είνε έλάχιστη και χρειάζε-
ται μια μικρή προσπάθεια, για να
πραγματοποιήσετε την πνευματική Ι-
σορροπία που σας χρειάζεται για την
κατάκτησι της έπιτυχίας.

Άν τó άθροισμά σας κυμαίνεται
μεταξύ τού 40-80, ή άδυναμία σας
δεν είνε και πολύ μεγάλη, και δεν πρέ-
πει να σας έμποδισι να επιτύχετε, άρ-
κει να έχετε τó θάρρος να εργασθί-
τε προς αυτήν την κατεύθυνσι.

Άν τó άθροισμά σας κυμαίνεται
μεταξύ 80-100, τότε πράγματι ή έλ-
λειψις αυτόπεποιθήσεως είνε σημαντι-
κή και πρέπει να γυμνάσετε σοβαρά
την θέλησί σας, για να επιτύχετε.

Σκεφθίτε ότι όλοι όσοι έπέτυχαν,
άγωνίσθηκαν με θάρρος και αυτοπε-
ποίησι, γιατί έπίστεψαν ότι θά έπι-
τύχουν. Τί μυστικό τού θριάμβου τους
περικλείεται σ' αυτό τó αλάνθαστο δό-
γμα: «Θέλεις; Μπορείς!»

Θέλεις να επιτύχης; Άν τó θέλεις
στ' αλήθεια, θά μπορείς!

ΜΠΟΡΕΙΣ

Πρός το 3ον έτος της 'Αναδημιουργίας

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΑΛΛΑΪΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Και όλόκληρον τό κείμενον της άπευθυνθείσης προς τόν έλληνικόν Λαόν διακηρύξεως της Μεγάλης επί του 'Εορτασμού Λαϊκής 'Επιτροπής 'Αθηνών

Ιστορικός σταθμός μεγάλης σημασίας ή 4η Αυγούστου διά τό Πανελλήνιον. Συμπληρώνονται δύο έτη άφ' ής στιγμής τό ειρηνικώτερον και έθνικώτερον των κινημάτων έδόνησε με τό κήρυγμά του την 'Ελλάδα, όχι διά νά άντρείψη ή νά χύση αίμα άδελφικόν αλλά διά νά άναστηλώση και άνωικοδομήση.

Ο 'Ελληνικός λαός ήσπάσθη τό κήρυγμα και τό ένεκολπώθη και τό κυβερνητικόν έργον εϋρεν έν τώ προσώπώ του τόν ένθερμότερον έκτελεστήν.

Ο λαός αυτός πρόκειται νά έορτάση σήμερα με άληθινόν παραλήρημα ένθουσιασμόν την δευτέραν έπέτειον της Ιστορικής αυτής ήμέρας. Ο συναγεμρός θά είνε πανελλήνιος και τό θέαμα πού θά παρουσιάση ή πρωτεύουσα πραγματικώς θά είνε από τά σπανιότερα.

Η Μεγάλη επί του 'Εορτασμού Λαϊκή 'Επιτροπή 'Αθηνών, ή όποία διατελεί υπό την προεδρίαν του ύφυπουργού Τύπου και Τουρισμού κ. Νικολούδη, απήρθε την έξής προκήρυξιν προς τόν 'Ελληνικόν Λαόν:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Φίλοι της 4ης Αυγούστου,

Συμπληρώνται δύο χρόνια μετ' ό-λίγον από την ήμέραν κατά την όποιαν ή 'Ελλάς εύρηκε τόν δρόμον της, και τό "Έθνος τά μεγάλα ιδανικά του. Δύο χρόνια, από της Ιστορικής εκείνης ήμέρας, κατά την όποιαν αϊ ζω-παναί δυνάμεις του "Εθνους έτέθησαν επί κεφαλής του λαού και έσταμάτησαν τόν θλιβερόν κατήφορον της καταστροφής, εις την όποιαν ώδήγει την 'Ελλάδα ή άκολασία και άναρχία. Όλίγον άκόμη έάν έβράδυνεν ή σωτηρία επέμβασις, ή 'Ελλάς θά συνηγωνίζετο σήμερα την 'Ισπανίαν εις αίμα, εις καταστροφάς και εις δυστυχίαν. Μέσα εις τά δύο αυτά χρόνια ένα πελώριον αναδημιουργικόν έργον έτελεσθή. 'Εργον έπίμοχθον, διότι ή προαγουσιανή 'Ελλάς τίποτε δέν είχε κάμει μέχρι της στιγμής εκείνης διά νά προσαρμοσθή εις την μεταπολεμικήν πραγματικότητα. Τό έργον αυτό, διά τό όποιον άνεπιφυλάκτως εκδηλοϋται ή ευγνωμοσύνη των πραγ-ματικών 'Ελλήνων και ό θαυμασμός των ξένων και τά αγαθά άποτελέσμα-τα του όποιου κάθε πολίτης αισθάνε-ται, εύρίσκειται σήμερα ενώπιον ή-μων. Οικονομικός, διοικητικός, κοι-νωνικός, παραγωγικός, έθνικώς, έθνικής άμύνης από άπόψεως έθνικού φρονήματος, ό τόπος σημειώνει κάθε ήμέραν νέαν πρόδον, νέαν άνιησιν. Και τό σπουδαιότερον ήθικώς, χάρις εις την 4ην Αυγούστου οι "Ελληνες άποκατεστάθησαν και με ύπερηφάνει-αν διακηρύσσουσιν πλέον την έθνική-τά των. Εισήλθεν όριστικώς ή 'Ελλάς

εις στάδιον αναγεννήσεως, όπως έτό-νισε και ό άρχηγός της 'Εθνικής Κυ-βερνήσεως της 4ης Αυγούστου κ. 'Ι. Μεταξάς. Καί προχωρεί εις την άκμήν και τό μεγαλείον πού της άνήκουν. Με πρότυπον τά ιδεώδη πού ένέπνεον την αρχαίαν Σπάρτην, προσηρμοσμέ-να εις τό πνεύμα του είκοστού αιώ-νος, ή 'Ελληνική μας πατρίδα σφυ-ρηλατεί τώρα τόν νέον ιδικόν της πο-λιτισμόν, τόν τρίτον 'Ελληνικόν πολι-τισμόν.

Αυτήν την Ιστορικήν έπέτειον της ή-μέρας, κατά την όποιαν τό "Έθνος έ-ξέλεξε μεταξύ της άναρχίας και της αναγεννήσεως και έξώρμησε με επί

Μία φωτογραφία από την τελευταία έπίσκε-ψιν του Προέδρου της Κυβερνήσεως κ. 'Ιωάννου Μεταξά εις την Τουρκίαν, ή ό-ποία ήδραίσεν έτι περισσότερον την έλ-ληνοτουρκικήν φιλίαν

κεφαλής τόν κ. 'Ι. Μεταξάν διά ν' άρ-χίση την αναδημιουργίαν, τά μεγάλα άποτελέσματα της όποιας όλοι σήμε-ρον βλέπομεν και αισθανόμεθα, αυ-τήν την άφετηρίαν της νέας έθνικής και κρατικής περιόδου, έρχόμεθα μετ' όλίγας ήμέρας νά έορτάσωμεν. 'Ας είνε ό έορτασμός αυτός άντάξι-ος του έπιτελεσθέντος Ιστορικού έρ-γου. Καί άς διαδηλωθή μεγαλειώδης διά μίαν άκόμη φοράν ή άπόλυτος πίστις προς αυτό και τόν άκούραστον πρωτεργάτην του άρχηγόν της 4ης Αυγούστου 'Ι. Μεταξάν.

Ζήτω τό "Έθνος! Ζήτω ό Βασιλεύς: Ζήτω ό άρχηγός της 4ης Αυγούστου 'Ι. Μεταξάς.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Σήμεραν τό πρωί, τά μέλη της Με-γάλης Λαϊκής 'Επιτροπής των 'Αθη-νών θά συγκεντρωθούν εις τό ύφυ-πουργείον Τύπου και Τουρισμού και εκείθεν θά μεταβούν έν σώματι εις

τό ύπουργείον των 'Εξωτερικών διά νά συγχαροϋν τόν άρχηγόν της κυ-βερνήσεως διά τό έπιτελεσθέν τερά-στιον αναδημιουργικόν έργον, κατά την διάρκειαν των δύο έτών της ύπ' αυτού διακυβερνήσεως της χώρας. 'Επίσης όμοίως τά μέλη της επιτροπής την 4.45 μ.μ. της σήμερον θά μετα-βούν εις τό Στάδιον προς ύποδοχήν του κ. Προέδρου της κυβερνήσεως.

Τής 'Επιτροπής θά μετάσχουν έκτός των άλλων ό Πρύτανης της 'Ανωτά-της Σχολής 'Εμπορ. 'Επιστημών κ. 'Εμμανουήλ, ή Σχολή Καλών Τεχνών διά του κ. 'Αργυρού, ό Σύνδεσμος των Ιδρυτών Ιδιωτικών έλληνικών εκ-παιδευτηρίων διά των κ.κ. Κ. Σταυ-ριανού και Α. Φωτοπούλου λυκειαρχ-ών.

Τό σωματεϊον των έν 'Αθήναις, Πει-ραεί και Περιχώροις άτυχησάντων έ-παγγελματιών και θιοτεχνών κατα-στηματαρχών δι' έγγράφου του έγνω-στοποίησεν εις τό ύφυπουργείον Τύ-που και Τουρισμού ότι τό Δ. Συμβού-λιον αυτού άπέφασκε παμψηφεί όπως μετασχη δι' όλων των μελών του εις την έθνικήν έορτήν της έπέτειου της 4ης Αυγούστου.

Ο Πατριωτικός και 'Αλληλοβοηθη-τικός σύλλογος και ή Πανελλήνιος 'Ενωσις 'Υπ' όκων Παλ. Πολεμιστών και έν γένει όλα τά Σωματεία έγνω-στοποίησαν ότι θέλουν συμμετάσχει του έορτασμού.

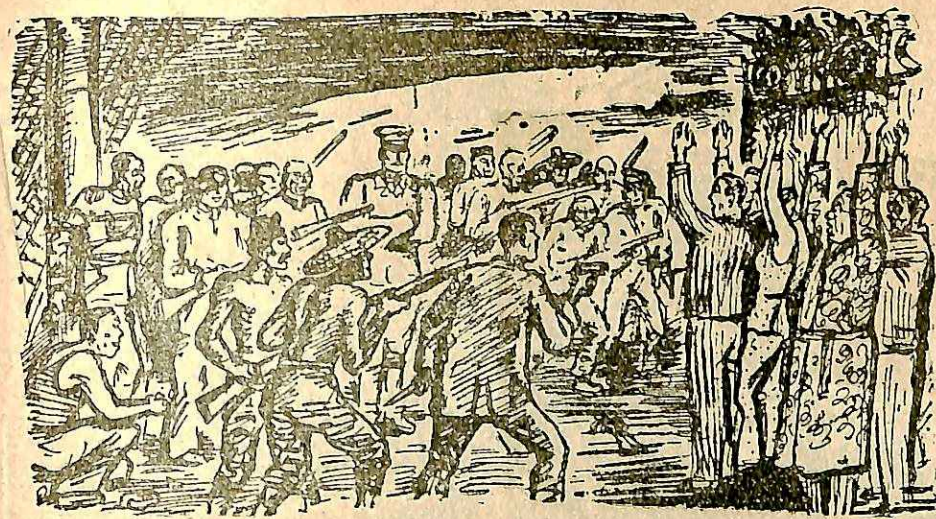
Ο πανηγυρισμός εις τας έπαρχίας θ' άρχιση διά δοξολογιών εις τας εκκλησίας, όποτε μέλη των λαϊκών έ-πιτροπών θ' αναπτύξουν εις τούς πο-λίτας διά διαλέξεων τό έργον της Κυ-βερνήσεως από γενικής και τοπικής άπόψεως. Την έπομένην θά ψάλλουν δοξολογία.

Τό άπόγευμα θά παρελάσουν μέλη της Ε. Ο. Ν. και θά έπακολουθήση ή λαϊκή διασκέδασις με όμαδικά γεύ-ματα.

Εις τας πλατείας των πόλεων και των χωρίων θά τοποθετηθούν μεγά-φωνα, τά όποια θά μεταδώσουν τας έορτάς των 'Αθηνών και κυρίως τό Στάδιον.

Η διακόσμησις των οικιών και κα-ταστημάτων των έπαρχιών θά γίνη με δάφνας, σμύρτα και εικόνας της Α. Μ. του Βασιλέως, του κ. Πρωθυ-πουργού και με τόν θυρεόν της 4ης Αυγούστου.

Τό έπίσημον πρόγραμμα του έορτα-σμού θά γνωστοποιηθή υπό των έπαρ-χιακών έπιτροπών διά προκηρύξεων, αϊ όποιαί θά κυκλοφορήσουν σήμε-ρον.

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΟ ΧΑΡΜΠΙΝ

Μιά δραματική σελίδα από την ζωή του Τσάν-Τσό-Λιν

Στά 1919 έταξίτευσε μ' ένα κινέ-ζικο θαπόρι άπ' τό Χαμπαρόθσκ στο Χαρμπίν της Μαντζουρίας. Τη δεύτερη νύχτα του ταξιδιού, τό θαπόρι έσταμάτησε άπότομα. Φυσικά θά είχε ύποστη κάποια θλάση ή μη-χανή. Μας τό επέθεβαίωσε ό Ρώσος μηχανικός.

Την ίδια σχεδόν στιγμή άκούσαμε έναν περίεργο θόρυβο και χωρίς νά τό καταλάβωμε, θρεθήκαμε περικυ-κλωμένοι, έπάνω στο κατάστρωμα ά-πό καμιά πενηνταριά ένόπλους Κι-νέζους ληστές. 'Υπό την άπειλην των όπλων, μας άφήρεσαν γρήγορα ό,τι είχαμε μαζί μας.

Καταλάβαμε λοιπόν πως ή θλάση της μηχανής ήταν προσχεδιασμένη, για νά πέσωμε στα χέρια των ληστο-πειρατών.

Ανάμεσα στους ληστές εύτοίς διέκρινα έναν Κινέζο με στολή αξιω-ματικού. Ήταν άρχηγός τους! Μας έξήταζε όλους με τό βλέμμα, καθώς ήμαστε παρατεταγμένοι στή σειρά, και όταν έφτασε μπροστά σέ τρεις 'Αγγλίδες, πού ήσαν αρκετά νούστι-μες, διέταξε τούς ανθρώπους του νά τίς πάρουν και νά τίς μεταφέρουν στο πλοίο τους, πού περιμένε εκεί κοντά.

Μόλις οι ληστές έφυγαν, έπληρο-φορήθηκα πως ό αξιωματικός εκείνος λεγόταν Τσάν-Τσό-Λιν! Τό όνομα αυτό, δέν είνι σήμερα άγνωστο στους Ευρωπαίους. Όλοι σχεδόν ξέρουν ότι ό Τσάν-Τσό-Λιν, ύπήρξε Κινέζος στρατηγός και για αρκετό χρονικό διάστημα κάποτε άρχηγός του Μαν-τζουριανού Κράτους.

Τέσσερα χρόνια, μετά τό έπεισόδιο αυτό, ταξίδευοντας και πάλι στην 'Α-πω 'Ανατολή, βρέθηκα στο Χαρμπίν. 'Εκ μέρους ενός φίλου μου Κινέζου στρατηγού Βάγκ, προσελήθην νά νά γεύμα, πού έδινε ό 'Ισάν-Τσό-Λιν προς τιμήν των αξιωματικών του πού πολεμούσαν για την έξόντωση των διαφόρων λητοσυμμοριών στο νότιο μέτωπο. 'Εκεί έγνώρισα και την νεα-ρά κυρία Βάγκ, μία άραιοτάτη και λεπτοκαμωμένη Κινέζα. Ήταν τότε λεπτή, πού νόμιζε κανείς πως είχε έμπρός του ένα κινέζικο θάσο ποσε-λάνης και απέφευγε νά τ' άγγίξη ά-πό φόβο μήν τό σπάση... Η κυρία Βάγκ, άν και ήταν 18 χρονών την έ-παυή εκείνη και ό άντρας της 30,

έν τούτοις είχε ήδη δύο χαριτωμένα παιδιάκια.

Εκ πρώτης όψεως δέν άνεγνώρισα τόν Τσάν-Τσό-Λιν, γιατί ήταν έντελώς διαφορετικός από άλλοτε. Φορούσε μεγαλοπρεπή στολή άρχιστρατήγου!

Μά κατά την διάρκεια του γεύμα-τος, συνέβη κάτι έξαιρετικό. Ο Τσάν-Τσό-Λιν έκύτταξε διαρκώς την κυρία Βάγκ, ή όποία τό άντελήφθη κι' έ-

—Κούνγκ, έλπίζω νά σε δώ αύριο στο σπίτι μου.

στενοχωρήθηκε. Ήταν σ' όλους γνω-στόν, ότι ό άρχηγός είχε ένα πολυά-ριθμο χαρέμι ανάμεσα στο όποιο βρισκόταν Κινέζες, Γιοπωνέζες, 'Εγ-γλέζες και 'Ολλανδέζες, γυναίκες τις όποιες είχε αισχολατρήσει κατά την διάρκεια της πειρατικής του ζωής.

— Η γυναίκα μου δέν αισθάνεται και τόσο καλά τόν έαυτό της, είπε ό Βάγκ στον Τσάν-Τσό-Λιν. Θά μάς έπιτρέψετε νά πάμε στο σπίτι μας.

— Γίλυ εύχαρίστως, αλλά έλπίζω νά σας ξαναδώ, άπήντησε εκείνος.

Ο Βάγκ έκτινίσισε, γιατί ήξερε πολύ καλά τί έσήμαιναν τά λόγια του.

Την άλλη μέρα έπισκέφθηκα τόν Βάγκ. 'Ενώ καθόμαστε στον κήπο και έπαίρναμε τό σοάι μας, άκούσαμε πού σταμάτησε στην πόρτα του σπιτιού ένα αυτοκίνητο.

Ήταν ό Τσάν-Τσό-Λιν, πού τόν συνώδευαν δύο άκόλουθοί του, ντυμέ-νοι κινέζικα και φορτωμένοι από διά-φορα πολύτιμα δώρα... για την γυ-ναίκα του στρατηγού.

Η Κούνγκ — έτσι την έλεγαν — ή-ταν ύποχρεωμένη, σύμφωνα με τά έ-θιμα των Κινέζων, νά δεχθή τά δώρα

και νά ευχαριστήσει τόν έπισκεπτή, πού τιμούσε τό σπίτι της.

Ο Βάγκ παρακολουθούσε όλ' αυ-τά άνήσυχος και ίδίως, όταν άκούσε τόν Τσάν-Τσό-Λιν, νά λέη στην γυ-ναίκα του:

— Κούνγκ, έλπίζω νά σε δώ αύριο στο σπίτι μου!

— Τσάν-Τσό-Λιν άπήντησε ή Κούνγκ, είσαι ό άρχηγός μας και μπορείς νά διατάξεις ό,τι θέλεις! Μά αγαπώ τό Βάγκ και τά παιδιά μου. Γι' αυτό προτιμώ νά σκοτωθώ, παρά ν' αφήσω τόν άντρα μου και τά παιδιά μου.

Κατάλαβα πως κάτι έξαιρετικό δυσάρεστο θά συνέβαινε στην οικογέ-νεια αυτή. Είδα τόν Βάγκ, πού κου-θέντιαζε σιγά με τόν γέρο πατέρα του και την Κούνγκ νά κλαίη.

Όταν ύστερ' από λίγες ήμέρες ξα-ναπήγα στο σπίτι του Βάγκ, έπληρο-φορήθηκα άπ' τόν πατέρα του, ότι ό Βάγκ μετεφέρθη από δύο άνωτέρους του στο μέτωπο και εκεί, σε συμπλο-κή έναντίον μιας λητοσυμμορίας, είχε σκοτωθή.

'Αλλ' άς άκούσαμε από τό γέρο Βάγκ την έξιστόρησι του περιστατικού!

— Την ίδια μέρα, ό Τσάν-Τσό-Λιν μου έστειλε μήνυμα, πως έπειδή ό Βάγκ δέν έρισκόταν πιά στη ζωή, κα-λό θά ήταν νά πάη ή Κούνγκ σπίτι του! Καί μάλιστα νά του την πηγαινα-έγώ ό ίδιος... Η Κούνγκ κι' έγώ ά-ποφασίσαμε νά έκτελέσωμε τη διατα-γή του Τσάν-Τσό-Λιν. Η Κούνγκ λοιπόν άποχαιρέτησε τά παιδιά της τη στιγμή πού κοιμόντουσαν. Τά φί-λησε για τελευταία φορά και κατόπιν με άκολουθήσε στον κήπο, έως εκείνο ακριβώς τό μέρος, πού παίζουν τώρα τά παιδιά της... Κατόπιν... Κατό-πιν... έγώ παρουσιάστηκα στον Τσάν-Τσό-Λιν με τό κεφάλι της Κούνγκ μέσα σ' ένα χρυσό πιάτο και και του είπα: «Νά ή γυναίκα του παιδιού μου!» Ο Τσάν-Τσό-Λιν δέν άπήντησε ούτε λέξι!»

Ο γέρο Βάγκ σταμάτησε, για νά σκοτίση τά δάκρυά του. Κι' ύστερα από λίγο πρόσθεσε:

— Η ίδια ή Κούνγκ με παρακάλεσε νά της κόψω τό κεφάλι, για νά τε-λειώση τό μαρτύριό της!

ΡΑ-Ι-ΝΧΑΡΝΤ ΩΓΚΟΥΣΤΙΝ

—Τσάν-Τσό-Λιν, νά... ή γυναίκα του παι-διού μου.

X52

μέ τον όποιον δια-
σκεδάσει το Λονδίνον

Ολόκληρο το Λονδίνο διασκεδάζει αυτήν τη στιγμή, με τα κατορθώματα ενός μυστηριώδους «Κυρίου X 52», ο οποίος δεν είναι μόνον ένας επιτήδειος λωποδύτης αλλά και ένας μεγάλος φαρσέρ. Έχουν τόσο χιούμορ, πράγματι, τα καμώματα του μυθιστορηματικού αυτού προσώπου και πολλές φορές τόσο ανιδιοτέλεια, ώστε πολλές εφημερίδες αρχίζουν ήδη να διερωτώνται αν ο «Κύριος X 52» είναι στ' αλήθεια λωποδύτης ή μήπως είναι απλώς ένας έρασιτέχνης των περιέργων περιπετειών, που έθάλθηκε με τα κόλπα του να στραπατσάρη κάπως την αστήρη άγγλική αριστοκρατία.

Ο «κ. X 52» ένεφανίσθη για πρώτη φορά προ τριμήνου και το πρώτο του κατορθώμα προέκλεσε την γενική κατάντη, λόγω της θρασύτητάς του. Ένα θράδυ ο μυστηριώδης λωποδύτης εισέδωσε στο διαμέρισμα του μεγάλου ξενοδοχείου Κάρλτον όπου διέμενε η μαρκησία Κόρντλτον και άφηρε ένα πολύτιμο κολλίε από μαργαριτάρια. «Η νεαρά αριστοκράτισ την ώρα της κλοπής εύρισκετο στο... μπάνιο της, όταν δέ έβγηκε, εύρηκε ένα θαυμάσιο μπουκέτο άσπρα τριαντάφυλλα επάνω στην τουαλέττα της. Στην ανθοδέσμη ήταν καρφωτωμένη μία κάρτα: «Κύριος X. 52» και μία σκανδαλώδης σημείωση: «Τό κολλίε αυτό δεν σ' ανήκει. Σ' ας τό έδωρ' ο φίλος σ' ας Νικ. ΙΚ. Μην τό π'ητε κανενός ότι σ' ας τό έπ'ηρα».

Συγχισμένη ή κόμησα έθ' αλε τις φωνές και όταν προέστρεξαν οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου έσπευσαν να τούς καταγγείλ' ην κλοπή. Έμετάνοιωσε όμως πικρά, γιατί ή δηκτική σημείωση του κ. X. 52 άνεδημοσίευ' στις εφημερίδες και ήρθε στο φ'ος ένα σκάνδαλο που δλο τό άγνοούσαν.

Αποτέλεσμα της κλοπής: Η κόμησα έχ'ωρισε με τον άντρα της. Την ήμέρα που έξεδόθη όμως τό διαζυγίο της ο μυστηριώδης X. 52 τήν ξαναθυμήθηκε. Καί της έστειλε άλλο ένο μπουκέτο με θαυμάσια άσπρα τριαντάφυλλα. Στην κάρτα του, που συνόδευε τό λουλούδι, ο X. 52 έγραφε: «Τά συγχαρητήριά μου».

Τό δεύτερο κόλπο του X 52 έγνώσθη μετά μίαν περίπου έβδομάδα. Την θ'ρα δυά του γάμου της «Έθελ Μπάρθ, κόρης του γνωστού θιομηχάνου αυτοκινήτων, ο X 52 εισέδωσε στο μέγαρο όπου επρόκειτο να τελεσθούν οι γάμοι

και έκλεψε τήν... νυφική τουαλέττα της κόρης! Στο δωμάτιό υπήρχαν και όλα τα κοσμήματα της μελλονύμφου, αλλά ο X 52 δεν τά έθιξε. Άφήκε όμως πάλι τήν κάρτα του, με τήν έξωφρενική σημείωση: «Πρέπει ν' αναβ'άλλετε τόν γάμο. Ο γαμπρός είναι ήλίθιος!»

Τό τρίτο κροσμά έσημειώθη τό άλλο ακριβώς θράδυ. Ο X 52 έσκόρωσε μίαν διασκεδαστική φάρσα, στόν τραπέζι Ουίλλιαμ Λόου, ο οποίος έπ'ηγαινε στο Χρηματιστήριο για να διαπραγματευθή τήν πώληση μετοχών αξίας 2.500 λιρών. Οι μετοχές βρίσκονταν μέσα σέ μίαν πέτσινη τσάντα, όταν ο τραπέζιτης τήν άνοιξε για να παραδώσ'η τό περιεχόμενο στόν χρηματιστή του, με κατάπληξή του διεπίστωσε ότι οι μετοχές είχαν αντικατασταθ'η με διπλωμένες εφημερίδες. Στο θάθος της πέτσινης τσάντας υπήρχε ή κάρτα του X 52 και ή σημείωση: «Δέν έπρεπε να τις πουλήσετε. Οι μετοχές θά ύψωθούν». Πραγματικώς σέ διάστημα έπτά ήμερών οι μετοχές έκέρδισαν 19 μονάδες.

Και φαντασθήτε τήν έκπληξή του τραπέζιτου Λόου, όταν ένα πρωί, έλαβε ένα ασφαλμένο ταχυδρομικό δέμα που περιείχε μετοχές αξίας 2000 λιρών. Η σημείωση του κ. X 52 που συνόδευε αήτην τήν άπροσδόκητη άποστολή, έγραφε: «Σ' ας έπιστρέφω τις μετοχές σ' ας, αλλά κρατώ μερικές αξίας 500 λιρών, για τήν νόμιμη άμοιβή μου!»

Έννοείται ότι μετά από τό τρία αυτά θρασύτατα κροσμήματα ή Σκώτλαντ Γυάρντ έκινητροπούθη για τήν σύλληψη του X 52... Ειδικώς τήν καταδίωξή του μυστηριώδους λωποδύτου ανέλαβε ο έπιθεωρητής Χόαρ Μπέρντ, ο οποίος όμως δεν έκατάφερε μέχρι της στιγμής και μεγάλα πράγματα. Τούναντίον μάλιστα ο κ. X 52 έφρόντισε να τού σκαρώσ'η πολλές δυσάρεστες φάρσες. Ένα θράδυ έπέρασε και άφηκε τό έπισκεπτήριό του στο γραφείο του άστυνομικού. Μίαν άλλ'η φορά, τού έκλεψε... τό πιστόλι του και τήν τρίτη μετημφισμένος με σωφ'ερ ένός ταξί, τόν πήγαινε μέχρι τών γραφείων της Σκώτλαντ Γυάρντ, πράγμα που τό έγνωστοποίησε τήν έπομένην δι' έπιστολής του!

Τά κόλπα του X 52 έσυνεχίσθησαν

άθροβα και ο ασύλληπτος λωποδύτης έξηκολούθησε να μηχανεύεται διάφορες φάρσες εις θάρος πάντοτε διασήμων προσώπων της Λονδρέζικης ζωής. Έν πρώτοις, μίαν νύχτα, στο κομινό το καμπαρέ «Νάιτ Λάιφ» κατ'ώρθωσε κα κλέψη τό πορτοφόλι του νεαρού θιομηχάνου από τό Έδιμβούργο, που διεσκέδαζε με τρεις χορεύτριες του κέντρου. Ο X 52 έφρόντισε ταυτόχρονα να καταγγείλ' τόν νεαρόν στήν διεύθυνσιν του καταστήματος ως συστηματικόν τζαμπατζή που προσποιείται διαρκώς ότι έχασε τό πορτοφόλι του. Ο νεαρός θιομήχανος είδε και έπαθε ώσπουτο ξεμπλέξ'η, άφού ώδηγήθη ύστερα από καυγά εις τό τμήμα, όπου και έδωσε εξηγήσεις και όπου διεπιστώθη ή ταυτότης του. Άπαρηγόρητος που όλες οι εφημερίδες διηγούντο τήν νυκτερινή του περιπέτεια, έγύρισε τό πρωί στο ξενοδοχείο του, όπου π'ός μεγάλη του κατάπληξή τόν έπεριμένα ένα σημείωμα του X 52, που έγραφε: «Έχετε νόστιμη γυναίκα και είσθε νεόπαντрос. Είνε ντροπή να τήν άπατάτε!»

Τό περιφημότερο άσφαλώς κόλπο του κ. X 52, που τόν κατέστησε συμπαθή στήν κοινή γνώμη, υπήρξε ή ίστορία μίας τσάντας που περιείχε έμπιστευτικά έγγραφα. Η τσάντα αυτή μετεφέρετο από μίαν άραιοτάτη κυρία που έφυγε αεροπορικώς από τό Λονδίνο για τό Βερολίνο. Τήν στιγμή που ή κυρία Μάρθα Νόκε, όνόματι έπρόκειτο να έπιβιβάσ'η στο άεροπλάνο της γραμμής, οι υπάλληλοι τήν είδαν κατάπληκτοι να πέφτ'η λιπόθυμη. Έπάνω στο στήθος υπήρχε καρφωτωμένη μίά κάρτα του κ. X 52. Καί ή άπαραίτητος σημείωση έγραφε: «Παδώστε τήν πέτσινη τσάντα που κρατείτε στο Ναυαρχείο. Είνε κατάσκοπος. Τό τσαντάκι της με λίγα χρήματα τό κρατώ έγώ. Δέν μου έπληρώσε άλλωστε τήν κούρα που ταξί!!»

Από τις άνακρίσεις που έγιναν διεπιστώθη ή ένοχή της Μάρθας Νόκε. Άλλά π'ός τήν έπ'ηρε έθ'ησι ο παράδοξος κ. X 52, π'ός κατ'ώρθωσε να τήν κάμη να λιποθυμήσ'η, παραμένει θαυ' μυστήριο...

Η μεγαλύτερα άδυναμία του είναι να προσβάλ'η τις παντρεμένες. Ίσως ο κ. X 52 να τήν έχ'η κάποτε πάθει στήν ζωή του όπως ο κ. X. M. Ίσως πάλι να είναι απλώς ένας έρασιτέχνης σκανδαλοθήρας, που τό άρέσει λ. χ. να κλέβ'η τά ρούχα μίας κυρίας τήν ώρα που έτόλμησε να τά βγάλ'η παρανόμως μακριά από τήν συζυγική στέγη και να τήν άφήν'η κατόπιν να τά ξεμπλέξ'η μνη της. Τό τελευταίο αυτό είδος της... φάρσας τό έφήρμωσε τελευταίως δυό τρεις φορές, πάντοτε σέ κυρίες της αριστοκρατίας...

Γιατί πράγματι ο X 52 φαίνεται να προέρχεται από τήν ύψηλή τάξη... Γνωρίζει τά σκάνδαλά της και τις άδυναμίες της. Ξεύρει κατά θάθος τά πρόσωπα και πράγματα, ποιά κυρία έχ'ει ακριβ'ά κοσμήματα, πότε τά φορεί και πότε τά ξεχνά στο μπουντουάρ της, άπορροφημένη σέ άλλες τρυφερές άσχολίες...

Ο X 52 είναι ένήμερος για όλα. Είναι ο άθέατος, ο ασύλληπτος, ο πανταχού παρών, ο πρόσωπο διασκεδαστικού άστυνομικού μυθιστορήματος που είτε συλληφθ'η είτε όχι, θά παραμείν'η ιστορικό στό κοσμικά χρονικά του Λονδίνου...

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Δραματική Ιστοριοδία
του
ΖΑΚ ΜΟΡΣΑΙ

Κάτω από τόν Ισκίο του εδ' καλύπτου, κοντά στις τριανταφυλλίες που μύριζαν κι' αντίκρυ στη γαλανή θάλασσα, ή Λύδια λιώνει και μαραίνεται. Ξαπλωμένη επάνω σέ μιά πολυθρόνα, με τό κεφάλι γυρμένο στο μαξιλάρι, με τό βλέμμα βυθισμένο μέσα στο άπειρο, φαίνεται σάν να παρακολουθ'η, εκεί πέρα από τό βουνά, πέρα από τό σύννεφα, μιά φωτεινή όπτασία, που της γνέφει και τήν προσκαλεί.

—Λύδια! ψιθυρίζει ένας νέος που κάθεται κοντά της. Πές μου τί συλλογίζεσαι;

Η νέα άνασκιρτά και φαίνεται σάν να ξυπνά από κάποιο όνειρο. Τό βλέμμα της αφήνει τόν ουρανό και αναπαύεται στή χαϊδευτική λάμψη που φαίνεται στα μάτια του νέου.

—Λύδια! έπαναλαμβάνει εκείνος. Τώρα που γίν'ηκα άδελφός σου, τώρα που είμαι ο άνδρας της άδελφής σου, δεν μπορώ να σέ ρωτήσω γιατί ύποφ'ερες;

Η νέα κουνά τό κεφάλι περίλυπα και άποκρίνεται:

—Αντρέα, ή ζωή μου τελείωσε. Δέν έχω θεσί έδώ στόν κόσμο... Ο Θεός με θέλει κοντά του.

—Έλα, μη μιλάς έτσι, Λύδια, είσαι τόσο ώραία και νέα. Για σκέψου καλύτερα. Μαζί τήν Ύβ'οννη και μένα δεν βρ'σκες γλυκειά τή ζωή;

—Ένα όχρ'ό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη της άρρωστης. Άλλά από τό στόμα της δέν βγί'ηκε λέξι.

—Τού κάκου προσπαθείς να μου άποκρύψ'ης τί σέ κάνει να ύποφ'ερης. Λύδια, αγαπάς;

Τό αίμα άνέβηκε στο κεφάλι της και της κοκκίνισε τά μάγουλα.

Μιά άστραπή πέρασε ξαφνικά από τά μάτια της και με μιά ένεργητικότητα, που δέν τήν περίμενε κανείς από τή χλωμή έτοιμοθάνητη, άνασηκώθηκε στο μαξιλάρι της και έλες με τραχειά φωνή:

—Ε, λοιπόν, ναί! Τό κακό που με θανατώνει σιγά-σιγά, μέρα με τήν ήμέρα, είναι ή αγάπη.

Και συνέχισε με μίαν έξαψη που όλοένα γινόταν μεγαλύτερη.

—Αγάπησα έναν άνθρωπο, τόν λάτρεψα, τόν έκαμα έδωλό μου. Τά νειάτα μου, τά πλούτη μου, τήν ψυχή μου,

θά τά θυσιάζα όλα για μίαν απλή λέξι αγάπης, που θά-κουγα από τά χείλη του. Θά τόν άκολουθούσα παντού και θά τού χάριζα πάντα τήν εύτυχία, άκόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του...

Μπροστά στο έξεσπασμα της έρωτικής αυτής κατακλι-δος, ο Αντρέας άπέμεινε σιωπηλός.

Η Λύδια, περισσότερο ξαναμμένη, εξακολούθησε:

—Ναί, πεθαίνω είκοσι πέντε χρόνων! Νέα, ώραία και πλούσια. Θά κοιμηθ'ω σέ λίγο κάτω από έναν ψυχρό τάφο. Ο θάνατος θά είναι για μένα ο λυτρωμός μου. Στην άγκαλιά του μονάχα θά βρω τή λήθη. Μόνο εκεί δεν θά νοιώθω τό φαρμακερό βέλος να μου τρυπά τήν καρδιά μου. Έκεί πιά θά τόν ξεχάσω, θά πάψω να τόν συλλογίζομαι.

Και με κομμένη άναπνοή ξανάπρεσε εξηντλημένη στα μαξιλάρια της.

Σέ λίγο εξακολούθησε, αλλά με φωνή αδύνατη και γλυκειά:

—Αντρέα, μήπως δεν φάνηκα καλή άπέναντί της άδελφής μου; Όταν τήν είδα νοφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!

—Λύδια, ήσουν πάντα ο φύλακας άγγελός της.

—Αντρέα, θυμάσαι τήν ήμέρα εκείνη που σ' ας βρήκα ραντεβού στό μπάρ; Ήταν μιά άνοϊξιάτικη μυρωμένη μέρα. Καί τό άλλο πρωί ένώ καθόμουν στόν κήπο, ήρθες και μου τήν ζήτησες για γυναίκα σου, γιατί τί έγώ ήμουν ή μητέρα γι' αύτήν...

—Ναί, Λύδια, τό θυμάμαι.

—Πές μου, Αντρέα, έγώ δεν στήν έδωσα για πάντα στήν άγκαλιά σου; Όποτε λοιπόν... θά μ' αγαπάς και μένα λίγο; Θά με συλλογίζεσαι καμιά φορά σάν πεθάνω;... Θά με πονάτε;

—Ω, Λύδια! Μη μιλάς έτσι! Στο χέρι σου είναι ν' άποφύγ'ης τόν θάνατο.

Γιατί σωπαίνει και κουνά τό κεφάλι σου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη! Σίγουρα θά σέ λατρέψ'η εκείνος που θ' άποφασίσει να τού χαρίσ'ης τήν αγάπη σου, Λύδια! Πές μου τό όνομά του και θά σοι τόν φέρω μπροστά στα πόδια σου.

Τό βλέμμα της νέας φωτίσθηκε ξανά, τά μάγουλά της πήραν τό χρώμα της φωτιάς και τό κορμί της κλονίστηκε από ένα διαπεραστικό ρίγος. Με μιά κίνηση, πήδησε όλόρθω, τόν έσφιξε παράφορα στήν άγκαλιά της και με μιά φωνή γεμάτη άπελπισία και πόνο, τού έπτε:

—Αντρέα, εκείνος που λατρεύω, εκείνος που γι' αύτόν νοιώθω τώρα έναν βαθύ πόνο μέσα στήν καρδιά μου, που με πεθαίνει σιγά-σιγά χωρίς να βρ'σκοω καμιά παρηγοριά, ο άνθρωπος εκείνος για τόν όποίο θ' αφιέρωνα όλόκληρο τό είναι μου ξέρεις ποιός είναι; Αντρε...

Άλλά πριν τελείωσ' η όνομά του, σωριάστηκε χάμω άπότομα, για να μην ένασκηκωθ'η και να μην άντικρύσ'η πιά τά μάτια που έλάτρευε.

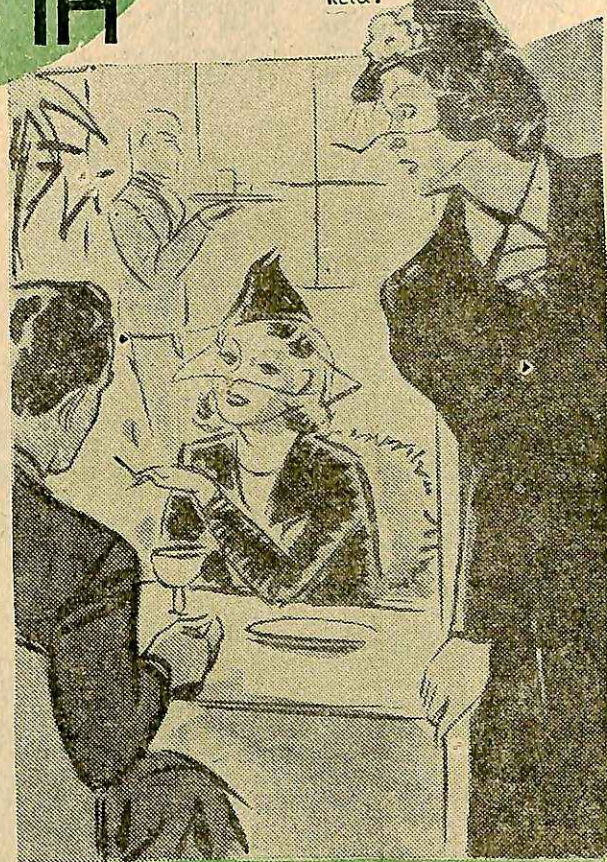
Ο Αντρέας τότε, με τό πρόσωπο όλοσκοτεινό, με δάκρυα που βούρκωναν τά μάτια του, τήν έπλησίασε, έσκυψε επάνω της τήν στιγμή που άφηγε για πάντα τή ζωή και της συνεπλήρωσε με ψυχικό σπαραγμό:

—Ξέρω ποιός είναι: Έγώ, ο Ανδρέας!

Και μ' ένα του φιλι έσφράγισε τά χείλη εκείνης που τόν είχε αγαπήσει τόσο πολύ, ώστε να κατεβ'η στόν τάφο για χάρι του.

Πέρασαν χρόνια. Η ζωή κυλούσε ήρεμα και ή Ύβ'οννη δέν έμαθε ποτέ τή θυσία της άδελφής της και π'ός τις τελευταίες στιγμές της ζωής της έκμυστηρεύθηκε στόν άνθρωπο που έλάτρευε τό αίσθημά της.

ΖΑΚ ΜΟΡΣΑΙ

Τόν εί'χε αγαπήσει με όλη τή δύναμη της εύαίσθητης νεανικής της καρδιάς. Άλλά δέν τού έφανέρωσε τό αίσθημά της. Τό έκράτησε μυστικό με προφανή κίνδυνο να φθείρ'η τή ζωή της. Καί τήν έφθειρε. Καί μόνον επάνω στο ψυχ'ορράγημά της έμίλησε....

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΑΛΗ ΜΕΤΑΞΥ ΛΕΟΝΤΩΝ

Πρό ημερών, όσοι παρακολούθησαν το φαγητό των θηρίων του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, θρήνησαν μπροστά σε μία φοβερή σκηνή. Μία λέαινα, για να υπερασπίσει τα δυο μικρά της λιονταράκια από τον κίνδυνο ενός μανιασμένου λιονταριού που ήθελε να τ'α κατασπαράξει, το έπε- τέθη. Κατά την διάρκεια της πάλης ένας φύλακας μπήκε μέσα στο κλουβί για να σώσει τα δυο μικρά, αλλά τα δυο θηρία που πάλευαν, έπεσαν επάνω του και θά τον θανάτωναν αν δεν επενέβαινε το υπηρέτικό προσω- πικό του Ζωολογικού κή- που σύσσωμο και με μακρυά δόρατα για να τον γλυτώ- σουν. Το μανιασμένο όμως λιοντάρι πρόφθασε και μ' ένα χτύπημα σκότωσε τα δυο λιονταράκια.

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΟ ...ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ

Ενώ το κουρείο ενός 'Ι- τάλου ονόματι 'Αντόνιο Φάλκο, στη Νέα Υόρκη, ή- παν γεμάτο πελάτες, ξαφνι- κά ακούστηκε ένας τρομέ- ρος θόρυβος σπαζομένων γυαλιών και για μία στιγ- μή δολόκληρη η αίθουσα έ- γινε άνω-κάτω. "Ενα του- ριστικό και πολύ μεγάλο αυτοκίνητο έπεσε επάνω στη βιτρίνα του καταστήμα- τος, την κομμάτιασε και μπήκε μέσα. Εύτυχως κα- νείς από τους κουρείς και τους πελάτες δεν έπαθε τί- ποτε, αλλά οι επιβάτες του αυτοκινήτου εξ αιτίας του άποτόμου φρεναρισματος έ- τραυματίστηκαν από τα κομ- ματιασμένα γυαλιά της βι- τρίνας.

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓ- ΓΛΙΑΣ

Στό Παρίσι, επί τη εύκαι- ρία της επισκέψεως των "Αγγλων Βασιλέων, πολλές κυρίες της αριστοκρατίας παρουσιάστηκαν στην πα- ρέλασι με καπέλλα γούνι- να(!) σαν εκείνα που φο- ρούν οι στρατιώτες της ά- νακτορικής φρουράς του Λονδίνου.

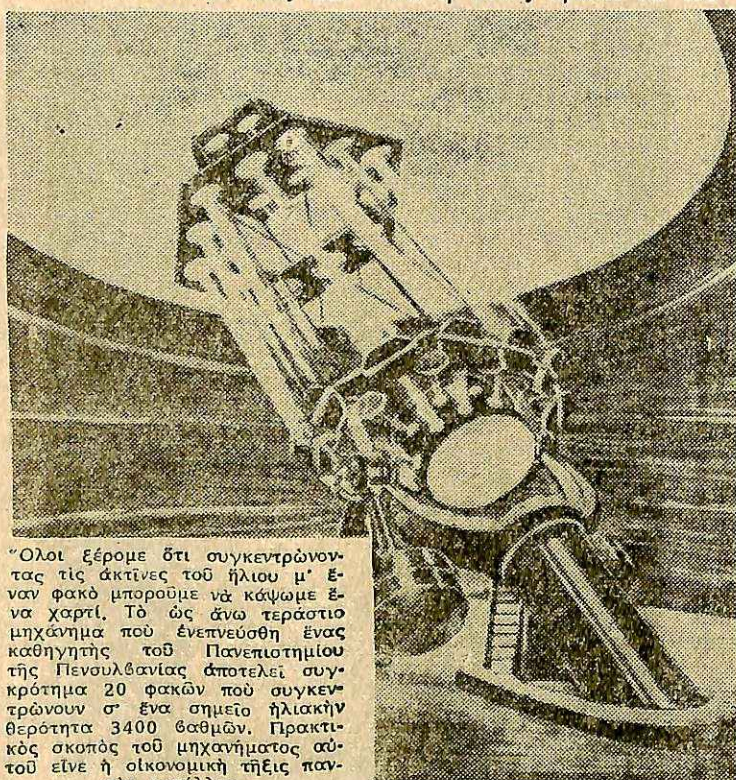
Είπε περιττόν να πη κα- νείς τί θα τράβηξαν οι έκ- κεντρικές αυτές κυρίες με την άφορητη ζέση του 'Ι- ουλίου! "Ασφαλώς το κε- φάλι τους θα... έθρασε κυ- ριολεκτικώς, τόσο από τον καύσωνα, όσο κι' από τον

ένθουσιασμό τους για τους "Υψηλούς επισκέπτες τους.

ΤΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΟΠΛΑ

Η αστυνομία του Σικάγου κατάσχει καθημερινώς όπλα διαφόρων ειδών και μεγεθών. Τα όπλα αυτά προ- έρχονται από τις αλλεπάλ- ληλες συλλήψεις ληστροικών συμμοριών που λυμάνονται την περιφέρεια.

Στό τέλος έκαστου εξα- μήνου συντάσσεται πρωτό- κολλο καταστροφής των ό- πλων αυτών, τα όποια ερί- σκουν τελευταία τους κα-

"Όλοι ξέρομε ότι συγκεντρών- τας τις ακτίνες του ήλιου μ' έ- ναν φακό μπορούμε να κάψωμε έ- να χαρτί. Το ως άνω τεράστιο μηχανήμα που ένεπνεύσθη ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας αποτελεί συγ- κρότημα 20 φακών που συγκεν- τρώνουν σ' ένα σημείο ηλιακήν θερότητα 3400 βαθμών. Πρακτι- κός σκοπός του μηχανήματος αυ- τού είναι η οικονομική τήξης παν- τός μετάλλου.

τοικία τον θυθό του ώκεα- νοθ.

Τά κατασκόμμενα όπλα, παρ' όλο που είναι κατά τό- πλειστον καινούργια, έν τού- τοις δέν τά χρησιμοποιούν πρός έξοπλισμόν των άστυ- νομικών ή άλλων οργάνων της τάξεως, γιατί τά θεω- ρούν ως καταραμένα.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΑΠΟ... ΚΑΡ- ΧΑΡΙΕΣ !

Χάρις σε μία μεγάλην ά- νακάλυψι Γερμανών χη- μικών, θα είναι στο έξης δυνατή η παραγωγή άρωμα- των από τή θάλασσα. "Ο- πως έξηκριβώθη, τό σηκόν- των καρχαριών περιέχει έ- να λάδι, που καθαριζόμενο παρουσιάζει μία δυνατή κι' ευχάριστη μυρωδιά μ ε ν ε- ξ έ δ ω ν. Οι Γερμανοί χη- μικοί, χρησιμοποιώντας ως βάσιν τό ζωϊκό αυτό λάδι, παρσκευάσαν διάφορα ά-

ρώματα, που υπερτερούν κα- τά πολύ εκείνα που παρά- γονται άπ' ευθείας από τά λουλούδια.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΜΕ- ΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Πρό μηνός πέθανε στο Σικάγο ο τραπεζίτης Μπλάι, ένας από τους με- γαλύτερους φιλανθρώπους της πόλεως, ο όποιος όταν ζούσε, είχε προσφέρει ση- μαντικά ποσά σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Στή διαθήκη του γράφει ότι ή πόλις πρέπει να του

ζυγος εδώλωσε επίσης μω- ρο- τι δέν μπορούσε πλέον να δι- αθρήνη την σύζυγον του, έ- πειδή αυτή είχε αποκτήσει τόσο τρομακτικήν όρεξι, ώ- στε του ήταν άπολύτως ά- δύνατο ν' άντεπεξέλθη στα έξοδα.

"Ϊδω είχε δημιουργήσει μεγάλη χρέη για να ίκανο- ποιή την άδηφαιαν της γυ- ναίκας του, ή όποια άντι νά υποχωρή, έβαινε όλοένα αυ- ξανομένη. "Η έναγομένη ά- μολόγησε, ότι πράγματι ά- πό τινος ή όρεξι της είχε άνοιξει τόσο, ώστε να μην χορταίνει μ' όκταπλασίαν ποσότητα φαγητού από την άπαιτουμένην για φυσιολογι- κούς στομάχους, εδώλωσε δέ επιπροσθέτως ότι με κανένα μέσον δέν είχε κατορθώσει να κόψη την όρεξι της.

Τό δικαστήριον έπέσθη έ- τι πράγματι ο σύζυγος θά κατέληγε στη χρεωκοπία, αν ή κατάστασις αυτή συ- νεχιζόταν και παρεχώρησε τό αίτούμενο διαζύγιο.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΑΠΟ- ΠΕΙΡΑ

Στό κινεζικό αεροδρόμιο του Ναντσιάγκ, μερικοί 'Ιάπωνες αεροπόροι εξέτέλε- σαν χαμηλή πτήσι και έρρι- ξαν έμπρηστικές βόμβες έ- πάνω στα παρατεταγμένα αεροπλάνα του κινεζικού α- εροδρομίου.

Τά αεροπλάνα σχεδόν ά- μέσως άρχισαν να καίονται και οι Κινέζοι στρατιώτες του αεροδρομίου προσεπάθη- σαν να κατασβέσουν την καταστρεπτική φωτιά, άλ- λά μόλις κατώρθωσαν έκ- των 11 αεροπλάνων να πε- ρισώσουν τά 5.

Οι 'Ιάπωνες εξέτέλεσαν και δευτέρην έπιδρομήν, άλ- λά χωρίς αποτέλεσμα λόγω του πυκνού πυρός των άντια- εροπορικών πολυβόλων των Κινέζων.

ΑΕΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΕ- ΡΟΠΛΑΝΟΥ

Ενας άετός έπετέθη έ- νός έπιβατικού αεροπλά- νου που πετούσε επάνω ά- πό τά βουνά της Νέας Γουί- νέας. "Η πάλη των δύο αερό- πων έναντίον του γιγαντι- αίου πουλιού υπήρξε άπερί- γραπτή. "Ενας όμως από τους δύο αεροπόρους, ο πι- λότος, μ' ένα μεγάλο κλειδί της μηχανής κατώρθωσε, ύ- πτερα από μερικά χτυπήμα- τα, να σκοτώση τον άετό. Μέσα στην κεντρική καμπί- να του αεροπλάνου κανείς από τους δέκα τρεις έπιβά- τες δέν είχε άντιληφθή τό δράμα που έξελιχθηκε στους αιθέρας.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΧΕ ΜΕΓΑΛΗΝ Σ ΡΕΞΙΝ

Μία άληθινά πρωτοφανής υπόθεσις διαζυγίου άπι- σχόλησε τελευταίως τους Παρισινούς δικαστάς. "Ο σύ

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΩΠΟ- ΔΥΤΩΝ

Στή Βαρσοβία έτελέσθη πρό πέντε ημερών, και με μεγάλη έπιβλητικότητα, ή κηδεία του Βλαδιμηρου Τσέρνου, ο όποιος δικαίως άνωμάσθη ο «βασιλεύς των λωποδυτών». "Η νεκρική ά- κολουθία άπετελείτο από τό άκθος του πολωνικού... ύ- ποκόσμου, παρηκολουθείτο δέ από πολλές έκατοντά- δας άστυνομικών, οι όποιοι άνεζήτησαν μερικάς παλαιάς γνωριμίας των που δέν είχαν άκόμη λογοδοτήσει.

"Ο «Βασιλεύς των λωπο- δυτών» τά περισσότερα από τά 65 του χρόνια τά έπέρα- σε στην φυλακή και από έ- τους και πλέον ήταν άνίκα- νος για όιανδήποτε εργασία. "Ο θάνατός του προήλθε ά- πό έξάντλησι, γιατί φυλακι- σθείς πρό όλίγων ημερών για μερικούς παλαιούς ά- θλους του, άρνήθηκε να φά- γη και πέθανε από άστία.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΙΑΤΡΟΥ

Τά άγγλικά δικαστήρια ένέκριναν την καταβο- λην άποζημιώσεως 5000 λι- ρών στην κυρίαν Μαργαρί- τα Κόννολυ, χήραν ένός ά- νωτέρου υπαλλήλου του Δη- μόσιου, ή όποια ζητούσε αυ- τό τό ποσόν από έναν για- τρό, που εξ αιτίας της κα- κής του διαγνώσεως και της έσφαλμένης θεραπείας του είχε προκαλέσει τον θάνατο του συζύγου της.

"Ο σύζυγος της έναγού- σης πέθανε από φυμασίωσι ένφ' ό γιαντρός διέγινωσε την άρρώστεια αυτή μόνον στο τελευταίο στάδιό της. Οι έξετασθέντες έμπερο- γνώνμονες έρεβώσαν ότι ο γιαντρός θα μπορούσε να κά- μη όρθην διάγνωση από τό έτος 1933 και να σώση τον άσθενή. Τό δικαστήριό άπε- δέχθη την άποψιν αυτήν κι' ένέκρινε την καταδίκην του Ιατρού.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ολες οι γυναίκες είναι φιλάρεσκες. "Αλλά φαί- νεται ότι περισσότερο άπ' ό- λες είναι οι "Αμερικανίδες. Μία πρόσφατη στατιστική ά- ποκαλύπτει ότι στις "Ηνω- μένες Πολιτείες λειτουργούν 30.000 ίνστιτούτα καλλονής των όποιων ο συνολικός τζίρος εργασίας άντιπροσω- πεί έτησίως τό ποσόν 200 έκατομμυρίων δολλαρίων.

"Επι τη εύκαιρία ταύτη οι άμερικανικές έφημερίδες δι- μοσιεύουν ότι τό έτος 1900 υπήρχαν μόνο 262 ίνστιτού- τα καλλονής με συνολικό

τζίρο εργασίας 7 έκατομυ- ρίων δολλαρίων.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Σ ένα εργοστάσιο πάγου του Λονδίνου έλαβε χώ- ραν μία τρομακτική σκηνή, ή όποια έσημείωσε άρκετά ανθρώπινα θύματα. "Από έ- να χαλασμένο μηχανήμα, του όποιου έσπασε ένα μι- κρό ρεζερβουάρ, ξεχύθηκε μία μεγάλη ποσότης άεριο- ποιμένης άμμωνίας, που προσέβαλε τό εργατικό προ- σωπικό δολόκληρο, άπαρτι- ζόμενον κατά τό πλείστον ά- πό γυναίκες. "Όταν έγινε άν

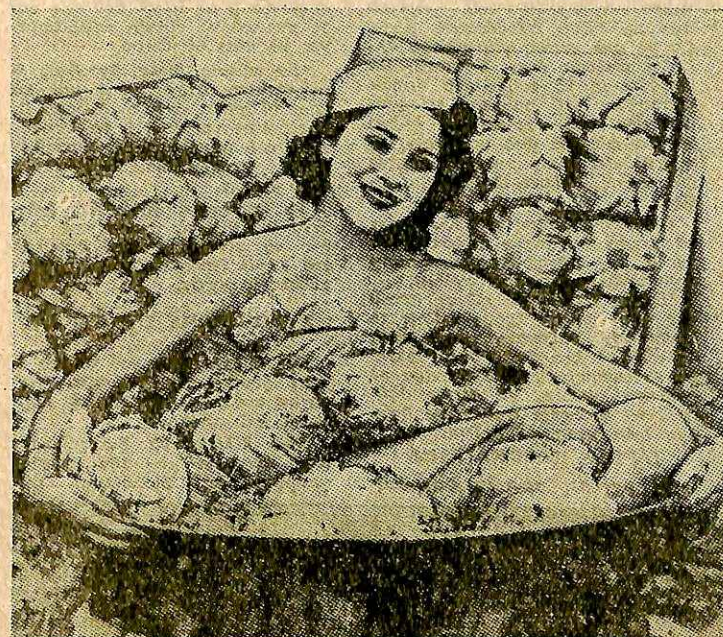
μιά συγκοπή τον άπήλλαξε από τή μαρτυρική ζωή του.

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Πρό πολλών έτών, σε μία μικρή πόλι της Δανίας πέθανε κάποιος ονόματι "Ε- ριχ Μόμσεν, κατά τον έξής περιεργον τρόπο:

"Ενώ έπλάγιασε τή νύχτα δέν έύπνησε πιά. Οι γιατροί δέν του βοήκαν καμμιάν ά- φορμή θανάτου παρά μό- νον συγκοπή της καρδιάς.

Κατά τον ίδιο τρόπο πέθα- νε κι' ο γιός του "Εριχ Μόμσεν, ο Φρήντριχ. Κι' αυ- τός πέθανε από συγκοπή της

Δέν υπάρχουν μόνο βασίλισσες της Καλλονής και της Δόνης, άλ- λά και βασίλισσες των λαχάνων! Οι λαχανοπαραγωγοί της Καλιφόρνιας εξέλεξαν έφέτος ως βασίλισσα των προϊόντων τους άνάμεσα στις ώραιότερες των καλλιεργητιών την χαριτωμένη Μπέατρις Λίνκολν, την όποιαν και διεφήμισαν με άπειριαν χαρά- κτηριστικών φωτογραφιών, ως ή ανωτέρω.

τιληπτή ή εξάπλωσις του τρομερού άσφυκτικού, πλέον των 400 εργατριών, ως κύ- μα θαλάσσης έσπευσαν να κατέβουν τις σκάλες και ν' βγούν έξω στο δρόμο. "Η κά- θodos όμως υπήρξε τόσο όρ- μητική, ώστε επάνω από 15 γυναίκες βρήκαν τον θάνα- τό ύπό τά πέλματα των συ- ναδέφων τους.

4 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΤΕΧΝΗ- ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ

Ενας "Αγγλος ηλικίας 60 έτών, ονόματι Κρόσ- μπου "Αλλακαν, έζησε τέσσε- ρα δολόκληρα χρόνια με τε- χνητήν άναπνοή.

"Η θεραπεία αυτή ήταν έπίπονη, όταν ο έπιστήμων σερ Ουίλλιαμ Μπράγκ έφεδ- ρε ένα αυτόματο μηχανήμα τεχνητής άναπνοής.

Χάρις στην άπλούστατη χρήσι του ο "Αλλακαν κα- τάρθωσε να ζήσει μέχρι του περασμένου μηνός, όπότε

"Ο άριθμός αυτός δέν άποτα- λεί ρεκόρ γιατί ή Βόρειος "Αμερική έρχεται στο κεφά- λιον αυτό πρώτη με 27 έκα- τομμύρια περίπου δέκτας.

ΤΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΨΑΡΕΜΑ

Ενας ψαράς στη θάλασσα της Πλάϊας, ένφ' τρα- βούσε τά δίχτυα του, ένοιω- σε για μία στιγμή ότι ήσαν πιά βαρεία από κάθε άλλη φορά.

"Εν τέλει όταν έφτασε στον «σάκκο» των δίχτυων είδε κατάπληκτος ότι υπήρ- χε ένα ανθρώπινο πτώμα. Ξεσκεπάζοντας τό άφησε να του ξεφύγη μία κραυγή πό- νου και άπελπισίας. Τό άν- θρώπινο πτώμα άνήκε στον δεκαοκταετή γιό του, που είχε εξαφανιστή μιάν έβδο- μάδα πριν από τό χωριό.

ΤΟ ΝΕΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑ- ΚΙΟ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Στό Κεντούκι των "Ηνω- μένων Πολιτειών, κατα- σκεύάζεται τό νέο θησαυρο- φυλάκιο του Κράτους. "Η κατασκευή βρίσκεται στο τέ- λος της και είναι πραγματι- κός φρούριο, τό όποιο δύ- νεται ν' άντισταθή σε πολύ μακρά πολιορκία. Μέσα σ' αυτό τό θησαυροφυλάκιο θα προστατευτούν δισεκατομμύ- ρια χρυσά δολάρια. "Απο- σπάσματα πυροβολικού έα- τό φρουρούν μέρα και νύχτα και στα περίε αυτού θα ύ- πάρχη πάντα ένας λόχος πεν- ζικού.

Τό μέρος εξέλεγή καταλο- ληλότατο γιατί έν περιπτώ- σει εισβολής, ο θησαυρός των "Ηνωμένων Πολιτειών δέν θα βρίσκεται έκτεθειμέ- νος στη διάκρισι του έπιδρο- μέως.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΧΑΙ- ΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ο στρατιωτικός χαιρετι- σμός έθεσπίσθη πρό 136 έτών.

Δέν είναι σωστό ότι τον στρατιωτικό χαιρετισμό έ- θέσπισε ο Ναπολέων.

"Ο βασιλεύς Φρειδερίκος- Γουλιέλμος ο 3ος της Πρω- cίας, κατά τό 1802 διέταξε τους μαθητάς της "Εθνικής Στρατιωτικής Σχολής να μη χαιρετούν βγάζοντας τό τηλήκιό τους, αλλά ο πεζός στρατιώτης άμα συναντήσει άνωτέρον του να σηκώνη ό- ριζοντίως τό δεξιό του χέρι και στο ύψος των ματιών. Οι ίππείς χαιρετούσαν δι' ά- πλής κινήσεως του δεξιού χεδιού τους.

"Αργότερα ο στρατιωτι- κός χαιρετισμός διεδόθη σ' όλα τά κράτη.

Κουβεντούλες

Μά ρωτάτε καλή μου φίλη, αν πρέπει ν' άπατήσετε τόν άνδρα σας... Μά, για τ' άνομα του Θεού, ρωτιώνται αυτά; Έμένα πρέπει νά ρωτήσετε, ή τόν έαυτό σας τή συνείδησή σας, τήν αξιοπρέπειά σας;

Έστω και αν νομίζετε ότι ο άνδρας σας δεν έχει άμεμπτη διαγωγή άπέναντί σας, φαντάζεσθε ότι έχετε τή δικαίωμα ν' άνταποδώσετε τή ίδια; Δεν είπαμε τόσες φορές ότι οι άνδρικές μικροαπιστίες δεν έχουν μεγάλη σημασία, ούτε επηρεάζουν τή συζυγική εύτυχία;

Άσφαλώς ο άνδρας σας δεν έπαισε ποτέ νά σας αγαπά και όλα όσα μοι άναφέρετε είναι τιποτένιες περιπέτειες, χωρίς καμιά συνέχεια, που θά τόν κάνουν νά γυρίσει κάθε φορά σ' έσας πιδ έρωτευμένος. Δεν καταστρέφει κανείς τήν εύτυχία του για τέτοια μικροπράγματα και τό πολύ που σάς συνιστώ είναι νά προσποιηθείτε μόνον πώς κάποιος άλλος σάς ενδιαφέρει, για νά τόν τρομάξετε λίγο. Τίποτε περισσότερο. Ακόμη όμως πλέον άλάνθαστο φάρμακο για τίς μικροαπιστίες του άνδρός σας είναι νά μη δείξετε

Ότι έννοιαφέρει τή

τίποτε, αλλά νά διπλασιάσετε τήν αγάπη σας, τίς φροντίδες σας, τήν τρυφερότητά σας. Και πρό πάντων νά του δείχνετε με όλους τούς τρόπους ότι του έχετε έμπιστοσύνη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Η σημερινή μόδα έφιστά ίσως αιτέρως τήν προσοχή της στις μικρολεπτομέρειες του γαρνιρίσματος. Ένα άπλούστατο φόρεμα με μιά κομψή γαρνιτούρα αλλάζει άμέσως όψη. Σχετικώς άναφέρουμε τό τουλί που χρησιμοποιείται για άμορφες «ένκρουστασιόν» και σχηματίζει, έπάνω σ' ένα φόρεμα από μαροκαίν, π.χ., άλλοτε έναν φιδόκο, άλλοτε ένα άνθος, άλλοτε ιδιόρρυθμα μοτίφ.

Πολύ της μόδας έξ έλλου είναι τή μικρά όριζόντια πιετάνια, τή οποία ως είδος «ένκρουστασιών» σχηματίζουν διάφορα σχέδια.

Έκτός όμως του είδους αυτού τής γαρνιτούρας έχουμε επίσης τή λεγόμενν «άζουρε» γαρνίρισμα, δηλαδή σ' ένα βαθύχρωμο φόρεμα «ντεκουπάρομε» τό ύφασμα σέ διάφορα σχέδια, τή οποία αφήνουν νά φαίνεται από κάτω ύφασμα ένός χτυπητού χρώματος.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Η μεγάλη πάντοτε έπικράτη-

σις τών ταγιέρ δεν θίγεται από τήν θερινή περίοδο. Ακόμη και στόν τόπο μας, όπου τήν έποχή αυτή σπανίζουν οι άροσερές ή-μέρες, τό ταγιέρ είναι άπαραίτητο συμπλήρωμα τής γκαρνταρόμπας μιάς κομψής κυρίας.

Στήν Ευρώπη φυσικά, τό καλοκαιρινό ταγιέρ γίνεται συνήθως από λεπτό λαϊνά, άλλοτε μονόχρωμο και άλλοτε μελανζέ. Δεν αποκλείεται όμως νά μιμηθούμε κι' έδώ αυτή τήν ιδιοτροπία, διότι σέ μιά έκδρομή με αυτοκίνητο ή με πλοίο δεν είναι ποτέ περίττο νά είμεθα έφωδιασμένες με κάτι θαρύτερο.

Έν τούτοις, όμως, άφ' ότου έπεκράτησαν στόν τόπο μας τή κουκουλάρικα, από τό άμορφο άκατέργαστο μετάξι, ή τή βαμβακερά που μμπούνται τή κουκουλάρικα, ή προτιμήσις μας κλίνει υπέρ αυτών.

Τά ύφασματα αυτά είναι ένδεδειγμένα για τή ταγιέρ που πρέπει νά είναι άπλά και άροσερά και έχουν ζακέτες κοντές, έφαρμοστές ή ριχτές.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΤΑΓΙΕΡ

Ός συμπλήρωμα του ταγιέρ έχουμε φυσικά τήν μπλούζα. Άπ' αυτήν κυρίως έξαρτάται ή κομψότης του συνόλου.

Άν θέλωμε νά διατηρήσωμε στήν εμφάνισή μας τήν σπορτίβ γραμμή, θά διαλέξωμε μιά

μπλούζα σεμιζιέ με στρογγυλό κατεβαστό γιακαδάκι α-λά-Μπά-θρον, που τόσο κολλακεί τή φυσιογνωμία με τή άμορφο κουμπιά από φίλντσια και τή πιετάνια για γαρνίρισμα.

Θά άποφύγωμε τό λευκό χρώμα που δίνει έναν τόνο κάπως άνούσιο με τό άνοιχτόχρωμο ταγιέρ και θά προτιμήσωμε μιά μπλούζα χρωματιστή έστω σέ χρώμα πιδ σκούρο.

Άν όμως θέλωμε νά δώσωμε στό σύνολον τής εμφάνισής μας έναν τόνο κάπως πιδ άμυγλιέ, τότε και ή μπλούζα μας πρέπει ν' άπομακρυνθί από τήν καθαρώς κλασσική γραμμή και με ένα έλαφρό ντραπάρισμα γύρω από τό λαιμό και τή μέση νά προσδώσιν κάτι πλέον γυναικείο στό σύνολον.

ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΤΑΓΙΕΡ

Μία συνέπεια, ούτως ελπειν, τής μόδας τών ταγιέρ, είναι νά δώσωμε στίς πρωίνες και άπογευματινές τουαλέτες μας κάτι πιδ νά θυμίζει τή γραμμή τών ταγιέρ.

Κάποια μπάσκα γύρω από τήν μέση, ένα άνοιγμα στό λαιμό, μιά πλατεία δερμάτινη ζώνη, τσέπες, άνοιγνια τής φούστας στό ένα πλάι, όλα αυτά δίνουν στή μονοκόμμη τουαλέτα μας μιάν όμη που θυμίζει λίγο τή ταγιέρ.

Άπαραίτητα σά φορέματα αυτά είναι τή κουμπιά στό κορσάκι και στή φούστα, γιατί και αυτά συντελούν στό νά δώσωμε τήν έντυπωσι που θέλωμε

ΚΑΠΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ

Οι κάπες έρσσκονται στήν ήμερησία διάταξι. Θεωρούνται, σύμφωνα με τούς Παρισινούς ράφτες, ως τή άπαραίτητα συμπληρώματα κάθε σπορτίβ εμφάνισης.

Η αλήθεια είναι ότι παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα. Και πρώτον προσδίδουν στή σιλουέτα μιά χάρι έξαιρετική, έπειτα είναι πρακτικώτατες, διότι τίς κρατούμε πολύ εύκολα στό χέρι και τίς ρίχνουμε στίς πλάτες με τό πρώτο άεράκι που θά αισθανθούμε.

Οι κάπες αυτές γίνονται από ύφασμα πολύ ουπλά, όπως είναι τό μαροκαίν, αλλά γίνονται συνήθως από τό ύφασμα του φορέματος που συνοδεύουν.

Ο καλλωπισμός

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΣ

Έίνα από τή σπουδαιότερα πράγματα για τήν γοητεία είναι ή διατήρησις τής σιλουέτας.

Μιά γυναίκα που θέλει νά λέγεται άμορφη, δεν πρέπει νά είναι ούτε παχιά, ούτε άδύνατη, αν πρόκειται δέ νά διαλέξη μεταξύ τών δυο άκρων, νά προτιμήσθι δέύτερο. Διότι ο πολύ άδύνατος άνθρωπος μπορεί με όπεροισιμό, ζωή άναπαυμένη και έξοχη νά παχύνη, ενώ ο παχύς πολύ δύσκολα άδυνατίζει χωρίς νά ελάττω τήν όγεια του.

Μιά βίατα για άδυνάτισμα είναι ή έξοχη. Νά πίνετε κάθε πρωί δυο φλυτζάνια ζεστό τσάι χωρίς ζάχαρι. Τό μεσημέρι θά τρώτε

γυναικα

λίγο κρέας ή ψάρι στή σάρα και χόρτα ύφασμένα χωρίς λαδί, αλλά με λεμόνι και πολλά φρούτα. Ψωμί δεν θά τρώτε καθόλου ή μιά λεπτή φέτα ψημένη. Τό άπόγευμα μιά λεμονάδα ξυνή. Τό βράδυ λίγα χόρτα και γιαούρτι. Νερό δεν θά πίνετε διόλου με τό φαγητό σας, αλλά δυο ώρες μετά και έκαθε πρωί νηστική θά παίρνετε ένα κουταλάκι Κάρλ-σμπαντ διαλυμένο σέ μισό ποτήρι νερό τό Βισού.

Όταν χάσετε τή κιλά που θέλετε νά χάσετε, ξαναρχίζετε τή κανονικά σας φαγητά, άποφύγοντας μόνο τή πολλά άμυγλιέ και τίς σάλτσες. Έτσι με διατηρήσετε νεανική σιλουέτα, διότι, καθώς έγνωρίζομε, τό πάχος προσθέτει ηλικία.

Για νά διατηρήσετε όμως τή νειάτα σας άκολουθείτε τίς έξής συμβουλές:

—Μην ξενοχτάτε χωρίς άποχρώνα λόγον

—Νά κοιμάσθε ένα όκτάωρο τό ήμερονύκτιο.

—Μην εργάζεσθε περισσότερο του άέντος.

—Μη διαβάξετε στό κρεβάτι σας.

—Μην πλαγιαζέτε χωρίς νά καθορίσετε καλά τό πρόσωπό σας, άφαιρώντας κάθε ίχνος έφνης ούσίας.

—Μη φοράτε πολύ σφιχτόν κορσέ, ούτε στενά παπούτσια.

—Μη χρησιμοποιείτε καλλυντικά που δεν είναι άρίστης ποιότητος.

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΟΔΙ

Έκείνο που θά θαυμάση πρώτα ο άνδρας σέ μιά γυναίκα είναι τό πόδι. Έκεί πέφτει πρώτ' άπ' όλα τό μάτι του και αν ίδη ένα ωραίο πόδι, θά είναι πλέον επεικής για τό πρόσωπο. Έχει άδικο; Άφού είναι παραδεχόμενο ότι ωραία πρόσωπα συναντούμε συχνά, ωραία όνόματα επίσης, τή άμορφα πόδια όμως σπανίζουν.

Και τό ωραίο πόδι είναι κάτι που δεν άποκτάται εύκολα, γιατί πολλές φορές γίνονται κακά με τίς άναγνώστριές μου ό-ταν τίς άπελπίζω έμα μου ζή-τούν τή συμβούλη μου για ν' άποκτήσουν ωραίο πόδι.

Τό ωραίο πόδι είναι λεπτό, άλλα όχι κοκκαλιάρικο, δεν πρέπει νά έχη έξογκώματα, πράγμα που δυστυχώς συχνά συμβαίνει έξ αιτίας κακοφτιαγμένων ύποδημάτων που στρεβλώνουν τή δάχτυλα και έχουμε τό λεγόμενον εκότσιν.

Οι περισσότερες γυναίκες καταυτρέφουν μόνες τους τή πόδια τους, φορώντας παπούτσια έλαττωματικά, δορεά, στενά και τακούνια υπερβολικά ψηλά. Αυτά όλα παραμορφώνουν τό πόδι, δεν μπορούμε όμως έξ έλλου νά πο-με ότι αν τή προσέχωμε όλα αυτά δεν έχουμε ωραίο πόδι, διότι αυτό είναι φυσικό προσόν, που τό έχει κανείς ή δεν τό έχει, μπορεί όμως νά καταστρέψθι τό δώρον τής φύσεως αν δεν προσέχθι.

Ο ΙΔΡΩΣ

Δεν υπάρχει άντιαπηκτικώτερο φάρμακο από τό νά εμφανίζεται μιά γυναίκα με έρεμένο τό φ-ρεμά της από τόν ιδρώτα που θαλάζουν οι μασχάλες. Τά φορέματα έκτός του ότι λευκαίνουν, καταστρέφονται και τελείως, για-

τί καίονται με καιρό. Ο ιδρώς έλλου μυρίζει και αυτό παρουσιάζει δυο τέραν άσχημία. Άπό τή φάρμακα που ένδεικνύεται έχω έρη άποτελεσματικώτερο μόνον τό «Όντορέξ». Άφ' ένός σταματά τόν πλέον ιδρώτα και άφ' έτέρου εξαφανίζει τήν κακοσμία με τό λεπτό άρώμα του.

Η καλή συμπεριφορά

ΠΩΣ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Τά περισσότερα φρούτα τρώγονται με τό πηρούνι, μη νομίζετε όμως ότι είναι εύκολο πράγμα νά καθαρίσετε καλά ένα φρούτο αν δεν έχετε έξακκηθί σ' αυτό. Και λένε πώς ένας νέος έχασε μιά πλουσιώτατη νύφη, γιατί έδωσε έξετασεις και άπέτυχε, δηλαδή τού προσέφεραν στό σπιτί τής νύφης ροδάκινα και καθώς δεν ήταν συνήθισμένος νά τή καθαρίζη με τό πηρούνι και με τό μαχαίρι, δοκίμασε νά τό κάνει ήσθε νεανική σιλουέτα, διότι, καθώς έγνωρίζομε, τό πάχος προσθέτει ηλικία.

Όλα αυτά είναι ίσως λιγάκι υπερβολικά, διότι τό νά κρίνη κανείς έναν άνθρωπο από τό πώς τρώει τή φρούτα του είναι έξωφρενικό, πάντως όμως είναι γεγονός ότι τό νά τρώη κανείς άμορφα είναι μεγάλο προσόν.

Όλα λοιπόν τά φρούτα τρώγονται με πηρούνι και μαχαίρι, αλλά, έπαναλαμβάνομε, χρειάζεται καθήμερινή έξακκησις για νά μη παρουσιάζετε τό θέαμα ότι αγωνίζεσθε όταν τρώτε.

Τό μόνο φρούτο που δεν τρώγεται με πηρούνι είναι ή μπανάνα. Τήν πάνετε από τό κάτω μέρος με τό άριστερό σας χέρι, με τό βελί παίρνετε τό μαχαίρι, κόβετε τήν μυτούλα έπάνω και σύρετε ως κάτω τίς φλούδες χωρίς νά τις άποσπάσετε έντελώς και χωρίς ν' αλλάξετε τή θέσι του άριστερού σας χεριού που κρατά τήν μπανάνα έπάνω από τή φλούδα. Έτσι κρατώντας τήν, τήν φέρνετε στό στόμα και δαγκώνετε.

ΠΩΣ ΚΟΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Άν έχετε καρπούζι ή πεπόνι, πιάνετε τή φέτα με τό μαχαίρι και τό πηρούνι και κόβετε τό κάτω μέρος για νά χωρίσετε τόν καρπό από τή φλούδα χωρίς νά τού αλλάξετε θέσι και τόν κατεβάσετε στό πιάτο. Ύστερα κόβετε ένα-ένα κομμάτι και τρώγετε χωρίς νά κόψετε όλα μαζί τή κομμάτια. Περιττό νά σάς πούμε ότι δεν θά σκάβετε τή φλούδα.

Τά άγγλάδια και τή μήλα κόπτονται σά τέσσερα και καθαρίζεται κάθε τέταρτο, τήν ώρα που τό τρώμε. Για τή πορτοκάλια ύπάρχουν πολλοί τρόποι καθαρίσματος. Άλλοι τή καθαρίζουν δολοκλήρα και άλλοι τή κόβουν φέτες ή σταυροειδώς και τρώνε καθαρίζοντας κάθε φέτα.

Τά γλυκίσματα τρώγονται με πηρούνι και κουτάλι, με κουτάλι μόνον ή με μαχαίρι και πηρούνι, άναλόγως του είδους.

Η άλληλογραφία μου

ΔΗΛΩΣΙΣ.— Έν τή έπιθυμία του νά έξυπηρετή καλύτερα τίς άναγνώστριές του, ο «Θησαυρός» άνέθεσε στήν συνεργασία του «Ε. σμεράλδ» νά συνεργάζεσθι με γνωστόν διαπρεπή έπιστήμονα άρ. τ. άρχιθάντα έκ Παρισίων, όπου εινάσθη έκ τριακοσίων, και νά τόν συμβουλευέται διά τήν ζήτημα καλλονής ή άγχινης.

Μεταξύ θέρους και φθινοπώρου. Ένα ταγιέρ σέ σπορτίβ φόρμα και ένα ντεμισαϊόν παλτό με γαρνιτούρα μαύρης μουσαμαδένης ή δερμάτινης τσεπούλες και ζώνη.

Τό Ινκόγνιτο έτέθη ως άροσ άπαράβατος τής πολιτισμού αυτής συνεργασίας και ως έκ τούτου οι άναγνώστρια και οι άναγνώσται θά άπευθύνονται πρός τήν «Εσμεράλδα», Γραφεία «Θησαυρού» και θα λαμβάνουν δι' αυτής τήν άπάντησιν δωρεάν.

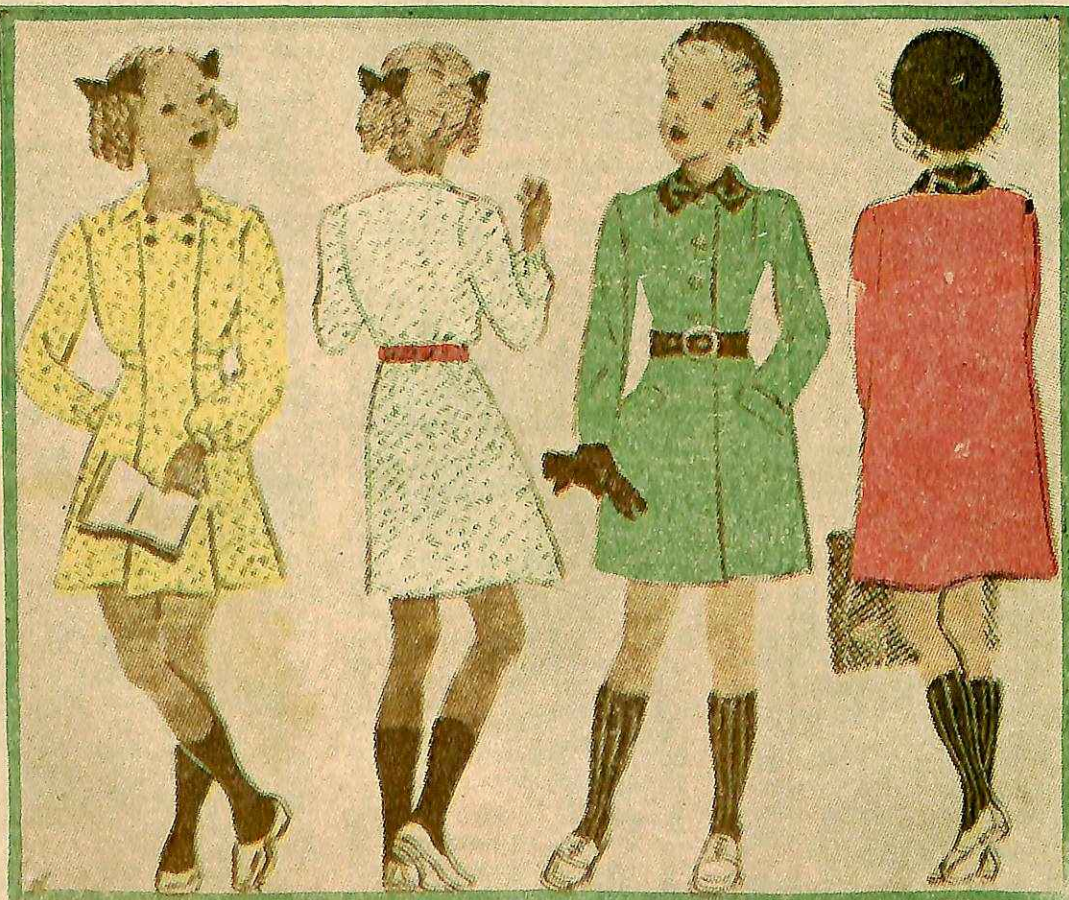
★

ΑΥΔ. Κ., Ένταύθα.— Τό κορσάκι με κρέμα, κατά προτίμησιν «Μουσον», έξαλείφει τίς ρυτίδες του προσώπου. Μην πειραματίζεσθε με διάφορες άλλες συντάσεις άνευθύνων προσώπων. Δεν σάς έγγυώμαι για ό,τι δεν προέρχεται από τήν πείρα.

ΙΝΤΑΝ ΚΗΝ, Κέρκυρα.— Με κολλακεί πολύ ή ιδέα πώς με θυμάστε και θεσπαιώθητε σί σας θεωρώ κι' έχω φίλην, άφού επί σειράν έτών επικοινωνώμε ψυχικώς. Πράγματι ήλθα στήν Κέρκυρα μόνον για δυο μέρες δυστυχώς κι' έτσι δεν έπρόφασα νά σας ιδώ. Είθε όστόσο καλή και δεν μοι κρατάτε καμία, άφού τρώνε καθαρίζοντας κάθε φέτα.

ΝΙΚΗΝ ΡΩΜ.— Για τήν νουθέλλια σας δεν είμαι άρμόδια νά κρίνω. Πρέπει νά τήν στείλετε στόν Κ. Διευθυντή τής Συντάξεως και αν κριθή άπ' αυτόν καλή, θά δημοσιευθί. Οι κρίσεις γίνονται πάντοτε άμερολήπτως.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1ον. Πρακτικό φρεματούκι για κοριτσάκι του σχολείου, που λόγω του άπλου κομψιματός του είναι εύκολο νά γίνθ και στό σπίτι. 2ον. Άπλό παλτουδάκι με γαρνιτούρα θελούδινη ή από γούνα στόν γιακά.

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Η καμήλα

Στό φλογερό καμίνι των έρημων εκτάσεων της Ασίας, της Αφρικής και άλλων ηπειρών, που κάθε άλλο ζώο θ' απέκανε από την αφορητή ζέση και το κουραστικό θαύσιαμα επάνω στα βουνά της άμμου, το πολύτιμο στον άνθρωπο, υπομονετικό, αλγιαρκές ζώο, η καμήλα, τραβάει αγγούγισια το δρόμο του μαρτυρίου της. Παιδί της έρημου, στην έρημο περνάει τη ζωή της. Υπάρχουν δυο είδων καμήλες, η Αφρικανική ή δραμάς και η Ασιατική. Η πρώτη είναι γνωστότερη και έχει μία καμπούρα, ενώ η δεύτερη έχει δυο καμπούρες.

Η καμήλα τρέφεται με διάφορα χέρια και με φύλλα και κλαδιά οσφύριων. Είναι από τα πιο σκληραγώγημα ζώα, τρέχει με μεγάλη ταχύτητα, χτκώνει μεγάλα βάρη και αντέχει, στη μεγάλη ζέση, στην πείνα και στη δίψα. Με την καμήλα οι Άραβες μεταφέρουν σε μακρινές αποστάσεις τα διάφορα φορτία τους και την ονομάζουν πλοίο της έρημου. Οι Ιθαγενείς των μερών όπου ζει συνήθιζαν την καμήλα από μικρή ηλικία στην εγκράτεια. Επί τέσσερις και πέντε μέρες μία καμήλα μπορεί να μείνει χωρίς φάει και νερό και να περπατάει διαρκώς. Η πολυήμερη νηστεία της έλπιάνει, ωστόσο τον όγκο της καμπούρας της. Τη δίαιτα της την ικανοποιεί εν μέρει με κάτι μικρά άσκαλα που βρίσκονται στα εντόσθια της και τα οποία γεμίζει νερό, για να τα έχει ρεζέρβα. Άμα διψήσει, ανασείει το νερό, που υπάρχει μέσα σ' αυτά τα άσκαλα, στο στόμα της και καταπίνει τη δίψα της από καιρό σε καιρό.

Παρά ταύτα, πολλές καμήλες φαφούν κάθε χρόνο στις έρημους από την κούρασι, την πείνα και τη δίψα.

Η καμήλα για τους Άραβες είναι το παν, αναπληρώνει το έλλογο, το θώο και το πρόβατο, γιατί την μεταχειρίζονται για ύπνο, για το γάλα της, το οποίο πίνουν, για το κρέας της, που τρώνε και λένε πως είναι νοστιμώτατο, για το δέρμα της, από το οποίο κατασκευάζουν σανδάλια και διάφορες κουβέρτες και για τις τρίχες της, από τις οποίες υφαιίνουν διάφορα υφάσματα και κατασκευάζουν σκουνιά. Την κόπρη της την ξεραίνουν και τη χρησιμοποιούν για κάρβουνα.

Η καμήλα σηκώνει βάρος από 500 ως 700 όκάδες κι' έτσι φορτωμένη μπορεί να τρέχει με 5 χιλιόμετρα την ώρα. Αφορτωτή μπορεί να τρέξει και με 15 χιλιόμετρα την ώρα, δηλαδή παρα-
γάινει με το ταχύτερο αλγο. Ειδικός όμως Αλγυπτιακός νόμος απαγορεύει να φορτώνουν την καμήλα με περισσότερο βάρος των 500 όκάων.

Οι ταξιδεύοντες καθ' ομάδας στις έρημικές εκτάσεις της Αφρικής και της Ασίας, αντί άλλων μεταφορικών μέσων και για μεγαλύτερη ασφάλεια μεταχειρίζονται τις καμήλες, στις οποίες φορτώνουν και τις άποσκευές τους. Αυτά τα ταξίδια με καμήλες λέγονται εκσάρανιαν. Με παραβάνια ταξιδεύουν κάθε χρόνο οι Μωαμεθανοί που πηγαίνουν στη Μέκκα για προσκύνημα και πολλές φορές αυτά αποπελούνται από χιλιάδες καμήλες.

Επίσης σε πολλά μέρη της Ανατολής γίνονται οι περίφημες καμήλομαχίες, που είναι προεφεσείς με τις ταυρομαχίες και κοκορομαχίες άλλων χωρών.

Τα ζώα, όμορφα ή άσχημα, μικρά ή μεγάλα, έπίγεια, υδρόβια ή αερόβια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις άμεριμνίες τους ή τις φροντίδες της ζωής, άκριβως όπως και οι άνθρωποι. Πολλές φορές ένα τόσο ά- έντομο. Ένα χαριτωμένο πουλάκι, ένα περίεργο ψάρι των βυθών. Ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγκλας έχει τόσο και τόσο ευχάριστα ή δυσάρεστα πράγματα να διηγηθώ, που θα κινούσε τον οίκο ή το ενδιαφέρον και του πιο άπαθους ανθρώπου. Αυτές όλες τις διακυμάνσεις της ζωής, καθώς και τους έρωτές τους, που πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρεμοι σαν ναυουριστικό τραγούδι κι' άλλες φορές βίαιοι κι' αίματοδαμμένοι σαν λάβδα ήφαιστείου, σαν τρομακτική σκηνή θεντέτας, θα προσπαθήσω με λίγα λόγια, απλά κι' αληθινά να σας περιγράψω με κάθε έβδομάδα στην παρούσα σελίδα.

Τό στρεϊδί

Τό ιδιότροπο αυτό θαλάσσιο ζώο, που προστατεύεται από τους έχθρους του με τις σκληρές και καλοτρονικές πλάκες που περιβάλλουν το σώμα του και στον κίνδυνο κλεινουν έρμητικά, δεν αποτελεί μόνο τον καλύτερο σαρκαστιανό μεζέ, αλλά είναι και χρήσιμο γιατί δίνει ένα πολύτιμο κόσμημα: το μαργαριτάρι.

Τό στρεϊδί που έχει μέσα του μαργαριτάρι ανήκει στο γένος «στρεϊον» το μαργαριτάρι φέρει. Χιλιάδες τέτοια στρεϊδιά συλλέγονται κάθε χρόνο στα παράλια της Κεϋλάνης, στον Ινδικό γενικά ώκεανό, στην Έρυθρά Θάλασσα και σε λιγότερες ποσότητες στη Μεσόγειο.

Τό φάρμα μαργαριτοφόρων στρεϊδιών στον Περσικό κόλπο ήταν γνωστό από των αρχαιολόγων χρόνων και αναφέρεται και σε διάφορες έπιγραφές που βρέθηκαν στη Νινευή. Όπως μαθαίνουμε από τις έπιγραφές αυτές, κέντρον αυτού του μαργαριτάρου ήταν το μικρό νησάκι Βαρένι, που θεωρείται και ως κοιτίς του χαλδαϊκού πολιτισμού.

Σήμερα γύρω από αυτό το νησάκι δουλεύουν 35.000 περίπου ψαράδες, που είναι μοιρασμένοι σε 3.500 πλοία χρηρητικότητα έ- νος μέτρη 8 τόνων το καθένα.

Οι ψαράδες δουτούν γυμνοί στο νερό έχοντας στη μέση τους μία δερμάτινη ζώνη, από την οποία κρέμεται ένα έπίσης δερμάτινο σακκούλι, μέσα στο οποίο στοιβάονται τα στρεϊδια που μαζεύουν. Στα χέρια τους φορούν χονδρά δερμάτινα γάντια, για να μην κόβονται από τις αιχμηρές κώχες των στρεϊδιών. Πολλοί από αυτούς τρώγονται κάθε χρόνο από τους καρχαρίες. Κάτω στο βυθό μένουν 65-80 δευτερόλεπτα και ύστερα τους ανασύρουν από το σχοινί που είναι δεμένο. Πολλοί, από την αλμύρα της θαλάσσης, τα συχνά ένοητήματα και τις αντανάγεις που έμποδεύουν τα δσσερακα των στρεϊδιών, τυφλώνονται ύστερα από κάμποσα χρόνια.

Στα παράλια της Κεϋλάνης ε- γάζονται κάθε χρόνο μαργαριτάρια αξίας 400.000.000 περίπου δραχμών. Μη νομίζετε όμως ότι τα μαργαριτάρια που εγγάζονται από τον τρόπο είναι έξοτια για να στείλουν τον άλαδαστρόν λαϊμό, τα άσπρα δαχτυλά και τα μαρμαρίνα στήθη των ώραιων άναγνωστριών μας. Όχι. Πριν φτάσουν στο κοσμηματοπωλείο έχουν ανάγκη από διάφορες κατεργασίες, γι' αυτό άκριβώς και η αξία τους είναι μεγάλη.

Πρώτ' από όλα χωρίζονται κατά μέγεθος, σχήμα, χρώμα, αντανάγεις κι' ύστερα τρυπάνονται, για να κατασκευασθώ από αυτά το κολλίε ή λιμάρωνται καταλλήλως για τα διάφορα άλλα κοσμήματα.

Υπάρχουν μαργαριτάρια άσπρα, ροζ, κιτρινωπά, ώχρο-ε-υ-κα, μπρονζέ, χαλκοάσπια και μαύρα.

Ο ψύλλος

Εδώ μπορεί να μου πείτε: «Π' γυρεύεις, έρε άδελφέ; Ψύλλοι... σ' άχυνα;...» Γιατί άκριβώς αυτό γυρεύει τόσο καιρό και τό βρήκα, όχι έ- βαία τώρα, μα προ πολλών ε- των, όταν ο πασίγνωστος Λεωνίδας Άρνιότης είχε φέρει στην ό- δον Σταδίου και άκριβώς όπου σήμερα βρίσκεται η είσοδος του κινηματογράφου «Αττικό» έναν... —μή στραδομουσταουιάζε- θισσο ψύλλων! Κι' άκριβώς εκείνοι οι ψύλλοι ήταν κλεισμένοι σ' ένα στενόμακρο γυάλινο κουτί, ανοιχτό από επάνω και στρωμένο από κάτω με ψυλοκομμένα άχυνα. Τί δεν έκαναν οι... σοφοί αυτοί ψύλλοι επάνω σ' άχυνα! Κότι μικροσκοπικά άμαξάκια, ζεμένα με ψύλλους, τα ώδηγοΰσε άλλος ψύλλος και οι έπιβάτες ήταν έ- πίσης ψύλλοι, δηλαδή... ψύλλο- δουλείες, που δεν έπαυαν όμως να είναι και άξιόθαύμαστες! Μ' ένα κανονάκι έσκόπευαν οι ψύλλοι μία στρατιά από άλλους ψύλλους, που με την έκπνοή τους έ- πησαν άράδα κάτω, σαν γενναίοι πολεμιστά. «Έβλεπε έπίσης κανείς κι' ένα σωρό άλλα... ψύλλο- πράγματα: Μ' ένα διαφανή και απελαίμαστο το φιλοθέμον κοινόν κι' το πανύψηλο ψυλλογυμναστής έμάζεμε τά... ψιλά του κόσμου.

Πρό έτών, πάλι, στην Ισπανία, είδα ένα περίφημο λιποδρά- μο ψύλλων, που έκαναν πραγμα- τικά θαύματα. Τό πηδίο του ψύλλου δεν έ- νοηγέι μόνο του ανθρώπου μα και τους όμοφύλους του και γίνεται αίτια αιματηρών γεγονότων που κυρίως όφελονται στην αίσθημα- τική ήθλοπαια του μικροσκοπι- κού αυτού έντομου. Οι έρωτες των ψύλλων είναι τό- σο πρωτότυποι, ρωμαντικοί και παθητικοί, που άξίζει τον κόπο να σας άσασχολήσω για λίγο μ' αυτούς.

Ένας έρωτευμένος ψύλλος κάθεται σε μία γωνία πολλά και διάφορα μηχανοεύμενος «κατά φρένα και θυμόν». Ξαφνικά, κια- λάρει ένα κομψό θηλυκό, που περνάει από κοντά του σείωντας και λυγνώντας το ψηλό κορμί του. Τ' άκούσθαι και στην κατάλλη- λη στιγμή που διαφοροτρόπος τό φλερτάρει, το σκάει το μυστικό. «Αν το θηλυκό άναποκρίνεται στον έρωτά του, τό πράγμα τε- λειώνει κατά έναν άπλούστατο τρόπο, μα άν τύχη και τό δύσ- τροπο θήλυ δεν δώση καμμία ση- μεία στις έρωτικές έκδηλώσεις του άρρενος, τότε αυτός έφαρ- μόζει τη δία: Πηδά με όρημ έ- πάνω που και το άναγκάζει να... υποκύψει στο μοιραϊόν!

«Αν τύχη και η κυρία ψύλλα συνοδεύεται από έτερον δαν- ζούαν και παροτυχών ψύλλος ό- ρέγεται και κάλλη της συνοδευο- μένης, δεν άργεί να πηδήσει στο λαϊμό του άντεραστού του και με δαγκωνέει να τον νικήση ή να ήττηθώ. Σ' αυτό τό διάστημα τό θηλυκό σπεύδει να έξασπασθώ. Ούτε ψύλλος στον κόρφο σας!...

Η κουκουβάγια

Στό πυκνό σκοτάδι και στη σιγαλιά της νύχτας, που ό- λη ή φύσις και μαζί κι' αυ- και τα έμφυχα και άψυχα όντα άναπαύονται, ή φωνή της κουκουβάγιας, που μοιάζει σαν πένθιμο μοιρολόι, άκούγεται κι' άναστατώνει τις ανθρώπινες ψυ- χές.

— Κάποια κουκουβάγια άκού- στηκε: άλλοι μόνον! Θά πεθάνω τ' άρρωστο τό παιδάκι μου...

— Πάλι αυτό τό γουρσοΰζικο τό πουλί: Άρρώστεια θάρεά άά πλακώση στο σπινικό μου...

Με τέτοιες κουδέντες και πολ- λές άλλες υποδούνονται την έμ- φάνια αυτού του πουλιού.

Μην πιστεύετε ωστόσο τίποτε! Κανένα ζώο και κανένα πράγμα δεν είναι γουρσοΰζικο.

Όλες οι κακές προλήψεις για την κουκουβάγια δημιουργήθηκαν από έντελώς τυχαία γεγονότα. «Έτσι τό άόφο αυτό πουλί, όπως κι' άλλα πολλά νυκτόβια, προσ- ελκύονται από τό φώς της νύ- χτας, στα όποια δεν είναι συνη- θισμένα. Έκεί δέ όπου υπάρχουν άρρωστοι, στα χωριά ίδιως, για να έχουν φώς τη νύχτα θα ήλ- πώς τό άρρωστος είναι θάρεά και τρέχει γρήγορα να συναντήση τό Χάρο. Γι' αυτό άμα πεθάνω, νο- μίζω οι άπολοικό άνθρωποι πως πέθανε γιατί φώναξε κουκουβάγια.

Η κουκουβάγια που έθεωρεί- το από τους αρχαίους ως τό συμ- θολό της Άθηνας, έλατρεύετο ως Ιερά και έθεωρείτο και ως προ- αγγέλος καλού. Καθώς άναφέρει ο Ήσυχιος, προτό γίνη ή ναυ- μαχία της Σαλαμίνος, πέταξε μία κουκουβάγια, που θεωρήθηκε ως προάγγελος της νίκης. Απρό της μάχης εν Σαλαμίνι γλαύκα φασί διαπτήναι την νίκην προση- μαινουσας». Γενικά οι αρχαίοι Έλληνες έθεωρούσαν την κου- κουβάγια ως τό σύμβολο της σοφίας και της έπιστημής, παρι- στάνοντας έτσι, ότι όπως τα μά- τια της κουκουβάγιας διακρίνουν τα διάφορα πράγματα στο σκο- τάδι, έτσι κι' ή έπιστήμη άνακα- λυπτει τα σκοτεινότερα και τα πιο άκατάληπτα προβλήματα.

Αντίθετα προς την καλή ιδέα που είχαν οι αρχαίοι «Έλληνες για τό πουλί αυτό, οι σημερινοί άπόγονοί τους καθώς και άλλοι λαοί της αρχαιότητος, λόγω του ήους και άδρόνους πετάγματός της, των μεγάλων στρογυμω- ματιών της που λάμπουν τη νύ- χτα και προκαλούν τον τρόμο, και της άπαίσιας φωνής της, έ- δημιούργησαν στη φαντασία τους χίλιες-δυο προλήψεις. Έτσι οι Ρω- μάιοι θεωρούσαν την κουκουβάγια γουρσοΰζικο πουλί. Ο Πλίνιος λέει, πως οι κουκουβάγιες προ- ναγγέλλουν τα μεγάλα κακά που θα συμβούν σ' έναν τόπο κ.τ.λ.

Ο φυσιοδίφης Λένξ άναφέρει ότι σε πολλά μέρη της Ιταλίας αφήνουν στις στέγες των σπιτιών τους δυο-τρεις τρύπες, όπου φω- λιάζουν οι κουκουβάγιες κατά την ήμέρα. Συλλαμβάνουν από αυτές όσες θέλουν, τις έξημερώ- νουν και τις αφήνουν ελεύθερες στα σπία τους και στα περιβά- λια τους, που τα καθαρίζουν από όλα τα θάλαβρα ζώα: ποινίκια, κατσαρίδες, γουστέρες, γυμνασά- λιαγκους κτλ. από τα όποια κυ- ρίως τρέφεται ή κουκουβάγια και γι' αυτό δεν έχει λόγο να κα- ταστρέφω τα φυτά του περιβάλλο- ή να κόπη καμμία άλλη ζημιά στο σπίτι. Υπολογίζουν πως κάθε κουκουβάγια τρώει 1.460 ποινίκια τό χρόνο έκτός από τα άλλα έπιθλαφή έντομα: Σάορες, σκουλήκια κλπ.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οτι Διαδουλεύει

Μικρά προβλήματα

1.— ΔΡΕΣ

Μήπως μπορείτε μέσα σ' ένα λεπτό να έρθετε πόσην ώρα θα χρειασθώ τό δείκτη των ώρών έ- νός ρολογιού για να διανύση τό ίδιο διάστημα που ο δείκτης των δευτερολέπτων διανύει έντός δε- κατεσσάρων λεπτών και έξήντα δευτερολέπτων;

2.— ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Μα έρωθί μέσα σ' ένα λεπτό ή μεγαλύτερη απόσταση έκ των πέντε καταπύρι δημοσιευμένων: «Αθήναι—Ρώμη, Ρώμη—Μαδρί- τη, Νέα Υόρκη—Σάν Φρανσί- σκω, Τόκιο—Σαγκάη, Παρίσι—Βερολίνο».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μόλις έφθασε στο γραφείον του, ο κ. Ντυπνόν άνατέλθηκε την έξαφάνισι μιας δέσμης χαρτονο- μισμάτων, την όποιαν είχε αφή- σει σ' ένα συρτάρι. Ποιός άρά γε να μήκε στο γραφείον του κατά την διάρκεια της άπουσίας του; ο γραμματέας του Πέτρος... ή ο κλητήρ του Λουδοβίκου;

Εκτύπησε τό ηλεκτρικό κου- δοΰν, καλώντας τον Λουδοβίκο... Καμμία άπάντησις... Καί όμως δεν θά έπρεπε να εύρίσκαται και πολύ μακριά, διότι έχοντας ένα έύλινο πόδι, δεν μπορούσε να με- τακινηται εύκολα.

Στό τέλος έπαρουσιάσθη ο Γιάννης ο μικρός του γραφείου. —Εκτύπηστέ, κύριε;

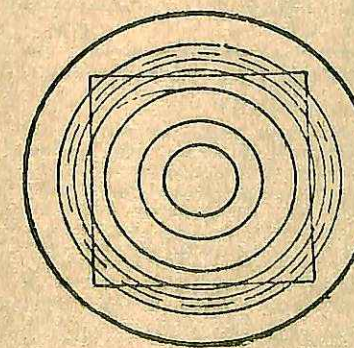
— Ναι... Ποΰ είναι ο Λουδοβί- κος;

— Μόλις θήκε... Βρισκόταν στην είσοδο μόλις έφθασα με τό ποδήλατον, με έμάλωσε μάλιστα έπειδή λέγει ότι άργησα. Επει- τά μου έζήτησε τό ποδήλατο για να πάη σε μία έπείγουσα έργα- σία. Πράγματι φαινόταν πολύ θια- ντικός.

—Καλά. Έν πάση περιπτώσει αυτός που πήρε τα χρέματα δεν θά μάς διαφύγη, διότι έχωμε κρατήσει τους αριθμούς των χαρ- τονομισμάτων... Δεν είναι έτσι Πέ- τρε;

—Μάλιστα, κύριε. Ποιός από τους τρεις είναι ο κλέπτης των χαρτονομισμάτων και όωκτι;

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

Αντίθετως του ό,τι φαίνεται έκ πρώτης όψεως, οι πλευρές του τετραγώνου που περνούν διά μέσου των κύκλων, είναι άπολύ- τως εύθειες.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

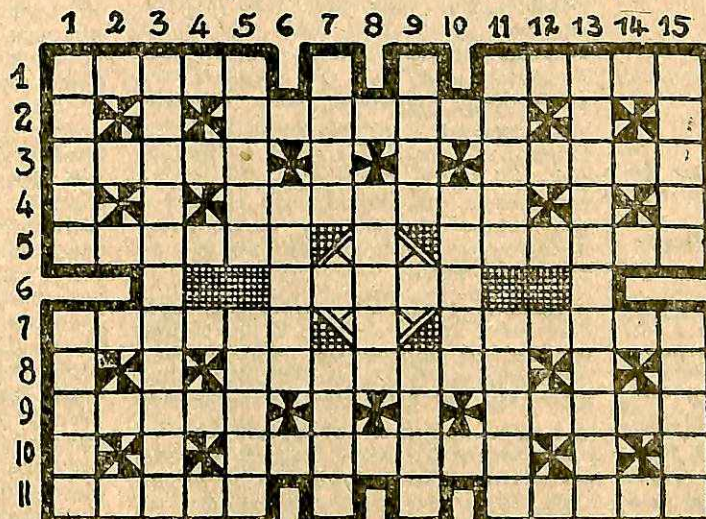
Σταυρόλεξον 9ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. "Ο,τι έζν θά έπρεπε να δ- πάρχη ή να γίνεταί.— Σημείον στίξεως, έπαναλαμβανόμενον συ- χνάκις έντός του κειμένου του συνοδευόντος κάθε Σταυρόλε- ξον.
2. Χάσμα όπή και μεταφορικώς έναρέις.
3. Καρκός.— Η εποχή καθ' ήν σπείρονται τά σιτηρά.
4. Πραγματοποιήσις, έφαρμο- γή, έκπλήρωσις.
5. "Ο άπληλαγμένος ξένων ού- ρη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Από της 4ης Αδούστου 1936, ή λέξις αυτή συναντάται πλέον μόνον μέσα στις γραμα- τικές της ελληνικής γλώσσης. — Πάν ό,τι δύναται να μετρηθώ, να αύξηθώ ή να έλαττωθώ.
3. "Ο ίκανός προς έκτίμησιν ή δημιουργίαν του ώραίου.
5. Παλαιότερη πόλις της Γαλ- λίας πρωτεύουσα του νομού Κά- τω Λόγκρος. — Διάθεσις, ροπή, όρη.
6. Ένδυμα και ίδίε γυναι-

σιών, καθαρός, άνόθευτος.— ΟΙ- κειότης έκ στέγης σχέσεως.

6. Πάν ό,τι παρατηρεί τις με- τά προσοχής.

7. «, φίλη». Συνήθης έναρκτή ριος φρεσις έπιστολών άπευθύν- ομένων προς μακράν εύρισκόμενα πρόσωπα. — Γένος θηλαστικών τρωκτίων· εις κύριον όνομα, ο έ- τερος των Διοσκούρων.

8. Ερμητική καλόγηρος υπο- βάλλον τον έαυτόν του εις σω- ματικές στερήσεις.

9. Φυτόν έκ των άγροστοί- δών ως και τό καρπός αυτού. — Κέρδος προκύπτον έκ άναεοθέν- των χρηρημάτων.

10. Επιστήμη, σκοπόν έχουσα την διατήρησιν της ύγείας.

11. Μέγας θράχος έξέχων δ- πέρ την έπιφάνειαν της θαλάσ- σης.— Μέγα εύρωπαϊκόν κράτος.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

περίφημα κινηματογραφικά έργα

1. Ο—Ο—Α—Ι—Ν—Ο—Τ—Ρ.
2. —Ι—Σ—Β—Ρ—
3. —Κ—Σ—Ο—Α—Α—Ζ—Ι
4. —Ο—Τ—Α—Ι—
5. —Ν—Ο—Α—Θ—Ω—Π—Ι
6. —Π—Ι—Α—Η—
7. Κ—Κ—Ι—Η—Ο—Ε—Τ—Ι—
8. —Τ—Μ—Π—Κ—
9. —Σ—Ε—Α—Ν—Α—Α—Σ
10. —Υ—Τ—Ρ—Δ—
11. —Α—Κ—Ν—Τ—Ο—Ρ—Ο
12. —Α—Π—Ν—Ρ—
13. Σ—Ν—Ρ—Φ—Ι—Α—Η—

Πρό ήμερών μέγας θερινός Α- θηναϊκός Κινηματογράφος άνέξε- σεν εις μίαν έταιρίαν φωτεινών διαφωμίσεων την κατασκευήν μι- άς όπερχού και πρωτότυπου ρε- κλάμας, έντός της όποιας θά ή- κέμεν το ή3 μεγάλον κινηματο- γραφικά έργον της παρελθούσης

Αί λύσεις

του προηγούμενου

Οριζοντίως: 2) ΖΕΝΙΘ—ΟΡΜΟΣ. 3) ΕΜ- ΒΑΔΟΝ. 4) ΤΟΚΙΟ—ΤΟΣΟΝ. 4) ΣΑΞΟΝΙΑ. 5) ΝΕΟΣ—Ι- ΜΑ. 6) ΘΗΡΙΩΔΗ. 7) ΡΙΟΝ —ΗΡΩΣ. 8) ΙΑΠΩΝΙΑ. 9) ΤΟ- ΠΟΣ—ΘΕΝΑΡ. 10) ΙΟΚΑΣΤΗ. 11) ΡΩΣΟΣ—ΡΗΣΙΣ ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΖΗΤΩΝ—ΡΥΤΗΡ. 3) ΝΕ- ΚΡΟΠΟΠΟΣ. 5) ΘΕΟΣ—Ι- ΣΙΟΣ. 6) ΑΘΗΝΑ. 7) ΑΒΑΣ— ΠΙΚΑ. 8) ΟΜΙΑ. 9) ΑΛΗΝ— ΝΗΣΙ. 10) ΙΝΑΟΙ. 11) ΟΥΤΑ —ΑΘΡ. 13) ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ. 15) ΣΑΝΙΣ—ΣΩΡΟΣ.

ΠΩΣ ΤΟ ΕΓΓΩΡΙΖΕ

«Ο γρηαίος δημοσιογράφος κα- τάλαβε άμέσως ότι δεν συνεδρ- κανένα δυστύχημα και ότι όλη ή Ιστορία ήταν ψεύτικη, διότι, ά- πλούστατα, μέσα σε ένα τούνελ είναι τελείως αδύνατον να όσέρη- χιόν και κατά συνέπειαν είναι και τελείως αδύνατον να κυκλοφορή- ση ένα έλκυθρον.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Αριθμός 8)

Δολοφόνος του κ. Ντρανσώ ε- νε ο Κολιράν, διότι ένας άνθρω- πος που βρίσκεται σ' ένα γρα- φείο όπου έγκατεστάθη πρό μη- νός, είναι τελείως αδύνατον να βρίσκεται ή νέα του διεύθυνσις έντός του τηλεφωνικού καταλό- γου. Ο κύριος Κολιράν λοιπόν ψεύεται λέγοντας ότι δεν γνώ- ριζε τον κ. Ντρανσώ και ότι έ- πήρε την διεύθυνσιν του από τον τηλεφωνικόν κατάλογον... Συνε- πώς αυτός είναι ο ένοχος.

Μαγικόν τετράγωνον

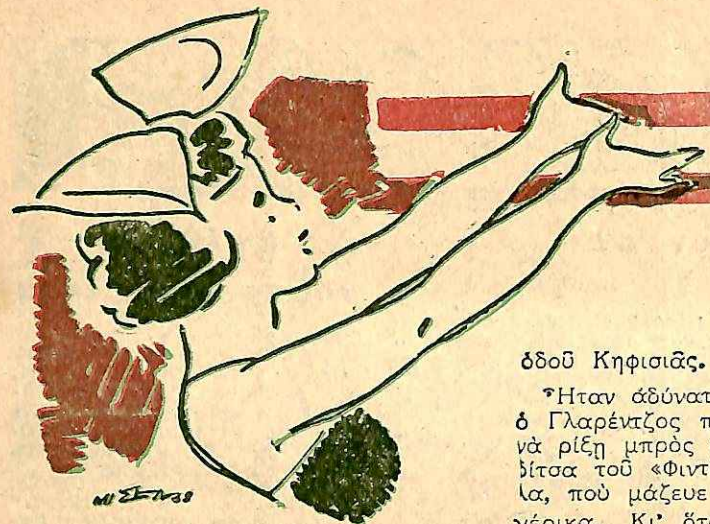
(Αριθμός 2)

15	18	21
24	27	30
33	36	39

Τοποθετήσατε κάθε αριθμόν έν- τός έκάστου τετραγωνιδίου του άνωτέρω δημοσιευμένου τετρα- γώνου, ούτως ώστε προσθέτοντες τους αριθμούς έκάστου στήλης ή- ριζοντίως, διαγωνίως και καθέ- τως, να εύρίσκατε πάντοτε ως ά- ποτέλεσμα: 61.

CREME MOUSON
«Η ΦΙΑΝΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΓΓ»

Α. ΔΕΠ.

Το διήγημά μας

‘Η οὐρά τοῦ σκύλου

‘Ο Νιόνιος ὁ Γλαρέντζος, εἴκοσι ἑφτά χρονῶν παλληκάρι, πού ὄταν τὸν ρωτοῦσαν τί δουλειά ἔκανε, ἀπαντοῦσε πὼς ἦταν ναυτικός, χωρὶς νὰ ἔχη πατήσῃ ποτέ του σὲ καράβι, ἦταν ἕνας ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς πού πᾶ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς τους τὰ περνοῦν ἀνάμεσα στοὺς χοντροὺς τοίχους τῆς φυλακῆς. Αὐτός, λοιπόν, ὁ ἀνθρώπος πού τίποτε τὸ εὐγενικό καὶ λεπτὸ δὲν μπορούσε νὰ εἶχε μέσα του, ἔδειχνε μιά παράξενη ἀγάπη στὰ σκυλιὰ γενικά, καὶ ἰδιαίτερος στὸν «Φιντίκ» του, ὅπως ἐφώναζε ἕνα μικρόσωμο μολντόκ, πού τὸ εἶχε κλέψει κι’ αὐτὸ ἔξω ἀπὸ ἕνα μέγαρο τῆς

δοδοῦ Κηφισιάς.

Ήταν ἀδύνατο νὰ καθῆσῃ νὰ φάῃ ὁ Γλαρέντζος πρὶν φροντίσῃ πρῶτα νὰ ρίξῃ μπρὸς στὴν πλατεῖα μουσουλίσσα τοῦ «Φιντίκ» ἕνα σωρὸ κόκκαλα, πού μάζευε ἀπ’ τὰ διάφρα μαγέρικα. Κι’ ὅταν τύχαινε νάχη ἐπιτύχει ὁ κακοποιὸς αὐτός, κάποιο φούσκωμένο πορτοφόλι, πού ἔκλεθε ἀπ’ τοὺς ἀνύποπτους διαβάτες, τότε ὁ «Φιντίκ» θάτρωγε κι’ αὐτὸς τὴν καλοψημένη μπιριζόλα του καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες λιχουδιές, πού τοῦθαζε πλουσιοπάροχα μπροστὰ του ὁ ἀφέντης του. Ὅταν ὁ Γλαρέντζος ἔβγαине γιὰ «δουλειά», ὁ «Φιντίκ», ξαπλωμένος ἐπάνω στὸ ἀκατάστατο κρεβάτι τοῦ κυρίου του, φύλαγε τὸ δωμάτιο, περιμένοντας μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐπιστροφή του.

Κάποια φορὰ ὁ Γλαρέντζος, πού δὲν ἔμενε φαίνεται πιά ικανοποιημένος ἀπ’ τὰ πορτοφόλια πού ἔκλεβε, συνεννοήθηκε μὲ τρεῖς ἄλλους σάν κι’ αὐτὸν καὶ διέρρηξαν (πάνε πολλὰ χρόνια τώρα) ἕνα χρυσοχοεῖο τῆς δοδοῦ Αἰόλου, ἀπ’ ὅπου ἔκλεψαν χρυσάφικα καὶ ἄλλα κοσμήματα μεγάλης ξίας. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐνέργειά της καὶ κατῳρθεσε νὰ μάθῃ ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς διαρρηκτές ἦ-

ταν κι’ Γλαρέντζος. Ὑστερ’ ἀπ’ αὐτὸ ἄρχισε ἡ καταδίωξίς του. Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ τὸν θροῦν πουθενά καὶ εἶχαν ἀπελπισθῇ πὼς θὰ τὸν ἐπιαναν, ὅποτε κάποιοι τοὺς πληροφοροῦσε πὼς κρυβόταν στὸ σπῖτι ὅπου κρατοῦσε δωμάτιο ἀπὸ μῆνες. Βρῆκαν τὸ σπῖτι καὶ τρεῖς ἀστυνομικοὶ μπήκαν μέσ’ τὴν αὐλή καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ. Δὲν ἄφησαν οὔτε γωνιά πού νὰ μὴν ψάξουν καὶ δὲν τοὺς ἔμενε παρά μόνο τὸ δωμάτιο πού καθόταν ὁ Γλαρέντζος. Ὅταν ἔκαμαν νὰ μποῦν σ’ αὐτό, ἀκούσαν πίσω τους γαυγίσματα ἀπειλητικά καὶ εἶδαν ἕνα μολντόκ, δεμένο μὲ σχοινί, κοντὰ στὸ πλυσταριό, νὰ τοὺς δείχνῃ, πηδώντας στὸν ἀέρα, τὰ δόντια του. Ὡστόσο οἱ ἀστυνομικοὶ προχώρησαν μέσα, ἀλλὰ κι’ ἐκεῖ δὲν ὄρηκαν τίποτε. Ἐτοιμάζονταν νὰ φύγουν, ὅποτε βλέπουν τὸ σκυλὶ νὰ κόβῃ, σὲ μιά του ὑπέρτατη προσπάθεια, τὸ σχοινὶ καὶ νὰ ὀρῇ, ἀνάμεσ’ ἀπ’ τὰ πόδια τους μέσ’ τὸ δωμάτιο. Γαύγισε δυο-τρεῖς φορές χαρούμενα τότε καὶ μετὰ πῆγε καὶ στάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου. Κι’ ἐκεῖ, μυρίζοντας μὲ τὴν σκυμμένη μουσίσσα του τὸ πάτωμα, κουνούσε μ’ εὐχαρίστησι τὴν οὐρίτσα του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ τότε μονάχα διέκριναν μιά λεπτὴ χαραμίδα πού φαίνονταν πὼς ἦταν χώρισμα. Ἐβγάλαν τὰ π.στόλια τους καὶ σήκωσαν μιά σανίδα, ὅποτε διέκριναν, στριμωγμένο σὲ μιά νεοσκαμμένη τρυπίτσα, κατακίτρινο, τὸν Γλαρέντζο, νὰ σηκώνῃ ψηλὰ τὰ χέρια του.

Ὅταν τοῦ περνοῦσαν οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν χειροπέδεσ, ὁ «Φιντίκ» πῆγε νὰ τοῦ γλείψῃ τὰ πόδια. Μανιασμένος ὁ μὴς αὐτός, πού, βλέποντας τὸ κομμένο σχοινὶ στὸ λαίμω τοῦ σκύλου του, κατάλαβε ποίος τὸν ἐπρόδωσε, τοῦδωσε μιά δυνατὴ κλωτσιά, λέγοντάς του:

— Ἀχάριστε!...

Σήμερα ὁ Γλαρέντζος εἶναι ἀκόμα στὴς φυλακές, ὅπου θρίσκονται ὅλοι οἱ κακοποιοί, καὶ ὁ «Φιντίκ» ποζάρει ὑπερήφανος κάθε πρωτὶ, δίπλα στὸν σκοπὸ, στὴν πόρτα τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος.

ΕΠΗ

Μία ἔκδοσις διὰ τὸν Κονδυλάκη

Τὸ καλὸ φιλολογικὸ περιοδικὸ τοῦ Ἡρακλείου «Οἱ Κρητικὲς Σελίδες» τῆς κ. Θάλειας Καλλιγιάννη, πού μᾶς παρουσιάζει τελευταία, ὅλο καὶ ἐκπληξίζει ἐξέδωσε ἕνα τεῦχος 150 σελίδων, ἀφιερωμένων στὸν μεγάλο λογοτέχνη μας Γιάννη Κονδυλάκη. Συνεργάζονται σ’ αὐτό, ὁ κ. Κώστας Κοτζίας ὑπουργὸς - διοικητὴς Πρωτεύουσας, Ἄνδρέας Μαρκελλός, Νομάρχης Ἡρακλείου καὶ οἱ κ.κ. Λευτέρης Ἀλεξίου, Σωτήρης Σκίτης, Μιλτιάδης Μαλακάσης, Γιάννης Μουρέλος, Μῖνως Ἀνδρουλιδάκης, Ἀλκις Θρύλος, Γιάννης Βλαχογιάννης κλπ. Τὸ τεῦχος τιμᾶται 30 δραχμάς. Κάθε ἀνθρώπος τῶν γραμμάτων πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Εἶναι ἡ καλύτερα συμβολή, στὴν ἱστορία τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ φίλη τῶν πονεμένων

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης πού κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρουσίας σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μίαν αἰσθηματικὴν τους περίεπεια, γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς.

NINA

Ἡ καὶ μὲν ἡ Νίνα εἶναι πολὺ στενοχωρημένη. Τὰ ἔχει κάνει, ἀπλούστατα... θάλασσα! Κάποιοι νέος τῆς εἶχε δεῖξει συμπάθεια· ἄρχισε νὰ πηγαίνει στὸ σπῖτι τῆς ὡς «οἰκογενειακὸς φίλος». Ἀρχισε νὰ παραπηγαίνει, μάλιστα, καὶ ἡ Νίνα «έβαλε φωτιές» στὴ μητέρα τῆς, ἡ ὁποία πάλι ἔβαλε κάποιον ἄλλον νὰ πιάσῃ τὸν... «οἰκογενειακὸ φίλο» καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴ ξαναπατήσῃ στὸ σπῖτι τους, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι αὐτὸς διεμαρτύρετο πὼς δὲν εἶχε θάλει κακὸ μὲ τὸ νοῦ του. Ὅπως δὴ ποτε, τώρα πιά ἀρκεῖται στὸ νὰ πηγαίνει κάπου-κάπου στὸ μαζαγιό ὅπου ἐργάζεται ἡ Νίνα, καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ μέσα στὰ μάτια. Ἐλάτε ὁμως δὲν ἡ Νίνα, ἡ θαλασσώσασα τὰ πάντα Νίνα, ἐν τῷ μεταξὺ τὸν ἀγάπησε. Ἐτσι, τοῦλάχιστον φαντάζεται, γιὰτὶ ὅταν τὸν βλέπῃ «ἀλλάζει χρῶμα καὶ τρέμει ὀλόκληρη». Ἐβαλε καὶ κάποια φίλη τῆς νὰ τοῦ τὸ πῇ ἀπ’ ἔξω ἀπ’ ἔξω, αὐτὸς ὁμως διαμαρτυρήθηκε ἐντονότατα! Καὶ ἡ μικρὴ μου φίλη μοῦ γράφει, ζητώντας μου μιά συμβολή: τί νὰ κάνῃ; νὰ τοῦ μιλήσῃ αὐτὴ ἡ ἱδία;

— Μικρούλα μου Νίνα, ἀρκετὰ... θαλασσώματα ἔκανες ἔως τώρα, ὥστε... προσοχή! Πρῶτον, δὲν εἶναι θέβαιοι οἱ τὸν ἀγαπᾷς. Μὰ καθόλου θέβαιοι. Τὸ ὅτι τρέμεις καὶ ἀλλάζεις χρῶμα εἶναι φυσικώτατον ἀφοῦ αὐτὸς ὁ κύριος, ὕστερ’ ἀπ’ ὅσα συνέβησαν, ἔρχεται καὶ σὲ κυττάει στὰ μάτια σάν φακίρης. Δεύτερον, δὲν εἶναι θέβαιοι ἐπίσης ὅτι σ’ ἀγαπᾷ αὐτός. Τόσες πολλὰς διαμαρτυρίες ἐκ μέρους του, ἀρχίζουν νὰ μοῦ φαίνονται εὐλικρινεῖς. Φαντάζομαι μᾶλλον ὅτι τόσο στὴν ἀρχὴ ὅσο καὶ τώρα παρε-

ξηγησες τὰ πράγματα. Ἴσως θέβαια νὰ κάνω καὶ λάθος — πού δὲν πιστεύω. Ὁ καιρὸς ὁμως μόνο θὰ τὸ δείξῃ αὐτό. Ἀφῆσε λοιπὸν τὸν καιρὸ νὰ περῇ — χωρὶς κυρίως νὰ διασπείρει τύποτα, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀξιόπρεπιά σου καὶ νὰ δώσῃς ὅπλα στὸν κύριον αὐτὸν νὰ σὲ πληγώσῃ ἀγία-τρεῦτα ἀργότερα. Ἐὰν σ’ ἀγαπᾷ, ἔτσι μόνον θὰ μπορέσῃ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην του μὲ τὸν μόνο τίμιον τρόπον πού τοῦ ἐπιτρέπεται ἀπ’ ὅσα συνέβησαν — ζητώντας σε δηλαδὴ ἀπ’ τὴ μητέρα σου.

K. K.

— Φεύγω, ἀγάπη μου... Μπορεῖ νὰ λείψω χρόνια πολλά: πέντε, δέκα χρόνια ἴσως... Θὰ μὲ περιμένῃς πάντα;...

— Ναί, ἀγάπη μου... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα...

— Οὔτε ἐγώ...

Μὲ αὐτὸν τὸν διάλογο ἄρχισε τὸ δράμα τῆς φίλης μου. Κ. Κ. Ὁ ἀγαπημένος τῆς τῆς ἐξήγησε, θλέπετε, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ νὰ τὸν περιμένῃ... ἐπ’ ἀπειρον. Ἦταν εὐλικρινής, ἀσφαλῶς, τότε, μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀλλά... — ἀλλὰ «μάτια πού δὲν θλέπονται, γρήγορα λησμονιοῦνται». Ὁ νέος μας λησμόνησε τὴν Κ. Κ. σὲ ἄλλες ἀγκαλιές. Καὶ ἡ μικρὴ μου φίλη ζητεῖ τὴ συμβολή μου.

Ἡ ἀγάπη εἶναι σάν ἕνα θεατρικὸ ἔργο, μικρὴ μου Κ. Κ. Καὶ τὸ δυσκολότερο εἶναι τὸ φινάλε του. Πρέπει ν’ ἀφίη πάντοτε μιά καλὴ ἐντύπωση, μιά γλυκεῖα ἀνάμνησι στὴ ζωὴ. Πές, λοιπόν, πὼς ἦταν ἕνα παιδιάστικο αἰσθηματὶ ἡ ἀγάπη σου αὐτὴ, ἀποχαιρέτησέ τὴν γιὰ πάντα, φύλαξέ τὴν σάν μιά ἀράα ἀνάμνησι στὸ θάθος τῆς καρδιάς σου, καὶ παρηγορήσου μὲ τὴ σκέψι πὼς ἡ δεύτερη ἀγάπη εἶναι

πάντα δυνατώτερη — καὶ σοδαρώτερη — ἀπὸ τὴν πρώτη...

A. Π. T.

Γνωρίζεις, καλὲ μου Α. Π. Τ., τὴν παρουσίαν πού λέει: «Ὅταν θέλῃ ἡ νύφη καὶ ὁ γαμπρός...»; Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, «θέλει καὶ ὁ πεθερός», ἀλλὰ δὲν θέλει ὁ φίλος σου αὐτός πού ἀγαποῦσε τὴν μνηστὴ σου πρὶν ἀπὸ σένα. «Ε, θ’ ἀδιαφορήσῃ, λοιπόν, γιὰ τὴς ἀπειλές του, καὶ γιὰ τὴς ραδιουργίες του, καὶ θὰ πάρῃς τὴν κοπέλα πού ἀγοπᾷς... Τὴν πραγματικὰ δραματικὴ ἱστορία σου δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀναφέρω, θέβαια, ἐδῶ. Εὐνόητοι οἱ λόγοι. Μ’ ἔννοεις ὁμως: ἔχεις καθῆκον πλέον, ἐκεῖ πού ἔφθασαν τὰ πράγματα, νὰ τὴν παντρευθῇς. Κι’ ἐφ’ ὅσον θὰ ἔχῃς τὴν συναίσθησι ὅτι ἐκτελεῖς ἕνα ἀνδρικὸν καθῆκον, θ’ ἀδιαφορήσῃς γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα... Γιὰ ὅλα...

A. O.

Θέλετε ἕνα ρομάντσο ἀπὸ τὴν ζωῇ; Ἀκούστε:;

«... Μεγαλώσαμε μαζὶ στὴν Κωνσταντινούπολι — μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Α. Θ. — Ἦταν ἐξαδέλφη μου» τὴν ἔλεγαν Ἑλευθερία. Ἐπῆγαινε στὸ γαλλικὸ σχολεῖο καὶ ἐγὼ στὸ ἑλληνικόν.

Ἀργότερα πέθαναν οἱ γονεῖς μας καὶ μέιναμε μόνοι. Ἀπεφασίσαμε, τότε, νὰ ταξιδεψομε: ἐγὼ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ὑπηρετήσω κιόλας, καὶ ἐκείνη γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐτσι, χωρὶς σαι...

Τὴν ἑξῆς μέρα ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ μιά ἀγνωστὴ μου κυρία πού μοῦ ὠριζε ραντεβού. Ἐπῆγα. Ἦταν μιά ἡλικιωμένηκυρία ἡ ὁποία με ἀγκάλιασε καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἐπὶ 18 χρόνια μὲ ζητοῦσε: ἦταν ἡ καθαυτὴ μητέρα μου!

«Ἐμαθα ὅτι καὶ ἡ Ἑλευθερία ἦταν παρμένη ἀπ’ τὸ «Ὀρφανοτροφεῖο».

Γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογώ, οἱ δύο νέσι συναντήθηκαν καὶ πάλιν καὶ ἀπεφασίσαν νὰ παντρευθοῦν. Γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθουν μάλιστα στὰ ἐξοδά τους, ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ καὶ ἡ Ἑλευθερία. Ἐπῆγε σ’ ἕνα οἰκίτι ἐφοπλίστου ὡς ὁσασκάλας... καὶ τὴν ἔχασε ἀπὸ τότε ὁ φίλος μου: Λούσα, γλέντια, κακὸ, αὐτοκίνητα, κοῦρσες, συνοδοὶ μὲ μονόκλ, χάχανα, ξενοῦχτια... Ἐδῆλωση μάλιστα στὸν φίλο μου ὅτι δὲν τὸν θέλει, γιὰτὶ ὅταν παντρευθῇ θὰ πάρῃ κανένα πλοῦσιο.

Μὰ εἶναι νὰ μὲ ρωτᾷς, τώρα, ἀγαπητέ μου Α. Θ. τί στάσι θὰ τηρήσῃς; Τὸ ἀχάριστο αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον ποῖος ἔρεει σὲ ποῖον σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδη ἀταξισμὸ νὰ ὑπακούῃ, νὰ τὸ ξεριζώσῃς ἀπ’ τὴν καρδιά σου. Ἀς το μὲ τοὺς κυρίους μὲ τὸ μονόκλ καὶ μὲ τὴς κοῦρσες, κι’ ἐσὺ κύτταξε νὰ θρῆς ἕνα κορίτσι τίμιον καὶ μὲ ἀγνὰ αἰσθηματὰ — ὑπάρχουν πολλὰ, εὐτυχῶς — πού θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχίαν...

ΑΘΩΑ ΜΙΚΡΡΥΛΑ

Παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι λίγο ἐπιπολά, κι’ ὅτι δίνεις θάρρος στοὺς νέους πού γνωρίζεις κι’ ἔτσι αὐτοὶ παύουν νὰ σὲ σέβωνται. Μὲ ρωτᾷς τί νὰ κάνῃς. Μά... νὰ παύσῃς νὰ εἶσαι ἐπιπολά καὶ νὰ τοὺς δίνῃς θάρρος ἀναπητῇ μου!

ΡΕΑ Ρ.

ΖΩΝΕΣ

ΚΥΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι’ ὅλα τὰ γούστα, δι’ ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕἰΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαιτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ- ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Διὰ τοὺς λουομένους εἰδικὲς ζῶνες ἀδιάβροχοι.

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες
Ζητήσατε τὸ ἰδεῶδες καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν ΟΒΙΚΑΛ.
Εἶναι τελείως ἄσπορον καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς γνωστὰς
ἀλοιφὰς καὶ τὰ διάφορα ἀποτριχωτικὰ πού ἐρεθίζουν τὸ δέρμα.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ καταστήματα τῶν καλλυντικῶν
Παρακαταθήκη: Μαυροειδῆς καὶ Σία.
Πραξιτέλους 23 τηλ. 23537

Αυτό το Μικρό Λάβο μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε νέα και να στολίσει την επιδερμίδα σας με απεριγρίπτον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν γηρά. Το να είστε μελαχροινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεστε μία πούδρα δια-

μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα εάν πάλι είστε ξανθιά τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ ανούκτης. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα είναι να δοκιμάσετε εις το πρόσωπόν σας εξ διαφόρων χρωματισμών και να δώτε ποιά σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη θρίσκεσθε εις την ανάγκην να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, αρκεί να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του κα-

φέ mousse de creme. Εις την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de creme, είναι επιστημονικώς αναμεμιγμένη, ακριβώς εις την πρόπουσαν αναλογία με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένη. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία απλή χρησιμοποίησις θα σας δώση επί όκτώ όλοκληρους ώρας το καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις ελέγχεται τη βοήθεια τελευταίως ανακαλυφθέντος μηχανήματος όπερ αποκλείει οιοδήποτε λάθος.

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΩΝ

- Το δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει ακάλυπτον υφίσταται, επί ζημία, όλας τας επιδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρόμων, τον ήλιο, το κρύο, τον στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λεκιάζη, να ρυτιδούται, να ξεραίνεται και να παρουσιάζη όφιν γηρασμένην.
- Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευασμένη δια τας ανωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί το δέρμα, εξαλείφει τούς λεκέδες, τις ζάρες, τις ρυτίδες και δίνει δροσερότητα και απαλότητα βελούδινη.
- Αι έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηριων που έχει στο ένεργητικόν της η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περί της θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

DRMA

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ Ο ΓΟΝΕΑΣ ΣΤΗΝ

PERMANANT

ΚΑΤΑ ΣΤΗΜΑΤΑ

ΙΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3

20Η ΣΥΝΟΙΚ. ΒΥΡΩΝΟΣ

ΤΗΛΕΦ. 71-875

*Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.*

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει υγεία, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τα ηλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Γι' αυτό αποκτήστε το ωραίο μελαψό χρώμα της άκρογιαλίας και γενικώς της έξοχης χωρίς εγκαύματα, ηλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχη (τό βουνό, τ' άκρογιαλί), τα σπόρ, τις ηλιοθεραπείες και για θεραπεία των ηλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Η τελευταία πεννιά του Δημοσθένη

(Συνέχεια από την σελίδα 7)

—Μπράβο: Καλά τα καταφέρνεις στα Μακεδονικά δράματα. Προώδευσες!

— Συλλογίζοτανε. Καί προσέθεσε:

—Στάσου λίγο να γράψω δυό λέξεις στο σπίτι μου κι' έρχομαι.

Σηκώθηκε, προχώρησε μέσα στο ναό, έβγαλε από τη ζώνη του το καλάμι, το δάγκωσε—καθώς έκανε συνήθως—πριν γράψη—και φαινότανε ότι σκέπτεται. 'Αλλά, τσούγγε το καλάμι πολύ με τα δόντια του και τσπασε μέσα στο στόμα του. Οι Μακεδόνες που τάβλεπαν όλ' αυτά έκορόιδεσαν άνανδρα:

—Πολλά νεύρα έχει ο καλαμαράς ως που να θάλη την τελευταία του πεννιά σήμερα.

Αντί μελάνι, ο Δημοσθένης είχε φαρμάκι κλεισμένο στο καλάμι του. Ήξερε πάντα ότι τον παραμόνευε ο θάνατος. Και όταν το δηλητήριο που είχε ρουφήξει αισθανθήκε ότι επενήργησε από τούς πόνους που του έφερνε στην κοιλιά, έσκέπασε το πρόσωπό του με το ρούχο του κι' έγγειρε! Ο 'Αρχίας βλέποντας πως άργεί αυτή η ιστορία, έπηγε πάλι κοντά του και του έλεγε να σηκωθεί. Ο Δημοσθένης τον ξανακύτταξε με πικρό χαμόγελο και πριν κλείση τα μάτια του, τον πείραξε άλλη μία φορά:

—Αίντε, πές πως παίζεις σε τραγωδία τον Κρέοντα και ρίξε άταφο στα σκυλιά αυτό το κορμί!

Και σωριάστηκε στο θωμό, χωρίς πάλι να φανή δάκρυ στα μάτια του...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΗΝ ΑΠΑΤΑΣΘΕΙ

Τα πραγματικά

**ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΡΕΤΑΛΙΑ**

Είνε μόνον Ι. ΜΟΡΑΛΗ
'Οδός Νικίου 6 (εις το δάθος)

Πλουσιωτάτη συλλογή δια κοστούμια, πανταλόνια κλπ. ευρωπαϊκά και έγχρωμα.

ΤΟ ODOREX ΞΑΝΑΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΠΡΟΣΗ μελαγχολία, πόση άπόγνωσι προκαλεί σε μία γυναίκα το συναίσθημα ότι την άποφεύγουν...ότι είναι άποκρουστική, ενώ πραγματικά θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένη!

Άποκρουστική μία ωραία γυναίκα! Γιατί; Άπλούστατα, γιατί έχει το άτύχημα να πάσχη από την λεγομένην κάκοσμον υπεριδρωσιν της μασχάλης.

Το άρωματικό ODOREX ξαναδίνει την χαμένη χαρά σε χιλιάδες θελκτικων υπάρξεων!

Το άρωματικό ODOREX ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ εύθυσ από της πρώτης εφαρμογής την ενοχλητικήν κάκοσμιαν του ιδρώτος!

Όταν σας λέμε «Προμηθευθήτε το ODOREX!» ξέρετε τι σημαίνει;

Σημαίνει: «Ξαναβρήτε την εύτυχία σας!»

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία ή Μυροπωλεία ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΣ 77 (ΠΛ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 52-273

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.
ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας.
Δεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ 'Αγίου Μάρκου 18, Πρώτος όροφος. Τηλ. 25-173.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνωστας Γερμανικας Βαφας Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είνε γνήσια Γερμανικαί και έρχονται άπ' ευθείας έκ Γερμανίας έντός κλειστών πακετιδίων. Όλαι αι άλλαι βαφαί, αι σήμερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκες, δεν είνε όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ουδ' καν ευρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARTI», άλλως να μη το δέχεσθε.

(Έκ της έν 'Ελλάδι άνω τιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων «ARTI».)

Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

δια της μεθόδου

ΟΡΕ

έχει αναμφισβήτητα άποτελέσματα, όπως άπδειξε ο δημοσιευθείς εις της έφημερίδας «Ακρόπολιν» της 8ης Φεβρουαρίου 1938 όνομαστικός πίναξ μετά των άκριβών διευθύνσεων έννεασοσίαν και πλέον τελειοφοίτων.

Η εύκολονότης και δια τας άγραμμάτους μεθόδους 'Ορέ διδάσκειται παρὰ του ίδιου και 'Ορέ, διπλωματούχου της 'Ακαδημίας CANNON των Παρισίων Περικλέους 44, τηλ. 26 391, όσον και εις το παράρτημα Πειραιώς 'Αλκιβιάδου 170, τηλ. 45-077. Ζητήσατε κανονισμόν. Έγγραφαί καθ' όλον το θέρος άνευ διακοπών.

Το βιβλίον Κοπτικής και Ραπτικής 'Ορέ είνε άυτότελές εις μέγα σχήμα έκ 207 σελίδων με τά φωτογραφιών, σκίτσων και πρακτικων έξηγήσεων. Δεν έχει ουδεμίαν σχέση με τά διάφορα φυλλάδια. Ζητήσατε το από το Κεντρικόν μας 'Εργαστήριον ελευθέρων σπουδών ΟΡΕ Περικλέους 44.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια έσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνος » 125
Ετήσια έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περίσσοις: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ, ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστρίας 4)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τά πλάσματα
πού λατρεύομε

(Συνέχεια από την σελίδα 16)

Καί φαίνεται, πώς ο γερμανικός λαός έχει ψυχολογήσει πολύ καλά τη γυναίκα και ιδίως ως προς το ζήτημα της άπιστίας. Οι περισσότερες παροιμίες προτρέπουν τον άντρα να σταθί όσο μπορεί, προσεκτικός, γιατί...

«Είν' της γυναίκας ή καρδιά περιστεριών φωλιά.

Ψάχνοντας για να βρή το

(ταίρι μπαίνει τώνα, βγαίνει τ' άλλο περιστέρου».

Τό να θαρρέται κανείς μιά γυναίκα οφείλεται ως επί το πλείστον, στο ότι είναι υποχρεωμένος να ζή διά θι σου μαζί της. Η γερμανική λογογραφία υποστηρίζει, ότι με την πολυκαιρία, όλα τα πράγματα μεταβάλλονται, παλιώνουν και λέει:

«Η αγάπη της γυναίκας και το γλυκό κρασί μπορεί και να ξεθάσουν.

ως τ' άλλο το πρωί!»

Γι' αυτό, άλλως τε, μιά άλλη σχετική παροιμία προσθέτει:

«Τά δυο καλλίτερα στη ζωή είναι γυναίκα και κρασί.

Και θάναι όλα πιδ ώραία σαν το κρασί είναι παλιό και ή γυναίκα νέα...»

Και μιά άλλη ακόμα:

«Γυναίκες και λουλούδια ως το πρωί μαραίνονται!»

Όσο κι' αν υποστηρίζεται από την αντίθετη άποψη, ότι οι Γερμανίδες είνε θαυμάσιες νοικοκυρές και πρότυπα συζύγων, εν τούτοις ο γερμανικός λαός επιμένει και μάς λέει το αντίθετο. Τό να πετύχη κανείς καλή γυναίκα,

πιστή σύζυγο κλπ. είνε πολύ δύσκολο πράγμα και γι' αυτό το ή λαϊκή Μούσα λέει:

«Κορίτσια και καρύδια δυο πράγματα είν' ίδια,

δύσκολο είνε μιά φορά

για να διαλέξης τὰ γερά...»

Κι' ύστερ' απ' αυτά ύπάρχουν χίλια - δυό άκόμα, πού λένε στούς άντρες να είνε προσεκτικοί στο ζήτημα της έκλογής της συζύγου των:

«Ο άντρας πρέπει νάχη δέκα μάτια για να βρή καλή γυναίκα:»

Κι' άφοϋ, φυσικά, δε μπορεί νάχη δέκα μάτια, άς έχη ύπ' όψει του ότι:

«Πρέπει να παντρεύεται από όσα άκούει κι' όχι από

όσα βλέπει!!»

Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Και τώρα έρχεται το θαρύ πυροβολικόν, το όποιον βάλλει έναντίον της όμορφιάς! Οι όμορφες γυναίκες πού έχουν αυτό το θείο δώρο απ' τη φύσι, έχουν φαντατικώτερους έχθρους την λαϊκή ποιήσι, τις παροιμίες και τούς ποιητάς:

«Όμορφο κοριτσάκι, γλυκό φαρμάκι».

Και πάλι:

«Όμορφη γεννημένη για τον έρωτα πλασμένη!»

Έρχονται δε εις έπικουρίαν άλλες δύο παροιμίες η

Η μιά:

«Η όμορφιά έχει το διάβολο μέσα της».

Και ή άλλη:

«Η όμορφιά είνε ψεύτικα προικιά...»

Είνε λοιπόν ή δεν είνε άδικημένες οι γυναίκες από τούς ποιητάς και γενικώς από τη λαϊκή Μούσα;

Ε. ΜΠΕΖΟΣ

Γιατί να έχετε διπλό πηγούνι;

Τό «διπλό πηγούνι»
οφείλεται εις περιττόν λίπος
και πλάδαρότητα του δέρματος.
Μόνον το καθημερινόν
μασάζ με Κρέμα Μουσόν εξαλεί-
φει όριστικώς το διπλό πηγούνι, διο-
τι τα συστατικά της Κρέμας Μουσόν
εισδύουν εις το δέρμα, τό τονώνουν
και διαλύουν τα περιττά λίπη!

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ

Γενική Αντιπροσωπεία διά την Ελλάδα:
Γ.Σ.Χρυσοστάλης & Υιός
Όδός Πειραιώς 14 - Άθήναι - Τηλ. 52-661

CRÈME MOUSON

« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛ.

Nº 9
ΔΡΧ 5

Καί'ένα
αυτοτελέ/ρομάντσο
**ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ**
ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ